

绘图:廉少爷 QQ: 1520416542
<http://blog.sina.com.cn/immanhua>

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của editor. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của editor và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Tỷ, Cho Em Đường Sống !

~*~

Tác giả : Tiểu Hải Tử, Người Lại Đây

~*~

Convert : nothing_nhh

~*~

Edit : Quần Lót Cao Cấp

~*~

Làm ebook : JR94

~*~

Nguồn : <http://ryudeathxxx.wordpress.com>

~*~

Thể loại : Ngôn tình hiện đại, hài hước, oan gia, HE. Độ dài: 53 chương.

~*~

Văn án :

Một tháng trước, cảnh sát được thông báo, gara riêng của tập đoàn giải trí Tinh Hỏa phát hiện được một đám người buôn lậu vũ khí. Bởi vậy, cảnh sát quyết định đầu tiên phải bắt chủ nhân của cái gara đó — tổng giám đốc tập đoàn giải trí Tinh Hỏa, Tả Húc, nam, 26 tuổi.

Mà trong quá trình thẩm vấn, Tả Húc ở trong tình trạng hoảng loạn, đầu óc mông lung, hơn nữa hỏi gì cũng nói không biết. Luật sư của Tả Húc đem bệnh án của hắn đến. Bệnh án nói Tả Húc bị chứng tâm thần phân liệt. (Trạng thái thay đổi theo cảm xúc, khi hưng phấn có thể phát điên, khi buồn bực thì u uất, hậm hực,...). Cho nên, tay luật sư già mồm át lễ phải nói — Tả Húc đang ở trong tình trạng không tỉnh táo, lời nói không đáng tin, cũng yêu cầu phía cảnh sát thả người.

Cảnh sát không có chứng cứ chứng minh hắn đang giả bệnh nên chỉ có thể vô điều kiện phóng thích tội phạm. Nhưng vụ án này đã được tỉnh ủy chú ý, phía cảnh sát lại càng không hy vọng cứ như vậy từ bỏ. Bởi vậy, sau khi ra quyết định thả người, viện kiểm sát cưỡng chế Tả Húc nhập viện để điều trị. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, tuyệt đối không để Tả Húc nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

...

Lương Ưu Tuyên, 23 tuổi, cô là cảnh sát đã được lựa chọn kĩ càng để vào vai bệnh nhân tâm. Lương Ưu Tuyên được xếp vào cùng phòng với Tả Húc, cùng hắn đấu trí phân đo cao thấp.

Nói trắng ra, chính là người giả điên, ta giả ngốc, xem ai bị lật tẩy trước.

~*~

Mục Lục

[1](#) | [2](#) | [3](#) | [4](#) | [5](#) | [6](#) | [7](#) | [8](#) | [9](#)

[10](#) | [11](#) | [12](#) | [13](#) | [14](#) | [15](#) | [16](#) | [17](#) | [18](#)

[19](#) | [20](#) | [21](#) | [22](#) | [23](#) | [24](#) | [25](#) | [26](#) | [27](#)

[28](#) | [29](#) | [30](#) | [31](#) | [32](#) | [33](#) | [34](#) | [35](#) | [36](#)

[37](#) | [38](#) | [39](#) | [40](#) | [41](#) | [42](#) | [43](#) | [44](#) | [45](#)

[46](#) | [47](#) | [48](#) | [49](#) | [50](#) | [51](#) | [52](#) | [53](#)

lllll ♥ llllllllll ♥ llllllllll ♥ lllll

Chương 1

“Nếu chúng ta ở cùng một phòng bệnh, không bằng làm quen dần với nhau đi! Tôi là số 438”(số hiệu của giường bệnh).

Tả Húc đầu tóc rối bời, quay sang nữ bệnh nhân bị trói chặt trên giường bên cạnh thân thiết chìa tay ra.

Lương Ưu Tuyền ánh mắt ngây dại, cô nâng chân lên, giật giật ngón cái: **“Xin chào, tôi là số 110.”**

“110, cô muốn tôi cởi trói giúp cô không?”

Lương Ưu Tuyền chậm rãi nghiêng đầu, hướng hẳn cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên dòn sức kêu to: **“Cứu mạng! Cứu mạng! 438 bóp cổ ta, khụ khụ... Bác sĩ y tá mau cứu ta a a ~”**

5 phút sau

Tả Húc hai tay bị trói đặt trước ngực, đã bị bác sĩ y tá hợp sức trói gô trên giường.

“Tôi nói, cô cũng quá đáng đấy...”

“Địa đạo chiến hắc địa đạo chiến, mai phục hạ thần binh trăm ngàn vạn...” Lương Ưu Tuyền giọng nói thanh thoát, hát vang một đoạn trong “Địa đạo chiến”.

Tả Húc nhìn sang phía bên phải lờm lờm... Giả điên đúng không? Tôi xem cô làm được đến bao giờ.

Lương Ưu Tuyền nhìn bức tường bên trái... Lấy danh nghĩa người trong ngành giải trí để bày trò côn đồ, anh cho rằng giả điên nhập viện tâm thần là thoát tội sao? Tôi phi nhớ nhá!

Một tháng trước, cảnh sát được thông báo, gara riêng của tập đoàn giải trí Tinh Hỏa phát hiện được một đám người buôn lậu vũ khí. Bởi vậy, cảnh sát quyết định đầu tiên phải bắt chủ nhân của cái gara đó – tổng giám đốc tập đoàn giải trí Tinh Hỏa, Tả Húc, nam, 26 tuổi.

Mà trong quá trình thẩm vấn, Tả Húc ở trong tình trạng hoảng loạn, đầu óc mông lung, hơn nữa hỏi gì cũng nói không biết. Luật sư của Tả Húc đem bệnh án của hắn đến. Bệnh án nói Tả Húc bị chứng tâm thần phân liệt. (Trạng thái thay đổi theo cảm xúc, khi hưng phấn có thể phát điên, khi buồn bực thì u uất, hậm hực,...). Cho nên, tay luật sư già mồm át lễ phải nói rằng Tả Húc đang ở trong tình trạng không tỉnh táo, lời nói không đáng tin, cũng yêu cầu phía cảnh sát thả người.

Cảnh sát không có chứng cứ chứng minh hắn đang giả bệnh nên chỉ có thể vô điều kiện phóng thích tội phạm. Nhưng vụ án này đã được tỉnh ủy chú ý, phía cảnh sát lại càng không hy vọng cứ như vậy từ bỏ. Bởi vậy, sau khi ra quyết định thả người, viện kiểm sát cưỡng chế Tả Húc nhập viện để điều trị. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, tuyệt đối không để Tả Húc nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

...

Lương Ưu Tuyền, 23 tuổi, cô là cảnh sát đã được lựa chọn kỹ càng, có đủ phong độ, tài năng. Lương Ưu Tuyền được xếp vào cùng phòng với Tả Húc, cùng hẳn đấu trí phân đo cao thấp.

Nói trắng ra, chính là âm thầm chiến đấu, người giả điên, ta giả ngốc, xem ai bị lật tẩy trước.

“110, vừa nhìn thấy cô, ta lại nhớ đến cô cháu gái thân yêu thất lạc đã lâu.” Tả Húc quay đầu, thân thiện nháy mắt mấy cái.

Lương Ưu Tuyền chậm rãi nhìn hắn: **“Thật sao... Thế thì nên gọi anh là gì đây? Chẳng lẽ là... ông?”**

“...” Tả Húc duỗi ra một cây ngón giữa, lại chậm chạp địa đổi thành ngón tay cái, đầu ngón tay

chính hướng giờ lên, ngược rơi xuống.

“...” Lương Ưu Tuyên cố gắng vươn hai ngón tay, tạo thành hình chữ “V”.

※ ※ ※

Tả Húc nằm ở trên giường nhìn xung quanh, bệnh viện tâm thần so với tưởng tượng của hắn khá yên tĩnh, bất quá, loại bệnh nhân có khuynh hướng bạo lực giống hắn phần lớn bị nhốt trong phòng, chỉ cần làm ầm ĩ lập tức sẽ bị phạt. Mà với những loại bệnh nhẹ hơn thì được thông thả dạo chơi ngoài hành lang, người ngồi người đứng sinh động.

Lúc này, một gã y tá mở cửa phòng bệnh, đứng trước giường Tả Húc, sau khi giúp hắn cởi áo nết mặt không chút thay đổi nói: **“Số 438, theo tôi đến phòng trị liệu.”**

Tả Húc xoay xoay cổ tay, vội xỏ dép lê đi theo vị y tá. Trong phòng trị liệu, một bác sĩ kêu hắn ngồi xuống, rồi sau đó mở bệnh án ra, tươi cười bắt đầu hỏi.

Bác sĩ hỏi: **“Anh có biết mình tên gì không?”**

Tả Húc trả lời: **“Có, là Mr. 438.”**

Bác sĩ nói: **“Tốt lắm. Nếu anh ở sở thú nhìn thấy một bầy sư tử phá chuồng, anh sẽ làm gì?”**

Tả Húc đáp: **“Xin hỏi, sư tử vì sao phá chuồng?”**

Vị bác sĩ đẩy kính, bất đắc dĩ nói: **“Đây là một giả thiết, anh chỉ cần trả lời câu hỏi thôi.”**

Tả Húc đáp: **“Hmm... Tôi từ giả thiết trên suy luận như sau, sư tử vốn không có khả năng tự mình phá chuồng, cho nên chân tướng chỉ có một! Sư tử cùng người chăn nuôi nhất định... là tình nhân!”**

Bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, ở **“thí nghiệm bạo lực khuynh hướng trình độ”** tại một cột trong bản bệnh án ghi... Tình thần ổn định.

Tiếp theo, bác sĩ lấy ra một bức ảnh màu sắc rực rỡ, đặt ở Tả Húc trước mặt, nói: **“Nhìn thẳng ảnh này trong 5 phút.”**

Hình ảnh được tạo nên từ đủ mọi màu sắc viên điểm (thông qua tâm lý từng người sẽ cho ra những hiện tượng khác nhau). Thông thường mà nói, người có khuynh hướng bạo lực trong phòng 1 phút sẽ cảm thấy đau đầu, chóng mặt và kèm theo là hiện tượng nôn mửa.

Nhưng còn chưa đến mười giây, Tả Húc đã thống khổ che hai gò má: **“Đau đầu, đau đầu quá...”**

Vì thế, bác sĩ theo bản năng lùi dần ra phía sau, sau đó kéo dài đến nửa giờ thí nghiệm sau, bước đầu kiểm tra xong, người bệnh này quả thật có khuynh hướng bạo lực.

Tả Húc trên đường trở về phòng bệnh hừ một cái, đúng là một đám cảnh sát ngu ngốc, không biết hắn lúc đại học có làm trợ lý cho một lớp tâm lý học sao? Loại thí nghiệm qua mấy bức ảnh trên phần lớn không đủ xác thực, chỉ cần nghịch hướng tư duy, giả vờ điên đảo một chút là trót lọt. Đáng sợ phải nói đến mấy cái máy đo lường, nhưng mà thực không may, bệnh án của hắn nói hắn thuộc loại phát bệnh theo chu kì. Loại bệnh này nói trắng ra là một phút trước vẫn còn giống như người bình thường, một phút sau có lẽ đã thành một con thú dữ chuyên ăn thịt người.

...

Ngay lúc Tả Húc đang trên đường trở về phòng bệnh, một vị cảnh sát đã có liên hệ trước với y tá một bước vào phòng bệnh, rất nhanh giúp Lương Ưu Tuyên nới lỏng dây trói, nghiêm túc nói cho cô: **Tả Húc có lẽ thực sự tinh thần vấn đề, nhớ chú ý an toàn.**

Nghe xong, Lương Ưu Tuyên không cho là đúng, cô tuyệt đối không tin tổng giám đốc một tập đoàn giải trí danh tiếng lại có vấn đề về thần kinh.

Bất quá, cô cũng không muốn lấy chính tính mạng của mình ra để cá cược, cho nên, cô xuống giường bệnh, túm lấy cái đại thiết bồn (có lẽ là cái chậu rửa mặt?), rón rén ra đứng cạnh cửa... Chỉ đợi Tả Húc bước vào là đánh vào gáy của hắn! ... Làm cho hắn “Ngủ yên”.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cô vội vận hết sức lực ra chờ đợi...

Chỉ nghe nắm cửa phát ra tiếng **“Kít”**, Lương Ưu Tuyên vội nín thở, tay giơ lên cao chuẩn bị ra chưởng...

Nhưng là, kế hoạch ban đầu bị cản trở, Tả Húc lưng dựa vào cánh cửa một bước nhảy vào phòng. Lương Ưu Tuyên lưng cứng đờ, mắt tròn trũng, Tả Húc đắc ý, hướng Lương Ưu Tuyên tay đang cầm **“Hung khí”** xua tay mỉm cười: **“Hi, tôi đã biết cô trốn sau cửa định đánh lên tôi mà.”**

“...” Lương Ưu Tuyên mặt đen sì, phút chốc, nhảy lên... **“Uỳnh!”** một tiếng đập vào trán của Tả Húc, làm Tả Húc đang mỉm cười đổ xuống, đồng thời, cô ra phía sau lưng Tả Húc, khom người giữ cho hắn không bị đập xuống đất, rồi đưa hắn đến giường bệnh, trói chặt hắn lại, vỗ vỗ hai má của hắn, ngủ đi đứa nhỏ.

Lương Ưu Tuyên liếc Tả Húc đang hôn mê, khinh thường hừ một tiếng... Anh nghĩ bị anh phát hiện thì tôi không dám đánh anh chắc? Quá ngây thơ rồi.

Chương 2

Sáng sớm hôm sau, Tả Húc mơ mơ màng màng mở mắt ra, kỳ thật hắn đã tỉnh lại ngay sau khi bị đánh, nhưng dù sao cũng không làm gì được, chỉ bằng cử thể ngủ tiếp cho thoải mái.

Lúc sau tỉnh lại, hắn phát hiện con người bạo lực – bệnh nhân số 110 đã không còn ở trong phòng, mà hắn không biết từ khi nào cũng đã được cởi trói, hắn lười biếng bò dậy, nhìn qua cửa kính thấy một đám người tâm thần đang quay cuồng trên bãi cỏ.

Đột nhiên, một bàn tay đen sì đập vào kính thủy tinh. Tả Húc lui lại, sau đó thấy một bàn tay biến thành hai cánh tay, rồi một nam nhân bám vào thành cửa sổ từ từ nhô đầu lên... Người đó và Tả Húc bốn mắt nhìn nhau, sau đó anh ta cảnh giác nhìn quanh hỏi: **“Cậu có muốn Người nhện tôi ra tay cứu ra khỏi đây không?”**

“Không cần, mẹ của Người nhện đã cứu tôi rồi. Tái kiến, tái kiến...” Tả Húc lấy tốc độ “sét đánh không kịp bưng tai” kéo rèm cửa sổ lại.

Lấy laptop trong hành lý ra, Tả Húc nhập vào tần số của buổi hội nghị online (giống như họp nhóm trên yahoo đó, nhưng mà phần mềm cũng phức tạp hơn) khiến trong màn hình xuất hiện tám nhân vật nữa. Hắn vội thu lại biểu tình ban nãy trên mặt.

Vì là người phụ trách của từng khu vực khác nhau nên tám người kia không ở cùng một chỗ, đương nhiên họ cũng không biết lúc này Tả Húc đang ở chỗ nào, nên hội nghị vẫn diễn ra giống như bình thường.

Quản lý bộ phận quảng cáo phát biểu đầu tiên: **“Báo cáo tổng giám đốc Tả, Trương Tiểu Mạn vừa thay đổi chủ ý, cô ta nhất định từ chối, không chịu tham gia quảng cáo dung dịch tẩy lông cho phái nữ. Nhưng công ty ta đã cùng bên đối tác ký kết hợp đồng rồi.”**

“Quản lý của Trương Tiểu Mạn nói sao?”

“Thà bồi thường chứ nhất quyết không chịu tiếp tục.”

“Lý do.” Tả Húc bình tĩnh như nước hỏi.

“Theo Trương Tiểu Mạn giải thích, người đại diện đã không hỏi ý kiến của cô ta khi ký hợp đồng, chứ thực ra cô ta vẫn là không...”

“...” Tả Húc giật mình, Trương Tiểu Mạn đã gần ba mươi tuổi, vừa giàu có thành thực, lẽ nào lại vẫn còn thiếu chuyên nghiệp như thế?

“Nói cô ta phải tiếp tục đóng quảng cáo, đã ăn cơm thì phải tuân thủ quy tắc của trò chơi, còn nếu cô ta kiên quyết không chịu thì hủy kế hoạch diễn xuất của cô ta trong ba năm tới cho tôi. Tốt lắm, tiếp tục.”

Lúc này, Lương Ưu Tuyên ăn xong sớm một chút, cầm hai cái bánh quây, một chén sữa đậu nành trở về phòng bệnh. Cô xem Tả Húc làm việc, cũng không lên tiếng, đặt hai cái bánh ở tủ đầu giường, ngồi xếp bằng chơi game mobile.

Tả Húc cùng cô liếc nhau, tận lực điều chỉnh âm lượng của nhỏ lại. Tuy lúc này cô có vẻ đã hài lòng nhưng tiếng nhạc game trong điện thoại cô vẫn còn khá to.

Lương Ưu Tuyên nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động liền vén rèm cửa lên thì nhìn thấy một nam nhân mặc áo choàng đang ghé sát vào cửa kính.

“Cần mẹ của Người nhện cứu giúp sao? !”

“Cần, chẳng qua anh muốn cứu tôi thì cũng chính là anh tự giết anh.” Nói xong, cô nét mặt

không đổi kéo rèm cửa lại.

Tả Húc đem ngủ sữa đậu nành phun ra, khiến sự nghiêm túc vốn có của hội nghị bị phá vỡ, mà các giám đốc bộ phận cũng nghi hoặc nhìn màn hình. Thường ngày Tả Húc luôn bắt cầu ngôn tiểu (nói năng cẩn trọng), bất kể đối đãi với ai cũng vì lợi ích cho bản thân. Hơn nữa, hắn lại rất có con mắt nhìn người, chỉ cần diễn viên nào được hắn nhìn trúng nhất định sẽ không thể không được lợi, vì thế trong giới giải trí Tả Húc được phong biệt hiệu là “Hắc tâm vương bài” (có lẽ muốn nói người có tâm địa độc ác).

Tả Húc ho nhẹ một tiếng, khôi phục khi chất nghiêm túc: **“Tôi hiện có việc gấp, hội nghị dừng ở đây.”**

Lương Ưu Tuyên bắt giác bĩu môi, biết rõ còn hỏi: **“Lúc không diễn thì anh làm nghề gì?”**

Tả Húc nằm trên giường cắn bánh quẩy uống sữa đậu nành, một chút cũng không phối hợp với cô.

Lương Ưu Tuyên chậm rãi nghiêng đầu, trong mắt mang theo sát khí: **“Anh ăn đồ ăn tôi mang về lại còn dám không để ý đến tôi sao?”**

“...” Tốc độ nuốt của Tả Húc chậm lại, đưa tay ra phía sau sờ sờ cái trán bị đánh.

“Con gái như cô ai yêu được, anh cả thật lo lắng không biết sau này có gả được cô đi hay không nữa.”

Lương Ưu Tuyên cười nhạt: **“Số lượng người theo đuổi tôi xếp từ đông ngũ hoàn đến tây ngũ hoàn cũng không hết, không cần anh quan tâm.”**

“Nga, sao chúng ta không cùng nói chuyện phiếm đi. Nói về kinh nghiệm trong “lĩnh vực tình cảm” vậy. Cô nói trước hay vẫn là tôi nói trước?” Tả Húc nhú mày.

Lương Ưu Tuyên âm thầm nắm tay thành quyền, dám giở trò xằng bậy với cảnh sát. Tính quấy rối tình dục sao? !

“Ngượng ngùng như vậy lẽ nào cô chưa từng...?”

“Anh không phải người của tôi, cơ sao tôi phải cùng anh nói chuyện riêng tư?”

“Nói thế sao được, chúng ta đều ngủ trong cùng một phòng, còn cái gì không thể nói hay sao?” Tả Húc như phạt nằm bàn y ở trên giường. Hắn đang chọc giận nàng, nữ nhân da mặt đều mỏng, nghe hắn nói như vậy nếu không phải là lùi lại đằng sau thì cũng vội vã xin đổi phòng bệnh, dù sao thì cũng có phải hổ cái đầu.

Tả Húc thấy nàng không trả lời liền lén lút thủ thế, còn nói: **“Quên đi quên đi, tôi không làm khó cô nữa. Chứ nhìn đáng người này của cô, có khi cô đi nhầm nhà vệ sinh cũng chưa chắc có ai nhận ra đâu.”**

“Người kiêu ngạo tất phải bị trừng phạt, tử, ba, tám.”

Tả Húc nghe được cô đang bẻ khớp khực khực thì nuốt nước miếng: **“Cô với tôi tuy diễn nhưng đều đã trưởng thành, phải học tập, trợ giúp lẫn nhau, giúp xã hội thêm tốt đẹp...”**

Trong tư liệu cảnh sát cung cấp rõ ràng thiếu, Tả Húc tính tình quái gở, lẽ nào cô lại không nhận ra được điều này?

Lương Ưu Tuyên thấy hắn vừa muốn nói thêm cái gì, “Àm” một tiếng vút đi động sang một bên từ trên giường bệnh nhảy xuống, hầm hè chạy lại chỗ Tả Húc khiến hắn thở hộc vì kinh ngạc. Tả Húc tự nhận có thể đối phó với tất cả các loại nữ giới, trừ loại bà chằn như thế này!

Tả Húc thấy cô lao tới, trong đầu nảy sinh ý niệm chạy trốn, vội kéo rèm cửa sổ thì lại thấy ngay người diễn ban nãy vẫn đang nằm sấp trên bãi cỏ. Hắn vội vã chui qua cửa sổ, anh đừng không để ý ánh nhìn của người ngoài.

“Hai người! Muốn tự sát rồi được mẹ Người nhện cứu à? !”

Lương Ưu Tuyên chạy ra cửa sổ, không để ý đến “người nhện” kia, vội giữ chặt Tả Húc, nắm lấy

cái chân chưa kịp bước ra ngoài của hắn, kéo hắn quay trở lại phòng, vẫn giữ chặt tay hắn lại tiện thể tung cước vào chân hắn từ phía sau, mặc kệ Tả Húc rên la đau đớn.

Vì thế, Tả Húc ở trong tư thế “ngủ thế đầu địa” (có thể hiểu là tư thế “nằm chổng mông lên trời” thì phải, search google thấy thế nhưng mà tớ để “ngủ thế đầu địa” cho hoa văn).

“Anh không phải muốn nói chuyện phiếm sao? Bây giờ liền nói chuyện phiếm nhé! ...”

Lương Ưu Tuyên ngồi trên lưng Tả Húc, hung hăng nhắm sườn bên trái của hắn tung chưởng.

“A... Đau... Cứu mạng a... Người đâu... 110 muốn giết người...”

“Kêu đi kêu đi, kêu đến hồng yết hầu cũng không ai đến đâu!” Lương Ưu Tuyên thản nhiên dẫm lên người hắn.

“Thất lưng của tôi... Cô kêu cứu mạng thì có người tới, sao tôi kêu lại không có ai đến thế này? Bệnh viện này thiên vị, mờ ám a – !” Tả Húc không thể động đậy, chỉ có thể vịn vẹo thân thể. Cho nên mới nói, nơi đây “Ngư long hỗn tạp” (tốt xấu lẫn lộn), ai cũng như ai, không kể địa vị.

30 phút sau.

“110 tôi sai rồi, mau đi xuống, nghe lời...” Tả Húc giọng khàn khàn vô lực cầu xin.

Chỉ có ác hơn, không có hận nhất, Lương Ưu Tuyên ngồi xếp bằng ở trên hắn lưng chơi trò chơi, giống như không nghe thấy gì.

Đột nhiên, di động ở gối Tả Húc điên cuồng kêu.

Lương Ưu Tuyên tắc lưỡi, thò tay vào móc điện thoại hắn ra, nhìn nhìn cái tên trên màn hình.

“Có tiểu bảo bối tìm anh, nghe hay không?”

“Nghe.”

Lương Ưu Tuyên ấn nút nghe, rồi dí sát điện thoại vào tai hắn.

Đối phương có chút kích động, ồn ào nói cái gì đó. Lương Ưu Tuyên nghe loáng thoáng, hình như đối phương đang hỏi Tả Húc vì sao hủy bỏ nhân vật của nàng.

Tả Húc rất kiệm lời, trả lời ngắn gọn, đối phương khẳng định không nghĩ hắn đang bị trói gô nằm trên mặt đất nghe điện thoại.

“Ngừng. Quảng cáo thì không đóng được, còn câu tôi hữu dụng sao? Nếu cô đóng được cái quảng cáo đó làm tôi vừa mất thì tôi khẳng định đã không làm như thế. Cô hiểu được ý tứ của tôi rồi đó.”

Nói xong, Tả Húc dùng cằm ấn nút tắt, hoàn toàn thờ ơ.

Lương Ưu Tuyên có thể nghe được rất rõ tiếng nước nở đứt quãng của nữ nhân trong điện thoại

“Tiểu bảo bối đó là ai thế?”

“Àn? Chính là cái mình tinh vừa đạt được giải thưởng.” Tả Húc không chút để ý nói.

Lương Ưu Tuyên gật gật đầu, cô không hay xem tin tức giải trí, nhưng cô diễn viên đó gần đây cũng hay xuất hiện trên tivi.

Vừa vặn, có chủ đề để nói rồi ... **“Ồ , nói như vậy anh cũng là người nổi tiếng rồi? Tôi hỏi nè, quy tắc ngầm để tồn tại trong giới giải trí là gì vậy?”**

“Muốn nghe sao? Vậy cởi trói cho tôi đi đã.” Tả Húc tương kế tựu kế.

Lương Ưu Tuyên trong lòng tính toán... gara tư nhân của Tả Húc phát hiện súng ống, tuy rằng gara này cần có mật mã phức tạp mới vào được, nhưng hắn hoàn toàn có thể dọn dẹp sạch sẽ, vì vậy có thể có ba trường hợp. Thứ nhất, hắn đang bao che cho ai đó. Thứ hai, hắn chính là chủ mưu. Thứ ba, hắn bị người khác đe dọa cầm miệng.

Cô đúng là quá nóng nảy , thiếu chút nữa đã quên mình đang nằm vùng ở đây vì nhiệm vụ quan trọng: tiếp cận Tả Húc, giành lấy sự tín nhiệm của hắn, trong lòng nói chuyện vu vơ mọi móc thông tin về vụ án.

3 phút sau, Lương Ưu Tuyền tỉnh lại, đưa cho Tả Húc một cốc nước lọc, cấp Tả Húc ngã một ly nước lọc, giả mù sa mưa (làm bộ đại khờ,...) cười: **“Thực xin lỗi, khi phát bệnh tôi không kiểm soát được chân tay chính mình nữa. Mọi người cũng đều là người từng trải, chắc anh cũng hiểu nỗi thống khổ của tôi, đừng trách tôi nhé...”**

Tả Húc ngồi dậy, xoa xoa cổ tay, liếc đều Lương Ưu Tuyền một cái, muốn đóng kịch với hắn sao? Kiếp sau đi.

Trước tiên, Tả Húc lùi lại phía sau: **“... Thực xin lỗi, không biết. Bệnh tình của tôi với cô không giống nhau, tôi thuộc loại động vật linh trưởng đã phát dục hoàn toàn.”** (có lẽ ý muốn nói đã không còn là “traai tân” nữa).

Lương Ưu Tuyền hơi hơi nheo lại mắt, quanh co lòng vòng lại vẫn xỏ xiên cô à !

Tả Húc thấy cô vừa muốn ra quyền, nhanh nhẹn nhảy lên trên giường, lấy tư thế nhìn kẻ dưới cùng cô ngã bài: **“Không bằng đi thẳng vào vấn đề đi. Tôi đã biết cô là cảnh sát, vì vậy tôi nói cô nghe, cô bám theo tôi cũng không móc được thông tin gì có giá trị đâu, đừng hao công tốn sức nữa. Đương nhiên nếu cô vẫn cứ ngoan cố thì tôi cũng đành chiều cô, dù sao quá trình điều trị cũng chỉ có nửa năm mà thôi.”**

Lương Ưu Tuyền nháy mắt mấy cái, nhảy nhảy trên giường của mình mấy cái rồi xuống giường, lấy chăn làm áo choàng khoác trên vai. Cô mở cửa sổ, làm bộ dạng như siêu nhân, quay sang nhìn Tả Húc cười rạng rỡ, rồi ... nhảy qua bệ cửa sổ, đáp xuống mặt cỏ xanh. Rất nhanh, “Siêu nhân” cùng “Người nhện” như đôi bằng hữu lâu ngày không gặp. Vì thế, mọi người thấy có hai người đang khoác áo choàng siêu nhân, thân thiện bắt tay nhau rồi một trước một sau kéo nhau chạy thật xa.

“...” Tả Húc khóe miệng giật giật, có thể hay không lại phải cái người không chút bình thường kia đến thăm dò hắn?

Bên này, Lương Ưu Tuyền cùng “Người nhện” nhảy ba vòng điệu “con nhện con”, liền ra ngồi sau gốc cây, lấy di động ra gọi cho đội trưởng.

“Hắc Miêu Hắc Miêu, em là Hồ Lô Oa.” (ám hiệu: đội trưởng đội cảnh sát là Hắc Miêu. Lương Ưu Tuyền biệt hiệu là Hồ Lô Oa.)

Hắc Miêu: **“Mời nói.”**

Hồ Lô Oa: **“Đối phương đã hoài nghi thân phận của em rồi.”**

Hắc Miêu: **“Đừng nghĩ Tả Húc năm nay mới 26 tuổi mà coi thường. Hắn từ năm 6 tuổi đã là người của giới giải trí rồi. Nhớ lấy, em đang đấu trí với một con cáo xảo quyệt đã hơn hai mươi năm lăn lộn trong xã hội đấy! Vững vàng.”**

Hồ Lô Oa: **“Ấn! Nhưng là kẻ địch vô cùng狡 hoạt, thỉnh Hắc Miêu chi chiêu.”**

Hắc Miêu: **“Em... Hắn đã gặp qua nhiều mỹ nữ lắm rồi, huống chi em cũng chẳng có tỷ mỷ lực nào... Anh cứ nghĩ...”**

Hồ Lô Oa giận dữ: **“Tuy rằng anh là cấp trên, nhưng anh cũng không cần làm tổn thương Hồ Lô Oa như thế chứ!”**

“... Anh không nên như vậy, thực xin lỗi.” Đội trưởng đội hình cảnh vệ vội vã nhận sai, thái độ thật tốt. Bất quá, an bài muội muội cải trang tâm thần bệnh hoạn như vậy để tiếp cận Tả Húc đều không phải do anh đề nghị, mà là do cấp trên ra lệnh. Đối với việc này, anh là tổ trưởng tổ chuyên án cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Lương Ưu Tuyền hàm hừ ngắt điện thoại, đứng thẳng lên, nhưng lại phát hiện một tên bác sĩ đứng ở đằng sau. Cô chăm chú nhìn đôi phương, không nói lên lời.

“Lương... Lương Ưu Tuyền? Em sao lại ở chỗ này?” Lâm Trí Bác thần sắc kinh ngạc. Lương Ưu Tuyền nhìn mỗi tình đầu của mình, cúi người xuống, ra về đau khổ.

“Tôi... Sinh bệnh.”

Lâm Trí Bác giật mình tiến lên vài bước, đánh giá bệnh tình của nàng qua chiếc ga giường choàng trên vai: **“Lẽ nào... Nơi này là bệnh viện tâm thần. Rốt cục mấy năm qua em đã gặp những chuyện gì? ...”**

“...” Lương Ưu Tuyền đang chấp hành nhiệm vụ, làm năm vùng tuyệt đối không được để lộ thân phận thật sự. Dù là làm ăn xin ở ven đường gặp chính mẹ của mình cũng phải giả như không quen biết.

“Anh lúc trước phản bội tôi, tôi điên rồi. Cứ như thế đó.” Lương Ưu Tuyền đẩy Lâm Trí Bác ra. Tuy cô hiên ngang bước đi nhưng vẫn không kìm được những giọt nước mắt tuôn rơi. Đã bốn năm trôi qua, cô tưởng mình đã hoàn toàn quên chuyện đó rồi, hóa ra lại vẫn còn đau đớn như vậy. Lại có lẽ, cô không thể quên việc đó chính vì cái người đã thực hiện hành vi tiểu tam (phá hoại gia đình người khác) kia từng là bạn thân của cô. Tám năm bạn bè với nhau lại không bằng một người con trai, đúng là trước đây cô đã mù mắt mới coi cô ta là bạn.

Lâm Trí Bác vội đuổi theo giữ chặt cổ tay Lương Ưu Tuyền: **“Tiểu Tuyền, chúng ta nói chuyện được không? Em... Khóc?”**

Lương Ưu Tuyền vội lau khóe mắt, giận dữ giơ tay chỉ Lâm Trí Bác: **“Không có gì để nói cả. Tốt nhất là anh tránh xa tôi ra một chút.”**

Lâm Trí Bác thở dài: **“Không nghĩ tới em vẫn nóng nảy như vậy. Anh không nghĩ những chuyện trước kia lại làm em bị tổn thương lớn như vậy. Thực xin lỗi Tiểu Tuyền, tha thứ cho bọn anh được không?”**

“Bọn anh? Hai người vẫn còn ở bên nhau?” Lương Ưu Tuyền giật mình. Cô là người bị phản bội, đương nhiên muốn nguyên rửa bọn họ sớm chia tay cho rồi. Nhưng là, vẫn còn ở bên nhau sao? !

Lâm Trí Bác đẩy đẩy gọng kính vuông, trong mắt ẩn chứa sự hạnh phúc cười: **“Bọn anh tính sang năm kết hôn, nếu em có thể tha thứ được, hoan nghênh em tới tham gia hôn... Đợi chút... Lương Ưu Tuyền...”** Hắn còn chưa nói xong Lương Ưu Tuyền đã xoay người bỏ chạy rồi.

Ầm một tiếng, Lương Ưu Tuyền đá văng cửa phòng bệnh, vạch trần Tả Húc đang ngồi xỏm bên cửa sổ, lén lén lút lút hút thuốc (bệnh viện cấm hút thuốc).

Tả Húc quay đầu nhìn cô, phát hiện cô hộc mắt hồng hồng, trêu chọc nói: **“Người nhện kia đánh cô à?”**

Lương Ưu Tuyền không lên tiếng, cướp điều thuốc trong tay hắn, hung hăng hít một hơi: **“Khụ khụ... Bà nó... Khụ khụ...”** Cô hút thuốc không quen, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Lúc này, Lâm Trí Bác đuổi theo đến phòng bệnh. Hắn nhìn Tả Húc, nhưng nghĩ trong phòng toàn người tâm thần nên không để ý đến tiếp tục truy hỏi: **“Tiểu Tuyền... Lẽ nào em vẫn còn yêu anh?”**

Vừa nghe lời này Lương Ưu Tuyền càng thêm ho khan, cô một bên đám đám vào ngực mình, một bên kéo kéo tay áo Tả Húc, dùng ánh mắt hướng hắn cầu cứu.

Tả Húc nhíu mày, thì thầm bên tai cô điều kiện: **“Tôi chẳng những có thể cứu cô, còn có thể giúp cô đuổi hắn đi. Nhưng cô phải cam đoan từ sau không được đánh tôi nữa.”**

Hiện tại Lương Ưu Tuyền đầu óc thực loạn, lập tức giơ tay lên thề với trời. Tôi thề sẽ không đánh chết anh.

Chương 3

Tả Húc chuyển ánh nhìn, hướng Lâm Trí Bác cười nói: **“Này! Đừng tưởng rằng anh mặc áo bác sĩ thì tôi không nhận ra bản chất lưu manh đều giả của anh. Đây là phòng của tôi, đánh chó thì cũng phải nể mặt chủ chứ?... Ách...”** Tả Húc bị Lương Ưu Tuyền đứng bên cạnh đá cho một cước bay khỏi cửa sổ.

Lâm Trí Bác sẽ không so đo với bệnh nhân tâm thần, hắn ngạo mạn quay qua Lương Ưu Tuyền. Nhưng khi hắn vừa muốn kéo cổ tay cô thì đã bị Tả Húc chặn lại, đứng lên ngăn giữa hai người. Hắn nhìn qua bảng tên của Lâm Trí Bác rồi nói **“Bác sĩ Lâm, xin hãy tự trọng chút đi. Anh trêu ghẹo bạn gái tôi chính là không đứng đắn. Mau đi ra ngoài đi, ra đi.”**

Lương Ưu Tuyền đã nhận ra, Tả Húc căn bản không hề giúp cô gì hết. Hắn rõ ràng là đang bắt nạt cô mà.

Lâm Trí Bác giờ mới nhận ra Tả Húc cao hơn mình. Hắn bước đến đầu giường rút bệnh án của Tả Húc ra, thờ dãi: **“Tâm thần phân liệt à? Tuổi trẻ lại tuấn tú như thế, do tự sát không thành hay là giết người?”**

“Sở dĩ có loại bệnh này là vì người bệnh có những tâm sự u uất, không thể bày tỏ cùng ai. Lẽ nào bác sĩ Lâm không biết điều đó?” Tả Húc khiêu khích cười.

Lâm Trí Bác giật mình, bệnh viện này có những người bệnh có chỉ số thông minh hơn người, ví dụ như chuyên gia tài chính, xí nghiệp giả, giáo sư toán học, nghệ thuật gia, luật sư bác sĩ,... Xem ra, người bệnh nhân này trước khi không bị bệnh cũng không phải hạng người bình thường.

“Tiểu tuyền, lúc sau anh sẽ đến tìm em. Anh nhất định sẽ giúp em điều trị, đừng lo lắng.”

“Không cần, tôi là giả điên đến nằm viện cùng anh ấy.” Lương Ưu Tuyền bỗng nhiên ôm lấy cổ Tả Húc, mặc kệ Tả Húc giãy dụa như thế nào, cô mạnh mẽ thơm lên hai má Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền cũng đã dần bình tĩnh lại, cầu người không bằng tự cứu, Tả Húc nếu giải vây giúp cô mới là việc lạ đấy.

“...” Tả Húc nhìn Lâm Trí Bác đang chờ phản ứng của hắn, trầm mặc không nói. Mà Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc mãi không mở miệng liền nói thầm với hắn hai câu, khiến khóe miệng Tả Húc khẽ nhếch, nhún nhún vai, ngạo mạn nói: **“Có một thứ tôi có rất nhiều, tên nó là ‘Mị lực’. Huống chi, anh làm sao bằng được tôi đây? Trước hết không nói tới vấn đề nhân cách, anh bẻ ngoài không bằng tôi, cái đầu không bằng tôi, đáng người cũng thua kém tôi, anh thấy đúng không, bác sĩ Lâm?”**

Lương Ưu Tuyền nhin không được cười nhạo, thấp giọng hỏi: **“Đồng yên à?”**

“Cắt nhắc rồi, tiền Thổ Nhĩ Kỳ là lira, bây giờ 1 đô la bằng 27 vạn.”

Lương Ưu Tuyền trừng mắt: **“Thật hay giả? Tiền Thổ Nhĩ Kỳ bây giờ lại vô giá trị như thế sao?”**

“Là cảnh sát mà lại như thế sao? Tiền đang mất giá trên toàn cầu.”

“Tôi không phải cảnh sát.”

“Ở trước mặt tôi mà nói dối thì sẽ bị sét đánh chết.”

“Sét mà đánh tôi thì tôi giết anh.”

“...”

Lâm Trí Bác không rõ hai người họ đang nói gì với nhau, nhưng nhìn bộ dạng thân mật của hai

người liền cười trừ, mĩa mai nói: **“Ít nhất tôi cũng không có vấn đề về thần kinh.”**

Tả Húc tươi cười, bình thản nói: **“Ai da, anh nói câu này khiến tôi thật thất vọng, anh đã làm tổn thương lòng tự trọng của một người bệnh nhân rồi đó. Đây là chưa nói đến, nếu trên đời không có người bị bệnh thì đến cơ hội được đứng đây nghe tôi sỉ nhục anh cũng chưa chắc đã có đâu. Còn không mau quay về đóng cửa phòng viết bản tự kiểm điểm đi.”**

Lương Ưu Tuyền miệng há hốc, quả thực đã nhìn Tả Húc bằng một con mắt khác. Hắn nói chuyện không hề thô tục, như thế nào lại khó nghe như vậy? Có khi cho mười vị đại thẩm nhanh mồm nhanh miệng đến đâu võ mồm với hắn cũng chưa chắc đã thắng được mắt.

Lâm Trí Bác khinh thường khề hừ: **“Tiểu Tuyền, xem ra em cũng không có oán hận gì anh, như thế còn gì tuyệt vời bằng? Nếu như em với bạn trai em có thể phục hồi trước khi bọn anh tổ chức hôn lễ thì hoan nghênh hai vị đến chung vui. Anh nghĩ, Tiểu Hồng nếu nhìn thấy em nhất định sẽ rất cao hứng đó.”** Nói xong, hắn vội đóng cửa lại, chạy bán sống bán chết.

Tiểu Hồng! Đồ tiểu tam đáng giết! ... Lương Ưu Tuyền cắn cắn môi dưới, tiếc là ngay cả Tả Húc mắng Lâm Trí Bác 100 câu cũng chưa có câu nào khiến hắn phát điên lên.

Tả Húc cũng không quan tâm tới hai người kia, ngồi ở bên giường vẽ vẽ phiếu: Không được đánh. Mười tờ.

Hắn đã phối hợp cùng Lương Ưu Tuyền diễn kịch để cô không bị tên bác sĩ đó bắt nạt. Ngược lại hắn sẽ có mười cơ hội ngăn cô không đánh mình. Mỗi cơ hội bằng một tờ phiếu.

Tả Húc một bên viết một bên thầm mỉm cười. Đã rất nhiều năm hắn không chơi vui như vậy. Nay đường đường là vua trong giới giải trí lại phải dựa vào phiếu để ngăn nữ nhân kia không được hạ thủ với mình.

“Viết xong rồi, ký tên.” Số 110 không thể đòi ý được. Hiên nhiên, còn tình cảm hay không đã không còn quan trọng, vì muốn quyết đấu với tên đó cái gì cô cũng đáp ứng hết.

Lương Ưu Tuyền phần uất cầm tờ phiếu, thì thào nói: **“Đúng là đồ đểu! Còn muốn được tôi chúc phúc nữa chứ? ! Anh nói trước đây tôi thế nào lại coi trọng hắn chứ ? !”**

Tả Húc nghiêm trang nói: **“Thật sự mà nói, việc cô cũng từng có người yêu đã cho tôi một cú đả kích vô cùng lớn...”**

“Anh nghĩ khi dùng hết 10 tờ phiếu này mình sẽ như thế nào?” Nói xong, Lương Ưu Tuyền đã xé toạc một phiếu.

“...” Tả Húc liếc liếc cô. Hắn không phải đang giả vờ sợ hãi, hắn là thật sự lo ngại số 110 nửa đêm sẽ hạ độc thủ với mình. Nữ nhân này ra tay không nặng không nhẹ, hơn nữa cũng không phải chỉ hoa chân múa tay.

Từ trước tới nay, có thể nói, Tả Húc chính là lớn lên trong ánh hào quang cũng như sự cuồng nhiệt của người hâm mộ. Hắn sáu tuổi đã tham gia diễn xuất, quay chụp một bộ phim liền được giải thiếu niên ưu tú, sau đó hắn không ngừng được mời đóng quảng cáo,... Cho đến năm năm trước, hắn dứt khoát giải nghệ, nhanh chóng trở thành tổng giám đốc một công ty giải trí nổi tiếng. Hắn thừa nhận, lời nói hắn luôn ác độc, đơn giản bởi vì những người tiếp cận hắn không phải những kẻ khúm núm, giáo hoạt thì cũng là đám người tất cung tất kính (có qua có lại thì mới kính trọng?), hoặc là đám người hợp tác với hắn, chưa nói tới tốt hay xấu. Từ trước đến nay hắn cũng chưa gặp ai dám ở trước mặt hắn mà hung hăng bạo lực hết.

Cùng lúc đó, một y tá cứ thập thò thập thò ở ngoài cửa kính hơn mười phút. Rốt cục... khiến vô số y tá khác vây quanh phòng bệnh để “xem mặt” bệnh nhân số 438.

“Quá giống, ngũ quan quá giống. Bộ dạng cũng giống như đúc nữa kia!” Y tá A hét chói tai.

“Đẹp trai như thế mà lại thần kinh. Chắc chắc, tiếc quá tiếc quá. Nhưng mà có cái màu da

thì không giống tẹo nào.” Y tá B hoàn toàn đồng ý, bắt quá mỹ nam năm đó màu da trắng nõn.

“Người đó hôm qua mới nhập viện. Rốt cục thì bệnh viện chúng ta cũng có một bệnh nhân thượng đẳng ha ha ha...” Y tá C háo sắc nói lung tung. Đùa giỡn với bệnh nhân tâm thần thì cũng giống như bệnh nhân tâm thần đi giết người, đều không bị coi là phạm tội.

Tả Húc quay lại đầu lại khiến nhóm y tá phần khởi không thôi.

“Nè, đại soái ca. Sao thấy anh giống ‘Nãi Đường’ lúc đã trưởng thành thế?” Một y tá ánh mắt sáng lấp lánh.

Nãi đường chính là nghệ danh của Tả Húc khi còn làm diễn viên. Cái tên giống y con người, chỉ nhìn thôi đã thấy dư vị ngọt ngào ngon miệng rồi, rất kích thích bản năng làm mẹ. Nãi Đường từ trước đến nay luôn thuộc TOP 10, hơn nữa được coi là người tình lý tưởng cho những người đồng tính. Sau này ở châu Á lại rộ lên các thần tượng Hàn Quốc, các diễn viên càng khuynh đảo ngàn vạn thiếu nữ, yêu nghiệt nam trở thành hàng bán chạy.

Tả Húc cảm thấy cực kì khó chịu. Hẳn chính vì cái nghệ danh đáng xấu hổ kia nên mới quyết định đổi nghề, lại đem làn da trắng nõn của mình đi phơi nắng cho đen đi, mỗi ngày đều đi tập thể hình, kiểu tóc cũng thay đổi cho ‘cá tính’ hơn, so với hình ảnh năm xưa đã hoàn toàn không giống. Huống chi hẳn đã năm năm ở ẩn, thế nào lại vẫn có người nhận ra hẳn?

Tả Húc kinh hãi nhìn nhóm y tá đang rầm rộ đi vào, hẳn gác chân lên bàn, dùng đầu gối kín đáo huých Lương Ưu Tuyên: **“110! Xông lên!”**

“...” Lương Ưu Tuyên nheo mắt nhìn hẳn, u ám mở miệng nói: **“Chán sống à ?”**

Tả Húc lại thấy nhóm y tá tiến thêm ba bước, hẳn ngồi xổm xuống phía sau Lương Ưu Tuyên, hai tay đặt lên vai cô, ra vẻ nhát gan nói: **“Cảnh sát có nghĩa vụ bảo vệ nhân chứng an toàn. Hơn nữa, một khi thân phận tôi mà bị lộ, đối với cảnh sát các người mà nói chắc chắn chỉ có hại chứ không có lợi.”**

Tả Húc nói đúng, tổ chuyên án vì tránh đã thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ) nên mới phải âm thầm điều tra. Việc Tả Húc nhập viện trị liệu giới truyền thông hoàn toàn không hề hay biết. Bởi vậy, Tả Húc trừ việc không thể rời bệnh viện, còn có thể thoải mái nghe điện thoại, xử lý công chuyện,...

“Hắn mà giống đường mật á? Kẹo mạch nha cũng không bằng nữa là! Mấy người mau ra ngoài, ra ngoài đi!” Lương Ưu Tuyên lấy tư cách là một bệnh nhân, trừng mắt nhìn đám y tá. Tất nhiên, có bệnh hay không có bệnh cô cũng đều trừng mắt như vậy.

“Càng nhìn gần càng thấy giống... Chụp ảnh chụp ảnh đi để còn up lên blog nữa chứ... Hahaha...”

Lương Ưu Tuyên thấy đám y tá đang lôi đi động ra, không nói hai lời vội lấy chăn trùm lên đầu Tả Húc, đá ghế đá bàn hù dọa mấy y tá: **“Không được chụp nữa! Các người là Bạch Y thiên sứ hay lông trắng Cầu tử hã ? !”** (câu này khá dễ hiểu nhá, khỏi giải nghĩa).

“Bệnh nhân phát bệnh! Mọi người xông lên! Ngăn cô ta lại!”

“Gần xem càng giống cũng... Chụp ảnh chụp ảnh, tý nữa còn đăng lên blog chứ... Nga ha ha...”

Các y tá anh dũng lâm nguy không hề run sợ, chỉ Lương Ưu Tuyên ra hiệu toàn quân xông lên. Lương Ưu Tuyên không có khả năng đánh mấy người bọn họ giống như đánh Tả Húc, chỉ còn cách chạy ra khỏi phòng bệnh nhằm đánh lạc hướng.

Căn phòng lại bình lặng như lúc ban đầu. Tả Húc len lén nhìn qua chấn bông, thấy trên bãi cỏ có một cuộc thi ‘chạy Marathon’ liên lắc lắc đầu tặc lưỡi. Chắc chắn, làm nằm vùng đúng là không dễ dàng chút nào.

Một lúc sau, thư kí Tả Húc nhắn tin đến thông báo việc cực kì hệ trọng: Đêm nay 10 giờ rưỡi có

bộ phim của hãng Tinh Hỏa: Tình yêu là chiếc răng khôn khởi chiếu, xin ngài đứng giờ đến nơi.

Tả Húc nhíu mày, bộ phim này là do tập đoàn Tinh Hỏa độc lập chế tác. Số tiền phải bỏ ra để thuê đạo diễn với diễn viên vô cùng lớn, năm nay ý định dựa vào phim này giành giải thưởng.

Hắn nhìn Lương Ưu Tuyền đã chạy mất hút, khả năng lừa cô ta để ra ngoài có lẽ là con số không tròn trĩnh, làm sao bây giờ?

※※

Kết thúc ‘cuộc chiến đẫm máu’, Lâm Trí Bác giúp Lương Ưu Tuyền giải vây. Đương nhiên cô cũng chẳng vì thế mà biết ơn hắn, cô thừa nhận mình lấy lại tinh thần rất nhanh, mau chóng vui trở lại!

Nhưng cô vừa mới quay lại phòng bệnh thì...

“**Tuyền...**” Tả Húc hướng cô nháy mắt liên tục.

Lương Ưu Tuyền rùng mình, theo bản năng vội cầm phích nước nóng lên.

Tả Húc cả gan tiếp tục đi lên ba bước, đứng trước mặt Lương Ưu Tuyền. Hắn dồn hết can đảm để cầm tay cô lên, nói: **“Phật tổ viết, năm trăm năm ngoái đầu nhìn lại mới đổi được một kiếp gặp thoáng qua. Nay tôi có thể nắm tay cô, chứng tỏ chúng ta đã liếc mắt đưa tình với nhau hàng vạn lần. Cô nói, liệu có phải hay không trời xanh an bài duyên phận?”**

“**Chúc mừng anh còn chưa biến thành cá mắt vàng.**” Lương Ưu Tuyền nhanh chóng rút tay về, lau lại lau.

Tả Húc bắt câu ngôn tiêu, chăm chú nhìn cô: **“Yêu tôi thì cứ nói ra, không cần phải giả bộ như thế để gây chú ý đâu.”**

“**? !**”... Lương Ưu Tuyền định trong lòng đã ổn định liền một tích tắc đem Tả Húc vật ngã xuống đất.

“...” Tả Húc che mắt, đúng là đồ bạo lực! Cứ nhiên kim lòng không đau thâm than vẫn.

“**Tuyền...**”

“**Tuyền cái đầu anh, kêu tỷ!**” Lương Ưu Tuyền một cước bước lên ngực Tả Húc.

“**Tỷ... Có chuyện này muốn thương lượng với tỷ.**”

“**Có chuyện mau nói có rắm mau phòng!**”

“**Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nhau, tôi đã biết cô đúng là cái lâu nay tôi vẫn tìm kiếm...**” Tả Húc kì thật thương ngày vẫn luôn trau dồi khả năng diễn xuất. Vì thế bất kể đang ở trong tình huống nào hắn cũng có đủ khả năng để nhập vai.

“**Ý gì? Tôi nợ anh cái gì? Sao lại tìm tôi?**” Lương Ưu Tuyền ngơ ngác.

“**Chính là tình cảm...**” Tả Húc che miệng, buồn nôn chết mất.

Lương Ưu Tuyền bắt đầu nổi da gà: “**Tôi thấy anh là muốn bị ăn đòn!**”

Tả Húc lập tức gờ tờ phiếu thứ hai, không được đánh.

“**110 đừng náo loạn nữa! Buổi tối cùng tôi đi đến buổi hẹn.**” Hắn kéo căng da mặt. Không diễn nổi vai này nữa, đành đổi kịch bản thôi.

“**Anh nói ra mấy lời điên khùng như thế mà còn nói tôi đừng náo loạn á?**”

“**Tôi vừa được mật báo...**” Tả Húc nheo nheo mắt, nhìn xung quanh, thần thần bí bí ghé tai Lương Ưu Tuyền nói: “**Có liên quan đến tôi, có liên quan đến cô. Đêm nay phải hành động, cô hiểu chưa?**”

Có liên quan đến hai người bọn họ... Lẽ nào chính là muốn nói đến vụ buôn lậu kia?

Lương Ưu Tuyền tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ, kéo rèm cửa lại, tiện thể truy vấn: “**Địa điểm cụ thể.**”

Tả Húc cẩn thận lắc đầu: “**Vì sự an toàn của tôi, cô có dám hay không dám đơn thương độc mã đi theo tôi?**”

“Dám, mấy giờ?” Lương Ưu Tuyên trong mắt hiện lên ánh mắt sắc bén.

“Đêm nay 10 giờ rưỡi. Cái miệng của cô không an toàn nên tạm thời địa điểm phải giữ bí mật. Nhưng chúng ta làm sao đi ra ngoài bây giờ?” Tả Húc ra vẻ khó xử.

“Ngu ngốc! Trèo tường chứ sao!” Thực không đúng dịp, y tá hỗ trợ cô lại đang nghỉ đông.

Tả Húc mím môi gật đầu... Hắc hắc, thành công.

Lương Ưu Tuyên nhìn đồng hồ, đưa tay xuống dưới nệm lòi ra một khẩu súng, sau đó ngồi xếp bằng trên giường lắp đạn vào.

“Được rồi. Tôi thừa nhận mình là cảnh sát. Như anh đã nói, tôi ngoài giám sát anh còn phải đảm bảo an toàn cho anh. Đừng lo lắng, nhất định tỷ tỷ sẽ bảo vệ cậu.”

Tạch! Tạch! (Tiếng lên đạn.)

“? !”... Tả Húc thấy thế lùi lại vài bước. Đúng là đời người trắng đen lẫn lộn, thế nào là bảo vệ? !

Chương 4

Bệnh viện vì tránh những phát sinh ngoài ý muốn cho nên bên ngoài hành lang luôn có đèn sáng trưng, cả năm không tắt bao giờ. Mà khi bệnh nhân đi ngủ thì bên ngoài phòng bệnh luôn có cửa sắt để đảm bảo.

Lương Ưu Tuyền tính tình nóng nảy, nhưng thao tác thì thừa độ chuyên nghiệp.

Kế hoạch chạy trốn như sau: phá hỏng đường dây điện để mấy cái đèn được đưa đi sửa chữa, đồng thời mở cửa sắt, chính là nhờ vào dung nhan của Tả Húc. Dùng lời ngon ý ngọt để dụ y tá, khiến cô ta quên khóa cửa.

Tả Húc mặc áo khoác bên ngoài áo bệnh nhân, chân bắt chèo ngồi trên ghế, rất ngưỡng mộ Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền lúc làm việc thần thái nghiêm túc, không nóng vội không nóng nảy, thủ pháp thuần thực (lúc này chy ấy đang tháo dây điện ạ). Tả Húc cuối cùng cũng thấy cô rất chuyên nghiệp.

“Cô bắn có chuẩn không?...” Đây mới là vấn đề hấn thực sự quan tâm.

“Ý anh là gì? Bắn cái bia đang chuyển động hay đang đứng yên?”

“...” Tả Húc nhìn chính mình, xem ra phải miêu tả lại hoạt động của cái bia: **“Thí dụ như trong lúc đang đuổi theo đối tượng. Lúc ban ngày, cách đối tượng vài thước thì cô có bắn trúng hấn được không?”**

“Không nhất định, còn muốn xem hướng gió, tốc độ, có hay không có chướng ngại vật.”

Lương Ưu Tuyền xem hấn bằng một con mắt, nói đầy ẩn ý: **“Một phát không trúng thì có sao đâu, đạn vẫn còn là được rồi.”** (ý chỉ ấy là còn đạn là còn bắn đó ạ ~ đàn bà thật đáng sợ).

“...” Tả Húc co rúm người lại. Quả nhiên là một cảnh sát bạo lực, hơn nữa cô ta còn được phép sử dụng súng. Thôi được rồi, tốt nhất sau này nên bớt chọc giận cô ta.

“Cạch !”... Tóe lửa... Một mảng tối đen.

Lương Ưu Tuyền nhảy xuống đất, phúi phúi tay. Y như kế hoạch, hai người đều nằm im trên giường giả vờ ngủ.

5 phút sau, y tá cùng thợ điện đã đến. Khi ánh đèn pin chiếu xuống, Tả Húc trở thành bộ dạng buồn ngủ mắt hí hí để tấn công trái tim y tá nọ. Hấn liếm liếm môi, khát vọng nói: **“Mau hôn tôi đi Bạch y thiên sứ! Mỹ nam ngủ chính là đang chờ đợi thiên sứ đến đánh thức.”**

Lương Ưu Tuyền lúc này thực sự hối hận buổi tối đã ăn hai cái bánh.

Y tá vẫn còn trẻ làm sao chống lại được thể loại mê hoặc như thế này. Cô xấu hổ mân mê vạt áo. Cô là rất muốn hôn, nhưng lại ngại người thợ điện đang ở bên ngoài. Lúc này làm sao có thể giở trò với bệnh nhân được.

Tả Húc lén huých vào mu bàn tay của người y tá, ý ám chỉ muốn ra ngoài tản bộ.

“Khụ khụ! Số 438 mau rời giường đi làm kiểm tra sức khỏe.” Cô y tá nghiêm trang ra mệnh lệnh.

Tả Húc ngoan ngoãn nghe theo, nhắm mắt theo đuôi đuổi theo y tá.

Lương Ưu Tuyền âm thầm búng tay một cái, giỏi lắm! Đúng là người này chỉ có mỗi khuôn mặt là hữu dụng thôi.

Thợ điện rất nhanh đã sửa xong cái đèn. Trông chừng người bệnh mà nói không phải công việc của hấn, cho nên hấn mang theo dụng cụ vội bỏ chạy.

Lương Ưu Tuyền nhanh chóng bò dậy. Dùng chân với gối giả dạng hai người đang nằm trên giường xong, cô ngồi chờ Tả Húc quay lại.

10 phút sau Tả Húc lén lút quay lại phòng bệnh. Kì thật hẳn muốn tự mình bỏ chạy, nhưng nghĩ đến sau này vẫn phải đụng mặt cô ta liền quay lại. Hắn còn chưa muốn chết.

Lương Ưu Tuyền bước ra cửa, hé ra một khoảng nhỏ, mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng. Thấy không có ai, hai người liền nằm rạp xuống đất tiến lên, thuận lợi bò qua quây phục vụ.

Lương Ưu Tuyền trước đó đã thăm dò địa hình liền dẫn Tả Húc đến một bức tường hơi thấp. Cô lui về phía sau vài bước, sau đó bật thật mạnh, nhanh chóng trèo qua bức tường.

Tả Húc ngoan ngoãn ứng thanh, nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp tiểu y tá.

Tả Húc thở dài, huýt một tiếng sao: **“Cô không làm cảnh sát thì cũng có thể làm diễn viên đóng thế. Nam hay nữ đều được.”**

“Đừng lắm chuyện. Mau lên đây.” Lương Ưu Tuyền không có thời gian cùng hắn pha trò, vươn tay ra cho hắn.

Tả Húc thấy cô nhiệt tình như vậy, nếu tự mình nhảy qua tường thì có lẽ là không nể mặt cảnh sát tỷ tỷ, cho nên nắm lấy tay Lương Ưu Tuyền, dưới sự giúp đỡ của cô nhảy qua bức tường.

Vừa đúng lúc có một chiếc taxi đi ngang qua, Tả Húc giơ tay ra vẫy lại. Hai người một trước một sau ngồi trên xe: **“Rạp Tinh Hỏa.”**

Lương Ưu Tuyền thở phào nhẹ nhõm: **“Ah đúng rồi, y tá kia liệu có đi tìm anh không?”**

“Sẽ không. Tôi rủ cô ta chơi trốn tìm.”

“...”

Lái xe dừng xe đột ngột, cuối cùng cũng đã phát hiện trang phục hai người rất có vấn đề: Bệnh viên tâm thần XX.

Lái xe vừa muốn khuyên hai vị kia quay lại viện trị liệu, Tả Húc liền đem hai trăm khối đặt ở đầu xe: **“Tôi là diễn viên, đang thế nghiệm cuộc sống.”**

Lái xe chật phác mắt giựt giựt, lại nhìn về phía Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền lấy ra cảnh huy (huy hiệu cảnh sát): **“Bác tài, cảnh sát phá án.”**

“...” Lái xe yên lặng cầm tiền. Không may là gặp phải hai người điên. May mắn là, là thật sao?

※ ※

Lương Ưu Tuyền không dám khinh thường, dò hỏi: **“Đối phương mấy người?”**

“Ân? ... Hơn ba trăm...” ám chỉ người xem.

“? !” ...”Cả bang à?”

“Không phải, những người đó cũng không quen biết nhau.”

“Thủ lĩnh các bang phái tụ hội? !” Lương Ưu Tuyền trong lòng cả kinh, nếu là thật thì quả nhiên đáng nghiêm trọng.

Tả Húc chà xát cằm: **“Tôi cũng không rõ ràng lắm, đối phương chỉ nói: gặp trong đêm tối, cấm không được phát ra một tiếng động.”**

Lương Ưu Tuyền nặng nề gật đầu. Gặp nhau lúc tối khuya thế này có thể hiểu được, dù sao cũng đều là tội phạm cả.

“Vì an toàn của anh, chúng ta cải trang tình nhân, tuyệt đối không được tách ra. Mặc dù đối phương trở mặt ta cũng có thể ngăn hẳn lại một lúc, nghe hiểu không?” Lương Ưu Tuyền nghiêm túc nói.

“Nghe lời cô vậy. Bất quá, vạn nhất đối phương nổ súng bắn cô thì phải làm sao?” Tả Húc trêu chọc nói.

“Không cần anh quản. Sợ chết sẽ không làm cảnh sát.”

Tả Húc cười như không cười, chăm chú nhìn Lương Ưu Tuyền qua gương chiếu hậu. Có thể thấy rất rõ thần thái cương nghị của cô, qua đó thấy cô không phải là nói suông. Hắn không tự giác đối với cô bắt đầu kính nể.

Bác lái xe bắt đầu dẽ thờ dài. Nam ảo tưởng mình là diễn viên, nữ ảo tưởng mình là cảnh sát. Hai người này thậm chí còn tưởng tượng mình đang ở trong một bộ phim mafia, đúng là không thể cứu chữa được. Không, không đúng. Là tuyệt đối không thể cứu được.

...

Xe taxi đến phía sau của rạp Tinh Hỏa, Tả Húc cùng Lương Ưu Tuyền lên một chiếc xe khác. Thư ký của hắn không nói một câu vô nghĩa, trực tiếp thỉnh bọn họ mau vào trong, hai gã tạo hình chờ đã lâu.

Lương Ưu Tuyền ngơ ngác, cũng không phải muốn tham gia vũ hội, vì sao còn muốn làm tóc với thay quần áo?

“Tổng giám đốc Tả, vị tiểu thư nay đi cùng ngài với tư cách là...?” Thư ký lễ phép đánh giá Lương Ưu Tuyền.

Tả Húc suy nghĩ một lát, nói: **“Bảo tiêu. Ái nam ái nữ.”**

“Không được, nhất định phải giả làm tình nhân!” Lương Ưu Tuyền ngắt lời, sau đó hướng cô thư ký ôn nhu cười: **“Tôi muốn mặc đồ con gái, nhưng không mặc váy, giày cao gót.”**

Vị thư ký hơi kinh ngạc, dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Tả Húc.

Tả Húc nhìn ánh mắt “Sài lang hổ báo” của Lương Ưu Tuyền, nếu hiện tại nói cho cô bọn họ chính là tới tham dự buổi lễ ra mắt một bộ phim, không biết cô ta có làm gì “kinh thiên động địa” hay không nữa? Hắn bắt đầu dẽ thờ dài: **“Cứ tùy cô ấy đi.”**

Thư ký quả thật không thể tin vào tai mình nữa. Đã năm năm nay Tả Húc vô luận tham dự buổi lễ nào cũng không bao giờ mang theo bạn gái. Không chỉ có thế, Tả Húc ngay cả cùng một nghệ sĩ nữ chụp một bức ảnh cũng không chịu. Nếu có phóng viên chụp được dù chỉ một góc, hắn cũng không nề tình yêu cầu phóng viên đó xóa ảnh.

Mà Lương Ưu Tuyền ở giữa cũng không quan tâm hai người kia đang ánh mắt trao đổi. Cô lấy từ trên giá quần áo một bộ đồ màu đen cùng phụ kiện.

“Tiểu thư, buổi lễ hôm nay không thích hợp mặc áo sơ mi. Để tôi giúp cô chọn đồ.” Nữ tạo hình đối với việc cô lựa chọn bộ đồ duy nhất một màu không dễ dàng tha thứ liền đi thẳng đến giá áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi không tay bó sát có in hình lá sen, một cái quần đùi màu trắng, một cái thắt lưng nhỏ màu đỏ cùng một đôi xăng đan.

“Chiếc lá xen này có thể giúp ngực cô đầy đặn hơn. Tin tôi, đi thử đi.” Nữ tạo hình không cho cô thời gian do dự, vội đem cô tới phòng thay đồ.

Cũng không đến 1 phút, phòng thay đồ phát ra một tiếng thét.

“A! Áo sơ mi là bán trong suốt!”

Nữ tạo hình đột nhiên nhớ ra, liền đem một phụ kiện màu đen cỡ B-cup tiến đến phòng thay đồ.

“A! Quần đùi ngắn quá! Eo với hông đều bị hở hết!”

Tả Húc bầm bầm thái dương huyệt, chỉ nhà tạo hình: **“Đi vào giúp cô ấy, tốc chiến tốc thắng.”** Hắn nói chuyện đồng thời đã đổi âu phục cùng kiểu tóc, nhìn rất ổn.

Nữ tạo hình cùng Lương Ưu Tuyền ở phòng thay đồ suốt 10 phút, rốt cục cũng đại công cáo thành (QLCC: có chữ ‘công’ với chữ ‘thành’ nên tớ đoán là ám chỉ đến việc thành công biến LUT thành mỹ nữ).

A a, nhìn nửa trên của Lương Ưu Tuyền không phát dục như thế nào lại được một đôi giò phi thường đẹp. Hơn nữa đi giày cao gót lại càng làm sân chân thon dài đều đều. Đã thế mấy phụ kiện kia

cực kì hợp với ngũ quan Lương Ưu Tuyền khi cô cười.

Nhưng Tả Húc nhìn đi nhìn lại vẫn thấy không hài lòng, hần nhú mày: **“Mấy người làm cái thế?! Vì sao đem cô ta ăn mặc giống nữ nhân như vậy?”**

Hai nhà tạo mẫu nhìn nhau, bọn họ tạo hình như một viên ngọc thô chưa được mài dũa mà. Tổng giám đốc thế nào lại tức giận?

Lương Ưu Tuyền ngược lại không cho là đúng, bởi vì cô cũng nhận thấy toàn thân không được tự nhiên. Bất quá cô không nghĩ tới Tả Húc lại đối với cấp dưới ác liệt như vậy. Thấy không khí đang trở nên kì quặc, thư kí liền ra mặt giải vây: **“Tổng giám đốc, lần đầu ra mắt, mời ngài vào rạp.”**

Tả Húc nhìn thời gian, tức giận xuống xe. Lương Ưu Tuyền theo sát sau đó, nhưng cô quên mất mình đang đi giày cao gót, nhất thời mất đà bám vào lưng Tả Húc. Tả Húc theo bản năng liền quay lại đỡ cô, bỗng ‘tách tách’ mấy tiếng kèm theo đèn flash. Bất quá hần cũng không truy cứu nữa. Dù sao lần đầu ra mắt phim mới, hôm nay mà không muốn bị chụp ảnh thì quả là quá khó khăn.

Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc nhìn ngó xung quanh như đang tìm ai liền chủ động siết tay hần, nhẹ giọng an ủi: **“Đừng khẩn trương. Vô luận tý nữa có gì phát sinh tôi cũng sẽ bảo vệ anh. Cảnh sát từng phỏng đoán có người uy hiếp anh, nay chỉ cần anh hoàn toàn phối hợp thì dù đối phương có là ai cũng sẽ bị bắt, hơn nữa nhất định sẽ không ảnh hưởng đến sự an toàn của anh.”**

“...” Tả Húc vô lực hạ bả vai, Lương Ưu Tuyền vẫn như trước cảnh giác, sức tưởng tượng cũng rất phong phú.

Khi bọn hần cầm tay đi lên thảm đỏ, các ngôi sao khác đang nổi bật thế nhưng nhất thời toàn bộ máy ảnh đều quay ra chụp Tả Húc. Hần một tay thọc túi quần, thần thái uy nghiêm. Lương Ưu Tuyền mặc bộ trang phục thế này nhất thời an tâm bởi bình thường cô luôn giống như một “Nam nhân bà”, với hình ảnh hiện giờ nhất định không bị ai nhận ra.

Phóng viên A: **“Tả tổng giám, vị mỹ nữ này là bạn gái ngài sao?”**

Phóng viên B: **“Xin hỏi hai người kết giao đã bao lâu?”**

Phóng viên C: **“Mọi người vẫn thường bàn tán về giới tính của ngài. Hôm nay ngài dắt bạn gái đến đây lẽ nào là muốn chứng minh điều gì sao?”**

Phóng viên D: **“Ngài hôm nay sẽ nhân buổi ra mắt mà tuyên bố đính hôn sao?”**

“Đầu tiên, nơi này là lần đầu ra mắt phim, thỉnh các vị phóng viên đem trọng điểm đặt ở phim nhựa chứ đừng là đặt ở người; tiếp theo, tôi không phải nghệ sĩ, đăng lên mặt báo cũng chẳng được ích lợi gì...” Tả Húc cầm tay của nữ phóng viên, hùng hổ dọa người hỏi: **“Nắm tay thì là tình nhân sao? Tôi đây nhiều người tình muốn dùng xe tải trang.”** Ngũ tất, hần đeo kính râm, để lại một cổ băng thiên tuyết địa lan tràn.

Lương Ưu Tuyền hoàn toàn không để ý đám phóng viên đang bàn tán chuyện gì. Cô tinh táo quan sát hội trường, nhất là từng lối vào lô ghế VIP ở lầu hai, chỉ e sợ mỗi chỗ lại có một viên đạn bay ra ám sát Tả Húc.

...

Đội mấy vị đạo diễn đã ổn định, ánh đèn trong rạp mờ dần. Tả Húc cùng mấy người cộng sự ngồi xuống hàng ghế đầu tiên. Bắt đầu hiện ra tiêu đề film: **“Tình yêu là chiếc răng khôn.”**

Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc đang tập trung quan sát phim liền chọc chọc khuỷu tay hần: **“Đối phương không nói anh nghe phương thức liên lạc sao?”**

“Cô so với phóng viên lắm chuyện quá.”

“Đối phương ở tối, anh ở sáng. Chúng ta tuyệt đối không được coi thường.”

“A, vừa rồi quên nói cho cô. Đối phương đã thay đổi quyết định, đã hủy bỏ cuộc hẹn.” Hần không chút để ý nói.

Nghe xong Lương Ưu Tuyền lại thở phào nhẹ nhõm. Kẻ địch rất giao hoạt, vậy mà lại lựa chọn điểm gặp mặt là rạp hát. Lỡ như có biến cố, cục diện rất khó không chế.

“Gửi tin nhắn hay là có người truyền lời?”

“Nói cô cũng không hiểu. Còn có, cô có biết phép tắc không hả? Cấm nói to khi ở rạp.” Tả Húc đánh đòn phủ đầu nói.

“...”

Cảnh báo giải trừ, nhập gia thì phải tùy tùng. Xem phim thôi.

“Tình yêu vì sao là răng khôn?” Lương Ưu Tuyền thì thảo tự nói, không nghĩ tới ngồi ở cạnh mình có người nguyện ý giải đáp.

Người đó cười nói: **“Răng khôn là nhân loại 16 tuổi sau chậm rãi dài ra răng nanh, nhưng bởi vì khoang miệng không gian không đủ, răng khôn thường thường không thể thuận lợi sinh trưởng. Chính như tình yêu, sớm hay muộn hội buông xuống đến mỗi một cái trên người, nhưng không ai không thể đoán được, này khóa răng khôn là nên nhổ vẫn là có thể khỏe mạnh trưởng thành.”**

Lương Ưu Tuyền gật đầu cảm ơn, cũng không biết người này đúng là biên kịch. Cô hồi tưởng lại mỗi tình đầu của mình. Lâm Trí Bắc cũng từng hứa hẹn sẽ yêu cô cả đời, nhưng thực tế chứng minh. Tin tưởng lời hứa đó thì đúng là quá ngu ngốc.

Sự hấp dẫn có thể tạo nên tình yêu, nhưng cũng có sự hấp dẫn khiến hai người cái gì cũng không phải.

※※

Trên đường trở về bệnh viện, Tả Húc cùng Lương Ưu Tuyền không nói chuyện với nhau. Mỗi người ở một trạng thái riêng, tâm tình phức tạp.

Hai người quay trở lại phòng bệnh thuận lợi, Lương Ưu Tuyền nằm trên giường nhưng không ngủ được. Thấy Tả Húc cũng mất ngủ liền quay qua nói chuyện phiếm: **“Uy, sao phóng viên lại cho rằng anh đồng tính?”**

“Tôi ở cùng phòng với một nữ nhân nhưng không hề xâm phạm cô ta. Cô nói là vì sao?” Tả Húc nhìn trần nhà, có chút bối rối lại không ngủ được.

Lương Ưu Tuyền biết rõ hắn đang nói đùa mình, mắng mình không có chút mị lực. Bất quá cũng phải nói lại, có nữ nhân nào dám ở cùng phòng với nam nhân xa lạ đâu.

Lương Ưu Tuyền tay thành hình chữ bát (ám chỉ khẩu súng đó – tư thế cầm súng ý), nhắm ngay thái dương hắn: **“Bởi nữ nhân kia có súng.”**

“...” Đúng là cô cảnh sát nhỏ thơ ngây.

※※

Giữa trưa mấy hôm sau

Điện thoại của Tả Húc đổ chuông liên tục, hắn lại thủy chung không nghe. Lương Ưu Tuyền thừa dịp hắn đi toilet liền nhìn trộm màn hình điện thoại một cái. Ồ, 48 cuộc gọi nhỡ. Tên người gọi là một chữ “D”.

Lương Ưu Tuyền vốn định sao chép số điện thoại nhưng Tả Húc rất nhanh đã quay trở lại. Cô đành phải nhảy lên giường mình giả bộ đang đọc sách. Ước chừng khi đã có 60 cuộc gọi nhỡ, Tả Húc rốt cục cũng phải cầm di động lên, đi vòng ra phía ngoài bãi cỏ rồi mới nghe điện thoại.

Lương Ưu Tuyền dán sát mắt vào cửa sổ quan sát động tĩnh của Tả Húc. Vốn tưởng rằng hắn nhất định sẽ giận dữ với người gọi điện thoại kia nhưng về mặt hắn lại dị thường ôn nhu, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, giống như mùa xuân ấm áp đang đến.

Lương Ưu Tuyền đã nhiều ngày quan sát Tả Húc. Không khó nhận ra hắn đối với cấp dưới ân cần

dạy bảo, đối với mình là cảnh sát thì hơi có địch ý, với những nữ nhân muốn lấy lòng hấn thì lảng tránh, ghét bỏ... Tạm thời vẫn chưa được rõ ràng cho lắm nhưng tóm lại, nhân phẩm không tốt. Lương Ưu Tuyên không khỏi nheo nheo mắt, hiện tại hấn nhìn ôn nhu thế kia rốt cục là do đâu?

Cô chợt hoảng hốt, cái nữ nhân đang đi vào bệnh viện kia dù có cháy thành tro cô cũng nhận ra được...

Cô ta vẫn quyến rũ như trước, khóe miệng vĩnh viễn mang theo nụ cười tự tin. Chính là hồ ly tinh – Tiểu Hồng.

Chương 5

Tiểu Hồng đến văn phòng của vị hôn phu Lâm Trí Bác, hai người đã hẹn nhau sau khi hết giờ sẽ cùng đi chọn áo cưới. Chẳng qua, cô ta tới sớm hơn 10 phút liền ngồi ở bàn công tác chờ. Nhưng là, ánh mắt Tiểu Hồng đột nhiên dừng lại ở chồng hồ sơ, đặc biệt là cái trên cùng. Trên bộ hồ sơ đó có ghi Lương Ưu Tuyền.

Tiểu Hồng tuy đã tuyệt giao với Lương Ưu Tuyền nhiều năm nhưng đối với cuộc sống của Ưu Tuyền vẫn biết rất rõ, nguyên nhân là... Cô ta cười trừ.

Vì thế, cô dựa theo bệnh án tìm đến phòng bệnh Lương Ưu Tuyền đang nằm. Các y tá ở quầy tiếp tân biết Tiểu Hồng là vợ sắp cưới của bác sĩ Lâm, cho nên dàn xếp để cô ta tự mình đi thăm các phòng bệnh.

“Lương Ưu Tuyền, tôi thật sự đã coi thường cô rồi! Cô lại nghĩ đến biến pháp giả ngây giả dại này để tiếp cận Lâm Trí Bác sao?” Tiểu Hồng khẽ nhếch cằm, sải bước đi vào trong phòng, dùng gót giày đá cửa phòng.

Lương Ưu Tuyền hạ tờ báo xuống, nhìn Tiểu Hồng đang hùng hục khí thế. Tình huống này là sao đây? Cô rõ ràng là người bị hại còn không thêm mắng cô ta hoành đao đoạt ái (cướp đoạt bạn trai người khác), Tiểu Hồng ngược lại còn tìm đến hung hăng truy hỏi cô?

“Bệnh viện tâm thần hoan nghênh cô, mau làm thủ tục nhập viện đi.” Lương Ưu Tuyền lại giơ tờ báo lên. Cô thà đọc quảng cáo điều trị bệnh phù chân còn hơn là nhìn khuôn mặt xấu xí của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng giận dữ bước lên phía trước, giật tờ báo trong tay Lương Ưu Tuyền: **“Cô muốn làm rõ mọi chuyện sao? Tôi không có xin lỗi cô bởi từ đầu tôi cũng không phải người thứ ba. Từ ban đầu người trong lòng Trí Bác vốn là tôi! Nhưng lúc ấy tôi cự tuyệt, nên anh ấy mới theo đuổi cô. Không tin cô cứ đi hỏi anh ấy đi.”**

Lương Ưu Tuyền trừng mắt, thoáng có chút mộng mi. Hay là nói, một cổ lửa giận dữ ở ngực, nhưng không biết nên làm thế nào để phun ra.

“Cho nên...?” Lương Ưu Tuyền ngăn không cho ngón tay run run, cô đang tức giận vô cùng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Không đúng, không xem là phần nộ, chính xác ra thì phải nói là nhục nhã.

Tiểu Hồng cười cười: **“Cô có lẽ còn chưa biết, tôi sẽ cùng Trí Bác đầu năm kết hôn. Cho nên cô không cần tiếp tục làm mấy chuyện ngu xuẩn, ngoan ngoãn trở về làm cảnh sát đi.”**

Lương Ưu Tuyền cũng không biết mình bị làm sao, nhưng cô nhất quyết không được khóc. Đương nhiên, nước mắt cũng không phải nhờ Lâm Trí Bác mà rơi ra, mà là vì suốt mười năm làm bạn, từng hứa suốt đời làm bạn với nhau. Nhưng sau khi những sự việc kia phát sinh, tuy cô rất hận Tiểu Hồng nhưng cũng không cùng cô ta tranh giành gay gắt. Dù sao loại sự tình này một cây làm chẳng nên non. Lương Ưu Tuyền chỉ là vẫn không hiểu được, tình yêu đến tột cùng là chiếc chìa khóa mở ra hạnh phúc hay là chất độc dược có thể phát tác bất kỳ lúc nào.

“Thứ tình yêu giả dối đó là do tôi ngu dốt mà tin tưởng, nhưng tình bằng hữu năm xưa cũng là giả sao? Tiểu Hồng cô làm tôi ghê tởm. Cô lập tức rút đi cho tôi! Đừng ép tôi đánh cô.” Lương Ưu Tuyền cúi xuống cọ mũi, vì loại người này mà khóc thì thật quá hoang đường.

Tiểu Hồng mặt không biến sắc, thối thối đầu ngón tay, cười nhỉnh nói: **“A, lúc trước cô hung hăng tát tôi một cái, hại tôi ừ tai một tuần. Tôi lúc ấy đã thề rằng nhất định phải bắt cô trả giá.”**

Cô là cảnh sát thì sao nào? Tôi cuối năm có giấy phép luật sư rồi. Cảnh sát đánh thường dân kết cục thế nào cô nhất định biết rõ.”

“Cô ấy là bệnh nhân tâm thần, giết cô cũng không bị tính là phạm pháp.” Tả Húc đứng ở cửa cười nói. Hắn đã nghe hết cuộc đối thoại vừa rồi.

Lương Ưu Tuyền giật mình, không nghĩ tới Tả Húc lại là người giúp mình giải vây. Cô tự giác thấy cảm động. Lương Ưu Tuyền không thể không thừa nhận cô thuộc loại người có thể đánh nhau nhưng lại hoàn toàn không biết cãi nhau.

Tiểu Hồng không nói nữa, quay lại nhìn người vừa phát ngôn. Thấy Tả Húc ngũ quan xinh xắn liền sững sốt hai giây. Lại nhìn đến y phục của tả húc, cô không khỏi miệt thị cười: **“A, anh ra cũng là người có bệnh. Với vấn đề thần kinh như vậy mà vẫn muốn can dự vào việc của người khác sao? Ah, thực xin lỗi. Anh có hiểu tôi đang nói gì không thể?”**

Tả Húc ra vẻ ngốc nghếch, nghiêng đầu: **“Ôi xin lỗi. Tôi quả thật không hiểu thú ngữ. Mời cô lần sau dùng tiếng người nói chuyện với tôi được không?”**

Lương Ưu Tuyền cười một tiếng. Người này quả nhiên độc miệng.

Tiểu Hồng mặt chuyển thành màu đỏ: **“Nhìn anh bộ dạng như vậy không ngờ cũng thuộc dạng đàn độn!”**

Tả Húc gơ tay: **“Aha, thì ra cô cũng nói tiếng người à? Những lời này tôi nghe đại khái hiểu, cô đàn độn lại tức giận đến mức thiếu máu lên não phải không? Cần cấp cứu sao? Đợi chút!...”** Nói xong, hắn đi ra hành lang, hét lớn: **“Hộ lý! Có người tự xưng bị đàn độn đang muốn té xỉu. Mau tới cứu người...”**

Soái ca kêu gọi, đám y tá làm sao có thể mắt điếc tai ngơ, hùng hục lao đến phía phòng bệnh.

“Babe à, người nào đàn độn sùi bọt mép cần cấp cứu?” Y tá hướng Tả Húc cười.

“Ừ...” Tả Húc nhếch môi cười, chỉ Tiểu Hồng.

“Tiểu tiểu thư? Có chuyện gì?...” Nhóm y tá trừng to đôi mắt nhỏ, không khí dị thường xấu hổ,

Tiểu Hồng tức giận đến hoa dung thất sắc (tức người đẹp cũng biến xấu đi), hướng Lương Ưu Tuyền đang vui sướng khi thấy người gặp hoạn nạn, buông một câu: **“Chuyện của tôi với cô khi khác sẽ tính tiếp! Hừ!”** Nói xong, cô ta chen qua đám y tá kia, vội rời đi.

...

Một màn hài kịch rốt cục đã kết thúc. Nhóm y tá ban nãy quay lại phòng tiếp tân, Tả Húc lại từng bước khép cửa phòng lại.

Hắn tự lấy cho mình một ly cà phê, nằm trên giường xem tin tức, tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Lương Ưu Tuyền suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng nói một câu: **“Này, cảm ơn anh.”**

“Không khách khí.” Tả Húc biểu hiện thật sự thông dong.

Lương Ưu Tuyền gãi gãi đầu, khó khăn mở miệng: **“Anh giúp tôi phân tích một chút đi. Vì sao cái gì tôi làm cũng đều thất bại như vậy?”**

“Cô cũng thấy đấy, tôi với ai cũng đều cay nghiệt. Có sao bọn họ vẫn phục tùng tôi?”

“Bởi anh có thể giúp họ kiếm tiền.”

“Đúng. Người đối người luôn vì ‘lợi ích’. Cô ở trong mắt cô ta với anh ta chính là người không có giá trị lợi dụng.”

Lương Ưu Tuyền cân nhắc thật kỹ: **“Không đúng! Tình yêu cùng tình bạn chính là mối quan hệ không có lợi ích mà.”**

“Lợi ích về mặt tinh thần, hiểu chưa? Cô lúc trước yêu Lâm bác sĩ không phải là nhờ thích vẻ bề ngoài của anh ta sao? Nội tâm anh ta lẽ nào cô thật sự hiểu được? Cô cùng cô gái kia trở

thành bạn bè, bởi vì muốn có người cùng tán gẫu, cùng bổ sung cho khuyết điểm cho nhau, cùng đi dạo phố. Bọn họ không cần cô còn có người khác cần cô, không cần vì thiếu đi mà phải hối hận, dù sao mấy người cũng đã lợi dụng lẫn nhau trên phương diện tình cảm.” Tả Húc nhấp một ngụm cà phê, cà phê hòa tan thật khó uống. (QLCC: chắc ý anh ấy là uống cà phê gói, không phải cà phê phin đấy ạ).

“...” Ngụy biện, tuyệt đối là ngụy biện, nhưng là cô lại không phản bác được.

Phút chốc, Lương Ưu Tuyên nhảy xuống giường, hít thở thật sâu, đánh ra một bộ Quân Thế Quyền.

“...” Tả Húc đang cầm laptop liền ngồi sát vào tường, tầm mắt dừng ở bức ảnh hân cùng Lương Ưu Tuyên tay trong tay trên thảm đỏ, tiêu đề thực chói mắt: **“Vương bài tổng giám đốc Nãi Đường bí mật cùng bạn gái tham gia lễ ra mắt phim”**. Mới có hai giờ ngắn ngủi mà lượt xem đã lên đến mấy chục vạn lần.

Tả Húc len lén trừng mắt liếc Lương Ưu Tuyên. Nhờ ơn cô ta, hân lại thành tiêu điểm rồi.

Chẳng qua hôm đó hân cũng không để ý lắm đến cách ăn mặc của Lương Ưu Tuyên, giờ có thời gian nhìn lại thì đúng là... Chân rất dài, ngực rất nhỏ. Nói thật, hân đối với các loại nữ nhân trang điểm có phần nhàm chán. Huống chi trang điểm thì là mỹ nhân, nhưng khi không trang điểm lại thành người qua đường. Thậm chí ngày nay đến những người không trang điểm mà xinh đẹp thì cũng có khi là đi phẫu thuật.

“110, cô có thể đi biểu diễn đường phố được rồi đó.”

Lương Ưu Tuyên vừa vặn đánh tới chiêu thứ mười sáu trong Quân Thế Quyền ‘Kích eo khóa cổ’, dứt khoát xông lên phía trước một bước lấy ghim Tả Húc lại để luyện tiếp!

Tả Húc bị đánh bất ngờ, thậm chí kêu lên một tiếng, bị quật xuống một bên giường phùng mồm trợn mép. Hân rõ ràng là bị đánh oan, hân là đang khen ngợi Lương Ưu Tuyên cơ mà. Đây là chưa nói đến, “biểu diễn” là đã đánh giá cao lắm rồi đấy.

“Tôi có phải rất vô dụng không? Đồi mạt Tiểu Hồng khiêu khích tôi một câu bật lại cũng không có.” Lương Ưu Tuyên nửa quỳ ở bên giường, một tay gắt gao ghim cổ Tả Húc, một bên thực chán nản nói.

Tả Húc lùi về phía sau gập gập cổ, thử xem độ mềm dẻo, nói lời bình: **“A...”**

“A là sao?”

“Cup.” (cup = mức độ ngực. A-cup = nhỏ nhất)

“? !” ... Lương Ưu Tuyên vẽ mặt đen sì, vút hân xuống đất, lại đập cho hân ba cái. Trước khi đến căng tin liền nói cho hân: tỷ đây không có ‘gánh nặng’ của một nữ nhân. (QLCC: chỗ này không hiểu. lẽ nào là nói đến ngực?!)

※※

Trong phòng ăn

Lương Ưu Tuyên còn chưa cắn được một miếng bánh bao, Lâm Trí Bác đã ngồi xuống trước mặt cô.

“Tiểu Tuyên, anh thay mặt Tiểu Hồng xin lỗi em.” Lâm Trí Bác thái độ thành khẩn. Tuy rằng Tiểu Hồng ra mệnh lệnh cho hân tránh xa Lương Ưu Tuyên, không cho cô ta có cơ hội quyền rũ, nhưng hân không nghĩ mục đích của Lương Ưu Tuyên khi đến đây lại như Tiểu Hồng nói. Dù sao cũng nhờ Tiểu Hồng nói hân mới biết Lương Ưu Tuyên là một cảnh sát hình sự.

Lương Ưu Tuyên nghĩ đến lời Tiểu Hồng, càng thấy khuôn mặt Lâm Trí Bác trở nên dối trá. Cô bỏ miếng bánh bao xuống, nói đều đều: **“Hai người cho tôi một khoảng bình yên được không? Đúng rồi, chuyển lời cho Tiểu Hồng, cảm ơn cô ta đã cướp anh đem đi.”**

Lâm Trí Bác thở hắt ra: “Em có biết điểm nào của mình khiến đàn ông không chịu nổi không?”

Lương Ưu Tuyên nhún nhún vai, rửa tai lắng nghe.

“Em thật sự quá mạnh. Đương nhiên, mạnh không phải điểm xấu, chỉ là những việc con trai muốn dùng để thể hiện sức mình thì toàn bị em làm mất. Ví dụ như lúc sơn tường cũng thế. Anh vẫn còn đang loay hoay tìm cách pha nước sơn thì em đã sơn xong rồi. Mọi việc cứ như thế, khiến anh cảm thấy mình là người dư thừa.” Lâm Trí Bác đẩy đẩy gọng kính. “Nhiều năm như vậy anh vẫn luôn muốn nói ra, nhưng em đến một cơ hội giải thích cũng không chịu cho anh.”

“Tôi có thể làm được thì sao phải nhờ ai giúp đỡ? Anh cho rằng tôi giỏi sơn tường sao? Nhưng lúc ấy anh cũng đang lúc thi nghiên cứu...” Lương Ưu Tuyên đập bàn đứng lên, muốn nói nhưng lại thôi. “Được rồi. Lúc chia tay thì sẽ có rất nhiều lý do. Tốt nhất anh nên quản chặt vợ chưa cưới của mình. Nếu lần sau cô ta còn tới làm phiền tôi, tôi sẽ cho cô ta đi nằm viện.” Nói xong, cô quay người rời đi.

“Em lúc nào cũng như thế này. Cứ không vừa ý là lập tức phát hỏa, cũng không chịu tự mình tỉnh ngộ! Bạn trai ở trong mắt em đến tột cùng là cái gì? Khi chuyện của anh với Tiểu Hồng vẫn còn mập mờ em đã không nói hai lời quyết định chia tay, có cho anh cơ hội cứu vãn mọi chuyện sao? Anh đứng dưới nhà em để xin lỗi, em té nước đuổi anh đi. Anh gọi điện thoại em cũng không chịu tiếp. Anh ở trong mắt em là vật có cũng được mà không có cũng không sao phải không? ! Ngay lúc anh bối vì mất em mà đau khổ, chính Tiểu Hồng ở bên an ủi anh. Em chính là một bước đem anh vứt cho Tiểu Hồng!” Lâm Trí Bác gào to. Hắn bắt chập những bệnh nhân đang ngồi xung quanh, chỉ muốn nói cho rõ ràng.

Lương Ưu Tuyên đưa lưng về phía hắn, không thể quay đầu lại, càng không thể cãi lại hắn. Vấn đề của cô là như thế. Cô không thể cái gì cũng nhờ vả bạn trai, biết rõ chính mình không nên quá mạnh mẽ nhưng cá tính không cho phép. Cô đời này tuyệt đối không làm người thứ ba, cũng tuyệt đối không tiếp nhận một người yêu đã có quan hệ mập mờ với một cô gái khác.

Vẫn là câu nói: để cho người thứ ba xen vào thì dù có nói cái gì đi chăng nữa thì cũng đều là nhảm nhí.

...

Trên đường trở về phòng, Lương Ưu Tuyên bóp bóp bụng. Bị Lâm Trí Bác làm phiền ngay cả cơm trưa cũng chưa kịp ăn. Cô chạy đến quầy bán đồ ăn vặt của bệnh viện mua hai hộp mì ăn liền, mua cho cả Tả Húc.

Lúc cô đẩy cửa phòng ra liền thấy Tả Húc nhanh chóng đóng máy tính lại, hành vi mờ ám.

“Lén lén lút lút. Anh vừa làm gì?” Lương Ưu Tuyên hồ nghi hỏi.

“Cô quản à?”

“Anh nói lại lần nữa xem!”

“Kiểm toán.”

“Nói dối.”

“...” Tả Húc vừa muốn tắt nguồn, Lương Ưu Tuyên đã nhanh chóng cướp lấy máy tính mở ra xem.

Cô nhìn thấy tại topic tên “Bạn gái thân bí của Nãi Đường trong buổi ra mắt phim”, có “Mất lé nói chân tướng” bình luận như sau: **Nãi Đường có mù mắt mới đi coi trọng nữ nhân này. Mà cô ta có thể coi như nữ nhân sao? Trước sau như một, tivi màn hình phẳng. A, tôi nhớ hình như đã gặp ‘cô ta’ ở bên Thái Lan thì phải. (QLCC: nhắc đến Thái Lan chắc ai cũng nghĩ ra là muốn ám chỉ cái gì. Chính là phẫu thuật chuyển đổi giới tính đấy ạ.)**

Lương Ưu Tuyền nhìn xuống, bình luận kia vẫn còn ở khung bình luận chưa kịp gửi đi. “Mắt lé nói chân tướng” chính là nick của Tả Húc! Lương Ưu Tuyền dùng mắt còn lại quét đến thì thấy Tả Húc đang muốn chuồn đi theo đường cửa sổ, liền nắm chặt ống quần hắn, mặc kệ hắn giãy dụa vẫn kiên quyết lôi hắn đến toilet, khiến Tả Húc ôm đầu chờ bị đánh...

Lại nghe đến “xoẹt” một tiếng, Lương Ưu Tuyền mở rộng cổ áo.

“Mở con mắt chết tiệt của anh ra! Chị đây rõ ràng có ngực!”

“...” Tả Húc bám vào cánh cửa như bạch tuộc, khản cả giọng kêu **“Tôi không xem, cứu mạng cứu mạng, có người phi lễ~!...”**

Lương Ưu Tuyền khoe miệng khe nhếch, kéo đầu hắn ra búng mí mắt của hắn. Không muốn xem cũng phải xem!

Tả Húc cứ nghĩ trước mắt mình sẽ xuất hiện hai ‘tiểu trâm châu’ nhưng không ngờ trước mắt là chỉ có phần trên chiếc áo lót màu trắng. Nói tóm lại cũng là có ngực. (không có ngực thì sao lại mặc áo lót)

“Này! Hoặc là dừng cởi, hoặc cởi hoàn toàn. Như thế này là cô có ý gì? Có biết mấy hành vi như thế này là lãng phí thời gian người khác không hả?” Hắn nghiêm túc hỏi. Đương nhiên, câu nói đó lôi theo hậu quả chính là mặt mũi bầm dập bước ra ngoài toilet.

Chương 6

Tết Trung thu là lúc gia đình đoàn tụ, gặp gỡ người thân bè bạn. Các hộ lý vì chăm sóc bệnh nhân nên không thể về nhà, cho nên bệnh viện hàng năm tổ chức một bữa tiệc liên hoan ‘quần ma loạn vũ’ (ý ám chỉ ăn chơi loạn xạ thì phải ~ thứ lỗi tở không giỏi diễn đạt, chỉ hiểu sơ sơ thế thôi) để bọn họ không cảm thấy cô đơn.

Mở đầu phạt ty, một bệnh nhân đã mười năm nhập viện vẩy mực múa bút, trong không khí nào nức tung bừng của Tết Trung Thu đột nhiên nảy ra câu đối.

Về trên —— Hằng Nga bồn nguyệt vì trường sinh;

Về dưới —— thỏ ngọc bồn nguyệt vì hằng nga.

Hoành phi —— cái củ trắng đợi ta với!

(QLCC: thật sự không hiểu lắm @@)

Mọi người bệnh vỗ tay, thơ hay lắm, tuyệt hay.

Lần này viện có ngoại lệ, cho phép bệnh nhân tâm thần phân liệt tham dự tiệc tối. Đương nhiên bao gồm số 110 Lương Ưu Tuyền và số 438 Tả Húc.

“**Không có lẽ phục tôi không đi!**” Tả Húc ôm cửa nhất định không chịu tham gia. Hắn không thích chen chúc trong một đám người điên ăn bánh trung thu đâu.

“**Nghe lời... Đêm nay còn có múa hát biểu diễn nha. Có số 177 nhảy điệu lắc mông đấy nha!**” Y tá ôm thắt lưng Tả Húc, cố gắng lôi hắn ra hành lang.

“**Cái đó ai muốn xem!**” Tả Húc cố gắng hít hít không khí. Số 177 chính là cái Tiểu Nguyệt Nguyệt bần thiêu, nắm mốc đây mình kia chứ gì?

Ngay lúc Tả Húc đang cùng y tá nọ đang giằng co, Lương Ưu Tuyền cầm một cái bánh trung thu quay lại phòng. Cô hướng Tả Húc ngoắc ngoắc ngón tay: “**Nhanh ra đây! Viện trưởng kêu anh lên sân khấu biểu diễn!**”. Thật ra thì không phải thế, cô chỉ là thấy Tả Húc có vẻ khó chịu nên muốn làm hắn “vui vẻ” mà thôi. Còn Cái bánh trung thu trong tay cô chính là do viện trưởng lén lút đưa cho cô, chính là bánh làm từ Đạo Hương thôn *(QLCC: đại loại ám chỉ thứ gạo gì đó...có lẽ là rất ngon)*.

“...” Tả Húc vội bỏ tay ra. Cũng kì quái, ai hắn trời không sợ đất không sợ, nhưng lại thực sự rất sợ Lương Ưu Tuyền.

Khi bọn họ đi vào hội trường liên hoan, nghe thấy các loại tiếng kêu vang lên, Tả Húc tưởng như mình đang ở sở thú.

Trên sân khấu, một người đàn ông đang biểu diễn ảo thuật bằng bài tây. Màn này thật ra rất quen, chính là cho một khán giả lên bốc bài, sau khi khán giả đó nhớ kĩ con bài mình vừa bốc liền đặt lại bài vào cỗ, sau cùng nhà ảo thuật sẽ nói ra quân bài người đó đã bốc được. Thật ra thì ý tưởng là như thế, nhưng người bốc bài lại không nhớ mình vừa bốc được con gì, nghe thấy nhà ảo thuật nói là “tám bích” cũng vội che miệng liên tục giơ ngón tay cái. Mà dưới sân khấu một đám người sôi nổi vỗ tay.

Tả Húc đứng ở góc tường, vẻ mặt ngây dại. Nói thật, buổi tiệc cuối năm của công ty cũng không náo nhiệt như thế này.

Lương Ưu Tuyền cầm bánh trung thu ra đưa cho Tả Húc: “**Bánh trứng, cho anh một nửa đó.**”

“...” Tả Húc nhẹ nhàng lắc đầu, lạy Chúc, miễn đi. Đêm nay, tập đoàn Tinh Hỏa đã cử từng bộ phận đi tham gia các loại tiệc tùng. Đứng ra hắn phải đến đài truyền hình để bàn bạc về vấn đề quảng cáo, nhưng cuối cùng lại bị chết dí ở đây với đám người này.

“Đại tỷ à, cho tôi về phòng ngủ đi được không?” Hấn nhìn về người đã ngăn cản không cho mình đi. Lương Ưu Tuyền quy định cho hấn phải tham gia toàn bộ các hoạt động tập thể. Dựa theo cách cô nói thì là như thế cho tiện, chứ cô không rảnh giám sát hấn, cô còn phải xem biểu diễn nữa.

Lương Ưu Tuyền đứng bên cạnh nghe thế liền cười đến ngứa tới ngứa lui, sau đó nhìn Tả Húc trừng mắt: **“Ngủ cái gì mà ngủ. Anh nên đi lên đó biểu diễn đi.”**

“Tôi không biết ca hát cũng chẳng biết khiêu vũ. Hơn nữa ở đây cũng có trả tiền công biểu diễn đâu.”

“Anh là diễn viên cơ mà? Tôi trước đây có xem qua phim của anh. Anh ở ‘Đại náo thiên cung’ đóng vai Na Tra còn gì. Ở dưới chân có cái gì đó hình như là... ‘vèo vèo vèo’ (QLCC: ý chỉ ắc dụng âm thanh để nói chủ thể), cái mà có thể đi trên mây với phát ra ánh sáng.”

“Thực xin lỗi. Nếu cô nói đến cái ở dưới chân Na Tra thì nó gọi là ‘phong hỏa luân’ ạ.” Tả Húc tắc lưỡi. Nếu hấn thật sự có cái ‘vèo vèo vèo’ đó, việc đầu tiên hấn làm nhất định sẽ là đá bay tiểu quái thú Lương Ưu Tuyền.

Lão viện trưởng hiền lành ở trên sân khấu vẫn nhìn Lương Ưu Tuyền. Ông tuy không biết Lương Ưu Tuyền là cảnh sát nhưng cũng thật lòng thích cô gái nhỏ này. Cô là một người rất tốt bụng, đôi khi còn giúp ông xử lý công chuyện nữa.

“Tiểu Tuyền, cháu cũng lên biểu diễn một tiết mục đi, ha ha.”

“...” Lương Ưu Tuyền lưng cứng đờ, nhìn viện trưởng xua xua tay. Tả Húc trong mắt xẹt qua một tia giao hoạt. Ông Trời không phụ lòng ta. Cuối cùng thì cũng có cơ hội trả thù Lương Ưu Tuyền rồi!

Vì thế, hấn bất ngờ nâng Lương Ưu Tuyền lên kẹp trên vai, thoáng một cái đã đặt cô lên sân khấu. Lương Ưu Tuyền “hạc giữa bầy gà” đứng ở tiêu điểm, hứng chịu ánh mắt mong chờ của tất cả mọi người.

Lương Ưu Tuyền trừng mắt nhìn Tả Húc một cái. Viện trưởng nhanh nhẹn đem micro đến cho cô, hướng cô vồ vồ tay. Lương Ưu Tuyền không muốn mọi người thất vọng, thoáng nhìn thấy cái bàn gần gần đó liền chỉ đạo: **“Mọi người đem cái bàn này đặt ra xa một chút, cảm ơn ạ.”**

Đám bệnh nhân dưới kia căn bản không có để ý. Tuy đã mang cái bàn đặt ra ngoài thật nhưng cuối cùng lại cùng nhau lăn lộn trên bàn, không chịu rời đi.

Lương Ưu Tuyền gập gập cổ, xoay cổ chân lắc cổ tay, đột nhiên một màn kinh người xuất hiện. Cô liên tiếp lộn cú mèo sáu cái về phía sau rồi vững vàng đứng trên sân khấu, nghiêm trang vững vàng.

Màn biểu diễn siêu khó kia khiến toàn hội trường khiếp sợ, lần lượt từng người ồ lên.

“Vợ ơi vợ! Mau đến xem thần tiên...” Nam mô a di đà, một người quý xuống cùng bạn thân của mình, dập đầu vái lạy.

Tả Húc hơi hơi nhếch mép. Võ đoàn nếu tìm cô ta biểu diễn không biết sẽ tiết kiệm bao nhiêu tiền tiền nữa. Máy cái phim võ thuật hay thần thoại thì càng khỏi phải nói, cô ta hoàn toàn có thể diễn các vai yêu ma quỷ quái. Không chừng sau này người ta sẽ không dọa đám trẻ con bằng “ông ba bị” nữa mà thay bằng các vai diễn của Lương Ưu Tuyền cũng nên.

Lương Ưu Tuyền đắc ý nhún vai: **“Vừa rồi chỉ là làm nóng người thôi. Sau đây tôi sẽ vì mọi người mà hát một bài, khụ khụ...”**

Mà khi cô vừa bắt đầu hát, những ánh mắt sùng bái lập tức biến mất. Mọi người lập tức lấy có đi vệ sinh để đứng dậy.

Viện trưởng bệnh tim lại sắp tái phát, vội dẹp tất cả sang một bên, hỏa tốc đem Lương Ưu Tuyền xuống dưới sân khấu.

“Im lặng im lặng! Tiết mục cuối cùng của ngày hôm nay, xin mời diễn viên đại tài của viện

chúng ta. Người đó đêm nay sẽ vì mọi người mang đến ba tiết mục, thật vô cùng hãnh diện! Xin mời ‘Nãi Đường’ của viện ta! Kẹo Mạch Nha lên sàn!...”

(QLCC: ý bác viện trưởng là ‘Nãi Đường’ hàng nhái nhá. Bác ấy vẫn chưa biết Tả Húc là ai đâu.)

“Kẹo Mạch Nha cố lên! Kẹo Mạch Nha saranghee yo!” Nhóm y tá đồng loạt đứng lên, trong tay còn có mấy cái áp phích quảng cáo. Hừ, đừng tưởng rằng hàng nhái thì không có fans nhé, cứ trai đẹp là thế nào cũng có fan.

“...” Tả Húc nhăn mặt, hóa ra chính mình mới là trung tâm buổi biểu diễn.

Lương Ưu Tuyển cười lạnh hai tiếng, đá đá chân Tả Húc: “Có bản lĩnh thì anh lên biểu diễn đi.”

“Mau thành khẩn khai báo. Cô dối chác tôi lấy cái gì?”

(QLCC: Lương Ưu Tuyển đã bán đứng Tả Húc với ông viện trưởng, tức là gián tiếp ép anh lên sân khấu.)

“Một cái bánh trung thu, nhưng vừa rồi cho anh thì anh không ăn. Giờ có muốn cũng không còn nữa đâu.” Lương Ưu Tuyển chỉ chỉ bụng, cười khanh khách.

Bốn phía tiếng hô ngày càng to. Tả Húc một tay đặt dưới bàn, mi mắt hơi khép, bày ra một bộ dạng cực tao nhã trầm tư... Nếu hiện tại mình không lên diễn, dám bị Lương Ưu Tuyển đánh chết tươi lắm.

Lương Ưu Tuyển thấy hắn bày ra bộ dạng như thế, thuận chân đạp cho hắn một cái. Tả Húc giật mình, đứng dậy đi đến sân khấu trong khi tiếng vỗ tay vẫn không dứt bên tai.

“Đầu tiên, tôi sẽ vì mọi người mà kể một câu chuyện rất thú vị như sau...” Tả Húc đột nhiên thật cao hứng, bỏ qua tâm tình nặng nề, thật nhẹ nhàng thông thả bắt đầu: “Một đêm đông lạnh giá, có một cô bé rất đáng yêu vì tìm kiếm mẹ của mình...BALALAL...”

Kết thúc câu chuyện, cô bé kia chết cứng trong băng tuyết. Giọng nói cùng cách biểu cảm của Tả Húc vô cùng cảm động, khiến cho ở phía dưới sân khấu sùi sụt tiếng khóc.

Lương Ưu Tuyển khòe miệng run run, lấy tay lên lau lau nước mắt. Cô bé kia đáng thương quá! Con bà nó, hôm nay không phải tiết thanh minh sao lại kể chuyện này! (QLCC: tiết thanh minh là lễ tảo mộ)

Tả Húc thấy vẫn chưa đạt được mục đích của mình, hắn lập tức thay sang bộ mặt vui vẻ, yêu cầu DJ (QLCC: gọi thế cho nó sành điệu) đổi sang một bài hát sôi nổi. Hắn đeo kính râm, cười nói: “Được rồi được rồi, mọi người sao lại buồn bã như vậy? Hôm nay là ngày vui cơ mà. Tôi sẽ biểu diễn tiết mục thứ hai, vì mọi người sẽ bắt chước Micheal Jackson!”

Trong toàn hội trường vang lên một hit nổi tiếng của MJ “Black or White”. Không khí lập tức sôi động.

Mọi người nghĩ hắn sắp thể hiện khả năng nhảy của mình nên ai cũng đều rất hào hứng...

Đột nhiên, Tả Húc nằm lãn ra, hai tay giao nhau trước ngực, khòe miệng hơi giơ lên, bình thản nằm giữa sân khấu.

“Kẹo Mạch Nha mau nhảy đi chứ! Hết nhạc nền rồi kìa!”

“Ồi xin lỗi, tôi quên nói. Tôi bắt chước MJ sau khi ông ấy qua đời...”

“...”

“Tiết mục thứ ba là...”

“Đi xuống đi xuống! Anh chiếm mất 12 phút 48 giây rồi. Đứng ra trong khoảng thời gian này tôi có thể kiếm được mấy triệu đô la rồi! Anh mau lui xuống mà lấy lồng đựng cơm đi, anh bị công ty chúng tôi khai trừ!!” Một người bệnh trước đó làm về kinh tế và tài chính chỉ chỉ, trên cổ

tay có vẽ một cái đồng hồ Rolex.

“Ah, thế thì tôi không làm Bill Gates chậm trễ nữa vậy.” Tả Húc cúi đầu, không nhìn bốn phương tám hướng truyền đến các loại trùng mắt lại liên tục cúi người tránh những chiếc dép đang bay đến, mặt vẫn mỉm cười lui xuống.

Viện trưởng lau lau mồ hôi đang nhỏ giọt, cười gượng hai tiếng: **“Khiêu vũ đi. Mọi người chuyển cái bàn đi. Khiêu vũ khiêu vũ!”**

Một giai điệu duyên dáng vang lên. Lập tức nam nữ lập thành nhóm, đều bị say mê trong đó.

Lương Ưu Tuyền tò mò nhìn hắn: **“Này. Nếu anh không bị đuổi xuống thì tiết mục thứ ba anh sẽ biểu diễn cái gì?”**

“Hả? ...” Tả Húc dự tính ngay tiết mục thứ nhất đã bị đuổi xuống, không nghĩ đến còn phải biểu diễn tiết mục thứ hai. Lúc này, hắn thấy một y tá đang đến gần liền vội đứng dậy, hướng Lương Ưu Tuyền chìa tay ra: **“Nhảy điệu này đi.”**

Lương Ưu Tuyền giật mình: **“Tôi không biết nhảy.”**

“Tôi lui cô tiến. Đơn giản thế thôi.” Tả Húc kéo Lương Ưu Tuyền, một cái xoay tròn đã bước đến trung tâm hội trường.

Lương Ưu Tuyền chưa từng khiêu vũ, thân trọng cúi đầu nhìn chân Tả Húc di chuyển. Tả Húc nhảy từng bước hoàn hảo mà cô nhảy cũng không ngờ mình vốn ngốc như thế lại nhảy trơn tru như vậy. Khó tin nhất là Tả Húc không mắng cô ngốc nghếch, ngược lại còn thả chậm bước chân phối hợp cùng mình.

Sau khi nhảy thành công một điệu, cô không khỏi kinh hỉ kêu lên: **“Khiêu vũ rất tuyệt nha.”**

Tả Húc cười như không cười nhếch môi lên, cười rất ôn nhu. Lương Ưu Tuyền vì thế mà sững sốt. Đừng nói là đáng vẻ hắn cười lại quyến rũ như thế này chứ.

“Có phải có người uy hiếp anh không? Hay anh đang bảo vệ ai?...” Lương Ưu Tuyền không đầu không đuôi hỏi.

Tả Húc thu lại nụ cười: **“Không hiểu cô nói gì nữa.”**

“Chính là về đồng vũ khí đó. Theo tư liệu điều tra được, giả thuyết anh là chủ mưu xem ra không còn hợp lý nữa.” Sáng nay Lương Ưu Tuyền đã nhận được tin thông báo, đem mục tiêu chuyển hướng đến cha nuôi của Tả Húc, cũng chính chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Tinh Hỏa: Dương Lễ Trung.

Dương Lễ Trung năm nay 65 tuổi. Hắn trước khi thành lập tập đoàn giải trí Tinh Hỏa chính là một bộ đội đặc chủng. Tuy nói Dương Lễ Trung hiện nay định cư ở hải ngoại nhưng hàng năm đều về nước từ ba đến năm lần. Mà nhóm buôn lậu này có thể buôn bán ở cả Philippines, có đủ các loại súng phân biệt là súng lục ổ quay, tự động súng ngắn, súng Rifle, đủ các loại súng ngắn. Bước đầu kết luận súng đó tích trữ không phải nhằm mục đích bán mà chỉ là hàng mẫu để giới thiệu. Tuy rằng cảnh sát tạm thời bài trừ khả năng sẽ xảy ra bạo động nhằm tranh cướp vũ khí, nhưng thu được đến 30 loại súng siêu việt lại toàn thuộc hàng buôn lậu như vậy, án này nhất quyết không thể bỏ qua.

Tả Húc nhún nhún vai: **“Nếu tôi không phải đối tượng bị tình nghi thì khi nào các người mới để tôi về nhà?”**

“Tôi đang đợi anh nói ra sự thật đây. Tôi cũng chưa có nói anh không phải tòng phạm.”

“Kỳ thật tôi sống ở đây cũng rất thoải mái.” Tả Húc khiêu khích cười nói.

“ANH!...” Lương Ưu Tuyền dừng lại, buông tay Tả Húc ra. Cô vốn định quay về phòng bệnh, nào ngờ đám người đang nhảy múa kia lại vấp lẫn nhau nên lần lượt té ngã. Lương Ưu Tuyền đứng gần đó nên không kịp né ra, cô khẳng định nhất định mình sẽ bị ngã, cho nên lúc ngã về phía sau còn tìm cách đẩy Tả Húc ra (*QLCC: không phải đẩy anh ngã đâu, ý là đẩy anh ý ra để anh ý không ngã ý*).

Nào ngờ Tả Húc có ý định đỡ cô, hắn nhanh nhẹn nắm lấy bả vai cô, khiến hai người chuyển vị trí cùng ngã xuống. *(QLCC: tớ nghĩ tình cảnh này là anh ngã đè lên người chị, người khác lại ngã đè lên người anh. Không biết có đúng không nữa *cười*)*.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên. Tả Húc biết Lương Ưu Tuyên bị đè nặng nên vội tìm cách giảm bớt trọng lượng của mình xuống người cô. Đúng lúc này không biết thế nào lại sờ nhầm đùi Lương Ưu Tuyên. Hắn phản xạ né tránh, nhưng trên người vẫn còn bốn, năm người nữa đè lên. Hắn dưới tình thế cấp bách vội chống tay xuống, hai tay dùng hết sức, ách?!... Mềm mềm, hình như không phải bả vai?

Chỉ nghe Lương Ưu Tuyên thét một tiếng chói tay và **“Bốp!”**... Cho Tả Húc một cái tát vang dội.

Chương 7

Ánh trắng le lói chiếu sáng một người đang bất động. Lúc đầu nhìn bóng người sẽ tưởng người đó đang chống cằm suy tư, nhưng nếu nhìn chính diện thì sẽ nhận ra được hắn đang ôm một bên má bị sưng đỏ.

Đường đường là một tổng giám đốc thét ra lửa, không ngờ có ngày lại bị một ma nữ cùng phòng đâm đá? Nếu tin này truyền ra ngoài, hắn còn mặt mũi nào xuất hiện trước công chúng nữa.

Đột nhiên, một cái khăn mặt lạnh xuất hiện trước mặt Tả Húc.

“Chườm lạnh một chút. Một cái tát sẽ không khiến anh xí trai đi đâu, đừng lo nữa.” Lương Ưu Tuyền ngưng ngưng nhìn Tả Húc, bình thường người ta ngũ quan thanh tú như vậy mà giờ trên má in hằn dấu tay của cô.

“Cô không thấy mình cần xin lỗi sao?”

“Vì sao tôi phải xin lỗi? Là tại anh chạm vào tôi trước mà.” Lương Ưu Tuyền chỉ chỉ ngực. Lúc ấy tay hắn vừa bóp vừa sờ... Cho nên cô mới theo bản năng cho hắn một cái tát.

Tả Húc một tay chườm khăn lạnh, nhìn cô cười nhạt: **“Bao nhiêu nữ nhân ở trước mắt thoát y tôi cũng chẳng có cảm giác. Cô nghĩ tôi muốn sờ cô chắc?”**

Lương Ưu Tuyền bĩu môi: **“Đừng nói như thể mình là Liễu Hạ Huệ. Tôi không tin nếu có phụ nữ cởi đồ trước mặt anh mà anh không có phản ứng.”**

(QLCC: Theo tư liệu trên wiki thì Liễu Hạ Huệ từng gặp một người con gái bị cảm lạnh, ông bèn cởi áo của mình ra khoác cho nàng, suốt đêm ông nàng sưởi ấm mà không có tà tâm. Tóm lại ông này là người không bị kiểm soát bởi dục vọng ^^).

“Vậy cô cởi thử đi. Xem tôi có hay không có phản ứng.”

“Có phải anh thấy chưa bị tôi đánh chết nên chưa thỏa mãn không?”

“...” Tả Húc nghiêng người về phía sau **“Tôi muốn nói cô nghe cho rõ. Tôi nhường cô không phải vì tôi sợ cô, mà là vì tôi là đàn ông.”**

(QLCC: chém gió thành thần)

Lương Ưu Tuyền đang nằm im trên giường bỗng nhiên xoay người đối tư thế. Tả Húc lại tưởng cô ta muốn lao đến đánh mình liền vội vàng bật trở lại giường. Lương Ưu Tuyền thấy hắn như chim sợ cành cong, không khỏi cười một tiếng: **“Sáu tuổi đã đi đóng phim giống anh, khẳng định từ nhỏ đã bị bạn bè bắt nạt...”**

Tả Húc nhớ lại ngày xưa, hắn bận đến mức gần như không có thời gian tới trường. Những hôm hắn có mặt ở trường đều là những hôm có kì thi. Còn trường đại học thì cũng là trường dành cho những người nổi tiếng và giàu có, đương nhiên không hề sung sướng, ngạc nhiên đến mức la hét khi nhìn thấy hắn. Tổng kết lại, cuộc sống của Tả Húc là muôn màu muôn vẻ lại là nhất thành bất biến (đã hình thành rồi thì sẽ không thay đổi).

“Này. Vì sao anh không tiếp tục làm diễn viên? Quá vất vả à? Hay là vì đã kiếm đủ tiền rồi?” Lương Ưu Tuyền gấp cuốn tạp chí lại, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Tả Húc kín đáo cười: **“Vậy sao cô lại làm cảnh sát? Là vì thấy cuộc sống quá an nhàn nên chán hay là vì cảm thấy mình sống đã đủ lâu rồi?”**

Nếu muốn biết bí mật của người khác thì trước hết phải nói ra bí mật của mình đã. Cái này gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

“Ông nội tôi là chánh án, ba tôi là trưởng giám ngục, cho nên tôi đương nhiên phải đi làm cảnh sát. Cái này gọi là một dây chuyền phục vụ. Được, giờ đến phiên anh nói.”

“...” Tả Húc nhướn mày. Xem ra cô gái này tuy nhỏ nhưng gia thế cũng không nhỏ đâu.

“Mỗi ngày đứng trước máy quay để diễn cuộc đời của người khác là không có ý nghĩa.” Tả Húc tìm đại một lý do, qua loa cho xong.

Lương Ưu Tuyền nghiêng đầu nhìn hắn. Trước lúc tiếp cận Tả Húc cô đã điều tra hắn, thậm chí còn từng một lần xem phim của hắn. Không thể không nói, diễn xuất của hắn cực kì biểu cảm, không ai có thể không cảm động, chính là một diễn viên thiên tài, hoàn toàn không giống với một số diễn viên thần tượng hiện nay – chỉ có khuôn mặt đẹp chứ không có tài năng.

Lương Ưu Tuyền còn nhớ rõ trong buổi ra mắt lần trước, cô chú ý thấy trong lúc đang chiếu phim, bất kể xung quanh có ồn ào cỡ nào Tả Húc cũng không để tâm, dường như toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn vào diễn xuất của các nhân vật. Nếu có người nào diễn hay hắn tuyệt đối không keo kiệt mà vỗ tay ca ngợi.

“Tôi có thể nhìn ra được, anh vẫn rất yêu thích nghề diễn viên.”

Tả Húc khước miệng mỉm cười. Hắn không nói gì, chỉ quay lưng lại phía Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền thờ người ra nhìn lại. Yêu thì nói yêu, không yêu nói không yêu, có gì mà không dám nói. Càng khó hiểu hơn, sao cô lại có cảm giác hắn đang rất buồn?

“Tả Húc, anh đói à? Muốn tôi đi lấy cho anh bánh trung thu không?” Lương Ưu Tuyền tuy không hiểu hắn đang nghĩ gì nhưng vẫn cố tốt bụng.

“Đói. Tôi muốn ăn bánh đậu cùng ngũ nhân, tốt nhất là thêm một ly cà phê nữa. Cảm ơn.”

“...” Lương Ưu Tuyền suy sụp hạ vả vai. Mình mãi cảm quá rồi, hắn thật sự không hề buồn bã gì hết, ngược lại đang rất sung sướng là đằng khác.

Một lúc sau, Lương Ưu Tuyền lên vào văn phòng của viện trưởng, nhân lúc ông đang ngủ liền lén lấy trộm một hộp bánh trung thu rất to.

Trên đường khiêng hộp bánh quay về phòng, lúc đi ngang qua sân cỏ, Lương Ưu Tuyền vô tình nhìn thấy mặt trăng vừa to vừa sáng. Cho nên cô đứng ở ngoài cửa sổ, gọi Tả Húc cùng xuống ngắm trăng.

Tả Húc lười không muốn đi, nhưng thấy Lương Ưu Tuyền giơ nắm đấm lên thì đành thở dài bước xuống.

Dưới gốc cây, Lương Ưu Tuyền ngồi xếp bằng, chọn một cái bánh nhân đậu cùng một lon nước chanh đưa cho Tả Húc.

Tả Húc cắn bánh trung thu, trong lòng không hiểu nổi trên đời này sao lại có thể có người muốn ngồi đây ngắm trăng cơ chứ.

“Tôi còn tưởng hằng ngày anh đều dùng súp vây cá súc miệng chứ?” Lương Ưu Tuyền bây giờ mới phát hiện Tả Húc hóa ra không hề kén ăn, cho cái gì ăn cái đấy.

“Làm diễn viên rất khổ cực, thường xuyên không được ăn no. Có cái ăn là tốt rồi.” Tả Húc trèo lên cây, thở dài: **“Cái nghề này để kiếm được tiền rất vất vả, thậm chí còn có thể vì một bộ phim mà mạo hiểm tính mạng nữa.”**

“Đừng lừa tôi. Làm sao có thể như thế được?” Lương Ưu Tuyền cười nhạo.

Tả Húc cười không nói gì, cắn một miếng bánh trung thu lại uống một ngụm nước chanh, trong đáy mắt xuất hiện một ánh nhìn khó tả, nhưng rất nhanh đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Không ngờ Lương Ưu Tuyền lại nhận ra được tia biến hóa đó trong mắt hắn, cô vỗ vỗ vai Tả Húc: **“Tôi biết anh cũng không thích ở trong này mãi. Tôi đương nhiên cũng không muốn rồi, cho nên hay là anh thành thật một chút đi...”**

Tả Húc liếc cô một cái, hung hãn hất tay cô ra, nói: **“Muốn biết thì tự đi mà tìm hiểu. Tôi không biết gì hết.”**

“Anh khôn ngoan như vậy vì sao lúc này còn nói dối nữa?” Lương Ưu Tuyền nói **“Anh vừa có tiền vừa có địa vị, ngộ nhờ tin anh ở trong viện tâm thần bị truyền ra ngoài, cổ phiếu công ty anh nhất định sẽ đi xuống. Ah, đúng rồi. Tôi biết anh có trong tay 20% cổ phần của tập đoàn Tinh Hỏa, chính là đại cổ đông đó.”**

“Nông cạn. Cô không cho rằng đó chính là một loại lăng xê sao? Cô không biết giới giải trí chính là một thế giới trắng đen điên đảo sao?” Tả Húc bắt đầu dĩ lắc đầu, tin tức dù là tốt hay xấu thì cũng đều là do chính các công ty giải trí đưa ra cả thôi.

“Ví dụ thử đi.”

“Chẳng hạn như tin cô là người yêu của tôi được tung ra khiến mọi người kịch liệt thảo luận, lại đúng lúc phim được ra mắt nên đã lăng xê cho bộ phim. Nhân tiện nói cô nghe, hiện giờ cô đang được cư dân mạng đem ra làm thịt đó, còn bộ phim lại rất ăn khách. Phải có scandal thì mới bán ra được, cô biết chưa?”

“...” Lương Ưu Tuyền đôi mắt vụt sáng, cười ngốc hỏi: **“Tôi giúp anh lời bao nhiêu tiền?”**

“A... Cũng không nhiều, mấy chục vạn thôi.” Tả Húc không biết từ đâu lôi ra mười tờ tiền mệnh giá lớn đặt trong lòng bàn tay Lương Ưu Tuyền **“Cũng không thể khiến không cho cô lợi nhuận, chia hoa hồng.”**

“...” Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn Tả Húc đang cười xảo quyệt, tức giận đem tiền ném lên người hắn: **“Anh to gan nh? Dám dùng thủ đoạn ấy với cả cảnh sát sao?”**

“Có gì mà phải tức giận? Cùng lắm mấy ngày nữa thì bọn họ cũng quên cô đi thôi.” Tả Húc vuốt vuốt áo, nhất phách tự tại.

Lương Ưu Tuyền đảo mắt, kéo Tả Húc về phòng. Cô mượn đề tài để nói chuyện: **“Anh kiểm tiền thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi tò mò muốn biết mấy người trên mạng viết cái gì.”** Cô nghi Tả Húc là thông qua internet để cùng tội phạm liên hệ, cho nên cực kì cần password máy tính để vào xem xét.

“Password là 1234.”

“?! ...” Lương Ưu Tuyền nghe thế thì dừng lại, im bật. Cô ngoái lại nhìn về phía sau, thấy hắn tươi cười với vẻ mặt “tôi hiểu cô mà”, trong lòng cực kì ức chế.

“Anh có biết tôi đang nghĩ nên cho anh một trận không?”

“Tôi đã nói từ trước rồi mà. Cô cứ bám theo tôi ở chỗ này cũng không chiếm được thông tin gì có giá trị đâu.” Tả Húc nhẹ nhàng vớt ra một ánh mắt mê hoặc.

Lương Ưu Tuyền sợ nhất chính là gặp phải loại đối tượng như thế này. Từng câu từng chữ của hắn đều là nói thật, nhưng thật ra chẳng có câu nào là đáp án cả. Giống như có người đang đặt một cái bẫy, dù không muốn cũng phải bước vào, mà bước vào rồi lại chỉ có thể đứng đó, không cách nào thoát ra được.

Đúng lúc này, cái loa công suất lớn bắt đầu phát ra tiếng gọi mọi bệnh nhân về phòng nghỉ ngơi. Có một nhóm y tá chạy trên mặt cỏ đuổi bắt một nhóm “Mặt trắng”, “Hằng Nga” và “Thỏ ngọc” (*QLCC: chính là mấy người hoang tưởng đấy á*). Lương Ưu Tuyền thấy bọn họ mồ hôi đầm đìa đang đuổi theo mấy bệnh nhân thì cũng nhiệt tình giúp đỡ, giữ được hai bệnh nhân cùng phòng với nhau. Cô mỗi tay xách cổ một người, kiên quyết kéo bọn họ về phòng bệnh.

Tả Húc nhìn Lương Ưu Tuyền, tự nhiên không kiềm chế được rung mình.

Một lúc sau Tả Húc và Lương Ưu Tuyền cùng quay trở lại phòng bệnh. Lúc mở cửa Lương Ưu Tuyền chợt nghe thấy trong phòng có tiếng động lạ. Cô kéo Tả Húc, đứng lên che chắn cho hắn, tai nghiêng nghiêng nghe ngóng...

“Làm sao vậy?”

Lương Ưu Tuyền ra dấu im lặng, chăm chú lắng nghe... Tích tích tích tích...

Cô cẩn thận lại thêm một bước nữa, tiếng đồng hồ vốn có quy tắc ban này bỗng nhiên nhanh hơn, liên tục vang lên. Cô trong mắt kinh hãi, bởi vì tình hình lúc này dù chạy cũng không kịp nên cô nằm úp xuống, sau đó cô đột nhiên nhớ ra. Lương Ưu Tuyền đẩy ngã Tả Húc rồi nhảy lên lưng hắn, hai tay bảo vệ đầu của hắn, dùng chính thân mình để che chắn cho hắn.

Chỉ nghe thấy có một tiếng nổ lớn, phòng bệnh nháy mắt bị bom phá tan.

Cùng lúc đó còi báo động vang lên nhưc óc, các y tá xung quanh đều hoảng sợ. Tất cả các bệnh nhân đều bị hoảng loạn.

Lương Ưu Tuyền cố hết sức bò lên, vỗ vỗ Tả Húc lúc này sắc mặt tái nhợt: **“Xem đi. Kẻ thù tới tìm tận cửa... Á?!...”**

Cô nói còn chưa hết câu, đã bị Tả Húc một tay ôm gọn vào trong lòng.

Lương Ưu Tuyền cảm thấy hình như hắn đang run rẩy, cô xoa xoa lưng hắn như dỗ một đứa trẻ nhỏ: **“Không có việc gì, không có việc gì. Tôi sẽ bảo vệ anh.”**

Tả Húc nghe vậy càng không vui. Hắn siết chặt hai vai Lương Ưu Tuyền, không hề cảm kích, thậm chí có phản kích động hỏi: **“Thừa hơi, ai cần cô bảo vệ? Tôi nói tôi muốn được cô bảo vệ sao?!”**

“...” Lương Ưu Tuyền hai vai bị hắn siết rất đau, đến mức mất hết khả năng mở miệng. Thấy một cánh tay Lương Ưu Tuyền bị thương, Tả Húc ôm cô vào lòng, dứt khoát đưa cô đến phòng cấp cứu.

10 phút sau cảnh sát đi đến hiện trường. May mắn là lực sát thương của bom nhỏ nên không nhiều thiệt hại, cũng không có thương vong. Nhưng phòng Lương Ưu Tuyền thì đã biến thành là một đồng hồ đếm cộng với mùi khói súng nồng nặc. Căn cứ vào việc nạn nhân là bệnh nhân tâm thần, đồn công an đem vụ án lên trình báo với đội cảnh sát hình sự để điều tra.

Trong phòng cấp cứu

Y tá đang giúp Lương Ưu Tuyền rửa sạch miệng vết thương. Những mảnh vỡ của ván cửa khi bay ra đã đâm rách làn da cô, tuy nhiên vết thương không tính là nghiêm trọng.

Chờ băng bó xong, Lương Ưu Tuyền ôm cánh tay đi tìm Tả Húc. Cô tìm khắp nơi trong bệnh viện, rốt cục thấy hắn đang ngồi trên sân thượng. Tả Húc ngồi trên hàng rào, tay cầm điều thuốc, vừa hút vừa ngắm trăng.

Lương Ưu Tuyền không biết rốt cục hắn đang tức giận hay là sợ hãi. Tức giận thì chẳng có đạo lý gì cả, mà sợ hãi thì sao thấy không giống lắm.

Cô leo lên ngồi cạnh Tả Húc: **“Anh không cần cảm thấy áy náy. Đây là công việc của tôi.”**

Tả Húc nhìn những ngậm khói đang bay lên, không nói gì.

Lương Ưu Tuyền mím môi: **“Tuy lực sát thương của bom không lớn, nhưng đủ để lấy mạng anh. Hiện giờ hoàn cảnh của anh đang vô cùng nguy hiểm. Tôi đã liên hệ với tổ chuyên án, chốc nữa sẽ có người đón chúng ta.”**

Tả Húc dập mẩu thuốc, cười vô cảm, nâng cánh tay bị thương của Lương Ưu Tuyền lên: **“Tôi chán ghét những người phụ nữ tự chủ. Cực kì chán ghét, cực kì phản cảm...”**

“Tôi nói anh nghe, đây là công việc của tôi. Anh cho rằng tôi muốn tôi muốn chết chắc?”

“Nếu chết thật thì sao?”

“Nếu chết thì đó chính là số mệnh. Chẳng lẽ tôi chết còn biến thành quỷ tìm anh đòi mạng sao?” Lương Ưu Tuyền không cho là đúng cười.

Tả Húc lặng lặng nhìn cô, sự tức giận ban này dần dần tan biến. Hắn vươn người ra khẽ chạm môi vào môi của cô.

“Cám ơn cô đã cứu tôi. Nhưng tôi hy vọng cô sẽ dừng việc bảo vệ tôi lại. Sự mạng của cô hãy trao cho người nào đó xứng đáng.”

Lời của Quần Lót: *bắt đầu làm nhảm* Khi gặp tình huống nguy hiểm, điều đầu tiên người ta nghĩ đến chính là bảo vệ bản thân mình. Thật ra đoạn bom nổ trong truyện (chính xác là đoạn Lương Ưu Tuyên bảo vệ Tả Húc) ban đầu có hơi khó hiểu. Điều đầu tiên Lương Ưu Tuyên làm là nằm úp xuống, sau đó đẩy ngã Tả Húc và nhảy lên che cho anh. Ban đầu Quần Lót không hiểu lắm, cho rằng ý tác giả là Lương Ưu Tuyên đẩy ngã Tả Húc. Nhưng giờ thì đã hiểu. Điều đầu tiên Lương Ưu Tuyên làm là bảo vệ chính mình, đó là bản năng rồi. Sau đó cô nhớ ra còn Tả Húc và kéo anh ngã xuống. Đoạn này không đáng nói đến, bởi ai cũng sẽ làm thế. Nhưng cuối cùng cô lại lấy thân mình che cho Tả Húc, chi tiết này khiến tôi nhớ đến hành động Thiên Lăng bảo vệ Vi Lam trong “Tháng sáu trời xanh nhạt”. Khi xảy ra vụ tai nạn điều đầu tiên Thiên Lăng làm là quẹo tay lái sang trái (như thế sẽ giảm tối đa thương tổn cho bản thân), nhưng sau khi nhớ ra Vi Lam ngồi ở ghế phụ thì anh dùng hết sức quẹo sang hướng ngược lại. Thật ra hành động như Thiên Lăng đã làm, trên đời mấy ai làm được? Đặt một cái gì lên trên bản thân, việc này nói dễ nhưng làm thì không dễ nhé (cá nhân tôi hiện giờ không làm được). Nhưng lại lan man rồi, ha ha. Thật ra tôi muốn nói, Thiên Lăng dùng thân mình che chắn không phải vì anh cao thượng, tôi dám chắc nếu người đó không phải Vi Lam thì anh sẽ không làm thế đâu. Nhưng còn Lương Ưu Tuyên thì sao? Cô đã yêu Tả Húc ư? Quả thật điều này tôi không dám chắc. Ban đầu tôi cho rằng là vì ý thức công việc, nhưng điều đó chẳng phải quá cao thượng sao? Vi Lam dù sao cũng đã sống với Thiên Lăng nhiều năm, dù không yêu nhau nhưng vẫn có tình cảm, như thế việc hy sinh bản thân để bảo vệ ai đó còn có thể hiểu được. Nhưng Tả Húc và Lương Ưu Tuyên vẫn là những người xa lạ quen biết, tôi không thích những thứ quá cao thượng đến mức trở nên giả tạo, thế nên tôi sẽ hiểu là đối với Lương Ưu Tuyên, việc bảo vệ nhân chứng là rất quan trọng, và bản thân nhân chứng kia cũng khá quan trọng (chỉ là khá thôi), có lẽ một phần nào đó là vì cô biết ơn anh (anh chả giúp cô giải vây bao lần còn gì). Một lúc nào đó, ở những chương sau, tôi sẽ tiếp tục nói về việc này (khi đã thêm một số sự việc nữa xảy ra, vì việc đó thực sự rất thú vị đấy). Còn từ giờ đến lúc đó, các bạn cứ suy nghĩ đi nhé. Vì sao Lương Ưu Tuyên coi trọng việc bảo vệ Tả Húc hơn bản thân?

Chương 8

“Đợi chút. Anh nói mấy lời vô nghĩa đó thì hôn tôi làm gì?” Lương Ưu Tuyên nghiêng đầu, trong mắt có tia tức giận.

Tả Húc cũng giật mình. Ặc! Vì sao hắn lại hôn Lương Ưu Tuyên?

“Trả lời đi chứ!”

“Để cảm ơn.”

“Anh là người ngoại quốc chắc?! Bắt tay không được à?”

“...” Tả Húc thông thả nháy mắt mấy cái, nghiêm túc giải thích: “**Gần đây có nhiều phim tình cảm mà. Cô cứ coi như vừa phối hợp cùng tôi đóng một cái MV tình cảm đi.**”

Lương Ưu Tuyên gờ năm đăm lên. Đột ngột tờ phiếu “không đánh” thứ ba đặt ra trước mặt cô. Đáng chết, lại không được đánh kẻ đáng bị đánh!

Tả Húc xé toang tờ phiếu, từng vụn nhỏ rơi xuống bãi cỏ như ‘Thiên nữ tán hoa’ (QLCC: nghĩ là thiên nữ rải hoa ~ cảm ơn bạn Hoa đã nhắc nhé :”>). Hắn âm thầm thở hắt ra, nhảy xuống rồi xoay người nói: “**Ân nhân cứu mạng, có cần tôi đỡ cô không?**”

Lương Ưu Tuyên khinh thường hừ nhẹ, vừa vặn nhìn thấy một chiếc [Audi](#) chạy qua cổng bệnh viện. Vì thế cô chống tay, tự mình nhảy xuống. Hừ! Chì đây đủ khả năng, không cần mi giúp.

“Đi thôi, người của tôi đến rồi.”

“Tôi có thể về nhà rồi?”

“**Phòng bị nổ tung như thế mà còn muốn về nhà?**” Lương Ưu Tuyên toàn thân tỏa ra uy lực: “Đi theo chị!”

“...” Con nhỏ này khẳng định ngày nào không uy hiếp người khác thì ngày hôm đó ăn cơm không ngon.

Chiếc xe rẽ vào ngõ, đón người, rồi đi ra. Lương Ưu Tuyên ngồi trên ghế phụ, Tả Húc ngồi ở ghế sau.

Tả Húc nhìn người con trai đang lái xe. Lúc thẩm vấn hắn có gặp qua người này, bởi vì mình không có phối hợp nên anh ta đã tức giận đến đập bàn. Những cảnh sát khác gọi anh ta là Lương đội trưởng.

Lương Ưu Hoa nhìn em gái thân yêu, lại qua kính chiếu hậu trừng mắt nhìn Tả Húc một cái: “**Về cục trước đã.**”

Lương Ưu Tuyên ngoan ngoãn nghe lời. Cô phát hiện sếp của mình – cũng chính là anh trai không có giới thiệu mình với Tả Húc, cho nên cô cũng không nhiều chuyện. Dù sao việc bọn họ là người một nhà càng ít người ngoài biết càng tốt.

Trên đường, Lương đội trưởng nhận được điện thoại. Nội dung đại loại là luật sư của Tả Húc yêu cầu cảnh sát lập tức phóng thích hắn. Tên đó còn nói cảnh sát đã cố ý đem tính mạng Tả Húc ra đùa giỡn, nếu giờ còn cố ý tạm giam thì sẽ đem việc này ra kiện.

“**Có đủ ý thức pháp luật hay sao?**” Lương Ưu Hoa nói đầy ẩn ý.

Tả Húc đương nhiên không thể tùy ý tuân theo sự sắp đặt của cảnh sát. Hắn nhún nhún vai: “**Muốn đem tôi ra làm mồi thì cũng phải để ý đến giá cả của mồi chứ.**”

Lương Ưu Hoa khinh thường hừ nhẹ: “**Không sai. Anh đúng là rất nhiều tiền, nhưng anh có nghĩ tới tính mạng của mình chắc? So với việc bị giết người diệt khẩu, sao không phối hợp cùng**

cảnh sát bắt tội phạm đi. Hơn nữa, tôi nghi ngờ quả bom kia là do anh bày ra.”

Lương Ưu Tuyên sừng sốt: **“Đội trưởng, em có thể chứng minh không phải...”**

“Em im ngay. Quả bom mini kia đặt dưới giường của em! Dựa theo diện tích của vụ nổ, người chết đầu tiên chính là em!” Quả thật có thể không khoa trương mà nói rằng lúc Lương Ưu Hoa mới biết được vị trí của quả bom, anh đã bị dọa cho toát hết mồ hôi hột.

Lương Ưu Tuyên giật mình nháy mắt mấy cái. Cô quay đầu nhìn Tả Húc thì thấy hắn đang nhíu mày. Nhìn không ra hắn rốt cục đang nghĩ gì.

Nói như thế, đối phương cũng không phải muốn giết người diệt khẩu, chẳng qua chỉ là muốn cảnh cáo thôi.

“Đội trưởng, chẳng phải máy quay của bệnh viện có theo dõi những người ra vào sao?”

Lương Ưu Tuyên phát hiện chuyện này ngày càng phức tạp. Nhưng ít nhất thực tế đã chứng minh, Tả Húc tuyệt đối không phải là không biết gì.

“Hung thủ lựa chọn tết Trung thu để động thủ, chính là đã biết trước tối nay có hoạt động. Hắn thừa dịp hỗn loạn bèn đột nhập, có hơn một trăm người ra vào. Còn tại hiện trường thì vẫn đang điều tra, thu được một số manh mối.” Lương Ưu Hoa nói những lời này đương nhiên là cho Tả Húc nghe.

Tả Húc lại ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ dù không có gì đáng để nhìn, trầm mặc không nói.

Lương Ưu Tuyên mấp máy môi. Hành vi của Tả Húc đối với bản thân hắn là rất bất lợi. Bất quá cô có thể lý giải là vì hắn không hề cảm kích, lại cho rằng cảnh sát chỉ muốn phá án chứ không hề quan tâm sự an nguy của hắn.

Muốn thay đổi cái nhìn của Tả Húc, trước hết phải cùng hắn thành bằng hữu, được hắn tin nhiệm đã.

“Đêm nay hay là ở tạm nhà tôi đi?” Lương Ưu Tuyên cười tủm tỉm nói với Tả Húc.

Tả Húc còn chưa kịp mở miệng, Lương Ưu Hoa đã đột ngột phanh xe, biểu tình cực mâu thuẫn.

Tả Húc liếc hắn, tà ác cười: **“Lương đội trưởng, nếu anh không muốn cùng cãi lý với luật sư của tôi thì hay đêm nay tôi ở tạm nhà hai người vậy. Đúng rồi, tôi phải ngủ cùng một phòng với Tiểu Tuyên thì mới có cảm giác an toàn.”**

“Anh!... Tôi cảnh cáo anh, đừng có giở trò với em gái tôi!” Lương Ưu Hoa tức giận chỉ Tả Húc. (bại lộ thân phận)

“Anh hai, anh đang nói cái gì...” Lương Ưu Tuyên kinh ngạc. (bại lộ thân phận, too)

“A, cảnh sát quả nhiên lợi hại. Tôi với em gái anh chính là như thế đó.” Tả Húc xem thường.

“Tả Húc! Anh đừng có nói hươu nói vượn, anh tôi sẽ cho là thật đó!” Lương Ưu Tuyên kinh hãi.

“Sự thật sẽ thắng hùng biện, không cần giải thích.” Tả Húc nhìn Lương đội trưởng hai mồm bốc hỏa, đúng là vui thật.

“Anh à, Tả Húc hắn đang cố tình chọc anh đó. Không phải thế đâu...”

“Vậy sao em lại cho hắn đến nhà?!”

“Em... Kẻ địch ở trong bóng tối, Tả Húc đang gặp nguy hiểm mà. Anh, Lương đội trưởng vì đại à, anh bình tĩnh nào, hít sâu...” Lương Ưu Tuyên vội vàng giúp anh trai hạ hỏa. Anh hai mà nổi giận là có bạo động đó.

Lương Ưu Hoa trừng mắt nhìn Tả Húc để lộ ra một khuôn mặt đàn ông nhìn thấy thì phải ghen tị, còn phụ nữ nhìn thấy thì đều rung động. Thật có lòng nhất thương không cần nhìn khuôn mặt này. (QLCC: câu nào không hiểu)

Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc giống như không có việc gì cười tủm tỉm liền cởi dép ra ném hẳn: **“Anh mau nói rõ cho anh trai tôi đi! Lúc này mà anh vẫn còn đùa được à?”**

Tả Húc cười không nói gì, khom người nhặt chiếc dép lên, lại phui cho sạch bụi rồi mới đưa trả Lương Ưu Tuyền, thể hiện bộ dạng sẵn sàng tử tử.

“Bịch” một tiếng, Lương Ưu Hoa xuống xe, kéo Tả Húc ra kéo kéo kéo... kéo đến một chỗ tối.

Lương Ưu Hoa ép sát Tả Húc vào tường, tóm lấy cổ hắn, chất vấn: **“Anh thực sự là thích em gái tôi hay là có ý đồ gì?”**

“Nhà các người ai cũng thô lỗ thế sao?” Tả Húc nhìn thẳng đối phương, cũng không dỗi sắc.

“Tôi hiện tại không phải cảnh sát, tôi đang lấy thân phận là anh trai Lương Ưu Tuyền để hỏi cho nên không thể coi là cảnh sát đánh dân thường được!”

“Tôi chưa nói muốn kiện anh, không cần căng thẳng.” Tả Húc cười trù. Hắn đẩy tay Lương Ưu Hoa ra, vượt lại chỗ áo bị Lương Ưu Hoa làm nhàu, thông thả nói: **“Em gái anh không xinh đẹp cũng chẳng có dáng người hấp dẫn, lại không thông minh cũng không có tiền. Một nam nhân hoàn mỹ như tôi thì có thể có ý đồ gì với cô ta? Nếu có thể thì chỉ có cái sự ngu dốt không sợ sống chết của cô ta hấp dẫn tôi.”**

“...” Lương Ưu Hoa không nói gì nuốt nước bọt. Thân là anh trai nếu lại đồng ý với quan điểm Tả Húc thì có phần không hay lắm.

Phút chốc, anh nắm tay Tả Húc, ánh mắt nhìn hắn mong chờ.

“...” Tả Húc dựa sát vào bức tường. Người này còn muốn làm gì nữa đây?

“Tiểu Tuyền vẫn còn bị ám ảnh bởi mối tình đầu, con bé hiện tại lo sợ chuyện yêu đương. Thậm chí thấy người khác phái đến gần là đâm là đá. Tôi cũng rất lo con bé sau này phải cạo đầu đi tu, cho nên, tôi hy vọng anh có thể cứu con bé...” Lương Ưu Hoa hiện tại cũng không quan tâm Tả Húc có phải tội phạm bị tình nghi hay không, chỉ hy vọng anh ta mạo hiểm sinh mệnh mà tiếp nhận Lương Ưu Tuyền nhà bọn họ!

“...” Tả Húc vốn chỉ muốn chọc Lương Ưu Hoa tức chết, làm thế quái nào mà anh ta có thể cho rằng hắn thật sự yêu cô nàng đó cơ chứ.

“Tôi...” Tả Húc khoát tay, nóng lòng muốn giải thích.

“Tôi cảnh cáo anh! Chưa kết hôn chưa được lằng nhằng đâu đó (QLCC: đoạn này là chém... từ lằng nhằng... hiểu thế nào cũng được *tà tà*). Tất cả hành vi sai đạo đức đều là phạm tội!” Lương Ưu Hoa ngắt lời hắn, rồi lại vỗ vỗ vai Tả Húc: **“Ai da, tôi càng nhìn càng thấy cậu thuận mắt. Nhất định con hai đứa sẽ rất xinh đẹp đấy! Thật là một đôi trời sinh! Anh hai coi trọng cậu lắm đấy!”**

“Lương đội trưởng, tôi bị tâm thần mà.”

“Không sao. Em tôi cũng thế.”

“Tôi bị tình nghi mà.”

“Không sao. Cảnh sát nhất định sẽ trả lại cho cậu công lý.”

“Tôi có thể chính là trùm.”

“Không sao. Tôi đã điều tra tài khoản của cậu. Toàn bộ đều là tiền sạch sẽ. Tốt nhất nên sớm kết hôn, rồi cậu chuyển hết tài sản sang cho em gái tôi là được. Đã ly dị so với việc gái lơ thì (tức là ế) vẫn tốt hơn nhiều.”

“Tôi vừa rồi là nói đùa mà.”

“Ở trước mặt cảnh sát mà dám nói đùa, không muốn sống nữa hả?” Lương Ưu Hoa để lộ ra khẩu súng nằm bên trong âu phục. Lúc này anh không còn là huynh trưởng mà đã trở thành một “chiến

binh chính nghĩa” rồi. (QLCC: *siêu nhân biến thân *vật vĩa**)

“...” Như vậy là ép hấn hay sao?

Thông qua chuyện này đã chúng ta đã nhận được một bài học lớn. **TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐƯỢC NHÀN RỐI MÀ ĐI CHỌC TỨC CẢNH SÁT!**

Chỉ chốc lát sau hai người đàn ông – sau khi giao dịch thành công – đã lên xe. Lương Ưu Hoa mặt tươi như hoa, trực tiếp đẩy em gái xuống ngồi ghế sau.

Lương Ưu Tuyền không rõ cho nên trước quan sát thật kỹ Tả Húc, thấy không có vết thương nào liền quàng qua tay Tả Húc, nhỏ giọng hỏi: **“Hai người nói cái gì thế? Sao anh tôi lại cười như thế?”**

“Anh trai cô đem hàng hóa ứ đọng bán lại cho tôi, nên tâm tình tự nhiên tốt.” Tả Húc im lặng hỏi trời xanh, con đã làm gì sai hả trời??

“Bán hàng hóa ứ đọng?...” Lương Ưu Tuyền nghĩ nghĩ. Quả thật trong kho của cục cảnh sát có thu được không ít tang vật, quần áo hàng hóa mấy trăm rương... Cô đập vào đầu Lương Ưu Hoa một cái: **“Anh! Anh là cảnh sát sao có thể chào hàng tài sản quốc gia?! Huống chi là hàng giả mạo chất lượng kém?”**

Lương Ưu Hoa xoa xoa đầu: **“Nói cái gì thế? Anh bán gì?”**

“Tả Húc nói anh bán cho anh ta một đồng hàng hóa ứ đọng.”

“Hả?! Tên tiểu tử này lại nói em gái mình là hàng hóa ứ đọng à? Nhưng cũng đúng, cứ mã hóa thế cũng được!... Ách...” Lương Ưu Hoa lại bị em gái đâm cho một cái nữa, vội vàng cho xe chạy.

Lương Ưu Tuyền mệt mỏi ngồi trên ghế. Giải thích cho anh nghe chi bằng đi ngủ luôn. Cô biết anh vì việc đại sự chung thân của mình mà sốt ruột, nhưng cũng không thể gặp ai cũng nhận nhằng chứ?

※ ※

Lúc Tả Húc bước vào Lương gia, hấn thăm nghĩ giờ bỏ chạy không biết có kịp không...

Lương gia chiếm một hết một tầng, có ba căn hộ riêng biệt nhưng lại vẫn thông với nhau, bài trí rất đơn giản. Nói ngắn gọn, lúc mở cánh cửa phòng ngủ ra, anh có thể đi vào nhà của ông, nhưng cũng có thể đó là nhà của cha mẹ, chính là tam thế cùng đường trong truyền thuyết.

Lương ông đảm nhiệm chức vụ chánh án, theo thói quen liền dùng một loại ánh mắt chuyên dùng quan sát tội phạm chăm chú nhìn Tả Húc.

Lương ba là giám ngục trưởng, đang quan sát xem Tả Húc nhìn có giống một kẻ tội phạm hay không.

Lương bà đã về hưu trước là cảnh sát ở cục ma túy thì vui lòng cười. May là đứa nhỏ này không hút thuốc phiện.

Lương mẹ biểu hiện bình thường nhất. Bà vốn làm ở cục thuế nên gặp ai cũng như nhau, mặt không chút biểu cảm.

Mà Tả Húc cuối cùng cũng biết vì sao Lương Ưu Tuyền không gả được. Đừng nói đến bàn chuyện hôn nhân, muốn đi vào trong căn nhà này cũng đã yêu cầu lòng can đảm của một vị đại anh hùng rồi!

“Các vị trưởng bối, cháu tên Tả Húc.” Trước phải cúi chào đã. Áp lực thật sự quá lớn!

Lương ông trang nghiêm nhìn: **“Ừ. Trông cũng được.”**

“Ông à, Tả Húc không phải bạn trai con đâu.” Lương Ưu Tuyền vội vàng báo cáo.

“Anh con không nói như thế. Tiểu Hoa! Trước đưa em con về phòng đi đã!” Lương ba hạ đao đưa ra mệnh lệnh. Lương Ưu Hoa vội vã thi hành, khiêng em gái lên phòng, tạm thời giam giữ ở đây.

Những trưởng bối của Lương gia cùng chung suy nghĩ, lập tức đổi đội hình, vây xung quanh Tả

Húc.

“Ngồi đi.” Lương mẹ thực “tốt bụng”, đã chuẩn bị sẵn cho Tả Húc một cái ghế xoay 360 độ.

Ánh sáng của đèn bàn chiếu đến gương mặt Tả Húc khiến hắn nheo mắt lại. Trong lòng hắn thâm nghĩ, nếu nhà này cùng nhau phạm tội, khẳng định tên nào cũng lập tức thú tội.

...

Trải qua một cuộc “khảo vấn”, những vị trưởng bối của Lương gia đã thấy ấn tượng ban đầu với Tả Húc không hề sai. Kỳ thật bọn họ yêu cầu không hề cao: gia đình trong sáng, đã tốt nghiệp đại học chính quy, ba đời gần nhất không có phạm tội.

Hết nói về việc chính trị lại nói chuyện phiếm với nhau vài câu mọi người vẫn không buồn ngủ. Còn về phần Tả Húc có buồn ngủ hay không thì đó không phải việc các vị trưởng bối lo lắng.

“Cậu là giám đốc một công ty giải trí, tôi lại phải nói cho cậu nghe thế này. Hiện nay TV đều phát những bộ phim vớ vẩn thôi. Máy cái người trẻ tuổi đó cứ ôm nhau một cái là lại hôn nhau. Thật chả bù cho những phim khi xưa, hay mà không lỗ mãng tẹo nào. Dù gì đi chăng nữa thì cũng không thể vì tiền mà làm những bộ phim kiểu đó được!” Lương gia gia than thở một tiếng.

“... Dạ.” Nói thì dễ dàng chứ có phải ông trả phí chế tác đâu ạ.

“Cái phim “tổ trọng án số 6” hiện đang chiếu cũng không tệ lắm. Đáng khen ngợi.” Lương ba đồng ý gật đầu.

“...Vâng ạ.” Tuy thế nhưng đề tài đâu phải vô hạn đâu. Cũng phải có đến ba bộ phim kiểu đó rồi.

“Có mấy bộ phim Hàn Quốc đang chiếu cũng hay lắm. Nhưng mà người Hàn Quốc cũng thật đáng thương, đến thịt heo mà lúc ăn cũng không được ăn nhiều. Bác đây mỗi lần nấu thịt heo cách thủy lại cảm thấy bọn họ thật tội nghiệp.” Lương mẹ thương cảm.

“...Dạ.” Chắc chắn bác là người của cục thuế rồi.

Cuối cùng, người tốt nhất là Lương bà nội đứng lên, đưa cho Tả Húc một trái táo ngon lành. Bà vừa cười vừa căn dặn: **“Hiện mấy người trẻ tuổi như các cô cậu đều không để ý đến chuyện sức khỏe. Nhớ là tuyệt đối không được dùng thuốc phiện để kích thích, phải quý trọng sinh mệnh, tuyệt đối không được lại gần thứ đó đâu đấy.”**

“...” MẸ ƠI, CON MUỐN VỀ NHÀ!

Chương 9

Lương Ưu Tuyên nhìn ông nội, bà nội với ba mẹ vẻ mặt sung sướng, lại nhìn đến Tả Húc tội nghiệp. Hiềm khi thấy mọi người trong nhà đều thoải mái như thế này, xem ra... đành để anh chịu oan chút vậy, Tả Húc.

“Tôi nấu anh bát mì nhé?”

“Nếu cô thực sự có thành ý thì mở còng tay cho tôi đi đã.” Tả Húc cũng không biết sao mình lại xui xẻo như thế này. Bị cả nhà bọn họ tra khảo còn chưa tính đến mà Lương Ưu Tuyên đã đem còng tay ra còng tay hẳn lại rồi đưa đến ban công. Còn đưa cho hẳn một bộ chăn đệm nữa, thế là thế nào? Bắt hẳn đêm nay ngủ ngoài ban công sao?

Lương Ưu Tuyên không nhanh không chậm đi lên trước: **“Chúng ta làm giao dịch đi. Anh giả dạng bạn trai tôi, lúc ở nhà của tôi thì diễn trò. Như thế giúp tôi đỡ bị bọn họ ép đi coi mắt.”**

“Thế thôi hả?”

“Ừ.”

“Giao dịch thì phải đôi bên có lợi chứ. Tôi ngoài việc phải chịu đựng nỗi khổ thay người khác thì không được gì sao?”

“Tôi là ân nhân cứu mạng của anh, “ăn cây nào rào cây ấy” câu này lẽ nào anh chưa từng nghe qua? Đương nhiên anh cũng có thể lựa chọn vong ân bội nghĩa nếu anh tự thấy mình không bằng con chó con mèo. Tùy anh cả.”

“Cô nói đó là công việc của cô mà. Tôi có yêu cầu cô bảo vệ chắc?” Tả Húc sớm đã biết rõ, trên đời này tuyệt đối không có chuyện giúp không công.

“Đúng là công việc của tôi, nhưng mà thêm một chút xíu lợi ích thì có sao đâu?!” Lương Ưu Tuyên nhặt lấy thanh côn trên ban công.

“...” Tả Húc suy sụp, nghiêm túc nói: **“Tôi không thể có bạn gái được.”**

“Tư liệu viết anh không có bạn gái.”

“Đấy là vì bản thân tôi có vấn đề.”

Lương Ưu Tuyên giật mình, nhìn nhìn đánh giá Tả Húc, khẽ mở miệng... **“Chẳng lẽ anh thật sự là đồng tính?”**

Tả Húc mệt mỏi thở dài, nhất quyết đồng ý: **“Đúng thế. Cho nên không thể đáp ứng yêu cầu vô lý của cô được. Bạn trai tôi mà biết thì sẽ ghen tuông mệt mỏi lắm.”**

Lương Ưu Tuyên mắt sáng ngời: **“Anh giữ bí mật giới ghê... Tôi chưa từng thấy qua gay bao giờ đâu nhé. Nói đi, các anh thấy thế nào? À mà, bạn trai anh có đẹp trai không?”**

“Ngạc nhiên cái gì? Lẽ nào cô thích gay?”

“Nghe nói gay các anh không thích người khác phái, xem ra đó là lý do anh ghét tôi đúng không?”

“Không. Giới tính của cô vốn dĩ với tôi không phải vấn đề.” Tả Húc nói câu này đồng thời lấy đệm ra che không cho Lương Ưu Tuyên đánh mình.

Lương Ưu Tuyên cho rằng Tả Húc không có nói dối. Hẳn quả thật lúc nào cũng xa lánh phụ nữ, hơn nữa có thể ăn nói với con gái một cách ác độc như vậy, nhất định là hẳn không hề thích phụ nữ.

Cô vỗ tay một cái, rồi tháo còng tay cho Tả Húc: **“Thật tốt quá, tôi còn lo anh có ý đồ xấu. Nhưng như thế cũng tốt, anh cứ tiếp tục trước mặt gia đình tôi giả người yêu, tôi cũng sẽ giữ bí mật cho anh. Anh chỉ cần xuất hiện trước gia đình tôi một hai lần, còn khi ở bên ngoài thì tôi sẽ là vệ sĩ cho anh. Giao hẹn thế nhé?”** Nói xong, cô cưỡng ép Tả Húc cùng ngoặc tay thế.

“Vệ sĩ?”

“Ừ. Tôi mới nhận được mệnh lệnh, anh có thể quay lại công ty làm việc rồi. Còn tôi chính là vệ sĩ được anh thuê về. Anh không những không cần trả tiền còn có vệ sĩ đi theo 24/24. Đương nhiên, anh cũng biết rõ tôi cũng sẽ thuận tiện theo dõi anh, phóng dây dài câu cá lớn. Hờ hờ, vui vẻ chứ?” Lương Ưu Tuyên đã sớm không muốn giấu diếm nữa, bởi đằng nào Tả Húc cũng sẽ đoán được hết.

“Vui, vui đến mức không cười nổi.” Tả Húc gogi đầu lên cánh tay: **“Tôi nói trước, nếu nhà các người vô tình gặp tôi ở bên ngoài, kêu tôi là con rể thì tôi khẳng định không nhận, dù cô có đánh chết tôi cũng không dám nhận.”**

“Yên tâm đi, trừ khi anh đến trước thuế cục buôn lậu thuốc phiện bị bắt, bị đưa đến gặp Thẩm phán rồi bị ném xuống nhà ngục thì mới có thể gặp được người họ Lương chúng tôi.”

“...”

“Cô vẫn còn ở đây làm gì nữa? Đi nấu mì đi chứ.” Tả Húc liếc cô một cái.

“...” Lương Ưu Tuyên nghĩ đến mình là đang giả làm bạn gái người ta nên tam cam tâm tình nguyện nghe lời. Thôi thì khi ở nhà cứ chiều lòng hần chút vậy.

“Tiểu Tuyên, em chưa ngủ à?” Lương Ưu Hoa nghe thấy ở bếp có tiếng động bèn đi đến.

“Dạ. Bạn trai em muốn ăn đêm.”

Lương Ưu Hoa nhìn vẻ mặt em gái hạnh phúc tươi cười, trong lòng vô cùng vui vẻ: **“Anh cũng đang đói bụng. Cho anh một suất đi.”**

“Dạ.” Lương Ưu Tuyên ngoài nhìn anh cười. Cho đến khi thấy anh đã đi rồi mới thu biểu tình ban nãy lại, diễn kịch quả nhiên rất mệt.

Lúc ăn mì, Lương Ưu Hoa đáng lẽ ra không nên cùng Tả Húc uống rượu để chúc mừng việc em gái cuối cùng cũng có người dám yêu.

Bởi vì quá vui vẻ nên Lương Ưu Hoa vốn mệnh danh ngàn chén không say uống rất nhiều. Lương Ưu Tuyên phải rất vất vả mới đưa được anh trai mình về phòng ngủ, sau đó lại tìm cho Tả Húc bộ đồ dùng cá nhân, cuối cùng đến gần ba giờ sáng mới được đi ngủ.

Tả Húc tắm xong, lắc lắc cái đầu ướt sũng, lúc đẩy cửa ra thì phát hiện Lương Ưu Tuyên đã ngủ say, ở dưới giường cô đã trải sẵn một bộ chăn nệm. Không tệ, tuy vẫn là ngủ dưới đất nhưng ít nhất cũng không phải ngoài ban công.

Thấy mình còn chưa buồn ngủ, Tả Húc bèn ngồi xuống trước máy tính, mở mạng ra xem tin tức giải trí.

Trong lúc vô ý mở nhầm folder, Tả Húc phát hiện ra bức ảnh Lương Ưu Tuyên đang mặc cảnh sát, còn có mấy tấm khác là lúc Lương Ưu Tuyên chụp chung với bạn trai cũ Lâm Trí Bác. So sánh cô lúc 19 tuổi với bây giờ đúng là khác biệt rất lớn. Khi đó cô vui tươi yêu đời, ánh mắt sáng lấp lánh, đúng như những cô gái lần đầu biết yêu. Còn bây giờ cô luôn khoác lên bên ngoài ánh mắt lạnh lùng, bất cần. Tả Húc có thể hiểu lý do vì sao Lương gia nóng lòng muốn tìm đối tượng cho cô ta như thế, quả thật nếu cứ tiếp tục tình trạng này, Lương Ưu Tuyên rất dễ ở giá đến già.

Tả Húc nhìn qua một lượt phòng Lương Ưu Tuyên, chẳng có chút vật dụng nào cho ra dáng con gái cả. Trên tường thì dán áp phích súng ống, trên giá áo thì chỉ treo bộ cảnh phúc, trên giá sách toàn là giấy khen, đại lưng nhu đạo. Đến cả rèm cửa cũng là màu trung tính.

Hắn quay lại ngồi trước máy tính, vốn định đăng nhập mail. Nhưng đầu ngón tay ngập ngừng một chút, rồi rất nhanh liền đăng nhập tài khoản khác.

Thật xin lỗi vì những sự việc có liên quan đến vụ buôn lậu súng ống đó.

※※

Giữa trưa ngày hôm sau

Lương Ưu Tuyên sắp xếp một ít quần áo, cùng Tả Húc đi đến nơi ở hiện tại của hắn: tầng cao nhất của chung cư tập đoàn giải trí Tinh Hỏa.

Điều đầu tiên Lương Ưu Tuyên làm là kiểm tra hết các góc ngách trong phòng xem có máy nghe trộm trong nhà Tả Húc hay không, nhưng kết quả vẫn là làm người ta vừa lòng. Tạm thời không phát hiện thứ gì khả nghi. Từ hôm nay trở đi, bất luận kẻ nào không được Lương Ưu Tuyên cho phép đều không được phép một mình bước vào nhà Tả Húc, kể cả nhân viên vệ sinh cũng không được. Bởi thế công việc quét dọn đều do Lương Ưu Tuyên phụ trách.

Một lúc sau

Tả Húc mặc quần áo đi làm từ trong phòng ngủ đi ra. Cách ăn mặc của hắn vốn đơn giản, chỉ thuộc một số style nhất định, chú trọng thoải mái hơn là hình thức.

Mà Lương Ưu Tuyên do sắm vai vệ sĩ nên chỉ mặc độc một bộ quần áo đen, mặt mộc không trang điểm, tóc đuôi gà. Tả Húc nhìn cô ăn mặc nam không ra nam nữ chẳng ra nữ nên rất vừa lòng.

Tả Húc nghe hai cú điện thoại, hôm nay lịch trình đã được sắp xếp từ trước. Đầu tiên là đến phim trường của một bộ phim nào đó, bởi vì đạo diễn mới đây đã rất bức mình; buổi tối tám giờ cùng giám đốc Vương đàm phán về việc đầu tư vào một bộ phim nhựa, thuận tiện xem nữ diễn viên chính giám đốc Vương đề cử.

Lương Ưu Tuyên phụ trách lái xe. Cô ngồi trên xe Lincoln điều khiển tay lái, trong lòng không khỏi hưng phấn, bởi từ trước đến nay, ngoại trừ lúc đi thi bằng lái, cô chưa lần nào được đụng đến xe.

Tả Húc ngồi ở phía sau xem văn kiện. Dù sao Lương Ưu Tuyên cũng đã nắm trong tay cái mệnh của hắn rồi, chết thì cùng chết.

Vụt!... Trán Tả Húc cùng ghé trước thân mật tiếp xúc.

“Haha, thực xin lỗi, chân ga giảm hơi mạnh chút xíu...” Lương Ưu Tuyên cười gượng hai tiếng.

“...” Tả Húc trầm mặc không nói. Vì rất nhiều lý do, càng lúc hắn càng cảm thấy cô gái này thật ngốc nghếch.

Không tiếng động chính là thức áp lực vô hình đáng sợ nhất. Lương Ưu Tuyên không dám nói nhiều, xoa xoa lòng bàn tay, cẩn thận khởi động xe, lấy vận tốc 20 km/h làm tối đa... chậm rãi chuyển động...

“Đến bà lão đi bộ cũng đi nhanh hơn cô.”

“...” Lương Ưu Tuyên liếc mắt về phía bà cụ đang đi trên vỉa hè. Bà cụ này thấy cô nhìn mình còn vẫy vẫy tay chào tạm biệt.

Những chiếc xe khác đi vụt qua xe bọn họ, những chiếc xe bị xe bọn họ chắn đường thì bấm còi inh ỏi. Chỉ riêng Tả Húc vẫn say sưa đọc công văn, thái độ bình thản.

Lương Ưu Tuyên càng bị giục càng cáu tiết. Cô hạ cửa sổ, rống lên giận dữ: **“Đừng có bóp còi nữa! Bíp bip cái gì?! Càng bip bip càng chậm!!!”**

Lúc đi lấy bằng lái chỉ phải lái vượt qua mấy cái chương ngại vật lẻ tẻ thôi, hơn nữa cũng chỉ tầm mười mét thôi. Còn đây là lái xe lincoln, hơn nữa còn là một quãng đường dài, cũng cần phải có thời gian để thích nghi chứ.

Tả Húc cười cười, dùng bút màu viết lên một tờ giấy rồi dán lên cửa kính phía sau xe: **Lái xe bị bệnh đại kinh niên, xin mọi người bảo vệ tính mạng của mình.**

“Không vội không vội. Tôi đến trường quay trước 8h là được.”

“...” Hiện tại mới một giờ chiều, lộ trình không đến 30 km, quá là khinh nhau rồi.

Lương Ưu Tuyền không phục nheo nheo mắt, cầm chắc tay lái. Vì thế, chỉ thấy đường cái có một cái xe Lincoln màu đen, dưới ánh nắng mặt trời chạy thực mạng, còn vượt đèn đỏ.

Nửa giờ sau, cuối cùng của cuối cùng cũng đến trước trường quay. Là một ngôi trường cấp 3.

Tả Húc xuống xe, chỉ bãi đỗ cách đó không xa: **“Bên kia có một bãi đỗ xe khá lớn. Tôi có thể tin tưởng là cô biết đỗ xe không?”**

“...” Lương Ưu Tuyền quay đầu nhìn lại. Cuối tuần là ngày nghỉ, bãi đỗ xe đúng là chẳng có cái gì chắn đường. Chẳng qua xe Lincoln hơi to, cô thật hy vọng mình có thể đỗ mà không va chạm cái gì.

Thừa dịp Tả Húc đã quay người đi vào không để ý, cô một mình đi tập đỗ xe. Loay hoay một lúc, bỗng nhiên có một ông cụ đến gõ gõ cửa kính.

“Cô bé, dùng xe Lincoln để tập lái, đúng là xa xỉ quá!”

“Cháu có bằng lái rồi mà.”

“Kỹ thuật tệ như vậy mà đã mua xe rồi sao? Haha.”

“...”

Lương Ưu Tuyền không còn mặt mũi nào ở lại bãi đỗ nữa. Cô vội đỗ xe rồi đi vào trường học tìm Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền theo ánh đèn từ camera tìm đến một phòng học ở tầng một. Ông đạo diễn có vẻ như đang cãi nhau với một nam diễn viên trẻ, đạo diễn ‘chỉ cây dâu mắng cây hòe’ nói diễn viên kia ngoại trừ ngoại hình ra thì diễn xuất dở tệ, làm lãng phí cả bộ phim. Mà Tả Húc ở bên cạnh chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Lương Ưu Tuyền không hiểu về giới nghệ thuật. Tuy nhiên nam diễn viên kia thì cô có từng gặp trên TV, gần đây rất nổi tiếng.

Mãi sau Tả Húc mới kéo cà vạt ra. Hắn cởi âu phục, mặc áo sơ mi bước ra, lại chỉ diễn viên kia mà nói: **“Tôi diễn qua một lần. Cậu xem đi rồi nhớ cho kĩ.”**

Tả Húc khẽ ngậm một điều thuốc, nhếch miệng cười, nhẹ nhàng đi ra giữa sân khấu. Thực ra để có thể biểu đạt được sự thờ ơ lạnh nhạt nhưng vẫn đáng sợ, uy nghiêm không hề dễ dàng. Nhất là ánh mắt của diễn viên, phải vừa có thể khiêu khích nữ giới, nhưng lại vừa đứng đắn, nghiêm trang.

Đạo diễn cuối cùng nhảy cẫng lên vì phấn khởi: **“Chính là thế này. Tôi muốn có cảm giác này! Quá xuất sắc!”**

Lương Ưu Tuyền âm thầm tán thưởng. Thật ra anh chàng diễn viên kia diễn xuất không hề kém, nhưng Tả Húc kia lại diễn tả được vẻ du côn của nhân vật, không những thế còn có mị lực khiến người khác không thể dời mắt. Xem ra hắn đúng là người được thiên phú khả năng diễn xuất.

Tả Húc mặc lại áo vest, nhìn diễn viên kia nói: **“Tôi đây còn cầu toàn hơn cả đạo diễn kia, cho mỗi người ba cơ hội nữa.”**

Lời nói này khiến toàn bộ diễn viên đều bị shock nặng. Hàm ý quá rõ ràng, nếu diễn không tốt sẽ đuổi diễn viên.

“Tổng giám đốc, xin hỏi làm sao mới có thể diễn được như ngài ban nãy?” Nam diễn viên chính đuổi theo Tả Húc, khiêm tốn thỉnh giáo.

“Phải suy nghĩ như nhân vật, hoàn toàn không coi ai ra gì. Phải coi mình như người đẹp trai nhất thế giới, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai. Nếu cậu ngay cả việc tưởng tượng đó cũng không làm được, tốt nhất đừng làm nghề này nữa.” Tả Húc nói rồi quay qua nhận khóa xe từ tay Lương Ưu Tuyền. Hai người một trước một sau rời khỏi trường quay.

Lương Ưu Tuyền tuy rất tội nghiệp với diễn viên kia, nhưng Tả Húc nói thế cũng không có sai...

Cô không thể không thừa nhận, chỉ cần Tả Húc ở địa bàn của mình, hần tuyệt đối là vua.

...

Khi Tả Húc nhìn đến cái xe Lincoln của mình, cả người tiêu tán. Hần thật không biết Lương Ưu Tuyên sử dụng kỹ thuật lái xe của phương nào để đỗ xe đây.

Lương Ưu Tuyên tự giác không đợi hần mở miệng, vội nhận tội: **“Tôi cam đoan trong ba ngày là sẽ có thể điều khiển xe. Tôi xin thề!”**

Tả Húc thở phào nhẹ nhõm, cho cô ngồi ở tay lái phụ, nhóáy cái đã đưa xe ra khỏi bãi đỗ. Lương Ưu Tuyên ngồi bên cạnh len lén học trộm...

“Tiểu thư, cô đỗ xe kiểu gì vậy hả? Phan không ăn?...” Tả Húc xấu hổ, hần xuống xe nhìn mặt đất. Một vệt phanh xe dài dưới lớp xe (khi đỗ xe, phanh xe quá gấp sẽ khiến lốp bám đường, nhưng do xe vẫn tiếp tục đi lên nên tạo ra vệt dài màu trắng trên đường, đôi khi có khói... đó là do ma sát. Nếu không cẩn thận có thể làm lật xe, phát nổ,...) (*QLCC: cái này tớ thật sự không hiểu, chỉ dựa theo kinh nghiệm thực tế và chém bừa*).

“...” Lương Ưu Tuyên gãi gãi tai, tại bãi đỗ lúc ấy, hình như là...

“Đúng là đồ phụ nữ thô bạo. Á...”

Lương Ưu Tuyên một bên xin lỗi một bên giờ nắm đấm ra đấm Tả Húc. Sĩ khả sát bất khả nhục (thà chết chứ nhất quyết không chịu nhục), không thể nhục.

“Lúc đến nhà hàng, nhìn ánh mắt tôi mà biểu hiện, nghe chưa?”

Lương Ưu Tuyên gật gật đầu, lại mê muội ngẩng đầu: **“Nhưng tôi làm sao biết ý tứ mắt anh chứ. Thử ví dụ cái đi.”**

“Cô cứ nhìn là sẽ biết ngay ấy mà. Cứ thể hiện sự chuyên nghiệp của mình ra.” Tả Húc len lén cười ngầm.

“...” Lương Ưu Tuyên nheo nheo mắt. Sao thấy có điểm mờ ám ở đây?

Chương 10

Tám giờ tối, đèn đường sáng rực. Tả Húc cùng Lương Ưu Tuyên đi vào một nhà hàng cao cấp. Bên trong nhà hàng, đối tác cùng thư kí của Tả Húc và nhà sản xuất đã đang ngồi bàn bạc.

“Tổng giám đốc, đây là Vương chủ tịch của tập đoàn điện tử XX.” Thư ký Lưu Na vội đứng lên giới thiệu. Cô là một phụ nữ trung niên đầy đặn, khuôn mặt hiền lành khiến người khác chỉ nhìn thôi cũng muốn mỉm cười.

Tả Húc vượt cằm ngồi xuống, nhìn đến cô gái gọi cảm đang ngồi gần Vương chủ tịch. Thấy hán nhìn, cô ta khẽ cắn đầu ngón tay, nhìn Tả Húc đầy quyến rũ. Đúng như Tả Húc đoán, Vương chủ tịch muốn hán dẫn dắt cô gái này bước vào giới điện ảnh.

Lương Ưu Tuyên lặng lẽ đứng bên cạnh Tả Húc, thể hiện rõ khí chất của một vệ sĩ.

Quá trình chế tác một bộ phim thường gồm 5 bước như sau. Bước 1 là tiền (có thể tìm nhà đầu tư hoặc tự xì tiền túi ra). Bước 2 là quay phim. Bước 3 là đài truyền hình quyết định có hay không mua bản quyền phim (hai bên sẽ có hợp đồng với nhiều điều khoản. Tuy nhiên nếu không đài truyền hình nào quyết định mua bộ phim thì toàn bộ kinh phí sẽ coi như công cốc). Bước 4 là đài truyền hình bắt đầu quảng cáo cho bộ phim. Bước 5, tùy thuộc vào doanh thu của bộ phim mà đài truyền hình có tiền hoa hồng.

Lần này nhà đầu tư là một công ty điện tử khá nổi tiếng. Đầu tư vào lĩnh vực phim ảnh, thứ nhất là vì tiền, thứ hai là vì muốn nổi tiếng. Nhưng đây cũng là hạng mục khá nhiều rủi ro, phải cần nhiều can đảm mới dám mạo hiểm đầu tư. Nếu một bộ phim không có người xem, coi như toàn bộ kinh phí đổ sông đổ bể.

“Tiền không thành vấn đề. Tôi chỉ có một yêu cầu nhỏ thôi. Đó là để vị tiểu thư xinh đẹp này làm nhân vật chính.” Vương chủ tịch ngay cả kịch bản cũng chưa xem qua lại quyết định sẽ đầu tư tám trăm vạn, chỉ vì muốn làm mỹ nhân vui vẻ.

Về mặt nhà sản xuất trở nên rất khó coi. Bộ phim này của ông là một phim cổ trang nhiều tập, vị tiểu thư này bề ngoài giả hoạt, không phù hợp để vào vai một cô gái thuần khiết như nữ chính. Nếu cô ta thật sự muốn tham gia phim này thì ông sẽ xem xét lại vai tú bà, may ra còn hợp.

Tả Húc uống một ngụm nước: **“Cũng có thể, nhưng phim này trong quá trình quay có nhiều pha nguy hiểm. Không biết vị tiểu thư này có đủ can đảm diễn không?”**

Cô gái kia thân nhiên cười, nói: **“Cái này tôi biết. Chẳng phải đã có diễn viên đóng thế hay sao?”**

“Đúng thế. Nhưng vai nữ chính là một đạo tặc. Theo kịch bản thì cả tập một đều là cảnh đánh nhau. Để báo thù nữ chính còn không e ngại móc con mắt mình ra đưa cho kẻ thù làm lễ vật. Đương nhiên cái này không ảnh hưởng đến diễn viên, nhưng mà tôi sợ cô sẽ vất vả đấy. Chỉ riêng thời gian hóa trang thôi đã gấp năm lần những vai khác rồi. Bởi thế tôi hy vọng cô sẽ nghĩ cho kĩ. Lẽ dĩ nhiên nếu cô thấy khó khăn quá mà bỏ diễn giữa chừng thì chúng tôi cùng lắm là bấm máy lại từ đầu, nhưng tổn thất của Vương chủ tịch thì e là không nhỏ.” Tả Húc nghiêm mặt nói.

Nghe xong, cô gái gọi cảm kia mặt biến sắc. Cô ta chu đôi môi đỏ mọng, dùng ánh mắt nũng nịu chỉ trích tình nhân kiêm việc bất lợi.

Nhà sản xuất cùng thư kí hai mặt nhìn nhau, trong kịch bản vốn không hề có chi tiết móc mắt. Rõ ràng tổng giám đốc lại đang lừa mấy người kia rồi.

Vương chủ tịch vỗ vỗ khuôn mặt của cô tình nhân nhỏ, hiển nhiên đang bắt đầu do dự. Lúc này, Tả Húc cười cười: **“Đáng tiếc, tôi chỉ có thể tiếp Vương chủ tịch trong 20 phút thôi. À mà, đây chính là diễn viên đóng thế tôi mang đến cho ngài xem xét.”** Nói xong, hắn đẩy Lương Ưu Tuyền ra phía trước, tiếp tục chém gió: **“Người nay có kinh nghiệm đóng thế hơn ba năm, chính là một thiên tài trong lĩnh vực võ thuật. Tiểu Tuyền à, bỏ kính ra cho Vương chủ tịch nhìn thử đi.”**

“...” Lương Ưu Tuyền âm thầm nắm tay lại, đã biết trước tên này tuyệt đối không phải người tốt rồi mà. Nhưng cô đã hứa sẽ đáp ứng yêu cầu của Tả Húc nên dù không muốn thì vẫn phải bỏ kính xuống, như một món hàng đem ra triển lãm.

Vương chủ tịch bây giờ mới chú ý đến Lương Ưu Tuyền. Hắn không khỏi hai mắt sáng ngời, nhìn nhìn cô tình nhân bên cạnh, lại khó hiểu nhìn Tả Húc hỏi: **“Xinh thế này mà lại chỉ có thể làm diễn viên đóng thế sao?!”**

“Xinh? Mong ngài nhìn kĩ, đáng người rất bình thường. Hơn nữa cô ta là người mới, tiền kiếm được không cao, ra mắt cô ta chịu không ít phí tổn.” Tả Húc không cho là đúng liền đáp lại.

Lương Ưu Tuyền quả thật không thể xem là đại mỹ nữ, nhưng ngũ quan của cô cực kì tinh xảo, làn da trắng nõn, càng xem càng thuận mắt. Hơn nữa quan trọng nhất là cô một chút cũng không hề trang điểm. Chẳng qua chỉ những người hiểu rõ Lương Ưu Tuyền mới biết, cô bề ngoài hiền lành ngây thơ, thực ra tính tình dữ như một con hổ cái.

“Kịch bản được chế tác rất hoàn mĩ, theo kinh nghiệm của tôi, lợi nhuận tốt thì không bồi thường. Bất quá chúng ta cũng là lần đầu tiên hợp tác, Vương chủ tịch cũng không cần nóng lòng kí hợp đồng, cứ suy nghĩ thật kĩ đi đã. Về phần nữ chính, kì thật chúng tôi đồng ý dùng người ngày tiến cử, chỉ là quá trình đóng phim này đầy gian nan, tỉ lệ thành công chỉ có một phần vạn, xin hai vị cân nhắc kĩ lưỡng.” Tả Húc nhìn thư kí bên cạnh, nói: **“Giám đốc Trương hẹn mấy giờ?”**

Thư kí nhanh chóng hiểu ý, liền mở laptop ra xem: **“Đại thừa, đêm nay 9h30 ạ.”**

Tả Húc nghe thế liền đứng dậy, còn cố tình làm đổ cốc nước trên bàn. Lương Ưu Tuyền nhanh tay lẹ mắt, khom người đỡ được cái cốc thủy tinh rồi đặt lên bàn. Một giọt nước cũng chưa rơi ra.

Trăm nghe không bằng một thấy, mới đầu Vương chủ tịch có hoài nghi nhưng hiện giờ đã hoàn toàn tin tưởng Lương Ưu Tuyền thật sự là cao thủ võ thuật. Nếu để vị mỹ nữ này làm diễn viên đóng thế thì hẳn thật xấu hổ thay cho cô tình nhân của mình. Hơn hết, hắn tự thấy mình chính là ếch ngồi đáy giếng, cứ nghĩ chỉ cần nhan sắc là có thể làm diễn viên, không nghĩ đến muốn nổi tiếng trong ngành này thì còn cần nhiều yếu tố hơn nữa. Huống chi vị “Trương giám đốc” kia thực sự gây áp lực lớn, Vương chủ tịch lúc này hiển nhiên có chút đứng ngồi không yên.

“Đợi chút Tả tổng giám, tôi tin tưởng anh. Không cần suy nghĩ thêm nữa, lập tức ký hợp đồng thôi. Về vấn đề nữ chính thì để khi khác vậy. Nghĩ lại...” Vương chủ tịch dù sao cũng là thương nhân, muốn lấy lòng tình nhân kia thì chỉ cần vài cái vòng kim cương là được rồi.

“Chúc hợp tác thành công.” Tả Húc giơ chén rượu lên, thông thả cười. Thư ký nhanh chóng đem bản hợp đồng lên, về phần ký kiếu Tả Húc vốn không cần quan tâm. Mà nhà sản xuất thấy thật nhẹ nhõm, một câu vô nghĩ cũng chưa nói đã có tiền chế tác đến tận tay.

Lương Ưu Tuyền trừng mắt nhìn Tả Húc, đúng là đồ gian xảo, dám lợi dụng cô để kiếm tiền.

Hợp đồng ký kết thành công, Tả Húc cũng không ở lại cùng đối tác ăn cơm, mà tự chi tiền túi ra mời Lương Ưu Tuyền đi ăn lẩu.

...

Thời điểm này vừa đúng thời gian ăn cơm tối, quán lẩu đông vui náo nhiệt. Vừa ngồi xuống Lương Ưu Tuyên đã gọi rượu: **“Năm bình Yên Kinh, nhớ ướp lạnh đấy.”**

“...” Tả Húc nhíu mày **“Tôi còn phải lái xe, không thể uống rượu được đâu.”**

“Hả? Tôi gọi cho tôi chứ có gọi cho anh đâu mà lo.” Lương Ưu Tuyên bưng một đĩa thức ăn nhẹ lên, cô đang đói lắm.

“...” Nữ tử quý and nữ thùng cơm. (*QLCC: nghĩa là tham ăn tục uống đó*).

Khi hơi nước bắt đầu bốc lên nghi ngút, Lương Ưu Tuyên xoa xoa tay, gấp một miếng thịt dê lên bỏ vào miệng.

Tả Húc ngồi bên cạnh nhìn cô ăn như nhìn con quái vật chết đói mười năm. Thế này mà cũng gọi là phái yếu á? Uống rượu như hũ, còn há to miệng hết cỡ ra để nhét thức ăn vào, đúng là y hệt đàn ông. Nhưng mà hần ngược lại thích loại người như thế này, không câu nệ ý tứ. Ăn no được thì nhất định phải ăn cho no.

“Hôm nay biểu hiện rất tốt. Anh hai thưởng cho em rồi nhé.” Tả Húc vờ như vô ý gấp cho Lương Ưu Tuyên một ít rau thơm.

“Chỉ có thể ăn trong vòng 10 ngàn (tiền TQ) sao?” Lương Ưu Tuyên nhíu mày.

“Với sức ăn của cô thì thế sao đủ. Tôi cũng rất hào phóng đấy, nhưng đừng vượt quá 50 ngàn.” Tả Húc trêu chọc đáp.

Lương Ưu Tuyên khinh bỏ liếc hần: **“Miễn anh không bỏ đói tôi là được rồi. Tôi cũng không phải ngôi sao điện ảnh như các anh, phải nhịn ăn hằng ngày. Tôi chỉ ăn ít một chút thôi đã không chịu nổi rồi.”**

Cô mới đi cùng Tả Húc một ngày, liền phát hiện các diễn viên khi ăn cơm luôn tiện thể hóa trang với đọc kịch bản. Dĩ nhiên cảnh sát hình sự khi ăn cơm cũng thường tiện thể kiểm tra súng ông... nhưng đó chỉ là những khi có nhiệm vụ khẩn cấp. Rõ ràng là hoàn toàn khác nhau.

“Từ lúc nào tôi phải lo lắng chuyện cơm nước cho cô thế?” Tả Húc tà ác cười.

“Tôi lái xe cho anh, lại còn bảo vệ anh, thậm chí còn bị người ta sỉ nhục là đáng người xấu xí nữa! Chẳng lẽ đến cơm ăn anh cũng không cho tôi à?” Lương Ưu Tuyên cảm giác mình thật thảm hại.

Tả Húc nhin không được bật cười: **“Được được. Ai bảo cô là lục tỷ chứ.”**(*QLCC: lục ở đây là màu xanh nhé*)

“Sao lại là mà lục tỷ? Chỉ có mấy loài sâu lá mới xanh thôi mà.”

“Mặc cảnh phục thì đều là lục tỷ hết. Nhanh ăn đi.” Tả Húc lại đem rau dưa bỏ vào bát cô.

Lương Ưu Tuyên uống một hớp bia lạnh, sáng khoái neho mắt lại: **“Muốn thịt có thịt, muốn rượu có rượu, muốn ngủ liền có giường. Thật thoải mái, thiên đường chính là đây...”**

Tả Húc trợn trừng mắt: **“Cô uống vừa thôi. Đừng tưởng nhân cơ hội chiếm giường của tôi.”**

Phụt... Lương Ưu Tuyên lẳng phí ngum bia kia, bất đắc dĩ nói: **“Thật đúng là không biết xấu hổ, tôi mà có ý đồ với anh tôi chết liền. Tôi chỉ thích người bình thường thôi.”** Cô không khỏi rùng mình.

“Cô hóa ra kỳ thị người đồng tính. Cầm thú!”

“Tôi không phải kỳ thị, chỉ là không ưa thôi. Anh là do mẹ anh sinh ra, mẹ anh nhờ ba anh mới sinh ra anh. Nếu thế giới này nam yêu nam, nữ yêu nữ thì lấy đâu ra con? Mà giả sử nhận nuôi con đi chẳng nữa thì kêu ba với mẹ như thế nào?” Lương Ưu Tuyên tặc lưỡi, thờ dài một tiếng.

“...”

Sau khi cơm no rượu sau, Lương Ưu Tuyền ngồi ở ghế phụ xoa xoa bụng. Ngày mai nhất định phải luyện lái xe, quyết không được để bị Tả Húc xem thường.

Nửa giờ sau họ đã về đến nhà của Tả Húc. Tả Húc vừa muốn mở cửa, Lương Ưu Tuyền đã giật mình phát hiện thấy trong nhà có ánh đèn. Cô lấy một tay ngăn Tả Húc ở phía sau, cẩn thận lắng nghe.

Ngược lại, Tả Húc dựa vào tường, châm một điếu thuốc. Một chút cũng không giống một nạn nhân đang ở trong tình thế nguy hiểm.

Cho đến khi Lương Ưu Tuyền rút súng ra, nhẹ nhàng hết sức lên đạn, Tả Húc mới mở miệng: **“Tôi biết ai ở trong nhà, không cần hoảng sợ.”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngoái đầu lại trừng mắt nhìn hắn, cất súng đi.

Cô mở cửa ra. Phòng khách chỉ mở một chiếc đèn bàn, không có bóng người.

Tả Húc lách qua người Lương Ưu Tuyền, cởi áo khoác ra, chỉ nghe phòng ngủ “két” một tiếng liền mở ra. Theo sau là một người con trai cao gầy mặc áo ngủ màu xanh lam, ôm theo một cái gối rất to đi ra. Tên đó hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Lương Ưu Tuyền, run rẩy bước đến chỗ Tả Húc, đặt trán ở vai hắn, trông thực vô cùng đáng thương.

“Nãi Đường... Tôi buồn quá...” Anh ta dùng giọng nói trầm trầm của mình ra để làm nũng, nghe thật sự là rất...ba chấm.

Tả Húc vỗ vỗ vai anh ta. Tuy không nói gì nhưng nhìn ra rất rõ là đang an ủi.

“?!”... Lương Ưu Tuyền lùi lại vài bước, nghiêng đầu đánh giá người con trai này. Tuy rằng anh ta style kì quái, tóc nhuộm màu bạch kim, nhưng quả thực rất đẹp trai. Mà hai người kia bộ dạng ái muội thật khiến cô mở rộng tầm mắt.

Hừm, người này chắc là bạn trai Tả Húc nhỉ? Hay là bạn gái? Thật không biết xưng hô thế nào nữa.

Nhưng mà Lương Ưu Tuyền cũng chưa quên công việc của mình. Đối với người lạ mặt kia vẫn cần kiểm tra an toàn đã.

Anh chàng kia hình như đang định nói gì đó, đột nhiên phát hiện trước mặt có một bàn tay nhỏ bé, hấn nhúu mày: **“Móng vuốt của ai đó? Chai sạn kìa, xấu xấu!”**

Lương Ưu Tuyền quanh năm làm việc vất vả nên ngón tay bị chai cũng là bình thường, cô cũng biết bản thân mình không được xinh đẹp. Nhưng mà cái người nam không ra nam nữ chẳng ra nữ này đúng là quá ác mồm độc miệng, đúng là người yêu Tả Húc có khác.

Lương Ưu Tuyền kéo cổ áo tên kia, ra lệnh: **“Anh đi ra đây với tôi một lúc.”**

“Nãi Đường, bà chặn lửa này là ai a a a...” Tên kia thấy Lương Ưu Tuyền vẻ mặt nguy hiểm, kéo kéo cổ tay Tả Húc.

“Đừng cầu cứu con bò sữa đó nữa, vô ích thôi! Theo chị ra đây!” Lương Ưu Tuyền nhìn Tả Húc, ánh mắt toát lên thông điệp “Đừng có cản trở nhiệm vụ của tôi, giết đây!”. Tả Húc nhún nhún vai, ra vẻ “tùy thôi” rồi thản nhiên quay về phòng tắm rửa.

Chương 11

“Tên?”

“Vạn Người Mê.”

Có tiếng các đốt ngón tay khục khục.

“Đỉnh Đới Vĩ.”

Lương Ưu Tuyền giật mình. Lẽ nào cái số điện thoại có chữ “D” mở đầu kia là số của tên này à? (Cô có lén lút tra, số điện thoại kia người đăng kí là Tả Húc) Cái người mà Tả Húc ôn nhu cười nói với lại là người đàn ông này á?... Buồn nôn, buồn nôn quá.

“Tuổi?”

“**Cô đúng là không biết phép tắc. Chưa nghe câu ‘tuổi tác của người đẹp trai là bí mật’ à?**”

Răng rắc, chiếc bút trong tay Lương Ưu Tuyền gãy làm đôi.

“...” Đỉnh Đới Vĩ lén lút lườm cô **“26.”**

“**Nghề nghiệp?**”

“**Cô đến tôi cũng không biết á? Nhà quê lên tỉnh à? Mỡ to mắt ra mà nhìn kĩ lại bổn đại gia đi.**”

Lương Ưu Tuyền nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của hắn: “**Nghề nghiệp?**”

Đỉnh Đới Vĩ suy sụp hạ bả vai: “**Ca sĩ. Tôi với Nại Đường là...**”

“**Chuyện ấy không quan trọng. Đưa chứng minh thư đây, tôi cần kiểm tra hồ sơ của anh.**”

Đỉnh Đới Vĩ không nhịn thêm được nữa, đập bàn cái rầm!

“**Cái đồ đàn bà chua ngoa, cô có quyền gì mà kiểm tra hồ sơ của tôi? Cô tưởng mình là cảnh sát chắc?!**”

Cạch! Cảnh huy ngoan ngoãn nằm trên bàn.

“...” Đỉnh Đới Vĩ giơ ngón tay cái lên, ngoan ngoãn lấy từ trong ví chứng minh thư.

Lương Ưu Tuyền sao chép chứng minh thư của Đỉnh Đới Vĩ, gọi về đồn yêu cầu kiểm tra. Rất nhanh nhận được tin báo: Người dân lương thiện, không có tiền án, từ khi gia đình Tả Húc mua lại khu biệt thự ở phía tây đã thành hàng xóm của Tả Húc. Cũng có thể nói Tả Húc và Đỉnh Đới Vĩ chính là bạn từ nhỏ.

Cô trao trả lại chứng minh thư cho Đỉnh Đới Vĩ, nghiêm nghị nói **“Đỉnh tiên sinh, xin hãy giữ bí mật thân phận của tôi. Nếu anh tiết lộ ra ngoài, tôi sẽ kiện anh tội cản trở người thi hành nhiệm vụ.”**

Đỉnh Đới Vĩ khòe miệng run rẩy, cà lơ phất phơ nói: **“Dạ... Madam...”**

Lương Ưu Tuyền thật ra đang rất tò mò vì sao đang là bạn từ nhỏ lại chuyển thành tình yêu được, nhưng với thân phận cảnh sát của mình cô không tiện dò hỏi. Vì thế Lương Ưu Tuyền đã quyết định... sẽ hóng hót xem mọi chuyện ra sao.

Đỉnh Đới Vĩ hướng cô nháy mắt mấy cái: **“Lương cảnh sát à... cô sao còn chưa về nhà?”**

“...” Chậc, xem ra đã chường mắt với cô rồi đây. Lương Ưu Tuyền ho nhẹ một tiếng, phân tích **“Tả Húc gần đây nhận được mấy thư nặc danh uy hiếp, cảnh sát chúng tôi đương nhiên phải bảo vệ an toàn cho anh ta. Anh đừng lo, cứ làm việc của mình đi, coi như tôi không tồn tại là được rồi.”**

Đỉnh Đới Vĩ tuy không hiểu nhưng vẫn nghe theo. Bọn họ làm nghề này bao nhiêu năm, đương

nhiên có không ít fan cuồng, thi thoảng cũng nhận được những bức thư kiểu “Cấm không được yêu” gửi đến. Tất nhiên bọn họ không coi là chuyện lớn, ngược lại còn cảm thấy cảnh sát cứ chuyện bé xé ra to.

“Làm sao xem cô như không tồn tại được bây giờ?! Tôi lúc ở nhà có thói quen khóa thân.” Đinh Đới Vĩ mở đồ uống, có vẻ thoải mái như đang ở nhà mình.

“Oh? Tôi cũng khá giỏi võ đấy nhé.” Lương Ưu Tuyên từ từ chuyển ánh mắt sang giữa hai chân Đinh Đới Vĩ.

“...” Đinh Đới Vĩ theo bản năng kẹp hai chặt hai chân. Nhà Nãi Đường sao lại xuất hiện quái vật thế này?

Lương Ưu Tuyên duỗi lưng một cái. Thấy Đinh Đới Vĩ đang có ý định ngồi xuống sô pha bên nằm luôn xuống, nói **“Đây là địa bàn của tôi. Anh vào phòng ngủ mà ngủ.”**

Đinh Đới Vĩ quay đi. Hắn là người bình thường, căn bản chưa muốn chết!

Trong phòng ngủ.

Tả Húc lau lau tóc đi ra, thấy Đinh Đới Vĩ đang nằm trên giường mơ màng, nhìn hắn bằng một ánh mắt như một người vợ hiền lành, tận tảo.

Tả Húc quăng khăn mặt vào mặt hắn: **“Lấy khẩu cung xong rồi?”**

“Ừ... Mà cái cô nàng kia... đáng sợ quá. Tội nghiệp cậu!?” Đinh Đới Vĩ nhìn Tả Húc thương hại.

Tả Húc lắc lắc mái tóc ngắn, ngồi ở đầu giường xem kế hoạch ngày mai. Đinh Đới Vĩ tựa vào vai hắn như con chim nhỏ, miệng thổi thổi lớp sơn bóng vừa mới sơn.

“Lại thất tình?” Tả Húc không ngẩng đầu lên hỏi.

“Tôi buồn quá!”

“Mấy câu này tôi nghe không dưới năm mươi lần đâu. Đồ đa tình.”

Đinh Đới Vĩ than thở một tiếng: **“Cô ấy rõ ràng là đã yêu tôi, mà tôi cũng vừa mới tỏ tình thôi nhá! Vừa mới đó! Đến tay còn chưa nắm nhá! Tự nhiên lại bị bọn chó phóng viên kia chụp hình. Sau đó tôi thấy quản lý có vẻ không vui khi nghe tin nên mới đứng ra trước giới truyền thông phủ nhận, thế mà tự nhiên cô ấy lại đòi chia tay là sao?!”**

Tả Húc cười khê: **“Đúng là nỗi khổ của thần tượng nhỉ? Chẳng ai lại muốn bị người khác dòm ngó việc riêng tư cả, nhưng nói đi cũng phải nói lại, không có mấy cái scandal ấy thì cậu làm sao nổi tiếng hơn được?”**

“Mấy cái đó tôi đương nhiên biết. Nhưng mà bọn này còn chưa có lên giường mà. Làm sao cam lòng được?” Đinh Đới Vĩ cầm tay Tả Húc lên cọ cọ, kết quả bị Tả Húc một quyền ngăn cản.

“Đúng rồi, Lương Ưu Tuyên có hỏi quan hệ chúng ta không?”

“Tôi cũng định nói, nhưng cô ấy bảo là không cần biết.”

Tả Húc gật đầu: **“Ừ. Cô ta nghĩ cậu là người yêu của tôi. Cứ cho cô ta hiểu lầm tiếp đi.”**

Đinh Đới Vĩ giật mình. Ngay lập tức đem mặt mình đặt trước mặt Tả Húc: **“Cái gì cơ?! Tôi một trăm phần trăm là đàn ông nam tính đấy nhá! Tuy rằng người phụ nữ kia có vẻ hung dữ, nhưng trông cũng khá xinh xắn. Tôi còn tưởng cô ta nội tiết mất cân đối khiến tâm lý vụn vẹo. Tôi đang định giúp cô ấy cải tà quy chính nữa mà... Á...”** Đinh Đới Vĩ còn chưa dứt lời đã bị Tả Húc một cước đá xuống giường.

(QLCC: nội tiết mất cân đối khiến tâm lý vụn vẹo có thể hiểu là les do không có đàn ông yêu)

Tả Húc tóm lấy cổ áo bạn hiền của mình, liếc mắt đưa tình nói: **“Honey à, em là của tôi.”**

“...” Đinh Đới Vĩ mặt méo xệch, như một con khỉ nhảy về phía Tả Húc: **“Đúng vậy. Tôi yêu cậu chết mất. Yêu đến mức chỉ muốn đưa cậu lên nóc tủ ngồi ngắm gà khóa thân thôi!”**

Tả Húc cười ha ha. Hai người cứ như vậy đánh nhau trên giường, lộn từ bên này qua bên kia,

quay cuồng quay cuồng.

Loảng xoảng một tiếng, Lương Ưu Tuyền đứng ở cửa, hộp xà phòng trong tay rơi xuống. Cô nghe thấy trong phòng ngủ ồn ào, tưởng là có chuyện gì, ai dè... Quả thực sự tình không hề nhỏ!

Đình Đới Vĩ quay đầu nhìn ra cửa, nhìn lại mình đang nằm bên dưới Tả Húc, mà áo ngủ của Tả Húc trong lúc vật lộn đang lệch xuống bả vai... Ôi má ơi!

“Xin lỗi xin lỗi, đã quấy rầy rồi. Xin lỗi, lần sau nhất định tôi sẽ nhớ gõ cửa...” Lương Ưu Tuyền rút lui khỏi phòng ngủ, toàn thân nổi da gà. Thì ra con trai trong “lúc đó” rất hung hăng, đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Tả Húc bò lên trên giường, ôm chặt gối. Ngủ thôi.

Đình Đới Vĩ thấy Lương Ưu Tuyền kinh ngạc thì không cho là đúng. Hắn bò lên giường, kéo khuỷu tay Tả Húc, nghiêm túc nói: **“Nè, mấy ngày này tôi phải đi chụp hình với quay MV. Từ giờ cho tới lúc đó chúng ta cứ đi cùng nhau đi, cho đám phóng viên có tin tức để viết.”**

“Hừm. Nói cách khác cậu muốn ở nhà tôi mấy ngày này chứ gì?”

“Không chào đón tôi sao?” Đình Đới Vĩ bày ra bộ dạng bị bỏ rơi cực đáng thương.

“Vì sao tôi phải chào mừng một người ăn không trả tiền, còn tự kỉ chiếm lĩnh giường của mình?” Tả Húc nhún mày.

Đình Đới Vĩ nhún nhún vai, vớt cho Tả Húc một ánh mắt ‘chấp nhận đi’, nghiêng người, ngủ. Phòng bên ngoài.

Lương Ưu Tuyền đi từ toilet ra. Các phòng ở đây thiết kế không tệ, cách âm khá tốt. Cô vừa ngáp vừa trải đệm, nằm xuống còn chưa quên nhìn lại phòng ngủ một cái rồi mới tắt đèn.

※ ※

Sáng sớm hôm sau

Lương Ưu Tuyền là người rời giường đầu tiên. Cô nấu một nồi cháo đặt trên bàn ăn, bên cạnh đặt sẵn bát đĩa rồi mới cầm chìa khóa xe đi xuống. Cô đã quyết tâm sẽ học lái xe. Đời này kiếp này chuyện Lương Ưu Tuyền cô có thể làm được, nhất định phải làm thật tốt.

Cô đi thang máy xuống gara, lại đi ngang qua một khu vực bị dán giấy niêm phong. Đây là gara tư nhân của Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền nhìn cái thẻ mật mã trong tay chợt phát hiện ra một sự thật. Tả Húc đối với những việc nhỏ nhặt thường ngày thường không chú tâm. Chẳng hạn nói đến việc đặt mật mã, 1234 mà cũng xem là mật mã? Nói đi cũng phải nói lại, thế này thì giả sử gara có bị đột nhập cũng hoàn toàn là điều dễ hiểu.

Lương Ưu Tuyền đứng lại trầm tư... Như thế kẻ thật sự buồn lâu vũ khi cũng không nhất định là người thân thiết với Tả Húc. Chẳng lẽ, Tả Húc đại khái biết người đó là ai, nhưng trong danh sách ấy có bạn bè hắn, hắn không muốn hại đến bạn bè nên không dám nói ra?

Cũng đúng. Hiện tại đã có một số người rất đang nghi, bao gồm thư ký Lưu Na, lái xe Trương Cường, người yêu Đình Đới Vĩ... Hừm, tạm thời chỉ có ba người này thôi.

“Lương tiểu thư dậy sớm vậy?”

Nói Tào Tháo thì Tào Tháo đến, vừa nghĩ thôi thì lái xe Trương Cường đã xuất hiện, còn nhiệt tình chào hỏi. Lương Ưu Tuyền quay lại gương cười, thấy trong tay anh ta có cầm chìa khóa liền hỏi: **“Tổng giám đốc chưa cho anh nghỉ sao?”**

“Làm sao được chứ. Tổng giám đốc kêu tôi mang đến mấy văn kiện, chứ mấy ngày nay tôi vẫn chạy tới chạy lui ở studio đấy.” Trương Cường ngóc ngách cười.

Lương Ưu Tuyền vội gật đầu **“VẬY anh làm việc đi.”** Cô vừa nói vừa quan sát cử chỉ hành động của Trương Cường. Trương Cường nguyên là lái xe taxi, nhưng do hâm mê bài bạc nên phải bán xe.

Ba năm trước được Tả Húc thuê làm lái xe riêng, quan hệ chủ tớ, chưa nói đến ân tình.

Lương Ưu Tuyên ngồi xôm trước gara... Trong gara không có một chiếc xe nào, chỉ toàn súng ống. Tuy thế nhưng cảnh sát trong quá trình điều tra không thu được một dấu vân tay đầy đủ nào, chứng tỏ thủ phạm rất giao hoạt. Về phần cảnh sát làm sao nhận được tin báo, thì là do có điện thoại nặc danh gọi đến, nhưng khi điều tra thì thấy đó là dãy số đến từ buồng điện thoại công cộng.

Phạm đã đi qua đều sẽ để lại dấu vết! Lương Ưu Tuyên tin chắc nhất định cuối cùng sẽ bắt được thủ phạm đem ra phơi bày trước công lý,

...

Một giờ sau

Lương Ưu Tuyên tập lái xong liền quay về chung cư, thấy Tả Húc đang cùng Đinh Đới Vĩ ngồi ăn sáng. Đinh Đới Vĩ cứ vừa ăn vừa nói, còn Tả Húc ngồi bên cạnh vừa đọc báo vừa ăn cháo. Lương Ưu Tuyên liếc liếc, đúng là giống hệt đôi vợ chồng. Bà vợ thao thao bất tuyệt, ông chồng giả vờ mắt điếc tai ngơ không để ý.

“Tiểu Tuyên Tuyên, sao không phải cháo yến mạch cùng thịt hun khói kèm trứng ốp lết...” Đinh Đới Vĩ theo thói quen bắt đầu đùa giỡn.

“Tôi nấu cho anh món bánh bao nhân thịt người nhé?” Lương Ưu Tuyên lạnh lùng.

“...” Đinh Đới Vĩ nheo nheo mắt. Đột nhiên nhớ tới hấn với Tả Húc đang giả làm tình nhân, không khỏi muốn chọc ghẹo. Vì thế hấn tựa xuống vai Tả Húc, chớp chớp mắt hờn dỗi: **“Darling à... Người ta thích ăn cơm Tây cơ...”**

Tả Húc không ôn không hỏa nhìn hấn, mặt cười cười, lại thuận có cái bèn che khuất liền đập thật mạnh xuống chân Đinh Đới Vĩ.

Đinh Đới Vĩ nhe răng trợn mắt, cố gắng không thét lên vì đau đớn, đồng thời cố nặn ra một nụ cười, đầm như mưa vào vai Tả Húc: **“Đáng ghét, lại đùa giỡn người ta...”** Nhìn qua thì tưởng đang trêu đùa với người yêu, nhưng thật ra là toàn lực dồn vào cú đánh.

Lương Ưu Tuyên thấy thế đầu tê dại, vội trốn vào toilet. Đúng là cái đồ, đã bê đê còn bị biến thái!

Tả Húc nhân dịp Lương Ưu Tuyên đi khuất, lập tức phản công, kêu Đinh Đới Vĩ là đồ bản thủ này nọ!

Đinh Đới Vĩ ôm bụng cười to, đúng là vui thật đấy. Nhưng mà nhìn trộm cảnh sát tầm xem chừng còn thú vị hơn!

(QLCC: không muốn nói gì đâu, nhưng mà đúng là biến thái siêu độ!!!)

Tả Húc đang ngồi đọc báo, lúc ngẩng đầu thì giật mình. Đinh Đới Vĩ đang trườn đến nhà tắm...

Oạch, Tả Húc bước lên trên lưng Đinh Đới Vĩ: **“Không có gì đâu mà nhìn. Ngực bé tí, không phù hợp tiêu chuẩn của cậu đâu.”**

“Hả? Cậu thấy rồi á?! Không công bằng, tôi cũng phải nhìn!”

Tả Húc cúi người xuống túm lấy cổ áo hấn, kéo Đinh Đới Vĩ quay về bàn ăn như kéo chó.

“Nghiêm chỉnh mà nói, cậu cũng phải kiểm bạn gái đi. Sống độc thân mãi rồi cũng thành ông già bất lực cho xem.” Đinh Đới Vĩ khốn khổ húp một thìa cháo.

Tả Húc nhẹ nhàng mỉm cười: **“Người khác không biết lẽ nào cậu cũng không? Có khả năng sao?”**

Nói đến việc này, Đinh Đới Vĩ phát hiện mình đang phá hủy quãng thời gian sống chung tươi đẹp. Hấn cười gượng hai tiếng rồi điên cuồng cúi xuống ăn cháo.

Nhưng cũng phải nói, Tả Húc đối với hấn thật quá nhẫn tâm!

Chương 12

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tả Húc liền cùng Lương Ưu Tuyên đi đến tầng ba của tòa nhà, cụ thể là studio của tập đoàn Tinh Hỏa.

Đình Đới Vĩ lúc này đang đứng trước đèn flash bày ra đủ các loại tư thế quyến rũ. Nữ người mẫu của tập đoàn Tinh Hỏa đứng bên cạnh hắn cũng rất phối hợp, khi thì tỏ ra ngây thơ ngơ ngác, khi thì thể hiện sự quyến rũ hấp dẫn,... Nhưng dù là tư thế nào thì nhìn cũng vẫn rất tình cảm.

Lương Ưu Tuyên nhìn thấy cảnh đó không khỏi che miệng. Buồn nôn! Tuy bây giờ nhìn hắn như một straight guy (thẳng nam) nhưng trong đầu cô vẫn đang diễn đi diễn lại cảnh hắn nũng nịu nịnh với Tả Húc sáng nay đây này.

Đình Đới Vĩ liếc Tả Húc, ý bảo hắn chờ một lát nữa sẽ có phóng viên tới phỏng vấn.

Tả Húc biết thế nên ngồi xuống, thoải mái nghỉ ngơi. Nhưng mà sự xuất hiện của hắn ở đây khiến cô người mẫu của Tinh Hỏa kia cứ thấp thỏm không yên. Người trong giới không ai không biết Tả Húc đối với cấp dưới của mình khắc nghiệt như thế nào. Đối với bọn họ, Tả Húc là một bạo chúa lãnh khốc vô tình.

“Mỉm cười! Ngọt ngào hơn nữa!” Nhiếp ảnh gia hạ máy ảnh xuống chỉ đạo cô người mẫu. Ban nãy vẫn tốt như vậy, sao tự nhiên cô ta lại căng thẳng thế này?

Tả Húc một tay đặt trên bàn, lại thấy mãi vẫn có cà phê đưa tới liền ngẩng đầu lên mắng cô gái đứng bên cạnh: **“Cô là bình hoa đấy à?”**. Hắn vô tình đã hoàn toàn quên mất cô gái này là cảnh sát chứ không phải trợ lý của mình.

Lương Ưu Tuyên mặt mũi tối tăm nhìn hắn. May mắn là một người đại diện của một thần tượng nào đó đã tiến lên đưa cho hắn một ly cà phê. Người đó tất nhiên không biết Tả Húc có mặt ở đây là vì muốn giúp Đình Đới Vĩ phỏng vấn, nên vẫn nịnh nọt mỉm cười: **“Tả tổng giám, được ngài đến giám sát thật là vinh dự cho chúng tôi.”**

Tả Húc không đáp lại, chỉ đơn giản nhấp một ngụm cà phê. Sự lãnh đạm của hắn khiến người đại diện kia không biết nên nói gì nữa.

Lúc này Lương Ưu Tuyên mới phát hiện ra tất cả những nhân viên trong studio đều tránh không đi qua chỗ này. Bốn phía xung quanh Tả Húc trở nên trống trải không có một ai.

“Này. Bộ anh có bệnh truyền nhiễm hả?” Cô thì thầm hỏi.

“...” Tả Húc nhướn mày **“Đúng thế. Cô còn không tránh đi?”**

Lương Ưu Tuyên ngược lại đặt mông ngồi xuống, tay xoa bóp đôi chân mỏi nhừ của mình: **“Dù sao cũng không có ai để ý đến tôi, tội gì tôi cứ phải đứng từ nãy đến giờ?”**

Nhưng mà việc Lương Ưu Tuyên ngồi xuống cạnh Tả Húc ngược lại khiến toàn bộ nhân viên trong studio bị shock nặng. Cô gái này thật to gan, dám ngồi gần Tả Húc đại nhân!? Trong giới rất chú trọng địa vị, loại hành động này rõ ràng là không có phép tắc gì cả. Huống chi Tả Húc từ trước đến nay không cho phép những cô gái trẻ tuổi tới gần mình.

Mọi người đều căng thẳng chờ Tả Húc mở miệng ra quạt Lương Ưu Tuyên một trận, không ngờ Tả Húc không hề tỏ thái độ chán ghét. Thậm chí còn dịu dàng đẩy đĩa điểm tâm ngọt đến trước mặt Lương Ưu Tuyên nữa. Mà Lương Ưu Tuyên cũng không khách khí, đơn giản là cầm đĩa lên bắt đầu ăn.

“Hiện giờ trong mắt mọi người cô chính là quái vật đấy, biết không hả?” Chẳng ai đoán trúng suy nghĩ của Tả Húc bây giờ hết. Hắn vốn là muốn đuổi cô gái này ra chỗ khác, nhưng không ngờ cô ta

lại không những không tránh đi, thậm chí còn phá hoại hình tượng “Hắc ám” hấn mắt công xây dựng bao lâu nay.

“**Hả?...**” Lương Ưu Tuyền liêm liêm môi, lại ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Quả nhiên tất cả mọi người đều đang mắt to mắt nhỏ liếc liếc mình.

“**Ý anh là sao?**” Cô ngồi xuống là phạm pháp chắc? Sao ánh mắt mấy người đó lại như đang nói cô đã phạm sai lầm lớn thế này?

“**Không ai ép cô cứ đứng bên cạnh tôi, cô hoàn toàn có thể về phòng xem tivi hoặc chơi điện tử.**” Tả Húc mặt không biểu cảm nhìn cô “**Hoặc là giống như con gái bình thường vẫn làm, nghỉ xem bữa trưa nên làm món gì.**”

“**Làm cơm trưa là việc của những người yêu nhau.**” Lương Ưu Tuyền nhú mày. Hắc hắc, người khác không biết nhưng cô biết, Tả Húc đến đây không phải để giám sát, mà là để thăm “bạn gái” của hắn.

“**...**” Tả Húc cùng Đinh Đới Vĩ ngằm trao đổi ánh mắt. Bạn bè nhiều năm, đương nhiên hiểu hàm ý sâu xa trong ánh mắt đó. Đến lúc hành động rồi.

Tả Húc ho nhẹ một tiếng, liền đi đến đứng đằng sau nhiếp ảnh gia. Đinh Đới Vĩ thấy phóng viên đang đi vào liền cố ý làm một động tác nhảy lên cao. Lúc tiếp đất liền bày ra bộ dạng đứng không vững, rồi ngay lập tức ngã chòng vó trên mặt đất. Tả Húc bước lên mấy bước, đỡ Đinh Đới Vĩ đứng dậy, còn thân thiết hỏi thăm hắn có bị thương không.

Tất nhiên màn diễn này thành công thu hút sự chú ý của phóng viên, thậm chí còn nhanh tay chụp được mấy kiểu ảnh.

“**Tả tổng giám, nghe nói ngài rất thân thiết với nghệ nhân Đinh Đới Vĩ. Hiện nay Đinh Đới Vĩ đang nổi như cồn, có phải tất cả là do ngài sắp đặt không?**” Phóng viên nọ sắc bén hỏi thẳng Tả Húc.

“**Tôi chỉ có thể nói Đinh Đới Vĩ là một ca sĩ rất xuất sắc, ít nhất cá nhân tôi cũng rất hâm mộ cậu ấy.**” Tả Húc nói ra một đáp án rất mơ hồ.

“**Lúc trước không kí hợp đồng với Đinh Đới Vĩ, bây giờ ngài có hối hận không?**” Phóng viên tiếp tục hỏi.

“**Sẽ không. Hợp tác cũng có nhiều cách thức khác nhau. Vừa vặn gần đây chúng tôi đang tuyển diễn viên chính cho một bộ phim truyền hình, sắp tới có thể cùng ngài Đinh Đới Vĩ đây nói chuyện.**”

“**Huh?! Tổng giám đốc Tả có phải đang nói Đinh Đới Vĩ sẽ là diễn viên chính của bộ phim đó không?**” Phóng viên kích động.

“**Tạm thời chưa rõ, còn tùy vào yêu cầu của đạo diễn thế nào. Tuy nhiên đương nhiên tôi sẽ đề cử Đinh Đới Vĩ.**” Tả Húc hướng ống kính tươi cười.

Đinh Đới Vĩ xoay xoay cổ tay, âm thầm ngưỡng mộ người bạn tốt của mình. Đúng là Vương Bài (Vua chúa), chỉ mấy câu nói thôi mà đã ‘một mũi tên trúng nhiều con chim’ rồi. Thứ nhất, công ty đĩa nhạc sẽ coi trọng Đinh Đới Vĩ hơn; thứ hai, album sắp tới của hắn sẽ bán chạy hơn! Nhưng quả nhiên Tả Húc gian xảo, tên này nhân cơ hội giúp bạn tốt mà cũng quảng cáo luôn cho bộ phim sắp tới của công ty mình. Đúng là đồ xảo quyệt, lưu manh!

Lương Ưu Tuyền nhìn thấy mấy ảnh liền tránh đi chỗ khác, nhưng không biết tiếp theo mình phải làm gì. Cô cúi xuống nhìn đồng hồ, quả thật đã đến giờ ăn cơm trưa rồi. Bởi thế cô nhìn Tả Húc ra dấu, rồi đi lên tầng cao nhất của tòa nhà.

※※

Chuyện đầu tiên Lương Ưu Tuyền làm khi quay về phòng chính là gọi cho đội trưởng tổ chuyên

án Lương Ưu Hoa nhằm thông báo tình hình.

“Hắc Miêu Hắc Miêu, em là Hồ Lô Oa.”

“...”

“Anh kiểm tra Lưu Na, thư ký của Tả Húc nhé.”

“Không thành vấn đề.”

“Thế thôi. Nếu có tin gì thì gọi báo cho em.”

“Chờ đã! Ba gọi em với Tả Húc về nhà ăn cơm.”

“Không được. Em đang bận.” Lương Ưu Tuyên quả quyết cự tuyệt. Tả Húc có phải bạn trai thật của cô đâu mà cô dẫn về nhà.

“Em... Hai người ở cùng một chỗ, đã xảy ra chuyện gì chưa?...”

“Hắc Miêu, em đang làm việc mà.”

“Được rồi, Hồ Lô Oa... Em cùng nghi phạm quan hệ “sâu sắc” kia đã tiến hành gì chưa? Ý anh muốn nói, em phải bảo vệ chính mình, không được vì nhất thời xúc động mà tạo ra một tiểu nghi phạm, nghe rõ chưa?”

“!”... Cách, Lương Ưu Tuyên ngắt điện thoại.

Cô lấy từ trong tủ lạnh ra 3 túi sủi cảo đông lạnh, một bên chờ nước sôi, một bên đánh trứng gà gọt cà chua làm canh. Lương Ưu Tuyên tuy không giỏi nấu nướng, nhưng ít nhất cũng là biết nấu.

Nửa giờ sau, đúng lúc sủi cảo được vớt ra thì hai người kia quay về phòng.

Đình Đới Vĩ thấy bữa cơm trưa quá bình thường như thế liền cầm đũa lên cầu nhàu: **“Tiểu Tuyên Tuyên, cô đã đuổi giúp việc của darling đi thì tốt xấu gì cũng phải nấu một bữa cơm trưa đàng hoàng cho người ta ăn chứ?!”**

Lương Ưu Tuyên bắn ra một tia sắc lạnh: **“Ai cho anh gọi tôi là Tiểu Tuyên Tuyên? Ghê tởm.”**

Đình Đới Vĩ híp mắt lại. Thái độ của Lương Ưu Tuyên như thế đã chứng minh cô rõ ràng không phải là fan hâm mộ của hân rồi.

“Darling, darling muốn ăn pizza không? Người ta gọi nhé?”

“Tùy. Có thì ăn.” Tả Húc ngồi ở sô pha đọc kịch bản. Hân còn một đồng thứ cần lo lắng đây này.

Lương Ưu Tuyên nâng một đĩa sủi cảo lên ngồi xuống đầu kia của sô pha, mở tivi, vừa xem “Thực thi pháp luật” vừa ăn bánh.

Tả Húc ngửi mùi thơm tỏa ra từ bánh, há miệng ra. Lương Ưu Tuyên đang xem phá án thì, vô ý thức bón cho hân một miếng sủi cảo. Tả Húc nhai nhồm nhoàm, vừa nhai vừa đọc kịch bản.

Thấy sủi cảo khá ngon liền không khỏi dịch lại gần, tựa vào người Lương Ưu Tuyên. Bởi thế, Tả Húc cứ há miệng, Lương Ưu Tuyên lại bón cho hân một miếng bánh.

Đình Đới Vĩ ngồi trước bàn ăn, vuốt vuốt cằm, quan sát hai người kia đang tự nhiên “hành động”. Hành động kia chứng minh bọn họ không hề ngại ngùng hay đề phòng gì nhau, hơn nữa còn khiến hân có cảm giác như một gia đình. Chẳng lẽ hai người kia đã ở chung với nhau lâu rồi?

Để thỏa mãn lòng hiếu kì của mình, Đình Đới Vĩ kéo Tả Húc vào phòng ngủ truy hỏi.

“Nói thật đi, cậu với con nhóc kia sống chung bao lâu rồi?”

Tả Húc giật mình: **“Khoảng một tháng. Làm sao?”**

“Cậu không phát hiện thái độ của cậu với cô ta rất khác thường sao? Không biết đã bao lâu rồi tôi mới nhìn thấy cậu cùng một người con gái thân thiết như thế nữa.”

Tả Húc nhúm mày: **“Đừng có nghĩ lung tung. Chẳng qua tôi không coi cô ta như con gái thôi.”**

Đình Đới Vĩ nắm chặt bả vai Tả Húc, mờ ám hỏi: **“Này, cậu cảm dục bao lâu rồi?”**

“...” Tả Húc hất tay hân ra, đi thẳng đến toilet.

Đình Đới Vĩ thấy Tả Húc không trả lời, liền bước lên chắn trước cửa toilet: **“Sao không trả lời? Đừng nói với tôi nhiều năm như vậy cậu vẫn tự mình giải quyết?”**

“Cậu đừng có nhảm chán như thế được không?” Tả Húc nhẹ giọng cười.

Đình Đới Vĩ đột nhiên thay đổi, thô bạo đánh mạnh vào cánh cửa, tức giận nói: **“Tất cả là tại người đàn bà kia! Cậu nghĩ cho kĩ đi, cậu căn bản vốn chẳng hề nợ nần gì cô ta, cô ta lấy quyền quái gì đòi cấm cậu yêu đương?”**

Nụ cười của Tả Húc cứng lại: **“Cậu sao lại nổi giận lung tung thế này? Cô ấy cũng có cấm đoán gì đâu, chẳng qua là tôi không muốn yêu đương.”**

Đình Đới Vĩ khinh thường hừ lạnh: **“Cậu còn giúp cô ta bao biện? Chính cậu rõ hơn ai hết lý do khiến cậu phải lui về phía sau màn ảnh, không phải sao? Cậu không coi trọng bản thân mình như thế, tôi đương nhiên tức giận! Nếu là cậu, liệu cậu có thể chịu đựng bản thân của mình bị hành hạ ra như thế này không?”**

Tả Húc cười trừ, vỗ vỗ bả vai bạn hiền, ra vẻ ái muội nháy mắt: **“Có cậu cùng tôi, thế là đủ rồi.”**

“...” Đình Đới Vĩ vội đẩy hắn ra, **“Tóm lại cậu nhìn lại chính mình đi, dù chúng ta có thân thiết cỡ nào thì tôi cũng không thể thay thế tác dụng của một người con gái được. Tôi nói cậu nghe, cậu mà không nhanh tìm người yêu, không chừng sẽ thành đồng tính thật đấy. Huống chi hiện tại vừa vặn có một con dê béo được dâng tận tay, có chẳng ngu mới không làm thật!”**

Tả Húc vô vị giương khóe môi lên, trong mắt lại xẹt qua một tia lo âu cùng bất đắc dĩ.

...

“Đình Đới Vĩ, pizza đến rồi.” Lương Ưu Tuyền không có nghĩa vụ giúp hắn trả tiền, chỉ có thể tốt bụng hướng phòng ngủ kêu to.

Đình Đới Vĩ than thở một tiếng liền bước ra ngoài. Trong lúc thanh toán tiền vô tình liếc qua Lương Ưu Tuyền: **“Cô ở trong nhà sao còn mặc áo khoác?”**

“Đây không phải nhà của tôi.” Lương Ưu Tuyền trả lời thản nhiên.

“Cứ thoải mái đi, cô dù không mặc gì... lượn qua lượn lại trước mặt tôi với darling thì cũng chẳng có ai thấy sao đâu.” Đình Đới Vĩ sử dụng hết khả năng của mình kích động Lương Ưu Tuyền. Cởi đi cởi đi, tên đó cảm dục đã lâu, đương nhiên cần một phải được thỏa mãn thì giác, hé hé hé.

Cũng đúng. Lương Ưu Tuyền cũng từng lên mạng tìm hiểu về đồng tính luyến ái, nghe nói gay đối với con gái hoàn toàn không có phản ứng gì hết. Dĩ nhiên bọn họ cũng chưa chắc đã căm ghét nữ giới, thậm chí nếu hợp gu còn có thể cùng nhau làm tri kỉ, nhưng tuyệt đối sẽ không có làm gì xa xôi hơn.

Nghĩ vậy, Lương Ưu Tuyền liền cởi áo khoác ra, xắn ống tay sơ mi lên, dù sao ở nhà thì cũng nên thoải mái một chút.

Đình Đới Vĩ thấy cô có vẻ thích đồ nam, liền vào phòng lấy ra một cái túi giấy đưa Lương Ưu Tuyền: **“Đúng rồi. Công ty thời trang mới tặng tôi mấy bộ, tôi không mặc đến. Chất liệu cũng khá tốt, cô cầm lấy mà mặc ở nhà đi.”**

“Ah, cảm ơn!” Lương Ưu Tuyền cầm lấy, mở ra nhìn thử. Bên trong là mấy cái T shirt rộng thùng thình.

Đình Đới Vĩ đảo mắt. Cô nam quả nữ ở cùng một chỗ mà không có gian tình thì đúng là không bình thường. Hắn làm thế này chính là hy vọng người bạn tốt của mình sẽ vì kích động mà “làm loạn”!

Hắn lấy trong ví ra một ít tiền, dúi vào tay Lương Ưu Tuyền, tươi cười nói: **“Để chúc mừng hôm nay tôi thuận lời hoàn thành công việc, cô đi mua ít bia rượu để thả lỏng chút đi. Cô cũng biết đấy, tôi không tiện xuất hiện ở bên ngoài, đành làm phiên Madam đi siêu thị vậy.”**

“Được. Anh đưa danh sách đồ cần mua đây, tý nữa tôi sẽ mua.”

“Cô tử lượng thế nào? Tôi sợ nhất là những người mới uống một chén đã say đó.” Đinh Đới Vĩ biết tử lượng của Tả Húc không tệ, liền gián tiếp thăm dò Lương Ưu Tuyên tầm mấy chén sẽ say.

“Tôi á? Một tá bia cũng không thành vấn đề. Còn rượu thì chắc uống được khoảng nửa lít.” Lương Ưu Tuyên từ nhỏ đã được dạy uống rượu. Lương ba thường nói, rượu phẩm như nhân phẩm. Điều tối kị nhất của cảnh sát đó là tử lượng kém, uống mấy chén đã say rồi để lộ hết chuyện cơ mật.

“...” Đinh Đới Vĩ há hốc miệng ra kinh ngạc. Con mẹ nó, tử lượng cao thế? Thế này thì mấy chai vodka mới gục hả trời?

Chương 13

Lương Ưu Tuyền nhận lấy tiền rồi đi đến siêu thị gần nhà. Tay đẩy xe đẩy, tay cầm tờ giấy ghi những đồ Đinh Đới Vĩ muốn mua, Lương Ưu Tuyền đi dọc siêu thị. Lúc cô đi đến khu bán sữa thì gặp một đôi tình nhân đứng chặn giữa đường. Đôi tình nhân kia rất ngang nhiên chặn đường, cô gái còn kéo tay người đàn ông thì thầm gì đó. Mà Lương Ưu Tuyền không tài nào vượt lên trước được, đành phải cố kiềm nén đi sau bọn họ.

Đột nhiên cô gái kia cúi xuống chọn sữa. Lúc thấy mặt cô ta, Lương Ưu Tuyền ngẩn ra.

“Tiểu Hồng?”

Tiểu Hồng mặt tái nhợt đi. Cô ta chậm rãi xoay người, cố gắng che đi cảm xúc bàng hoàng, khinh thường cười.

Người đàn ông kia cũng quay lại. Lương Ưu Tuyền nhìn người đàn ông trung niên to béo kia, trên người mặc âu phục, chân đi giày da. Nhìn chất liệu bộ vest với cái đồng hồ, cô đoán người đó nhất định cũng phải là người có tiền.

Lương Ưu Tuyền cười mỉa mai, xem ra cô đã bắt được một đôi gian phu dâm phụ rồi. Không biết sao cô hay gặp phải mấy chuyện dơ bẩn thế này như thế nhỉ?

Lương Ưu Tuyền cũng không cần gì phải chất vấn quan hệ của Tiểu Hồng với người đàn ông này, càng không có hứng thú muốn biết. Bởi thế những gì cô làm chỉ đơn giản là tiếp tục đẩy xe đi về phía trước. Nhưng không ngờ Tiểu Hồng lại dùng gót giày chặn cô lại. Cô ta khẽ nâng cằm, ý bảo Lương Ưu Tuyền đi ra phía cửa nói chuyện.

“Tiểu Hồng, đó là người quen của em à?” Người đàn ông trung niên kia nói bằng tiếng phổ thông không lưu loát.

Tiểu Hồng thần nhiên cười, thuận tay chỉnh lại cổ áo cho người đàn ông kia: **“Dạ. Đó là bạn cũ của em. Anh cứ đi trước đi, em sẽ đi tìm anh ngay.”**

Lương Ưu Tuyền khinh thường, đúng là đồ nói dối không biết ngượng. Cô cũng chả rảnh mà đi cùng Tiểu Hồng ra ngoài cửa, liền tiếp tục đi chọn thức ăn. Còn Tiểu Hồng hai tay đặt trước ngực, nhắm mắt đi theo Lương Ưu Tuyền.

“Lương Ưu Tuyền, đã lâu không gặp.”

“Tôi biết cô sao? Làm ơn tránh xa tôi một chút, được chứ!?” Lương Ưu Tuyền nhét bốn chai Vodka vào xe đẩy.

Tiểu Hồng nịnh nọt cười: **“Tôi có nghe Trí Bác nói, cô suýt nữa bị bom nổ chết. Cô nói xem, có phải có người tốt bụng muốn thay tôi báo thù không?”**

Lương Ưu Tuyền dừng lại, bình thần nói: **“Chờ tôi chết đi rồi cô hãy đốt pháo chúc mừng, tất nhiên là nếu như lúc đó cô vẫn còn sống.”**

“Cô!... Quên đi, hôm nay tôi sẽ không cùng cô cãi nhau. Tôi với người đàn ông kia không có gì hết, chỉ là quan hệ hơi mập mờ chút thôi. Ông ta là ông chủ một công ty luật sư nổi tiếng, tôi chẳng qua cũng chỉ mong muốn có được một công việc ổn định thôi. Tôi không hề ngủ với ông ta.”

Lương Ưu Tuyền khinh bỉ nhìn Tiểu Hồng nói những lời đó mà sắc mặt vẫn thần nhiên. Lửa giận dần nẩy lên trong lòng: **“Tiểu Hồng, cô thật khiến tôi kinh tởm! Thật không biết cô có thật sự yêu thương Lâm Trí Bác không nữa?!”**

“Cô kích động cái gì? Đừng ra về mình thanh cao nữa được không? Tôi biết thừa rồi, cái người bệnh ở cùng phòng với cô chính là tổng giám đốc của Tinh Hỏa. Người ta cao sang như thế, cô đã làm thế nào để ‘câu’ được anh ta?” Tiểu Hồng theo Lâm Trí Bác xem xét bệnh án của Tả Húc, không nghĩ tới cái thằng thần kinh hay phá đám chết tiệt kia lại là người đàn ông kim cương của giới giải trí.

Lương Ưu Tuyền không muốn cùng cô ta nói chuyện nữa liền bước đi. Cô không thấy tội nghiệp gì cho Lâm Trí Bác. Đây đều là số mệnh, chẳng ai biết mỗi nhân duyên của mình kéo dài được bao lâu. Huống chi cô dĩ nhiên không tin có việc gì có thể che giấu mãi được.

“Đợi chút Lương Ưu Tuyền. Cô sẽ không nói với Trí Bác đúng không?” Tiểu Hồng không còn mồm mép nữa, trong giọng nói của cô ta có phần cầu khẩn.

Lương Ưu Tuyền không nhiều chuyện như thế, cô cầm túi đồ đi thẳng ra ngoài siêu thị. Ấy da, đúng là Tiểu Hồng cứ xuất hiện là y như rằng cô lại bị chọc tức mà.

※※

Một lúc sau

Lương Ưu Tuyền mang theo tức giận đẩy cửa phòng, đem túi đồ vừa mua cùng trọng lượng ngã xuống bàn tiếp khách. Cô lại đi đến toilet, dùng một cước đá cửa, “Uỳnh” một tiếng đóng sập cửa lại, mở vòi hoa sen, ở bên ngoài nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

“...” Đinh Đới Vĩ bị shock đến mức giữ nguyên tư thế chào hỏi ban nãy. Mới ra ngoài một chút mà đã thế này sao?

Lương Ưu Tuyền đã nghĩ rằng mình là hần là rất vui khi gặp chuyện ban nãy, nhưng cô lại không tài nào cười nổi. Tiểu Hồng tuy là người thứ ba nhưng đã chiến thắng, lại không hề biết quý trọng tình cảm, khiến Lương Ưu Tuyền cảm thấy chính mình không đáng giá.

Tả Húc xem kịch bản xong liền lăn ra ngủ đến giờ mới dậy. Hần lười biếng đi ra ngoài, lại thấy trên bàn có đồ ăn vặt nên rất vui vẻ bóc một túi, vừa ăn vừa nằm dài trên sofa xem tivi.

“Này, Lương Ưu Tuyền hình như có chuyện.” Đinh Đới Vĩ chỉ phòng tắm nói.

“Thật không? Trong bếp có thuốc đuổi gián đó. Cậu lấy ra đưa cho cô ta ăn, lấy độc trị độc.” Tả Húc lười biếng sụt sùi xuống sofa.

Đinh Đới Vĩ vốn định nói thêm gì đó, đúng lúc nghe thấy trong toilet có tiếng loảng xoảng. Một phút sau, Lương Ưu Tuyền sải bước đi đến bên bàn, nhắc một chai vodka lên bước vào bếp tìm dụng cụ mở chai. Đến 10 phút sau vẫn chưa thấy ra.

Đinh Đới Vĩ vò đầu bứt tai, lay lay khuỷu tay Tả Húc: **“Cậu đi xem đi. Cô ta sẽ không uống hết chai vodka kia chứ? Rượu 60 độ đó...”**

Tả Húc thờ ơ đứng lên, đi đến nhà bếp, vừa đi vừa nghĩ cách chế nhạo Lương Ưu Tuyền, hần không ngờ cô đang chôn đầu ở trên gối, vỏ chai rượu lăn lóc dưới chân.

Tả Húc vội thu lại nụ cười không đứng đắn, đi vào trong bếp đồng thời đóng cửa lại. Hần ngồi xổm trước mặt Lương Ưu Tuyền hỏi: **“Có chuyện gì?”**

Lương Ưu Tuyền lắc đầu, chỉ tay ra hiệu cho hần ra ngoài.

Tả Húc cũng thật nghe lời, liền đứng lên rời đi. Nhưng là chỉ một lúc sau đã thấy hần quay lại, tay cầm theo một chai vodka. Hần đặt chai rượu ở bên cạnh Lương Ưu Tuyền. Uống rượu tuy hại thân, nhưng không uống thì sẽ hại tâm.

Lương Ưu Tuyền qua khe chân nhìn thấy một chai rượu còn đầy. Cô hít một hơi, liền cầm lấy chai rượu kia đưa lên miệng tu một hơi. Cô lúc này tâm trạng đang cực kì khó chịu, tuy nhiên cô không rõ nguyên nhân vì sao mình lại khó chịu.

Tả Húc bước đến tủ lạnh lấy ra một cái ly thủy tinh, lại chìa tay ra. Trong lòng bàn tay hần còn

mấy trái cây nho nhỏ chưa ăn hết, vui vẻ nói: **“Tôi có đồ nhắm đây. Đồ ăn lấy chén rượu được không?”**

Lương Ưu Tuyền nhìn mấy quả nho khô ở lòng bàn tay hắn, không hiểu sao phì cười. Lại nhìn đến chén rượu ở trong tay, lúc này cô mới nghĩ ra. Tuy không hiểu mấy dòng chữ ghi trên chai nhưng hình như lúc tính tiền trên bảng giá có ghi rượu 60 độ thì phải.

“Hàng giả sao? Sao uống mãi mà vẫn chẳng thấy gì thế này?” Lương Ưu Tuyền đảo đảo mắt hỏi Tả Húc.

“Tác dụng chậm, dùng sốt ruột. Ăn chút gì đi rồi khắc thấy say.” Tả Húc ngồi trên ghế uống một ngụm rượu, nheo mắt lại.

“Lấy chai rượu lại đây, tôi dạy cô cách uống.”

Tả Húc ném một quả nho rồi ném vào trong miệng, lại mang đến một cái cốc thủy tinh. Ở trong cốc có cho thêm hai miếng chanh cắt lát cùng một ít đá. Hắn rót rượu vào non nửa cái cốc rồi dùng một miếng lót che miệng cốc, lại xoay cái cốc một góc 90 độ rồi lắc thật mạnh. Một lúc sau nghe thấy tiếng “Oành”, rồi từ bên trong cốc bỗng trào ra một tầng bọt trắng xóa.

Sau đó hắn lật ngược cốc lại, bỏ miếng lót ra rồi đưa cốc cho Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền thấy bọt sắp tràn ra ngoài liền theo bản năng lè lưỡi ra hót một ngụm lớn. A!? Hương vị quả nhiên không giống lúc trước, không chỉ mát lạnh hơn mà vị nồng đậm của rượu cũng tăng lên.

“Cô thử không?” Tả Húc đưa cô một cái cốc sạch khác. Lương Ưu Tuyền gật đầu, cô cũng giống như Tả Húc lắc đến khi trong bình nổ cái “Oành”. Nhưng lúc Lương Ưu Tuyền bắt chước Tả Húc xoay cái cốc thì do động tác không đủ lưu loát, bởi thế bọt trong cốc rớt cả ra ngoài. Tuy không thành công nhưng Lương Ưu Tuyền vẫn hồ hồ cười, hai mắt lộ ra vẻ thích thú.

Tả Húc xoa vai cô nhẹ nhẹ: **“Sống trên đời không nên hối hận. Cho dù có quay lại chọn một con đường khác cũng chưa chắc sau này đã không hối hận.”**

Lương Ưu Tuyền thần trí có chút hỗn loạn, mơ mơ màng màng gật đầu, nước mắt không biết vì sao chảy xuống. Cô cảm thấy mình thật quá đáng thương. Mọi tình đầu tan vỡ đã khiến cô mất hết niềm tin đối với tình yêu, hơn nữa trên đời này liệu có ai muốn gắn bó cùng cô suốt phần đời còn lại không? Thật sự đáng thương, thật sự cô độc...

Đột nhiên Lương Ưu Tuyền nhận ra mình đang khóc trước mặt Tả Húc, cô lão đảo đầu Tả Húc ra: **“Ra ngoài đi... Ra ngoài đi... Anh ra ngoài trước đi...”**

Bởi vì cô đột nhiên đầu như vậy, Tả Húc vô ý trượt phải vỏ chai rượu trống không. Hắn ngã về phía sau, may là chống được nhờ cánh cửa. Nhưng không may là rượu đã bắt đầu có tác dụng. Lương Ưu Tuyền lão đảo hai bước lại nghiêng về phía trước, ngã vào trong lòng Tả Húc. Nhưng do Tả Húc vẫn chưa đứng vững, Lương Ưu Tuyền lại đột nhiên nhào đến khiến cả hai cùng mất thăng bằng, ngã nhào.

Bịch!... Tả Húc xoa xoa cái trán, lại cảm thấy có đôi tay đang sờ sờ trên vai hắn.

Lương Ưu Tuyền nghiêng đầu nhìn hắn, ngây ngô cười khanh khách. Tả Húc liếc cô một cái, liền cố gắng nâng cô đứng lên. Bỗng nhiên hắn rung mình nhận thấy có một hơi thở ấm áp đang phả lên môi mình. Tả Húc chăm chú nhìn hai má Lương Ưu Tuyền, lại thấy cô chớp chớp mắt, một tay đã đặt dưới cằm Tả Húc.

Trong lúc Lương Ưu Tuyền nắm cằm của hắn, Tả Húc đã cảm thấy có nguy hiểm. Nhưng hắn chưa kịp né thì hai đôi môi đã chạm vào nhau.

Hành vi của Lương Ưu Tuyền lúc này chính là hành vi của một nữ tặc: ngang nhiên cưỡng ép “người ngây thơ yếu đuối vô tội”.

Còn Tả Húc lúc này đang là người bị hại. Lương Ưu Tuyền không biết là say rượu hay là mượn rượu để cướp tiện nghi đang dùng khuỷu tay chống đỡ, khiến Tả Húc căn bản không cách nào chống

cự. Hắn không còn cách nào khác chỉ có thể đập đập cửa cầu cứu Đinh Đới Vĩ trợ giúp!

Nhưng mà Đinh Đới Vĩ đương nhiên lựa chọn biện pháp “thấy chết không cứu”. Đẳng nào thì kế hoạch “mặc kệ ai say trước ai say sau, cứ loạn là được” của hắn cũng đã thành công.

“Darling, đêm nay tôi có hẹn rồi, chắc không về được...” Đinh Đới Vĩ tặc lưỡi cười cười, cầm áo khoác lên thanh thân bước ra ngoài. Đêm nay đành đi tán gái vậy.

“...”

Mặc kệ đầu lưỡi với hương thơm nồng của rượu đang cố gắng tách môi của mình, Tả Húc mắt nhắm tịt cố gắng hít thở không khí, cố gắng để không cảm thấy những cảm xúc khi hôn.

Lương Ưu Tuyền thấy thế liền mờ mờ ám ám cười, dặng chân trên đùi hắn, lại liếm bờ môi hắn cười cười. Cô khe khẽ cắn vành tai Tả Húc, điệu bộ thích thú như đang nghịch một món đồ chơi.

Tả Húc không nhin nổi nữa, cho dù hắn có cố gắng giữ mình thế nào cũng không ngăn được cơ thể tự động phản ứng.

Vì thế, hắn vòng tay qua gáy Lương Ưu Tuyền, đột ngột hôn cô nồng nhiệt khiến Lương Ưu Tuyền giật mình vài giây. Cô đầu óc trống rỗng chỉ biết trừng mắt. Một bàn tay nóng bỏng đã xuyên vào bên trong lớp áo sơ mi, nhẹ nhàng di chuyển trên lưng cô. Giờ phút này cô đột nhiên cảm thấy cực kì hưởng thụ, ít nhất thì cũng không còn cảm giác cô đơn nữa.

Dù sao nghĩ thế nào nghĩ, Lương Ưu Tuyền vẫn theo bản năng bảo vệ ngực của mình. Quả thật bản năng tự bảo vệ của cô vô cùng lớn.

Đột nhiên, Lương Ưu Tuyền cảm thấy thân thể bị xóc dựng lên, lập tức mất thăng bằng. Lương Ưu Tuyền vội vàng một tay dựa lên tủ bát đĩa, tay còn lại nắm chặt bả vai Tả Húc.

Tả Húc lúc này nhe răng cười, đem cô đặt lên trên tủ bát đĩa. Hắn vừa hôn cô, vừa vuốt ve thân thể cô khiến Lương Ưu Tuyền không cách nào nghĩ đến chuyện bảo vệ thân thể mình nữa. Lại nói, một người đàn ông khi đã bắt đầu tấn công thì dù con gái có hung dữ cách nào cũng phải chịu thua.

...

Khi cơ thể Lương Ưu Tuyền đã hoàn toàn không một mảnh vải hiện ra trước mắt, Tả Húc đột nhiên cảm thấy mê muội. Không phải choáng váng đầu óc, mà là cảm thấy hoa cả mắt. Cô gái này đáng người tuy không đủ đầy đủ, nhưng quả thật rất được, hoàn toàn cân đối.

Không biết từ bao giờ, các cô ca sĩ, diễn viên, người mẫu vì muốn được Tả Húc nâng đỡ đều đến tìm hắn. Tuy bọn họ luôn nói họ đến với hắn vì tình cảm, nhưng Tả Húc lẽ nào không nhận ra những hành động đó đều có mục đích? Tuy thế, cừ non được dâng đến tận cửa mà không làm thịt thì thật không có đạo lý. Bởi thế dù không yêu, hắn vẫn qua đêm với không biết bao nhiêu cô gái.

Hôm nay cũng thế, hắn vẫn như trước không có tình cảm với đối phương. Hơn nữa dù bị dục vọng chi phối nhưng Tả Húc vẫn nhận ra Lương Ưu Tuyền chẳng qua là say rượu, không hề có mục đích gì với hắn. Nhưng Tả Húc vẫn không tài nào dừng lại, ngược lại hắn thậm chí còn tò mò không biết sáng mai tỉnh lại cô gái này sẽ phản ứng thế nào.

Nếu như cô ta làm âm ỉ thì hắn sẽ vào vai một người vô tội bị hại. Hơn nữa còn phải nói với cô ta, hắn không cần cô ta chịu trách nhiệm đâu. He he.

...

Nhưng đến chết hắn cũng không nghĩ tới Lương Ưu Tuyền lại vẫn còn là con gái.

Trời đất! Mấy cái thủ pháp thuần thực như ban nãy làm sao cô ta học được?! Nhất định là đã lén lén lút lút xem rất nhiều phim cấp 3!!

...

Tả Húc một tay bê trán, hắn thế mà không nhận ra. Giở trò xằng bậy với nữ cảnh sát, thôi xong rồi!... Chết chắc rồi...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Đẳng nào cũng chết, chọn cái chết có lợi nhất thì hơn. Bởi thế, Tả

Húc dứt khoát ôm Lương Ưu Tuyền hướng về phòng ngủ. Hết sạch hy vọng sống rồi, giờ chỉ mong được thỏa mãn rồi chết vậy thôi.

Có người say rượu thích nói lung tung. Có người say rượu chỉ vui đầu vào ngủ. Cũng có người say rượu lại thích hoa chân múa tay, tay đâm chân đá, mình chứng sinh động nhất chính là Lương Ưu Tuyền nhà chúng ta.

Tả Húc vừa đặt Lương Ưu Tuyền xuống giường đã bị cô trực tiếp đá một cái bay xuống giường. Tả Húc tưởng Lương Ưu Tuyền đã tỉnh rượu muốn đánh mình thì hoảng sợ. Nhưng chưa kịp hét lên câu “xin tha mạng” thì đã thấy Lương Ưu Tuyền hướng phía hắn mà ngã vật ra. Tả Húc len lén nhìn Lương Ưu Tuyền thì thấy cô mắt nhắm tịt, đến lúc đấy hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đã không tỉnh thì ta phải nhanh nhanh hành động thôi.

Thật ra Tả Húc đã đấu tranh tư tưởng rất dữ dội. Tuy nói chính Lương Ưu Tuyền là người bắt đầu trước nhưng bản thân hắn cũng là đồng phạm. Tuy chẳng qua là hắn đi theo cây lao do Lương Ưu Tuyền phóng ra, nhưng như thế vẫn không thể phủ nhận việc chính hắn là cố tình... Lúc này nội tâm Tả Húc vô cùng đau đớn giãy dụa, “làm” hay “không làm”, hai từ này đang tra tấn cái thần kinh yếu ớt của hắn.

Ngay tại lúc Tả Húc đang đấu tranh với chính mình thì Lương Ưu Tuyền theo bả vai hắn từ từ cắn khe khẽ lên đến khuôn mặt, rồi đến phiên đồi môi đỏ mọng đó...

////////////////////////////////////
(Bởi vì có lỗi lớn từ sông Hoàng Hà, thiệt hại là văn bản bị mất đi 2371 kí tự miêu tả quá trình OOOX)

Chương 14

Ánh nắng tươi đẹp chui qua chiếc cửa sổ sát mặt đất, chiếu rọi đến chỗ Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền theo bản năng đưa tay lên che mắt, nhíu mày. Cô vốn định trở mình ngủ tiếp, chân lại vô tình đạp vào vật gì đó.

Lương Ưu Tuyền mắt nhắm mắt mở nhìn thấy Tả Húc đang ngồi trên ghế sofa, ăn mặc chỉnh tề, ngồi theo kiểu rất “trầm tư u uất”, nhưng cô không nhìn đến vẻ mặt của hắn.

“Sao?...” Cô tựa vào một cái gối ở phía sau, động tác đầu tiên là kiểm tra lại súng và cảnh huy. Đầu có thể đứt máu có thể rơi, nhưng không thể mất trang bị của cảnh sát được.

Lương Ưu Tuyền nhớ rõ tối qua mình không vui, trong lúc không tỉnh táo hình như có động chân động tay gì đó với Tả Húc thì phải. Cũng may là quần áo vẫn chỉnh tề cho nên cô không nghĩ nhiều nữa.

Tả Húc trầm mặc không nói, tiếp tục ra vẻ “trầm tư”.

Lương Ưu Tuyền nuốt nước bọt cho thêm dũng khí. Cô vén cái chăn mỏng trên người ra, lười biếng đứng lên. Nhưng mà kì quặc là cô còn chưa kịp di chuyển một bước thì chân đã mềm nhũn, ụcạch một cái ngã xuống sàn nhà.

Lương Ưu Tuyền cũng đã từng trải qua việc uống rượu xong say mềm đến mức không nhắc chân lên được, nhưng sau khi ngủ một đêm mà chân vẫn mềm nhũn như thế này thì đúng là kì thật.

“Heeeey...” Lương Ưu Tuyền lấy lại khí thế. Cô một tay xoa bóp chân, tay còn lại cầm chiếc dép lê lên phi thẳng vào đầu Tả Húc: **“Có phải anh thừa dịp tôi không tỉnh táo mà đánh lén tôi không hả?!”**

Tả Húc cũng không xoay người, chậm rãi lắc đầu.

Nhân lúc Lương Ưu Tuyền chưa tỉnh lại, Tả Húc đã nhanh nhẹn rửa sạch phòng bếp, thay ga giường, giúp Lương Ưu Tuyền lau hết những chỗ cần lau, lại giúp cô thay quần áo đang hoàng rồi mới bế cô quay trở lại sofa... Hắn tuy đã thu dọn hiện trường rất sạch sẽ rồi nhưng không biết có tránh được ánh mắt lợi hại của cảnh sát hay không. Huống chi vẫn chưa xác định được cô nàng này nhớ được bao nhiêu phần trăm của sự việc.

Để phòng ngừa tình huống xấu nhất, Tả Húc cũng đã mượn của đoàn làm phim một cái áo chống đạn mặc sẵn trên người.

Lương Ưu Tuyền ngửi thấy người mình vẫn còn mùi rượu, cô lão đạo đứng lên đi đến phòng tắm. Trước hết phải sạch sẽ đã.

Tả Húc thở phào nhẹ nhõm, lại rón ra rón rén đi đến cửa phòng tắm. Lỗ tai còn chưa kịp áp sát vào cánh cửa đã nghe được tiếng hét đinh tai nhức óc rồi.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

“...” Tả Húc vội quay đầu bỏ chạy, đúng lúc cửa phòng tắm bị đá bật tung ra. Lương Ưu Tuyền một cước chặn đường chạy của hắn.

Cô giơ lên một cái áo bra màu đen có ren nửa trong suốt, hỏi: **“Anh giải thích cho tôi, cái này làm thế nào mà nằm trên người tôi?”**

“...” Tả Húc âm thầm nắm chặt tay lại, không ngờ cẩn thận đến thế mà vẫn bị sơ hở. Nhưng mà nói gì đi chăng nữa thì cái bra này nhìn cũng đẹp hơn mấy cái cô ta thường mặc.

Tuy nhiên, hắn cũng thông minh, ra vẻ ngơ ngác chớp chớp mắt: **“Cái này tôi chịu. Nếu muốn thì**

để tôi gọi cho cái cô nhân viên quét dọn đã giúp cô thay đồ...”

Lương Ưu Tuyên nhíu mày: **“Nhân viên quét dọn? Nhưng mà tôi vẫn còn mặc cái áo sơ mi ngày hôm qua mà, như thế chứng tỏ tôi không có nôn.”**

“...” Tả Húc nín thở. Thông quả nét mặt cùng với nội dung câu hỏi, có lẽ cô ta không nhớ gì hết.

“Gọi cô nhân viên đó đến đây một lát.” Lương Ưu Tuyên vốn nghiêm cấm người lạ bước vào đây. Nếu có người giúp cô thay đồ, nhất định là đã phát hiện cảnh huy của cô rồi. Cô phải nói với người đó giữ bí mật mới được.

Tả Húc gật đầu, vờ vịt mờ điện thoại ra và... tiến hành một cuộc điện thoại như sau.

Tả Húc: **“Phòng quét dọn đó hả? Cái cô nhân viên hôm qua tôi gọi lên đâu?”**

Đinh Đới Vi: **“Nãi Đường thân yêu, tối hôm qua vui vẻ chứ? Hô hô hô...”**

Tả Húc: **“Hả? Cô ta trực ca đêm à?”**

Đinh Đới Vi: **“Tiểu tử, cậu dùng mấy trò bịp này chứng tỏ tối qua đã làm hết rồi đúng không? Hô hô...”**

Tả Húc: **“Hừm... Cô ta về nhà đón con? Xin nghỉ rồi? Ồ...”**

Đinh Đới Vi: **“Đúng vậy đúng vậy. Cô ta phát hiện mình mang thai, nhưng không biết ai là cha đứa nhỏ.”**

Tả Húc: **“Ra là thế... Tốt, tôi hiểu rồi.”**

Đinh Đới Vi: **“Này, Lương Ưu Tuyên gọi cho tôi, nói có việc tìm cậu đó ~~~”**

Tả Húc hỏa tốc ngắt máy, nhìn Lương Ưu Tuyên tiếc nuối: **“Cô nghe rồi đó. Có cần địa chỉ nhà đối phương không?”**

“...” Lương Ưu Tuyên day day thái dương. Nghỉ việc rồi thì tốt, nhưng sao trùng hợp thế nhỉ?

Tả Húc thần sắc thản nhiên, quay người đi vào bếp tự rót cho mình một ly cà phê. Hắn kiêu ngạo tự tán dương chính mình.

Lương Ưu Tuyên lại nhớ đến việc mình chưa kịp tắm bèn quay đi. Nhưng tại sao trong đầu cô quay đi quay lại cảnh Tả Húc nằm trên người mình thế này?! Chẳng lẽ cô lại mơ một giấc mơ như thế?! Nghĩ vậy, Lương Ưu Tuyên không khỏi rung mình. Không ngờ cô cô đơn bao nhiêu năm, đến mức mơ thấy cả chuyện đó! Ôi chúa ơi, chết mất...

Trong lúc tắm, Lương Ưu Tuyên vô tình nhìn thấy trên đùi mình có một mảng máu đọng tím bầm. Haiz, rốt cuộc hôm qua cô uống bao nhiêu để đến mức có thể bị va đập tại một chỗ nhạy cảm như vậy? Lương Ưu Tuyên nói với bản thân, đây chính là một bài học nghiêm trọng. Từ nay về sau tuyệt đối không được uống rượu Tây. Đây là lần tiên uống say mềm, cũng phải là lần cuối cùng.

(Nhắc mới nhớ, uống hết một chai Vodka như thế, may mà cô không bị trúng “độc rượu”!)

...

Lúc Lương Ưu Tuyên bước ra ngoài, phát hiện có một suất cơm thịt bò được đặt sẵn trên bàn.

Tả Húc đang ngồi đánh máy lạch cạch, nói như không: **“Ăn cơm đi.”**

Vừa vặn đúng lúc Lương Ưu Tuyên đang đói bụng, liền xúc một miếng đưa vào miệng: **“Giữa trưa rồi sao anh vẫn ở nhà?”**

“Ah, tôi có ra ngoài một chuyến rồi.” Tả Húc khẽ liếc cô một cái: **“Cô có xem qua phim người lớn bao giờ chưa?”**

“...” Lương Ưu Tuyên dừng trong chốc lát rồi mới gật đầu: **“Trong lúc điều tra thường phải xem mấy cái băng ghi hình sinh hoạt của nghi phạm. Đôi khi cũng có những cảnh abcd. Sao anh hỏi thế?”**

Đã nói rồi mà, nhất định Lương Ưu Tuyên từng xem phim đen. Điều tra án thì sao? Vẫn là phim đen thôi.

“Đang hỏi anh đó. Sao không nói gì?”

“Không có gì đâu. Tôi vừa nhìn thấy tin tức mới nhất. Đây...” Tả Húc đẩy laptop ra, nói: **“Có một cô diễn viên vì muốn được nâng đỡ nên đã cùng một nhà phê bình nghệ thuật trên giường. Thật đáng tiếc là có một phóng viên đã đặt sẵn máy quay trong khách sạn.”**

“Tự ý đặt máy quay quay trộm chuyện riêng tư của người khác là phạm pháp. Nhưng dù sao tôi cũng thấy mấy sự việc kiểu này bị đưa ra ánh sáng là tốt. Coi như bài học để đời cho mấy người đó đi.” Lương Ưu Tuyền lại nhớ tới Tiểu Hồng cũng đang lằng nhằng cùng người đàn ông kia. Đương nhiên, mỗi người đều có cách nghĩ của riêng mình, chỉ cần không vi phạm pháp luật thì ai làm gì cũng được.

Tả Húc quan sát nhất cử nhất động của cô, có lẽ thật sự cô ta quên hết rồi. Bây giờ hẳn đã có thể cởi áo chống đạn ra chưa nhỉ?

“Đúng rồi. Hôm qua lúc ở bếp...”

“Khụ khụ khụ... Làm sao?” Tả Húc vừa mới nhấp một ngụm cà phê, nghe Lương Ưu Tuyền nói thế suýt thì sặc.

Lương Ưu Tuyền một tay chống cằm, một tay gõ mặt bàn: **“Tôi nhớ rõ, hình như tôi có cường hôn anh...”**

“...” Tả Húc chậm rãi đóng laptop lại, hai tay để trên trán, ủy khuất nói: **“Tôi còn nghĩ cô đã quên, ra cô còn nhớ rõ... Tôi lúc ấy không đẩy cô ra được, nên đã bị cô... Ai, thật ra thì cả đêm qua tôi không ngủ nổi. Tuy rằng chỉ là hôn, nhưng cơ thể tôi đã bị vấy bẩn... Tôi cảm thấy quá hổ thẹn với người yêu của mình...”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngẩng đầu chớp mắt, lại thấy Tả Húc bộ dạng thông khổ như thế lập tức cảm thấy tình thế quá nghiêm trọng. Vì thế cô đứng dậy, cúi đầu tạ lỗi: **“Thật xin lỗi, tôi lúc ấy say quá. Nếu anh không biết làm thế nào để giải thích với Đinh Đới Vĩ, tôi đồng ý đứng trước anh ta tạ lỗi.”**

Tả Húc một tay che miệng, cố nén cười. Tuy cảnh sát đúng là giỏi quan sát đấy, nhưng đừng quên hẳn vốn là một diễn viên thiên tài.

Thật chậm rãi, Tả Húc quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ... Thần sắc ảm đạm phiến muộn.

Lương Ưu Tuyền xấu hổ đứng chôn chân tại chỗ. Khó trách hôm nay Tả Húc cư xử kì lạ, thì ra hẳn đang đau khổ không cách nào giải thoát. Tuy rằng cô không thích những tình yêu đồng tính, nhưng nhìn Tả Húc đau khổ suy nghĩ như thế này lại khiến cô cảm động. Đúng là một tình yêu chân thật, hiếm có quá!

Tả Húc một tay che con mắt lại, ba giây sau, nước mắt từ từ chảy xuống.

“Trừ phi cô hứa giữ bí mật, không nói cho ai khác. Chuyện tối quá hãy cứ coi như một cơn ác mộng và quên nó đi...”

Lương Ưu Tuyền đã hoàn toàn bị xúc động. Cô lập tức giơ tay ra thề: **“Được! Tôi cam đoan thủ khẩu như bình (giữ kín như bưng). Đừng khóc đừng khóc mà...”**

Tả Húc chun chun mũi, ngoái đầu lại chưa xót cười, bên hốc mắt vẫn còn long lanh nước mắt.

Hồ hồ hồ, Lương Ưu Tuyền bị dọa đến mức khuôn mặt trắng bệch, chắc chắn cả đời này lần đầu tiên thấy con trai khóc rồi. Đây chính là đẳng cấp của một diễn viên chuyên nghiệp đó.

Mà Lương Ưu Tuyền dĩ nhiên không biết điều đó, vội rút ra cả chục chiếc khăn giấy nhét vào tay Tả Húc: **“Tôi xin lỗi. Đáng ra tôi không nên nghi ngờ tình cảm của những người đồng tính các anh. Càng không ngờ anh với Đinh Đới Vĩ là thật sự...”**

“Đau khổ lắm! Nhưng tôi thà rằng bị người đời khinh bỉ cũng vẫn muốn được cảm nhận tình yêu. Cô không hiểu đâu, áp lực rất lớn!” Tả Húc mặt ngoài oán giận nội tâm ác hàn. Thật xin lỗi nhé

Lương Ưu Tuyền! Không phải tôi không dám chịu trách nhiệm, tất cả là tại tính tình của cô thôi. Nếu cô mà biết sự thật thì ai biết sẽ có chuyện long trời lở đất gì. Tôi không muốn ngày mai ảnh mình xuất hiện trên báo, tiêu đề đại khái là : “Án mạng! Do giận dữ, nữ cảnh sát giấu tên đã bắn nát đầu tổng giám đốc một công ty giải trí danh tiếng!” đâu.

Lương Ưu Tuyền cảm thấy cực kì day dứt, liên tục cúi đầu tạ lỗi.

Tả Húc thấy cô hoàn toàn tin tưởng không hề nghi ngờ gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khôi phục lại tư thái thản nhiên: **“Tốt lắm tốt lắm. Tôi cũng không trách cô, việc này hãy mau mau cho qua đi thôi.”**

Lương Ưu Tuyền vội gật đầu, không khỏi cảm thấy như được trút một gánh nặng. Ấy da, nếu như Đinh Đới Vĩ mà chạy đến chất vấn cô thật thì thật không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Tả Húc lấy lại sự tự nhiên vốn có của mình. Hắn nhìn đồng hồ nói: **“Có một đạo diễn nổi tiếng mời tôi đi đánh golf. Nếu cô muốn đi theo thì nhanh thay quần áo.”**

Lương Ưu Tuyền tự nhìn lại mình trong gương: **“Thay cái gì?”**

“Cái gì cũng được, miễn không phải màu đen. Cho cô 5 phút thay quần áo.” Nói xong, Tả Húc cũng quay về phòng mình thay đồ.

5 phút sau

Hai người gặp nhau ở phòng khách, Tả Húc mặc một bộ màu xanh trắng trông rất giản dị, đầu đội mũ lưỡi trai cùng màu. Hắn một tay chọc vào túi, nghiêng đầu nhìn Lương Ưu Tuyền trên người mặc một cái áo T-shirt nam rộng thùng thình.

Tả Húc nhíu mày. Hắn bước lại gần Lương Ưu Tuyền, tay cầm một cây kéo. Nhanh chóng, cái áo rộng thùng thình của Lương Ưu Tuyền được cải tạo thành một cái áo T-shirt gọi cảm rất với dáng người của cô. Tả Húc hơi cúi người xuống. Hắn dùng phần vải vừa bị cắt bỏ buộc thành hình một cái nơ bướm, lại dùng kim băng cố định làm thành một cái thắt lưng buộc so le. Trước tất cả những hành động ấy, Lương Ưu Tuyền chỉ còn cách kiên trì phối hợp. Ai bảo cô hiện đang là “tội phạm” chứ.

Sau khi công việc chuẩn bị xong, hai người bọn họ liền đi thang máy xuống gara. Vừa hay, ở dưới gara đang có một cái xe chở phục trang đang dỡ hàng. Trên xe có một cái giá to bày đầy trang phục nữ dành cho mùa hè, Tả Húc tùy tay chọn vài món ném cho Lương Ưu Tuyền.

Lên xe, Tả Húc chỉ đạo Lương Ưu Tuyền thay cái quần đang mặc bằng một cái quần short ngắn. Lương Ưu Tuyền nghe lời hắn, liền ngồi xuống phía sau thay quần. Vốn dĩ chỗ phía sau của xe với buồng lái có một cái cửa kéo, kéo cánh cửa ấy ra là khoang xe phía sau sẽ trở nên độc lập, rộng rãi thoải mái. Bây giờ cô mới hiểu vì sao các doanh nhân thích dùng xe bản dài, hóa là vì muốn đảm bảo cùng lúc cả tình yêu lẫn sự nghiệp.

“Quần ngắn quá.” Lương Ưu Tuyền vừa nói vừa kéo cửa chớp ra.

“Cô chỉ có mỗi đôi chân là đẹp. “Cái đẹp phô ra xấu xa đay lại”, cô nghe câu đó chưa?” Tả Húc quay đầu lại, cười mờ ám. Đột nhiên nụ cười hắn cứng lại, đôi mắt dán vào một vết bầm kì quái ở trên chân Lương Ưu Tuyền.

“Chân của cô...”

“Không biết đụng vào đâu nữa...” Lương Ưu Tuyền thì thào tự nói, đột nhiên nhớ ra liền ngẩng đầu lên: **“Ai cho anh nhìn?! Đừng nghĩ rằng vì với con gái không có hứng thú là có thể làm càn!”**

“...” Tả Húc nhanh quay ngược trở lại, nhún ga rời khỏi gara.

“Cho tôi lái đi, tôi biết lái rồi mà.” Lương Ưu Tuyền nhào người lên phía Tả Húc.

“Không cần. Tôi cần đến đúng giờ và an toàn.” Tả Húc trả lời, theo bản năng quay lại nhìn ra phía sau. Môi vô tình chạm vào chóp mũi Lương Ưu Tuyền. Tả Húc thu lại nụ cười, mắt tự nhiên nhìn về phía trước. Lương Ưu Tuyền thì chẳng có cảm giác gì cả, cô cọ cọ mũi của mình.

...Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Tả Húc thật không thể đem cô cảnh sát thô bạo này cùng cô gái động lòng người cùng hân triền miên trên giường tối hôm qua liên tưởng đến nhau. Nhớ tới chuyện tối hôm qua, Tả Húc cười trộm một mình. Lúc đó Lương Ưu Tuyên ngốc nghếch cứ cố hết sức đẩy hân ra, thậm chí không quên ra quyền đánh hân. Nhưng bản thân những cú đánh ấy không hề có lực, mà hân nhìn thấy thì thật tà ác thích thú.

“Ngồi vào ghế phụ đi.”

“Ok.”

Tả Húc vốn định dừng xe lại cho Lương Ưu Tuyên đổi chỗ, không ngờ cô đã trực tiếp leo từ phía sau lên phía trước.

Tả Húc liếc cô một cái, phát hiện Lương Ưu Tuyên không đi giày mà ngồi xếp bằng trên ghế, tay lau lau cảnh huy.

“...”

Trong nháy mắt, Tả Húc không dám chắc chắn. Cô ta thật sự tin tối hôm qua là say rượu đơn thuần sao? Dù sao đó cũng là vận động “phiên giang đảo hải” (trần ngập sóng gió) cơ mà, chẳng lẽ không có chút ký ức nào?!

Chương 15

Tả Húc mở cốp xe lấy túi chơi golf sau đó đưa cho Lương Ưu Tuyền chùm chìa khóa.

“...” Lương Ưu Tuyền tuy không tình nguyện nhưng vẫn phải cầm lấy. Ai bảo bây giờ cô là vệ sĩ cho hắn chứ.

Ánh mặt trời tươi đẹp của buổi trưa chiếu rọi đến mặt cỏ xanh mượt. Xã hội thượng lưu là cái gì? Chính là những người túm tụm lại với nhau, những bước đi luôn bình thản, nếu có cần cái gì thì chỉ cần mở miệng ra là sẽ được dâng đến tận tay.

Lương Ưu Tuyền biết có rất nhiều doanh nhân thích đem việc công tác ra bàn tại sân golf, tuy nhiên cô không hiểu lý do. Trong mắt Lương Ưu Tuyền đó toàn là những kẻ sĩ diện, cứ thích tỏ vẻ cao quý, sang trọng.

Tả Húc đứng ở bên quầy phục vụ, sau khi nghe người phục vụ thông báo khu vị đạo diễn kia đang ở liền dắt Lương Ưu Tuyền ngồi lên một chiếc xe điện, lái đến bãi.

Lương Ưu Tuyền lần đầu tiên ngồi xe điện nên rất thích thú, cười nói: **“Này, cái này giống mấy cái xe điện đồ chơi của lũ trẻ con nhỉ? Để tôi lái thử đi được không?!”**

Tả Húc bèn đổi chỗ cho cô. Hắn chỉ hai bóng người ở cách chỗ bọn họ không xa nói: **“Chút nữa tôi đi bàn công việc. Cô ngồi đây đợi tôi, nghe chưa?”**

“A, tôi không được chơi sao?”

“Hôm nay không được. Lần sau tôi dắt cô đi sau, nhé?” Tả Húc nhìn về mặt Lương Ưu Tuyền thấy vọng, theo bản năng xoa xoa đầu cô.

“...” Lương Ưu Tuyền đột nhiên thấy hắn dùng giọng điệu dịu dàng an ủi mình, nhất thời không quen.

Chỉ chốc lát sau đã đến nơi cần tới. Tả Húc cầm túi golf đi xa, còn lại một mình Lương Ưu Tuyền ngồi trên xe. Cô nhìn xung quanh khá vắng vẻ, trong lòng an tâm. Khu vực này tạm thời an toàn.

Lương Ưu Tuyền chống cằm nhìn về phía Tả Húc. Tả Húc đối với những người cùng giới tính thái độ đều rất bình thường, rất thân thiết. Lúc này hắn đang cùng một người đàn ông trung niên trò chuyện với nhau nhìn thật vui vẻ, giống như những người bạn thân thiết lâu ngày không gặp vậy.

Đột nhiên

“Bup!”... Một quả cầu đánh trúng tấm kính trong suốt trước mắt Lương Ưu Tuyền, không những thế còn khiến tấm kính bị một vết rạn.

Lương Ưu Tuyền tự véo má mình. May mắn là có cái kính che chắn, bằng không chắc đầu cô không còn nguyên vẹn nữa.

Tầm 5 phút sau mới thấy một người con trai đeo kính râm chạy tới. Anh ta nhặt quả bóng lên, xoay người bước đi.

“Vị tiên sinh này, quả cầu của anh đập vào tấm kính rồi.” Lương Ưu Tuyền đi xuống xe.

Người đàn ông kia dừng lại, nhìn tấm kính rồi lấy từ trong ví ra một tập tiền đặt lên nóc xe. Sau đó quay người định bước đi.

Lương Ưu Tuyền nhảy lên phía trước ngăn anh ta lại. Hai tay cô khoanh trước ngực, nghiêng đầu nhìn người con trai tuổi trẻ mà “tài đại khí thô” (tiền nhiều như nước) ở trước mặt.

Người kia cũng nhìn cô chằm chằm, dường như đang có ý đợi cô mở miệng.

“Trước hết anh phải xin lỗi, bởi quả bóng kia xem chút nữa là đập vào đầu tôi rồi. Tiếp theo,

tôi có yêu cầu anh bồi thường chưa? Mặc dù đúng là anh phải bồi thường, nhưng ít nhất cũng phải để lại tên họ. Khoản tiền nào tốt cũng là những khoản tiền xuất xứ rõ ràng.”

“**Chẳng lẽ bây giờ caddie nào cũng không biết lễ phép như thế này?**” Người kia hỏi lại, vẻ mặt khinh miệt.

Caddie chính là những người phục vụ trên sân golf. Phần lớn caddie đều là nữ (đương nhiên cũng có những người là nam, mỗi khu vực mỗi khác), các caddie phải luôn lễ phép với những người đi chơi bóng, chịu trách nhiệm dẫn đường, quản lý gậy chơi golf, lái xe, các nhiệm vụ rất đa dạng. Thái độ của các caddie là rất quan trọng vì nó sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của khách hàng về chất lượng của sân golf đó. Thu nhập của các caddie có thể nói là tương đối khá. Căn cứ vào từng khu vực, thông thường một trận bóng có thể kiếm được mấy trăm nghìn tiền bo.

Lương Ưu Tuyền luôn ngạo mạn, cô tuyệt đối không cho phép kẻ nào nói năng lỗ mồm với chính mình. Cô liền cầm tập tiền kia ném vào mặt người con trai trước mặt, sau đó nhảy lên xe điện đi đến chỗ khác đợi Tả Húc.

Nhưng chiếc xe này tốc độ chậm chạp, khiến người kia một bước nhảy lên xe. Anh ta gạt cần xe, nghiêm mặt nói: **“Thứ nhất yêu cầu cô nói xin lỗi. Thứ hai mong cô có ý thức giữ gìn môi trường xanh sạch đẹp, mau quay lại nhặt đồng tiền kia lên.”**

Lương Ưu Tuyền quay đầu nhìn về đồng tiền giấy ở phía sau. Một cơn gió thổi qua, cô cười mỉa: **“Tiền của anh cũng bị gió thổi đi hết rồi.”**

Người con trai kia tháo chiếc kính xuống, để lộ ra một đôi mắt rất đẹp đang phùng phùng lửa giận.

Nụ cười của Lương Ưu Tuyền khựng lại. Cô chú ý đến vết thương ở khóe miệng của hắn, vừa nhìn là biết đó chính là “kiệt tác” sau một vụ ẩu đả.

“Tuy anh nhìn khá hung dữ, nhưng tôi đây cũng không phải hạng người dễ bị dọa dẫm. Lập tức xuống xe!” Lương Ưu Tuyền không hề biến sắc nói. Chính xác thì cô đang hy vọng anh ta không phong độ mà ra tay, như thế cô lại có cơ hội tập thể dục.

Thế nhưng cuối cùng anh ta lại làm một chuyện khiến cô thật dở khóc dở cười. Anh ta đi đến phía trước của xe, sau đó...đẩy xe quay lại vị trí ban nãy.

Hai cánh tay hắn cường tráng như hai cây Thiết Trụ (sắt), những tầng cơ bắp cuộn cuộn bắt đầu chuyển động.

Lương Ưu Tuyền như trước ngồi ở trên xe, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh ta cầm một tay túm xuống. Cô nhấc chân lên đá loạn xạ ngẫu nhiên lại bị tên kia túm được. Hắn ta túm mất cả chân của Lương Ưu Tuyền, đem cô xoay ngược lại, bộ dạng hắn thản nhiên như đang xoay một chiếc chuông, mà cô lúc này là một cái “chuông” ngược.

“Nhặt.”

Lương Ưu Tuyền nghe thế suýt thì thổ huyết. Cô một tay đặt trên mặt cò, tay còn lại cố gắng giữ cho cái áo T shirt không bị tụt xuống. Đã thế hôm nay cô còn mặc short ngắn nữa chứ, đúng là cái đồ lộ mạp.

Vì thế, cô lợi dụng cái chân còn lại vẫn chưa bị khống chế liền nhắm thẳng vào tên đó mà đá. Người kia hình như không nghĩ tới cô tuy nhỏ nhưng có võ nên bị động. Nhân lúc anh ta vì né mà buông lỏng tay, Lương Ưu Tuyền chân vừa chạm đất liền nhảy bật lên, dồn hết sức vào đầu gối rồi đá vào eo tên kia. Nhưng mà anh ta đã có phòng bị, một quyền đánh vào đầu gối của cô khiến Lương Ưu Tuyền hét lên vì đau. Ngẫm thấy đánh cận chiến không có lợi, cô nhanh nhẹn lùi ra từ trong túi đựng gậy một cây gậy golf. Tuy tức giận nhưng Lương Ưu Tuyền vẫn còn tình thương yêu nhân loại, bởi thế cô cầm phần đầu cây gậy, sử dụng phần cán để đánh đối phương.

“**Ách...**” Người kia trong lúc phòng ngự sơ suất đã bị trúng một gậy. Hắn vừa nâng tay lên che chắn vừa mắng: **“Cô đúng là đồ bạo lực!”**

“Vốn là anh sai trước. Mau xin lỗi đi!”

Người kia nhìn về mặt cô phần nộ, không khỏi cười nhẹ, thái độ lập tức thay đổi 180 độ.

“Được rồi. Tôi xin lỗi.”

Đúng lúc đó cây gậy đánh golf dừng lại trên đầu hắn.

Lương Ưu Tuyên hầm hừ thu cây gậy lại, ngồi xổm xuống thu hồi tiền lại. Sau khi nhặt hết đồng tiền đang rơi là tả, cô đưa cho người đàn ông kia: **“Tôi cũng xin lỗi vì không bảo vệ môi trường. Coi như hòa.”**

Nam nhân kia thấy cô rất có khí khái, trong lòng đột nhiên vui vẻ. Hắn cầm lấy tiền, nói: **“Xe bị hư không cần bồi thường?”**

“Nếu như nơi này bắt đền thì đương nhiên, tiền do anh trả.” Lương Ưu Tuyên lấy trong ví ra một quyển sổ nhỏ, theo thói quen thăm vấn nói: **“Tên tuổi? Số điện thoại? Yêu cầu anh cho xem giấy tờ tùy thân luôn.”**

“...” Người kia giơ tay lên, để lộ ra một vết sưng đỏ: **“Cô làm tôi bị thương, tôi cũng muốn cô bồi thường.”**

“Lúc ban đầu nếu anh xin lỗi ngay thì cũng đã không xảy ra việc đó. Gieo gió gặt bão, tôi không cần bồi thường anh tiền thuốc men. Nếu không phục anh cứ đưa tôi đến đồn cảnh sát, kiện tôi cố ý đánh bị thương người khác. Còn tôi tôi sẽ nói đó là hành vi tự vệ. Bởi vì anh to hơn tôi, cảnh sát đương nhiên phải bảo vệ kẻ yếu.” Lương Ưu Tuyên nhún mào, nhún nhún vai.

“...” Nam nhân nhìn Lương Ưu Tuyên nhỏ con nhưng nhanh mồm nhanh miệng. Hắn cười cười, bắt đầu dĩ lặc đầu: **“Coi như cô thắng.”**

Lương Ưu Tuyên còn chưa kịp lấy tư thế của người chiến thắng, khoan dung độ lượng tiếp tục giáo huấn hắn thì cách đó không xa đã có một giọng lo lắng truyền đến.

“Thiên Khải, con đang làm gì đó?”

“Không có gì đâu ba, con đang cùng vị tiểu thư này thảo luận kĩ thuật đánh bóng.” Ngô Thiên Khải mỉm cười.

Cùng lúc đó, Tả Húc chạy đến sau Ngô đạo diễn.

Lương Ưu Tuyên thấy thế liền nhảy trở lại xe, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngô đạo diễn gật đầu, quay sang Tả Húc giới thiệu: **“Tiểu Húc, đây là con bác, cháu nhớ không? Ngày xưa các cháu cùng nhau đi bơi mãi.”**

Tả Húc thân mật chào, cười nói: **“Nhớ chứ ạ. Thiên Khải ca, đã lâu không gặp. Tôi vừa nghe bác Ngô nói anh đoạt được giải quán quân league môn quyền anh. Chúc mừng chúc mừng.”**

Ngô Thiên Khải đập nhẹ vào vai Tả Húc một cái, sang sảng cười: **“Nhoáng một cái cũng đã 15 năm không gặp, đúng là cậu càng lớn càng đẹp trai. Còn tôi người toàn vết thương là vết thương, chán thật. Thôi, chúng ta đi. Vừa ăn vừa nói chuyện sau.”**

Tả Húc gật đầu, đi đến bên xe cất túi gậy golf: **“Tiểu Tuyên, cô đem cất xe đi rồi ra cửa chờ tôi.”**

“Vị tiểu thư này là?” Ngô đạo diễn nhíu mào, cười xảo quyết.

“Là bảo mẫu kiêm hoa tiêu của cháu. Giỏi võ lắm đấy ạ.”

“...” Lương Ưu Tuyên cúi đầu chào trưởng bối, vội vàng lái xe trốn đi. Oa oa, thì ra là cao thủ quyền anh, thảo nào...

※※

Bọn Lương Ưu Tuyền ăn cơm trong một nhà hàng kiểu châu Âu khá trang nhã. Thông qua nội dung cuộc trò chuyện, Lương Ưu Tuyền biết được Ngô đạo diễn này danh tiếng không nhỏ. Nghe nói ông ấy rất nổi tiếng ở Hollywood, hơn nữa phim của ông còn đoạt nhiều giải thưởng nổi tiếng.

Ngô Thiên Khải ngồi đối diện Lương Ưu Tuyền. Hắn vừa uống cà phê vừa đọc tin tức trên điện thoại, hoàn toàn không có nhã hứng cùng cha mình và Tả Húc tham gia bàn luận. Toàn bộ sự chú ý của Ngô Thiên Khải dồn hết lên Lương Ưu Tuyền lúc này đang sốt ruột như ngồi trên một đồng lửa, thần thần bí bí mỉm cười.

“Tiểu Húc, bộ phim này nếu không phải do cháu làm diễn viên chính, bác nhất định sẽ gác kịch bản này lại.”

“Bác Ngô, bác biết cháu bỏ nghề diễn từ lâu rồi mà. Kịch bản này cháu cũng xem qua rồi, thật sự là rất hay! Cháu cũng có mấy diễn viên được lắm, hay cháu kêu họ tới đây cho bác duyệt qua vậy?” Tả Húc giúp Ngô đạo diễn vượt lưng, giúp ông thờ ơ hơn.

“Không chọn không chọn, bác chỉ thấy cháu diễn được thôi! Kịch bản này vốn là viết để dành cho cháu, nếu cháu không diễn thì bác cũng không có hứng quay.” Ngô đạo diễn buông nĩa xuống, hai tay bắt mắt khoanh trước ngực.

Tả Húc lại đem nĩa đặt vào tay ông, trêu chọc nói: **“Bác thật là... Già vậy rồi sao vẫn còn dỗi bả như trẻ con thế? Trước ăn cơm đã, chuyện này tính sau.”**

“Lương tiểu thư, cô nói xem. Tả Húc rút khỏi giới có phải là rất lãng phí?” Ngô đạo diễn giờ phút này không cần ăn uống, chỉ cần đồng minh thôi.

“...” Lương Ưu Tuyền lúc này vẫn còn đang nhai bít tết. Cô biết Tả Húc đến lúc này vẫn rất yêu sự nghiệp diễn xuất, nhưng không hiểu vì sao hắn nhất quyết lui về phía sau sân khấu.

“Ba, Lương tiểu thư là vệ sĩ của Tiểu Húc thôi mà. Ba đừng làm khó người ta chứ.” Ngô Thiên Khải ra mặt giải vây.

Lương Ưu Tuyền nghe thế chỉ biết cười gượng hai tiếng. Chuyện này cô vốn cũng không có quyền can thiệp.

...
Bởi vì Tả Húc nhất quyết từ chối nên bữa cơm có phần hơi nặng nề. Ngô đạo diễn trước khi lên xe còn nói, nếu Tả Húc nhất quyết không đồng ý, vậy ông sẽ trở về Hollywood luôn.

Tả Húc thấy thế rất khó xử. Mời được Ngô đạo diễn là mơ ước của không biết bao nhiêu công ty nổi tiếng, nay hắn đã mời được rồi thì lại xuất hiện vấn đề diễn viên chính. Tả Húc tuyệt đối không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này, vì thế hắn quyết định sẽ thay đổi phương pháp, quyết định thương lượng với Ngô Thiên Khải, mong anh ta khuyên Ngô đạo diễn thay đổi ý định.

Ngô Thiên Khải đương nhiên đồng ý, nhưng hắn cũng đưa ra điều kiện: **“Tiểu Húc, tôi ở trong nước cũng không có nhiều bạn bè, hay cậu cho tôi “mượn” vệ sĩ của cậu kết bạn vài ngày đi, được không?”**

Tả Húc có chút nao nao: **“Anh thích cô ta sao?”**

Ngô Thiên Khải sờ sờ mũi: **“Ừ. Cô bé này rất thú vị.”**

“...” Tả Húc càng thêm khó xử. Con nhóc kia đâu chỉ thú vị, còn bắt trị nữa.

“Hay là thế này, tôi cho anh số điện thoại cô ta, được chứ?” Nói xong, Tả Húc lấy điện thoại ra đọc số điện thoại cho Ngô Thiên Khải: **“Nhưng cô nàng này có hơi bướng bỉnh, nếu có làm gì anh không vừa ý thì cũng đừng để bụng nhé?”**

Ngô Thiên Khải cười không nói gì. Hắn cũng đã thử nghiệm qua rồi, nhưng mà chính những cô gái bắt trị như vậy lại càng khiến đàn ông muốn chinh phục.

※※

Lúc quay về nhà trọ, Lương Ưu Tuyên nhất định đòi lái xe, không cho không về. Bởi thế, Tả Húc đành chuyển sang ngồi ở tay lái phụ. Hắn nghiêng đầu nhìn Lương Ưu Tuyên, nếu Ngô Thiên Khải thật sự rủ cô ta ra ngoài, không biết cô ta có đồng ý không nhỉ?

“Anh nhìn tôi làm gì?”

“Cô thấy Ngô Thiên Khải thế nào?”

“Hả?... Cũng được. Anh ta không hay nhiều lời.”

“Cô đang chê tôi nói nhiều đấy à?” Tả Húc không vui nhíu mày.

“Tôi nói thế bao giờ? Đúng là đồ suy diễn.”

“...” Tả Húc ho nhẹ một tiếng: **“Tự nhiên tôi thấy nóng ruột. Có lẽ có người sắp ám sát tôi rồi.”**

Lương Ưu Tuyên lập tức dừng xe: **“Anh đang bị theo dõi hả? Hay thấy người nào khả nghi?”**

“Cũng không rõ lắm. Tóm lại cô một tác cũng không được rời xa tôi.” Tả Húc hàm hồ nói.

“Hiểu rồi.” Lương Ưu Tuyên kiên định giữ vững tinh thần.

Tả Húc nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười nham hiểm.

Chương 16

Lương Ưu Tuyền nhận được tin báo, kết quả điều tra với Lưu Na như sau: Lưu Na, 42 tuổi, đã ly dị, một mình nuôi con hai con, một trai một gái. Sau khi Tả Húc đảm nhiệm chức tổng giám đốc đã trực tiếp đề Lưu Na thành thư kí của hắn, tiền lương là 7000 nhân dân tệ một tháng, cũng được nhận tiền thưởng. Nhưng vấn đề là, con trai của Lưu Na hiện đang đi du học, tiền học phí hai học kì ít nhất cũng là 10 vạn. Con gái thì đang học cấp 2, mà chồng trước của chị ta thì cũng chỉ là một nhân viên nhà nước nhỏ, tiền lương 2500 nhân dân tệ. Thử hỏi, trừ tiền sinh hoạt, Lưu Na lấy đâu tiền ra đóng học phí?

Lương Ưu Tuyền nghĩ thầm, Lưu Na quả thật đáng nghi.

“Này, thư ký Lưu Na của anh ngoài tiền lương ra có còn khoản thu nhập nào khác không?”

“Không rõ lắm.” Tả Húc đang nằm trên sofa xem văn kiện hồ hững nói.

“Vậy anh biết cái gì? Chị ta làm với anh 5 năm rồi!” Lương Ưu Tuyền cau tiết nói, lại ngồi xuống sofa: **“Khoan hãy xem văn kiện, chúng ta nói về Lưu Na đã.”**

“Công tác cẩn thận, làm việc chuyên cần, đối xử với mọi người rất tốt. Quan trọng nhất là chị ấy cũng không đâm đá tôi.” Tả Húc liếc Lương Ưu Tuyền một cái, hàm ý sâu xa.

“Vớ vẩn. Đây là vì chị ta là nhân viên của anh. Tôi có nhận của anh đồng nào chưa?”

“Nếu cô thiếu tiền thì có thể nói với tôi.”

Lương Ưu Tuyền dăm cho hắn một cái, cười nhạt: **“Nghề của tôi là bắt người, đánh người, thẩm vấn người, không bắt được tội phạm thì không có tiền thưởng đâu. Lần này nếu tôi phá được vụ của anh, thế nào cũng đòi bằng được 2000 tiền thưởng.”**

“...” Tả Húc bắt đầu nghi ngờ, có phải trường cảnh sát cho tẩy não học sinh của mình trước khi cho họ tốt nghiệp không?

“Này, nói thêm về Lưu Na đi.”

“Tôi nói hết với cô thì cô còn làm cảnh sát làm gì nữa? Tự điều tra đi.”

Lương Ưu Tuyền nheo mắt lại, liền hát tung đồng văn kiện trong tay hắn. Tả Húc không phản ứng, khom người nhặt văn kiện lên. Bốp! Lại tiếp tục bị Lương Ưu Tuyền hát xuống. Nhưng lần này cô hơi mạnh tay, khiến cho cái kẹp bị tuột ra, văn kiện bay tứ tung.

Tả Húc từ từ quay lại. Lương Ưu Tuyền nheo mắt: **“Nói không?”**

“Hợp đồng này trị giá 300 vạn. Chết, hình như có một tờ bị dính cà phê.”

“?!...” Lương Ưu Tuyền nghe thế liền mất bình tĩnh, vội cúi xuống nhặt hết đồng giấy tờ lên, thật cẩn thận phỉu hết bụi, còn dùng khăn tay lau qua một lượt. Đáng buồn là cái vết cà phê làm sao lau sạch được?! Nuốt nước miếng, Lương Ưu Tuyền chột dạ đưa trả cho Tả Húc.

Tả Húc nét mặt không cảm xúc cầm lấy: **“Ừ. May là bản photo.”**

“?!” Lương Ưu Tuyền giơ tay lên. Thấy thế Tả Húc vội đưa bản hợp đồng ra, nói tiếp: **“Cô không thấy cuối cùng có con dấu sao? Bản hợp đồng này có hiệu lực pháp luật đấy. Cô đúng là không hiểu gì về luật.”**

“...” Lương Ưu Tuyền tức hộc máu.

Đột nhiên di động của Lương Ưu Tuyền đổ chuông. Cô trong cơn tức giận ấn nút nghe, bỗng lại thấy giọng nói nho nhã lễ độ của đối phương.

“Lương Ưu Tuyền đây, ai đó?”

“A... Hôm qua chúng ta có gặp ở sân golf. Tôi là Ngô Thiên Khải.”

“Ah... Có chuyện gì sao?...” Lương Ưu Tuyền trừng mắt nhìn Tả Húc, véo hấn một cái thật đau. Đáng đời cái đồ tự ý tiết lộ số điện thoại người khác!

Tả Húc vội né đi chỗ khác, Lương Ưu Tuyền liền đuổi theo đánh hấn. Đương nhiên cô cũng không quên trả lời điện thoại.

“Tôi? Tôi bận lắm, công việc của tôi là bảo vệ Tả Húc 24/24... Hả? Đấu vật kiểu Mỹ sao? Anh có vé ở hàng ghế đầu à?!... Có rảnh có rảnh, thời gian, địa điểm gặp. Mau nói mau nói.” Lương Ưu Tuyền ngừng việc đánh Tả Húc lại, vội lấy giấy ra ghi lại địa điểm gặp mặt.

“...” Tả Húc đứng ở một góc liếc cô. Con gái kiểu gì mà nghe đến mấy trò bạo lực thì sung sướng như thế hả?

Lương Ưu Tuyền cười khanh khách ngắt điện thoại. Cô vốn rất thích được đứng gần xem vật lộn, nhưng thu nhập ít ỏi của cô căn bản không đủ để mua vé ở hàng đầu tiên. Lần này đúng là may rồi!

Tả Húc thấy Lương Ưu Tuyền chạy vào toilet thay quần áo, liền đứng ngoài gõ cửa.

“Tôi sắp gặp nguy hiểm...”

“Không sao đâu. Tôi sẽ nhốt anh trong nhà, khóa trái cửa. Mà cùng lắm tầm 3 tiếng nữa tôi sẽ về ấy mà.” Lương Ưu Tuyền hưng phấn rống lên đáp.

“...” Tả Húc sờ cằm: **“Sống chết của người dân cũng không để ý, bỏ mặc nhiệm vụ.”**

Lương Ưu Tuyền mở cửa ra, vừa chải đầu vừa nói xạo: **“Tôi chính là nghĩ cho anh nên mới đi đấy chứ. Lỡ như tôi từ chối Ngô Thiên Khải, khiến Ngô đạo diễn bất mãn, chẳng phải anh sẽ bị thiệt sao? Mà nói đi cũng phải nói lại, chính anh cho anh ta số của tôi còn gì.”**

“...” Tả Húc nháy nháy mắt. Hấn làm sao thế này? Lúc nào cũng hy vọng cô ta biến mất, nay cô ta sắp ra ngoài thì lại thấy rất khó chịu.

Lương Ưu Tuyền nhìn đồng hồ. Cô hẹn với Ngô Thiên Khải sẽ gặp mặt dưới lầu 1 của Tinh Hỏa, còn có nửa giờ thôi.

Từng giây từng phút trôi qua

Đúng lúc Lương Ưu Tuyền đứng lên, không biết vì sao Tả Húc cũng...đứng theo.

“Tôi không muốn chết, cô phải bảo vệ tôi.”

“...” Lương Ưu Tuyền nghi hoặc nhìn hấn. Lần trước suýt bị bom nổ chết hấn cũng không sợ, bây giờ sao tự nhiên lại thế này?

Lương Ưu Tuyền nghĩ nghĩ: **“Hay là cùng đi?”**

“Nhiều người ồn ào, càng nguy hiểm. Tôi chẳng nào cũng là manh mối duy nhất của cảnh sát cơ mà. Cô lẽ nào vì một trận đấu vật liền quên hết rồi sao? Cảnh sát mà cũng như vậy sao? Lẽ nào cô làm được là nhờ vào quan hệ...” Tả Húc nghiêm trang chất vấn.

“...” Được. Cái này là động trúng chỗ hiểm rồi.

“Vậy anh muốn sao?” Lương Ưu Tuyền đặt mông trở lại ghế sofa.

Tả Húc nhún nhún vai: **“Tôi chỉ là bày tỏ quan điểm của mình thôi, không có chuyện gì đâu. Cô cứ đi đi, chúc vui vẻ.”**

“...” Lương Ưu Tuyền cực kì muốn đứng lên, nhưng hấn nói có người muốn giết hấn, đe dọa đến sự an toàn của hấn. Lỡ như cô vừa ra ngoài hấn liền gặp chuyện không may thì cô làm sao ăn nói với cấp trên được bây giờ!

Lương Ưu Tuyền đang đấu tranh tư tưởng, di động lại đổ chuông. Cô mím mím môi, vội bắt máy: **“Thật ngại quá Ngô tiên sinh, tôi có chút việc rồi, không đi được... Dạ... Hại anh một chuyến mất công, thật xin lỗi... Dạ, hẹn lần sau... Huh? Anh muốn lên chơi? Thế sao... Để tôi hỏi ý Tả Húc đã...”**

“...” Tả Húc liên tục xua tay, nhưng dĩ nhiên không thể để Lương Ưu Tuyền nhìn thấy.

Không biết có phải cô ta cố ý hăm dọa hắc không hay cô ta thật sự ngốc nghếch nữa? Rõ ràng đã nói hắc có nhà, làm sao có thể không mời người ta lên được?!

Tả Húc ra vẻ nhiệt tình gật đầu. Hiện tại hắc chỉ mong Lương Ưu Tuyền không bán đứng mình.

Một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên. Thấy Tả Húc vẫn ngồi yên, Lương Ưu Tuyền liền đi qua mở cửa.

Thời điểm Ngô Thiên Khải bước vào, Tả Húc liền chuyển sang bộ mặt nhiệt tình: **“Hi! Anh ăn cơm chưa?”**

“Vẫn chưa. Hai người muốn ra ngoài ăn sao?” Ngô Thiên Khải đem đặt chìa khóa xe trên bàn trà, không khách khí ngồi xuống sofa.

“Anh lúc đến đây có nghe thấy tiếng báo cháy không? Lương Ưu Tuyền vì sự an toàn của tôi nên cứ bắt tôi ở trong nhà, nên giờ chắc chỉ gọi đồ ăn đến được thôi.” Tả Húc vội đánh đòn phủ đầu, đem thực đơn đến đưa cho Ngô Thiên Khải.

Ngô Thiên Khải giật mình, cười nói: **“Có sao? Tôi không chú ý lắm. Nhưng mà Lương tiểu thư đúng là một vệ sĩ cẩn thận.”**

Lương Ưu Tuyền mắt giật giật, đồ nói dối không biết ngượng, ai cấm anh ra ngoài hồi nào? Đồ ma quỷ, chuyên đi hại người!

“Lương tiểu thư muốn ăn cái gì?”

“Anh là khách thì cứ chọn đi. Tôi thì sao cũng được.” Lương Ưu Tuyền giờ chỉ muốn đi xem đầu vật, đối với Ngô Thiên Khải thật sự không quá để tâm.

Đúng lúc cô tính quay người đóng cửa, cánh cửa đã bị bật ngược lại. Ngay sau đó liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Darling à, tôi xong rồi! Nhớ tôi chứ ừ ừ ừ...”

Đình Đới Vĩ không chú ý liền nhảy vào phòng đang tay ra, đến lúc này mới nhận ra tình hình, liền cứng đờ tại chỗ.

“...” Ngô Thiên Khải nhíu mày. Nếu hắc nhớ không lầm thì đây là một ca sĩ nổi tiếng.

“...” Tả Húc ảo não đặt tay lên đỡ trán. Ông Trời ơi, ngài muốn diệt tôi sao?

“...” Lương Ưu Tuyền đứng né sang một bên thích thú quan sát. Hô hô, đây chẳng phải chính là “Yêu hận tình cừu” sao? Còn do 3 người con trai làm diễn viên chính nhá.

“...” Đình Đới Vĩ mắt hấp háy. Hắc đã buông tay xuống được chưa? Mọi quá.

Tả Húc vội hắng giọng, sau đó đi đến bên cạnh Đình Đới Vĩ, dùng sức kéo tay hắc xuống rồi mỉm cười giới thiệu **“Đây là bạn của tôi, tên là Đình Đới Vĩ. Còn vị này là Ngô Thiên Khải tiên sinh.”**

Đình Đới Vĩ cùng Ngô Thiên Khải gật đầu chào nhau, không khí vô cùng ngượng ngùng.

Đối với Đình Đới Vĩ, nhà của Tả Húc cũng như nhà mình, không cần thiết phải ngượng ngùng gì, bởi thế hắc thân nhiên đi vào phòng tắm rửa ráy, hoàn toàn không để ý đến việc làm của mình ám muội như thế nào.

Ngô Thiên Khải xoa xoa cằm, nhìn Tả Húc vô cùng kì quái, cười **“Vài năm không gặp sao cậu đã thay đổi thế này rồi? Chán phụ nữ rồi sao? Ha ha.”**

“...” Tả Húc cười không nói gì. Lương Ưu Tuyền đang ở đây thì làm sao giải thích được chứ. Giải thích xong thì giữ được thể diện, nhưng chắc gì đã giữ được mạng sống?

Danh tiếng bấy lâu nay hắc gây dựng, không ngờ lại sụp đổ ngay ngày hôm nay?

Ngô Thiên Khải đột nhiên nhận ra tấm bảng phi tiêu treo trên tường. Nhân lúc chờ cơm rảnh rồi, chi bằng tập ném phi tiêu đi.

“Lương tiểu thư, cô có muốn đấu thử một ván không? Chúng ta không cần quy tắc lằng

nhàng, mỗi người ba lượt. Ai thua bị búng vào trán, dám chơi không?” Lời nói sắc mùi khiêu khích.

(QLCC: không hiểu sao lại là búng trán nữa == Người TQ thật kì quá)

Lương Ưu Tuyền gấp cuốn tạp chí lại **“OK. Anh phóng trước.”**

Ván thứ nhất: Ngô Thiên Khải thắng.

Lương Ưu Tuyền nhìn đôi tay săn chắc của hắn, vừa giơ đầu ra vừa nheo mắt lại theo bản năng.

Ngô Thiên Khải nhếch môi lên, sau đó búng một cái thật nhẹ.

Ván thứ hai: Lương Ưu Tuyền thắng.

Quả thật phải nói, Lương Ưu Tuyền này là người không biết nể mặt ai bao giờ. Cô giơ tay lên, dòn hết sức lực sau đó búng một cái vô cùng mạnh. Bởi thế chỗ bị búng trên trán Ngô Thiên Khải bắt đầu tím bầm.

Ván thứ ba: Ngô Thiên Khải thắng.

Ngô Thiên Khải nhe răng cười, sau đó rất lộ liễu thối thối ngón tay.

Lương Ưu Tuyền cắn môi, ngẩng đầu lên. Quân tử thấy chết cũng không được lùi.

“Cô có thể xin tha, tôi rất ga lăng đó.”

“Khỏi. Đến đi!” Chơi là phải fair play, sợ chết là không phải Lương Sơn hảo hán!

Ngô Thiên Khải bắt đắc dĩ cười, sau đó vẫn như trước búng rất nhẹ.

Ván thứ tư: Lương Ưu Tuyền thắng.

Cô lần này còn khoa trương hơn trước, bày ra bộ mặt vô cùng tiểu nhân bỉ ổi, thậm chí còn giãn bả vai vận động.

Ngô Thiên Khải không nói gì, chỉ híp mắt lại cười.

“Lương Ưu Tuyền, không được bắt lịch sự.” Tả Húc từ nãy đến giờ vẫn nhìn hai người này chơi. Rõ ràng là Ngô Thiên Khải đang cố tình nhường Lương Ưu Tuyền, nhưng không hiểu sao hắn càng nhìn càng khó chịu.

“Thua thì phải chấp nhận chứ. Nếu không anh cũng tới chơi thử đi, dám không?”... Cốp!... Lương Ưu Tuyền lại tiếp tục hạ thủ với Ngô Thiên Khải.

Ngô Thiên Khải xoa xoa trán, mạnh thật đấy...

Tả Húc khinh thường hự nhẹ, sau đó xắn tay áo, nhận từ Ngô Thiên Khải ba chiếu phi tiêu. Hắn dừng cách bằng phi tiêu năm thước, cũng không làm mấy động tác chuẩn bị ngắm phóng. Vụt vụt vụt... Phóng liên tục ba phi tiêu, toàn bộ trúng hồng tâm.

Ngô Thiên Khải thấy thế liền vỗ tay **“A a! Tả Húc à, cậu đúng là thân thủ bất phàm!”**

Tả Húc nhìn về phía Lương Ưu Tuyền, ngoắc ngoắc ngón tay, kiêu ngạo nói **“Lại đây chịu chết đi.”**

Lương Ưu Tuyền mất tự nhiên, phui phui tà áo nói **“Cái gì chứ? Tôi đã nói là cá cái gì đâu...”**

“Chơi bắn hả?”

Có tiếng bẻ khớp xương. (sản phẩm của Lương Ưu Tuyền, đương nhiên.)

“...” Tả Húc thu lại vẻ kiêu ngạo, thôi thì đành nào cũng vậy.

“Phóng phi tiêu à? Cá cược cái gì nào? Tôi cá Nãi Đường thắng!” Đinh Đới Vĩ vừa bước vào phòng vừa lau mái tóc bạch kim của hắn.

Lương Ưu Tuyền vốn cho rằng Tả Húc là chó ngáp phải ruồi, nay nghe Đinh Đới Vĩ nói vậy liền vội vàng vàng lôi hắn vào bếp, quyết tìm ra sự thật **“Ba lần phi đều trúng hồng tâm không phải trùng hợp à?”**

“Vì sao tôi phải nói cho cô? Cuối cùng thì cô có cá không đây?”

“Cá xem tôi có đánh anh chết không chứ gì?...”

“...” Đinh Đới Vĩ là người thứ hai trong ngày đã bị cảnh sát ác ma đàn áp. Hắn run lấy bầy, vội khai ra từng chi tiết **“Nãi Đường là cao thủ phóng tiêu chuyên nghiệp đấy. Cậu ấy hoàn toàn có thể PK (đồ sát) cô.”**

Lương Ưu Tuyên thở dài một hơi. May là ban nãy cô chơi bản, không để hắn đánh. Đúng là đến cả hảo hán Lương Sơn Bạc cũng có lúc không may rồi.

Chương 17

Ba nam một nữ ngồi trước bàn ăn ăn bữa tối. Món chính hôm nay là cơm xào rau.

Thật ra nếu nói cho đúng thì không phải ba nam một nữ đâu, mà phải là một nam một nữ hai nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ đang ngồi ăn.

“Lương tiểu thư, ngày mai em rảnh chứ?” Ngô Thiên Khải thẳng thắn hỏi.

“Không rảnh.”

“Còn ngày kia?”

“Không rảnh.”

“Còn ngày kia?”

“Anh làm sao thế? Bộ cần gì sao?” Lương Ưu Tuyền buông đũa xuống.

“Không có gì, chỉ là muốn theo đuổi em.” Ngô Thiên Khải thông thả cười. Sinh sống ở nước ngoài lâu như vậy, mặt hắn cũng trở nên siêu dày.

“...”

Đình Đới Vĩ phun ra một thìa cơm.

Tả Húc thông minh giả điếc giả mù.

Lương Ưu Tuyền mặt cứng đờ nhìn Ngô Thiên Khải.

Không khí đông cứng.

Lương Ưu Tuyền ho khan một tiếng, sau đó lại bê bát cơm lên **“Nếu anh có thể thuyết phục ba anh hợp tác với Tả Húc thì tôi sẽ suy nghĩ đề nghị này xem sao.”** Nói xong câu đó chính cô cũng sừng sốt. Cái chuyện quái quỷ này thì liên quan gì tới mình mà mình phải lo chứ?

Đình Đới Vĩ lợi dụng góc khuất của cái bàn đá chân Tả Húc một cái, nhướn mày cười gian xảo. Được đây Tả Húc, mị lực của cậu không vừa đâu đấy... Ách, cũng không đúng! Như thế chẳng phải điều kiện ngược lại là Lương Ưu Tuyền sẽ đi làm bạn gái người khác sao?

Ngô Thiên Khải cũng nhìn về phía Tả Húc, nói **“Ai da, nữ vệ sĩ của cậu đúng là quá trung thành với tận tâm rồi đấy nhé.”**

“...” Tả Húc đầu cúi gằm, chỉ chăm chăm lọc xương cá. Lẽ nào giờ hắn nên bày tỏ niềm vui sướng sao?

Từ trước đến nay Ngô Thiên Khải không bao giờ quan tâm đến chuyện làm ăn của ba mình. Nhưng mà nếu Lương tiểu thư đã có lời, đương nhiên hắn cũng phải cố gắng hết sức để vui lòng người đẹp rồi. Vì thế Ngô Thiên Khải gọi cho ba, sau khi nói hai câu rất ngắn lại chuyển điện thoại về phía Tả Húc. Tả Húc sau khi nghe mới biết, Ngô đạo diễn đã đồng ý sẽ cho các nam diễn viên khác thử vai.

“OK rồi.” Ngô Thiên Khải nhìn xung quanh một vòng, khí thế bừng bừng. Thật sự đã OK rồi.

“...” Lương Ưu Tuyền đầm đẩm ngực, truy vấn **“Anh nói “Con từ bỏ” là có ý gì?”**

“Tôi năm nay đã sắp ba mươi rồi. Dù sao quyền anh cũng rất nguy hiểm, cho nên ba tôi vốn hy vọng tôi có thể rời khỏi sàn đấu. Tôi đồng ý, vậy thôi.” Ngô Thiên Khải ra vẻ bất đắc dĩ thở dài. Thật ra hắn cũng không ham hồ đánh đấm nữa rồi, hơn nữa cũng đã kí hợp đồng huấn luyện viên rồi. Chẳng qua là vẫn chưa báo cho ba biết mà thôi.

Lương Ưu Tuyền ngừng nhai cơm lại. Ngô Thiên Khải nói gió như thế, không ngờ lại là bão. Đâm lao phải theo lao, làm sao bây giờ?

Tả Húc nhận được tin tốt như vậy nhưng lại không tại nào cười nào. Hắn trong vô thức đâm nát miếng thịt bò, đem cá với xương trộn nát trong bát cơm.

“Ưu Tuyên, ngày mai em rảnh chứ?”

“...” Lương Ưu Tuyên cúi đầu im lặng. Ngô Thiên Khải thật sự là quá tự tin rồi, nhanh thế đã đổi cách xưng hô rồi sao?

“Á!...” Đinh Đới Vĩ thình lình hét lớn một tiếng. Tên Tả Húc chết tiệt, dám đá hắn! Đinh Đới Vĩ vốn đến ăn chực, sao lại bị dính vào cái vụ phiền nhiễu này chứ?

Nhưng nói gì thì nói, bạn tốt đã nhờ mà không giúp thì quá đáng quá. Bởi thế Đinh Đới Vĩ nhìn Ngô Thiên Khải, thân mật nói **“Ngô tiên sinh, ít nhất anh cũng phải hỏi Nãi Đường một tiếng chứ. Cậu ấy là chủ nhân của cô vệ sĩ này mà.”**

Ngô Thiên Khải giật mình. Nói mới nghĩ ra, xem ra ban nãy mình thật lẽ quá rồi.

*(đâu chỉ là thất lễ đâu anh, chính xác mà nói thì anh đang cướp vợ của chủ nhà rồi còn gì *lắc lắc* cơ mà em thích những người có cơ bắp như anh nha *chóp chóp làm duyên*)*

“Tả Húc, tôi có thể hẹn hò với vệ sĩ của cậu chứ?”

“Có thể. Nhưng từ sau 8h tối thì có chút khó khăn đấy, bởi sắp tới có rất nhiều sự kiện xã giao cần tham gia. Lương Ưu Tuyên không chỉ là vệ sĩ của tôi đâu, còn là người lo lắng cho việc xã giao của tôi nữa đấy nha.” Tả Húc cười giả tạo.

Ngô Thiên Khải vui vẻ nhận lời **“Không thành vấn đề, chuyện công việc đương nhiên là ưu tiên hàng đầu rồi.”**

Lương Ưu Tuyên trừng mắt nhìn Tả Húc. Tên chết tiệt, sao không nói cô bận 24/7 đi!

“Ngô tiên sinh...”

“Cứ gọi tôi là Thiên Khải là được rồi.”

“... Tôi thấy gọi là Ngô tiên sinh vẫn hay hơn.” Lương Ưu Tuyên nhướn mày, nghiêm túc nói **“Tôi vừa rồi chỉ nói là sẽ suy nghĩ, chưa nói sẽ hẹn hò với anh.”**

“Tôi cũng đâu có ép em đồng ý luôn đâu. Nhưng ít nhất em cũng phải cho tôi một cơ hội chứ, đúng không?”

Lương Ưu Tuyên thất vọng hạ bả vai. Thôi bỏ đi, sau này chờ khi nào ở riêng thì nói sau vậy, đỡ mất mặt cả hai.

※※

Sau khi ăn xong Ngô Thiên Khải nhất quyết đòi Lương Ưu Tuyên ngày mai gặp mặt. Sau khi chọn được thời gian rõ ràng hắn mới chịu đi về.

Lương Ưu Tuyên tắm rửa sạch sẽ, sau đó ôm đệm ngồi trên ghế sofa xem thời sự, điềm nhiên như chưa từng có chuyện gì.

Đinh Đới Vĩ ngồi bên cạnh ăn hoa quả, sau một hồi ngắm nghía Lương Ưu Tuyên liền cầm quả cam đi về phòng ngủ. Lúc này hắn mới phát hiện ra Tả Húc đang ngồi trong toilet kì cọ bồn tắm. Hành động này vốn không phải chưa từng xảy ra, nhưng đã lâu lắm rồi Đinh Đới Vĩ mới thấy Tả Húc lại tự thân vận động thế này.

“Tôi nói cậu nghe, sao cậu không kêu Lương Ưu Tuyên tẩy rửa đi? Chính cô ta không cho nhân viên vệ sinh vào cửa mà.” Đinh Đới Vĩ đóng vai một người bạn tốt đang bênh vực kẻ yếu (cũng chính là bạn mình). Đường đường là một tổng giám đốc mà giờ lại phải ngồi kì cọ bồn tắm sao?

“Chỉ e cô ta càng làm càng bẩn thôi, nhìn là biết vụng về đến mức nào rồi. Mà cậu còn tởm hơn, đứng trong toilet ăn cam. Mau ra ngoài đi!” Tả Húc ngữ khí không được tốt, tùy tay đóng sập cửa lại, nhốt Đinh Đới Vĩ ở bên ngoài.

“...” Đinh Đới Vĩ gãi gãi mũi quay lại phòng khách. Hắn đặt mông ngồi xuống ghế sofa, sau đó

nhìn Lương Ưu Tuyền “**Này, ông chủ của cô đang phải cọ toilet đấy.**”

Lương Ưu Tuyền cầm cái remote lên đổi kênh, trong mắt lóe ra tia thù hằn “**Ngô Thiên Khải cũng đi rồi, anh còn diễn trò gì chứ? Nhìn kĩ đi, chị đây là ai?**”

“...” Thế quái nào mà đũa nào cũng như ăn phải thuốc nổ thế này?

Gần như ngay lập tức Đinh Đới Vĩ đã giải quyết xong quả cam cuối cùng. Hắn cầm áo khoác lên bỏ ra ngoài. Giờ cao điểm đến rồi, các người đẹp à, đợi ta với!

Chờ Đinh Đới Vĩ đi khuất Lương Ưu Tuyền mới chậm rãi đi đến trước cửa toilet. Cô dùng mũi chân đá cửa ra, nhưng không ngờ có một lực vô cùng lớn bật ra từ bên trong, khiến cánh cửa đập thẳng vào ngón cái của cô. Lương Ưu Tuyền hét lớn một tiếng, vừa hét vừa ngồi sụp xuống ôm chân. Cùng lúc đó bên trong toilet cũng có tiếng hét giận dữ “**Đinh Đới Vĩ, cậu cút đi được chưa?!**”

Rầm!... Lương Ưu Tuyền tức giận dùng tay bật cửa ra, cũng hét lên “**Điên à?! Đinh Đới Vĩ cút lâu rồi! Nếu anh không muốn cọ toilet thì đừng có cọ nữa, cái gì mà cái!**”

Tả Húc nhìn ra, lại thấy Lương Ưu Tuyền đang ngồi che chân thì thô bạo hất tay cô ra. Ách, ngón chân sưng vù rồi!

“**Tôi vốn có bệnh tâm thần.**” Giọng hắn lạnh đến âm độ, thái độ không cứng không mềm.

Lương Ưu Tuyền theo thói quen lại giơ tay lên tính đập tên này một trận, nhưng Tả Húc đã nhanh tay hơn kéo chân cô ra phía trước. Uych, Lương Ưu Tuyền ngã ngồi. Đang muốn nổi sùng lên thì đã thấy Tả Húc đang dùng kem đánh răng bôi lên chỗ sưng đỏ rồi. Kem đánh răng lạnh như băng, cô không khỏi giật giật khoe miệng...

“**Thuốc trị bệnh phù chân, cô không cần cảm ơn tôi đâu.**”

“**Tôi không bị bệnh phù chân!**” Lương Ưu Tuyền lại giơ nắm đấm lên, nhưng cô không ngờ Tả Húc lại đưa tay ra ngăn cản.

Cô mắt tròn ngược. Theo như phán đoán của Lương Ưu Tuyền (dựa trên thực tế) thì Tả Húc rất yếu đuối, không thể đánh được cô nên luôn chỉ có thể đánh lén thôi... Nhưng bây giờ như thế này, lẽ nào hắn có tình tỏ vẻ yếu ớt?

Lương Ưu Tuyền quyết định sẽ kiểm chứng việc này. Bởi thế cô lại thừa dịp Tả Húc đang loay hoay với hộp kem đánh răng liền tung chưởng tiếp.

Không ngờ lần này Tả Húc không thềm tránh, kết quả hắn ăn trọn một quyền. Nhưng mà Lương Ưu Tuyền cũng đau không kém hắn, bởi trong lúc cô đánh Tả Húc đã vô tình đẩy hắn vào ngón chân sưng tấy của mình.

Tả Húc lấy tay đỡ xương sườn. Đau đến nheo mắt lại, nhưng vừa nhìn thấy Lương Ưu Tuyền đang xoa xoa ngón chân của mình thì sung sướng cười “**Gieo gió gặt bão. Ông trời quả nhiên có mắt!**”

“...” Lương Ưu Tuyền vẫn chưa thể xác định rõ điều mình vừa nghĩ ban nãy. Nhưng rõ ràng trong tình huống đó, khi Lương Ưu Tuyền tung nắm đấm thì vẫn còn cách Tả Húc một khoảng, hắn vẫn có thể tránh được. Người bình thường trong những lúc như vậy không đời nào ngu xuẩn đi nhận đòn, bởi vậy nhất định Tả Húc cũng từng trải qua một khóa huấn luyện nào đó. Nhưng mà trong tư liệu của cảnh sát sao không thấy có việc này?

“**Anh có chuyện giấu tôi.**” Lương Ưu Tuyền nét mặt nghiêm trọng nói. Nhất định việc Tả Húc đã dấu diếm này có liên quan đến chuyện buôn lậu súng rồi.

Tả Húc giật mình. Việc đầu tiên hắn nghĩ đến là đêm xuân hôm nọ với Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền thấy hắn im lặng thì càng nghi ngờ hơn. Cô nhíu mày “**Tuy anh che giấu rất khá nhưng làm sao có thể qua được mắt đại tỷ đây chứ. Chi bằng cứ khai thật đi!**”

“...” Tả Húc mắt tự nhiên nhìn xung quanh, sau đó chỉ biết nhảy vào bồn tắm, cầm bàn chải lên vùi đầu vào làm việc.

Lương Ưu Tuyền thấy hành động của hắn lén lút như thế thì đã xác định mọi nghi ngờ. Cô khập khiễng bước tới gần, khiến Tả Húc chỉ cảm thấy có một cái bóng cao lớn đang dần phủ trên đầu mình.

(Câu này có thể hiểu là anh đang chột dạ, nhưng dùng phép ẩn dụ. Cái bóng vừa là bóng Lương Ưu Tuyền, vừa là bóng thần chết =]. Văn học quá.)

Lương Ưu Tuyền ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, nâng cằm Tả Húc lên, giọng nói đầy sát khí **“Anh nghĩ có thể dấu đến lúc nào chứ? Sao không hợp tác cùng tôi phá án đi?”**

“...” Án gì? Vụ án trinh nữ chắc?

“Nếu để tôi nói thì mọi người đều xấu hổ. Cho anh một phút suy nghĩ đi!” Lương Ưu Tuyền khoanh tay trước ngực, bắt đầu đếm.

Xấu hổ?... Chết cha, bị phát hiện thật rồi à?

Tả Húc đã biết là không dễ gì lừa gạt cảnh sát, mà so với tưởng tượng của hắn thì Lương Ưu Tuyền có vẻ bình tĩnh quá... Nhưng nếu hắn đã nói ra rồi... Tả Húc nhìn Lương Ưu Tuyền đang cầm cái cắt móng tay, có thể giết người *(?! Làm sao có thể chứ!)*. Cái phòng tắm này có biến thành hiện trường án mạng không đây?

“Chuyện là thế này...”

“Ừ. Cứ từ từ mà nói, không cần căng thẳng.”

“...” Tả Húc liếm môi **“Tôi hôm đó, mưa bão rào rào, sấm chớp ầm ầm, có một đôi cô nam quả nữ...”**

Rầm! Lương Ưu Tuyền đập cái cắt móng tay xuống **“Nói vào trọng điểm đi!”**

“...” Tả Húc từng bước bước ra khỏi bồn tắm, chậm rãi đi đến phòng ngủ. Đến rồi mới phát hiện ra trong phòng còn có nhiều vật có thể làm hung khí hơn. Thế là hắn lại quay lại phòng khách, lại thấy khẩu súng của Lương Ưu Tuyền đang dấu trên khe trong ghế sofa. Cuối cùng hắn quyết định, tốt nhất là về phòng ngủ, rồi khóa cửa lại.

Thấy Tả Húc đang tìm khóa, Lương Ưu Tuyền bất bình nhảy dựng lên **“Anh làm cái gì đấy? Định đánh lén cảnh sát à?!”**

“Thật không dám. Tôi đánh không nổi cô.”

“Thật sao?”

“...” Đương nhiên lúc uống say thì khác rồi.

Lương Ưu Tuyền túm cổ áo Tả Húc, đẩy hắn lên tường **“Tôi cảnh cáo anh Tả Húc! Chị đây không giỏi nhẫn nại đâu, nếu anh còn không chịu nói thật thì tôi sẽ áp tải anh đến đồn!”**

“Ách?... Loại chuyện này cũng cần đến đồn sao?”

“Nói nhảm, anh tưởng muốn bắt nạt tôi là được à? Để nam cảnh sát thẩm vấn anh, xem anh còn lơ lửng thế nào!?”

“Năm cảnh sát... Cô còn muốn người ta nghe chi tiết sao?...”

Lương Ưu Tuyền cầm quyển sách ở bên cạnh lên. Nhưng cô còn chưa kịp phang vào đầu Tả Húc thì hắn đã lặn ra giả chết rồi. Quả nhiên, cô nàng này là ác quỷ đầu thai!

Lương Ưu Tuyền mạnh mẽ lay lay hắn, hét lớn **“Tả Húc anh có hiểu chuyện này rất nguy hiểm không?! Một khẩu súng ít nhất cũng có thể có năm viên đạn, mỗi viên đạn là một mạng người đấy! Lần này mới thu được ba mươi khẩu, anh nghĩ chỗ súng còn lại là bao nhiêu hả? Anh có nghĩ đến chỗ súng đó sẽ giết bao nhiêu mạng người không hả?!”**

“...” Tả Húc mở mắt ra **“Cô đang nói đến chuyện buôn lậu súng à?”**

“Tôi chỉ quan tâm chuyện này thôi. Hơn nữa, anh rõ ràng từng được huấn luyện nhưng lại giấu diếm không nói ra. Rốt cuộc là vì sao?” Lương Ưu Tuyền bắt đầu có chút kích động. Chỉ cần nghĩ tới chuyện một số lượng lớn súng ống chảy ra ngoài xã hội là cô bắt đầu phát hoảng.

Tả Húc thấy Lương Ưu Tuyền đã tức giận đến mức đôi mắt đỏ bừng thì nhủ mày, nghiêm nghị nói **“Tôi nói cho cô nghe, cảnh sát đã thu được toàn bộ chỗ súng rồi. Chỉ nhiều đó thôi, đừng hỏi tôi lần hai, cũng đừng hỏi nguyên nhân.”**

Lương Ưu Tuyền chờ ra vài giây. Lúc này cô vừa mừng vừa sợ. Ngay lập tức Lương Ưu Tuyền ôm cổ Tả Húc **“Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã nói ra chuyện này. Thật sự là may quá, tuyệt quá rồi!...”** Nói xong cô điên cuồng vỗ lưng Tả Húc.

“Khụ khụ...” Tả Húc bị cô vỗ liên tục đến mức bắt đầu hộc máu rồi.

Lương Ưu Tuyền lập tức đem tin mới nhất báo cho tổng bộ. Chuyện này cũng đồng thời chứng minh Tả Húc nhất định biết rõ tên đầu sỏ là ai.

Đội trưởng đội chuyên án Lương Ưu Hoa sau khi nhận được tin mừng này đã lập tức đưa cho em gái yêu một yêu cầu vô cùng bất nhân bất nghĩa: **Nếu vụ án đã có bước đột phá như vậy, dù sao Tả Húc cũng là bạn trai em, sao em không lợi dụng, quyến rũ hắn để hắn nói hết chân tướng ra đi?!**

Lương Ưu Tuyền vừa đọc tin nhắn, mặt vừa đen dần. Cô làm sao mà quyến rũ nổi một người đồng tính chứ? Cởi hết ra hắn cũng không thèm xem cũng nên.

Nghĩ vậy, giờ cô chỉ có thể thắng bằng cách gây hão cảm với Tả Húc thôi. Bởi thế cô hét với vào phòng ngủ.

“Tả Húc, để biểu đạt tình cảm của tôi với anh tôi thẻ tuần này tôi sẽ không đánh anh (QLCC: một tuần bỏ), hơn nữa anh nói gì cũng nghe. Anh bảo tôi đánh ai tôi đánh người đó, tuyệt đối không nuốt lời!” Lương Ưu Tuyền tràn đầy sinh lực giờ nắm đấm, sau đó đi tắm.

“...” Được, vậy đầu tiên đánh Ngô Thiên Khải đi.

Nửa đêm

Tả Húc khát nước liền đi qua phòng khách, đến bên tủ lạnh lấy nước khoáng.

Nhưng mà lúc cánh cửa tủ lạnh sắp sửa đóng lại, ánh sáng yếu ớt chiếu đến chiếc xô pha. Phụt... Tả Húc phun toàn bộ nước trong miệng ra. Lương Ưu Tuyền đang nằm ngủ trên xô pha... Đây, đây là phòng khách mà, sao cô chỉ mặc độc một chiếc áo T shirt rộng thùng thình thế này. Tuy lúc ngủ có thể thoải mái, lộ quần con cũng được, lộ áo lót cũng được. Nhưng mà áo lót cũng không mặc, để lộ cả nửa khối cầu bên ngoài thế kia không tốt lắm đâu...

Tả Húc thở dài một hơi, may mà đêm nay Đinh Đới Vĩ không về.

Hử?!... Đúng rồi, làm gì có Đinh Đới Vĩ ở đây!

Chương 18

Tả Húc chăm chú thưởng thức trong chốc lát, sau đó đột nhiên nhận ra thân thể bắt đầu khó chịu liền vội vàng chui ngay vào phòng ngủ. Nhưng mà hắn không ngủ nổi.

Sau một tiếng đồng hồ lăn lộn trên giường...

Tả Húc rón rén quay ra phòng khách, đứng suy tư một lúc sau đó quyết định. Không làm thì thôi chứ đã làm là phải làm đến cùng. Bởi thế hắn bật đèn, khiến căn phòng sáng như ban ngày.

Lương Ưu Tuyền bị chói mắt không ngủ được nữa. Cô dùng một tay che mắt, sau đó theo bản năng kéo áo xuống. Đột nhiên phát hiện ra bị lộ hết nửa bộ ngực, Lương Ưu Tuyền thét lớn, sau đó vội che lại **“Anh định làm gì?”**

“Nửa đêm cô kêu la cái gì? Đương nhiên có việc mới tìm cô chứ.” Tả Húc giả bộ hồ hững trước cơ thể của Lương Ưu Tuyền, lơ đãng nói.

“...” Lương Ưu Tuyền núp trong chăn quan sát vẻ mặt Tả Húc, thấy hắn thờ ơ, đôi mắt có vẻ đang lo lắng chuyện gì khác, hoàn toàn không chú ý đến cơ thể mình thì có chút ngạc nhiên.

“Sao thế?”

Tả Húc xoa xoa huyệt thái dương, buồn rầu nói **“Cô có nhớ cái kịch bản của Ngô đạo diễn không? Tôi vốn không muốn diễn, nhưng vai đó thật sự rất hấp dẫn, thật lòng thì tôi cũng rất thích. Nhưng mà...”**

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Lương Ưu Tuyền, đầu cúi gằm, trông rất tự ti **“Tôi lâu lắm rồi không đóng phim, rất sợ sẽ phụ lòng Ngô đạo diễn. Vì chuyện này mà tôi ngủ không nổi, nhưng hôm nay Đinh Đới Vĩ lại không có ở đây. Cô giúp tôi quyết định đi...”**

Lương Ưu Tuyền nhích người ngồi dậy. Thấy Tả Húc nét mặt nhợt nhạt liền vỗ vỗ vai hắn, an ủi **“Không sao đâu. Hôm trước lúc ở trường quay anh diễn mẫu cho cái diễn viên kia đạt lắm, nhất định là không có chuyện gì đâu. Tự tin lên đi!”**

Tả Húc hai tay ôm đầu, từ từ thở dài **“Từ năm 21 tuổi đến giờ tôi lui về hậu trường, những vai học sinh đương nhiên tôi đóng tốt. Nhưng mà bộ phim này là một bộ phim tình cảm. Dĩ nhiên những cảnh âu yếm thì cũng chỉ là gia vị cho bộ phim thôi, nội dung chính vẫn là về một họa sĩ tài ba bị mù cố gắng phấn đấu, rất cảm động. Cô hiểu không?”**

“...” Lương Ưu Tuyền gật gật đầu **“Hiểu, là một người tàn tật tài hoa vượt lên chính mình.”**

Tả Húc nặng nề nói tiếp **“Diễn vai người mù rất khó, hơn nữa sau còn có cảnh người đó triền miên với nữ chính nữa. Từ trước đến nay tôi chưa từng đóng những vai giường chiếu, có chút lạ lẫm. Nhưng mà cô tuyệt đối không được nói với mọi người là tôi vì sợ cảnh giường chiếu mà không dám diễn đâu đấy...”**

Lương Ưu Tuyền ngáp thật dài, sau đó trấn an **“Anh cũng có mù thật đâu, cũng không sợ sờ nhầm...”**

Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô trợn mắt lên nói **“Tôi hiểu rồi! Bởi vì anh không thích phụ nữ, nhưng không muốn ai biết... Anh sợ trong lúc diễn không chịu được lại đá nữ chính xuống chứ gì?”**

Tả Húc vui vẻ gật đầu, đặt tay lên vai Lương Ưu Tuyền nói **“Cô hiểu tôi rồi, tri kỷ Lương Ưu Tuyền.”**

Lương Ưu Tuyền cũng vô cùng cảm động. Cô thời dài **“Vậy làm sao bây giờ? Hãy dừng nhận nữa.”**

Tả Húc nói tiếp, vẻ mặt không cam lòng, hai tay nắm lại thành nắm **“Nhưng mà tôi rất thích kịch bản kia. Cô biết đấy, lòng nhiệt huyết của tôi với nghề diễn vẫn rất mãnh liệt.”** Hắn từ từ nhìn Lương Ưu Tuyền **“Ai... Nếu cô là con trai thì chắc tôi đã yêu cô rồi...”**

(QLCC: anh là con cáo già anh dzai a)

Lương Ưu Tuyền nghe nói thế trong lòng lại thấy vui vui. Ít nhất Tả Húc cũng đã đồng ý tâm sự với cô những chuyện không muốn người ngoài biết, cảm giác được tin tưởng thật là vô cùng thỏa mãn. Huống chi nếu hắn nhận kịch bản thì cô cũng sẽ không nợ gì Ngô Thiên Khải nữa.

“Nhìn anh muốn diễn như thế, nếu có chuyện gì tôi làm được thì cứ bảo. Tôi sẽ toàn tâm toàn ý giúp đỡ.” Lương Ưu Tuyền hiệp nghĩa vỗ vỗ vai hắn.

Tả Húc mệt mỏi gật đầu **“Tôi quyết định sẽ nhận vai này. Nhưng vấn đề là nếu trong lúc diễn tôi lại tỏ ra chán ghét nữ chính thì sẽ lộ ra bí mật tôi không thích phụ nữ mất...”**

“Làm thế nào để vượt qua chướng ngại này?” Lương Ưu Tuyền rất muốn giúp Tả Húc, nhưng cô thật sự chẳng biết gì về nghề diễn cả.

Tả Húc trầm tư một lúc. Tầm 5 phút sau, hắn vỗ đùi nói **“Hay cô giúp tôi luyện tập một chút? Cô không cần nói gì cả, chỉ cần chú ý về mặt tôi thôi. Nếu có cái gì quái dị thì nói tôi, được chứ?”**

Lương Ưu Tuyền mí mắt giật giật mấy cái **“Được thì không phải không được. Nhưng tôi không biết diễn...”**

“Không cần thiết. Cô không cần nói gì, tôi nói gì thì làm thế là được. Giờ, đầu tiên đi vào phòng tôi đã.” Nói xong Tả Húc lập tức bước về phòng mình, vẻ mặt hết như chết đuối vớ được cọc.

“...” Lương Ưu Tuyền túm mớ tóc lên buộc lại, sau đó chuẩn bị mặc quần...

“Đúng rồi, không cần mặc quần. Trực tiếp lên giường.” Tả Húc lại bắt đầu mở miệng chỉ huy.

“...” Lương Ưu Tuyền nhìn đôi chân của mình, gật đầu sau đó chậm chạp lết vào phòng ngủ.

Lúc cô leo lên giường thì Tả Húc đã đeo một cái băng bịt mắt màu đen, tỏ rõ thái độ “chuyên nghiệp biết tròn biết méo”.

Lương Ưu Tuyền bất an nằm trên giường chờ hắn ra chỉ thị.

Đột nhiên Tả Húc kéo băng bịt mắt lên, nghiêm túc dặn dò **“Nếu sờ nhầm chỗ thì cô cũng dừng hô lên, như thế sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của tôi. Nhất định phải nhớ kĩ này! Tôi không thích con gái, hoàn toàn không hề hứng thú với thân thể cô. Dĩ nhiên nếu cô có thể phối hợp thân thể thì tốt, nếu không cũng không sao. Không miễn cưỡng.”**

“OK...” Lương Ưu Tuyền vô thức nắm chặt ga giường. Chắc Tả Húc cho rằng cô có kinh nghiệm, nhưng thật ra từ trước đến giờ cô luôn rất cẩn thận, tuyệt đối chưa từng vượt rào. Nhưng mà hiếm khi Tả Húc mới mở lòng, không nói nữa vậy.

Tả Húc đeo băng bịt mắt không nhìn được gì hết, như thế một công đôi việc. Đầu tiên là sẽ làm Lương Ưu Tuyền bớt cảnh giác, thứ hai là nếu sờ nhầm thì cũng không phải là hắn cố ý, là vì không nhìn thấy gì thôi, hờ hờ.

Oa ha ha ha, Tả Húc này, sao trên đời lại có người thông minh như mày chứ?!

*(QLCC: tinh thần tự sướng của anh cũng cao như em á =]. TH: *vỗ vai* anh với cô là đồng loại mà.)*

Bởi thế, buổi tập luyện chính thức bắt đầu.

“Có cần tắt đèn không?”

“Tắt đèn thì tôi nhìn vẻ mặt của anh làm sao được? Mà anh bỏ băng bịt mắt ra đi, tôi không

nhìn được ánh mắt của anh.” Lương Ưu Tuyền nói.

“Tôi muốn tập cho quen dần với bóng tối. Cứ tập một lúc đã rồi bỏ sau.”

“Ah...”

“Bắt đầu. Cô hiện tại là nữ chính, cô yêu người họa sĩ mù này và chấp nhận vì hắn hy sinh tất cả, thậm chí cả cuộc đời mình. Cố gắng cảm nhận tâm tình của nữ chính đi.”

“Hiểu rồi...” Lương Ưu Tuyền trong lòng căng thẳng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Tả Húc sờ sờ một lượt để xác định toàn bộ hình dáng Lương Ưu Tuyền. Sau đó hắn đặt một bàn tay trên khuôn mặt cô, chậm rãi cúi xuống. Cùng lúc đó, Tả Húc như biến thành một người hoàn toàn khác. Thanh âm hắn khàn khàn, giọng đầy nhục dục nói **“Anh đã là một phế nhân, em cho rằng đáng giá sao?...”**

“...” Lương Ưu Tuyền lắc đầu. Đáng giá sao được chứ?

“Ai cho cô lắc đầu? Tuy tôi không nhìn thấy nhưng tôi vẫn cảm nhận được đấy. Cô đừng làm tôi mất cảm xúc như thế nữa, trước giờ tôi hải nhất chính là những diễn viên cứ tự cho mình hơn người như thế đấy!” Tả Húc giọng điệu không vui, vén khăn bịt mắt lên nói.

“...” Lương Ưu Tuyền cười ngờ ngạc nhiên, vội tạ lỗi. Cô không ngờ lúc luyện tập Tả Húc cũng nghiêm khắc như thế, hết như đang có máy quay ở quanh đây vậy.

Tả Húc ra vẻ không kiên nhẫn thờ dài, lại đeo băng bịt mắt vào, khước miệng hơi nhếch lên.

Tiếp tục lặp lại cuộc đối thoại. Lúc này nữ chính sẽ phải nhướn người lên chủ động hôn nam chính, nghĩa là dùng hành động để tỏ rõ quyết tâm.

Lương Ưu Tuyền khó khăn ôm lấy cổ Tả Húc, lúc hai đôi môi sắp chạm vào nhau thì cô đột nhiên dừng lại.

“Anh sẽ không vì chán ghét mà cắn tôi chứ?”

“...” Tả Húc thô bạo đâm gối, sau đó nửa quỳ nửa đứng, giận dữ nói **“Phí công tôi tin tưởng cô, cô lại liên tục làm tôi mất cảm xúc. Cô có biết một diễn viên vì một cảnh quay có thể mất bao nhiêu sức lực không hả? Không diễn nữa, tôi không diễn nữa. Vốn biết cô không đáng tin mà, quả thật là lãng phí thời gian... Đúng là tôi chẳng có ai để tin tưởng cả...”** Hắn ai oán thờ dài, sau đó lần mò leo xuống giường. Xin chú ý này! Hắn vẫn chưa tháo băng bịt mắt, thế nên hành động rất là chậm, cực kì chậm.

Lương Ưu Tuyền cảm thấy vô cùng áy náy, bèn giữ cổ tay hắn lại **“Cho tôi thêm một cơ hội đi Tả Húc! Lần này tôi hứa sẽ rất nhập tâm.”**

Tả Húc hừ nhẹ **“Được rồi. Đây là cơ hội cuối cùng đấy. Tôi chưa nói ngừng cảm cô không được ngừng, nghe chưa?!”**

Lương Ưu Tuyền kiên quyết đồng ý, sau đó kéo Tả Húc quay lại ngồi trên cơ thể mình.

Lại tiếp tục đối thoại

Lương Ưu Tuyền ôm cổ Tả Húc, nhướn người dậy, một chút cũng không dám do dự, mắt nhắm nghiền, môi chạm môi.

Tả Húc cuối cùng cũng được chạm tới bờ môi mềm. Hắn lau mồ hôi, rốt cuộc cũng thành công.

“U-aaa...” Lương Ưu Tuyền không ngờ Tả Húc lại thè lưỡi ra. Chẳng lẽ lúc quay phim cũng phải hôn thật sao? Nhưng trên TV nói chỉ là chạm môi thôi mà.

Nhưng bởi vì từ nãy đến giờ cô đã bị Tả Húc phê bình đến nổi trong lòng bị ám ảnh rồi. Bởi thế cô không dám ho he gì, để mặc hắn cuốn lấy đầu lưỡi mình.

Tả Húc càng lúc càng “có cảm giác”. Hắn vòng tay qua xóc nách Lương Ưu Tuyền lên, đỡ lấy lưng của cô. Từ hôn nông đến hôn sâu, dù hắn làm gì lương ưu tuyền cũng đều không lên tiếng, yên lặng phối hợp.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt ngấm ở đầu lưỡi Lương Ưu Tuyền. Đã lâu thật lâu rồi mới có người con trai hôn cô, Lương Ưu Tuyền ngỡ rằng mình đã quên mất hương vị khi hôn rồi. Mà bởi vì cô đã quên mất nên bây giờ, khi lại được hôn, hormone kích thích bắt đầu phát sinh.

Đôi tay Tả Húc dần dần lặn vào bên trong lớp áo của Lương Ưu Tuyền. Theo bản năng, cô đưa tay ra định chặn lại, nhưng các cơ bắp của Tả Húc lại căng lên cảnh cáo. Không còn cách nào khác, Lương Ưu Tuyền đành buông lỏng tay. Nhưng để chắc ăn, Tả Húc giữ chặt đôi tay cô lên trên đỉnh đầu, khiến cô không cách nào phòng bị.

Lương Ưu Tuyền có thể cảm nhận được, tay Tả Húc đang lướt trên đùi mình, sau đó đến phần eo, rồi đến...bộ ngực. Khoan đã! Đây thật sự là một bộ phim nói về ý chí quyết tâm của con người sao?

Đúng lúc Lương Ưu Tuyền nhìn không được phải kêu **“Dừng”** thì Tả Húc đã ngồi thẳng dậy.

“Hừm, tuy lần này có khá hơn nhưng người cô vẫn cứng quá. Thả lỏng đi, hiểu chưa? Lại lần nữa.”

“...” Lương Ưu Tuyền còn chưa kịp hỏi hắn có phải ban nãy sờ nhầm rồi không thì hắn đã đè lên thân thể của cô, lại tiếp tục đối thoại...

Lương Ưu Tuyền lại phải nhướn lên chạm môi Tả Húc. Cũng không khó để đoán được là sau đó lại tiếp tục một loạt những hành động “sóng to gió lớn”. Hai chiếc lưỡi nóng bỏng triền miên giằng co, đầu lưỡi như có lửa của Lương Ưu Tuyền khiến đầu óc cô cũng choáng váng theo.

...Vuốt ve lại vuốt ve, từ từ vuốt lên trên...

“?!”... Lương Ưu Tuyền trợn trừng nhìn cái băng bịt mắt. Cô kêu dừng được không, hắn lại chạm vào ngực của cô rồi.

“?!”... Không đúng, không chỉ ngực mà tay còn lại của hắn cũng đang sờ mó cặp mông của cô nữa.

Phim này rốt cuộc nói về cái gì? Người mù giờ trò lưu manh chắc...

Đột nhiên Lương Ưu Tuyền nhận ra có một vật gì đó cứng cứng cứ chọc vào bụng mình. Cô từ từ nhìn xuống, sau khi xác nhận mình không nhận lầm liền đẩy bả vai Tả Húc **“Anh đừng nói là anh cũng có phản ứng?...”**

“Hả? Phản ứng gì?...” Tả Húc tiếp tục giả ngu, nhưng nhịp hô hấp đã trở nên rất dồn dập.

Lương Ưu Tuyền không thể nói ra được, chỉ có thể dùng tay chọc chọc. Tả Húc hét lớn một tiếng, sau đó vội bỏ băng bịt mắt ra hỏi Lương Ưu Tuyền **“Đó là phản ứng tự nhiên, ai mà cấm được chứ!?”**

“...” Chuyện này không nghiêm cứu.

“Nếu trong lúc quay phim nữ chính nhìn thấy cái này thì tám mươi phần trăm sẽ coi anh là tên háo sắc cho xem.” Lương Ưu Tuyền nghiêm trang phân tích.

Tả Húc ra vẻ ảo não nói **“Nhưng thật sự lòng tôi chẳng cảm thấy gì cả...”**

Lương Ưu Tuyền nhíu mày, nhìn thấy hắn sàu khổ như vậy thì vô cùng thương cảm. Cô kéo kéo tay hắn, an ủi **“Vậy diễn lại đi, có lẽ ban nãy là do anh quá căng thẳng thôi.”**

Tả Húc giật mình, mắt sáng ngời **“Hả?... Vẫn còn tiếp tục? Cô không mệt sao?”**

Lương Ưu Tuyền dỗi lòng lắc lắc đầu, lại quay lại nằm xuống.

Tả Húc vừa đeo băng bịt mắt vào vừa thắc mắc. Khiêu khích lâu như vậy sao vẫn chưa bị cắn câu nhỉ, chẳng lẽ Lương Ưu Tuyền bị lãnh cảm sao?

Á!... Sai lầm lớn rồi, cô ta vẫn còn cho rằng mình là thiếu nữ mà.

Đáng chết, hơn nữa hiện tại mình còn khó chịu hơn ban nãy nữa, đúng là đã làm bậy rồi mà.

Chương 19

“Cô mệt à?”

“Không sao...”

Lương Ưu Tuyền đưa tay lên dụi dụi mắt, trời ngoài kia vừa tờ mờ sáng, Tả Húc thì liên tục vừa tập diễn vừa đi tắm cho tỉnh táo, còn cô từ đầu đến cuối vẫn không dám chớp mắt.

“Có phải tôi diễn tệ thế không? Chẳng lẽ cô chẳng cảm thấy gì à?” Tả Húc cũng đã thấm mệt. Hắn đã dùng hết sức lực và vốn kinh nghiệm của mình rồi mà Lương Ưu Tuyền vẫn chưa hề nói ra những yêu cầu “không an phận” với hắn. *(xin đừng nghi ngờ năng lực của cảnh sát chứ anh.)*

“Này, tôi đang nói chuyện với cô.”

“Ê...”

“...”

Tả Húc tháo băng bịt mắt xuống, đập vào mắt là bộ mặt buồn ngủ của Lương Ưu Tuyền. Bởi thế hắn cũng nghiêng đầu nằm xuống, chiếm một phần gối. Ngay lập tức, Lương Ưu Tuyền cuộn người lại cong như con tôm. Theo như thống kê thì tư thế ngủ này chứng tỏ người ngủ thiếu đi cảm giác an toàn cũng như sự tự tin.

Tả Húc nghịch ngợm thôi thôi tai Lương Ưu Tuyền khiến cô nghiêng qua dịch gần sát vào người hắn (*mel: gần sát thôi á*chóp mắt**). Ánh rạng đông chiếu đến chiếc đuôi thon dài của cô, khiến nơi đó toát lên vẻ quyến rũ kinh người. Tả Húc không thể không than thấu trời xanh, không còn cách nào khác đành ôm lấy cái gối đi ra phòng khách.

Không sao, thất bại là mẹ thành công.

Lương Ưu Tuyền! Anh đây cũng không tin là cô hoàn toàn không có cảm giác, ngày mai đấu lại!

Giữa trưa đã đến, Tả Húc vẫn đang ngủ say không biết trời đất gì hết, còn Lương Ưu Tuyền cũng đã quên hẳn việc thức giấc. Tóm lại là cả bên trong lẫn bên ngoài phòng đều có người ngủ say.

Đình đình đình...! Chuông cửa vang lên.

Tả Húc chậm chạp đứng dậy, lười biếng đi ra mở cửa, nhìn người trước mắt một lúc mới lơ mơ nhận ra đó là Ngô Thiên Khải: “Sớm như vậy đã tới...”

“Nhanh một chút. Cả cậu và Lương Ưu Tuyền đều không nhận điện thoại, tôi còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.” Ngô Thiên Khải vừa nói vừa đưa mắt tìm Lương Ưu Tuyền.

Điện thoại Tả Húc ở trong phòng ngủ, di động Lương Ưu Tuyền đang nằm ngoài phòng khách, đương nhiên cả hai người đều không thể nghe thấy tiếng điện thoại của mình.

“Vậy để tôi đi gọi cô ấy dậy.” Tả Húc kéo tấm rèm lên, mơ mơ màng màng bước về phòng ngủ thì lại bị Ngô Thiên Khải chặn lại. Hắn lễ phép hỏi: “Nếu tiện thì giao chuyện này cho tôi được không?”

“Đương nhiên không tiện, cô ấy đang không mặc quần áo.” Tả Húc buột miệng.

“...” Ánh mắt nghi ngờ.

“...” Sự im lặng đáp lại.

“Ý tôi là, theo lời Lương Ưu Tuyền nói với tôi thì cô ấy có thói quen ngủ không mặc đồ, nhất định cửa phòng đã bị khóa lại rồi.” Tả Húc lập tức chống chế.

Ngô Thiên Khải không có hứng trả lời, chỉ đi đến ngồi cạnh bàn ăn, chờ đợi.

Tả Húc làm bộ như cửa phòng ngủ đang đóng chặt, giả vờ giả vệt gõ vài tiếng.

“Cửa không khóa, vào đi...” Từ trong phòng trong vọng ra tiếng ngái ngủ, chứng minh những gì hắn làm từ nãy đến giờ là hoàn toàn vô nghĩa.

“...” Tả Húc vội ho một tiếng, vừa mở cửa vừa tự bào chữa: **“Ồ, đúng rồi, ngủ trưa thì có mặc đồ.”** Nói xong, hắn nhanh tay đóng chặt cửa phòng, vừa ngẩng đầu lên thì kinh ngạc nhìn thấy hai bắp đùi trơn láng của Lương Ưu Tuyền lộ ra bên ngoài.

Tả Húc vội vàng cầm lấy chiếc quần nằm ở bên giường, nhảy lên trên giường, kéo chân Lương Ưu Tuyền qua giúp cô mặc quần. Sau đó hắn ôm cô xuống giường, giữ cô đứng yên trên tấm thảm.

Tả Húc vừa mới chuẩn bị giúp cô đeo thắt lưng thì Lương Ưu Tuyền đã ngơ ngác mở mắt ra, hai chân cô mềm nhũn trở lại bên giường, bò đến bên gối: **“Để cho tôi ngủ thêm một lúc...”**

Tả Húc nửa quỳ nửa ngồi ở bên giường, nâng bả vai cô lên lay lay: **“Ngô Thiên Khải đang chờ cô ở ngoài kia.”**

“...” Lương Ưu Tuyền mặt mày nhú mày: **“Anh ta chờ tôi làm cái gì...”**

“Hôm qua hai người đã hẹn nhau đi ăn trưa còn gì?”

Lương Ưu Tuyền căng mắt nhìn đồng hồ báo thức, đẩy cánh tay Tả Húc ra, lại đổ người nghiêng sang một bên: **“Anh nói với anh ta hẹn lần khác đi...”**

“Tôi là thư ký của cô đấy à?” Tả Húc mở miệng, tuy giọng nói vô cảm nhưng thật ra tâm tình đang sung sướng.

” Cộc cộc cộc”... Ngô Thiên Khải gõ cửa lấy lệ, rồi tự mình đẩy cửa ra. Hắn biết việc này là bất lịch sự, nhưng hắn cần biết Tả Húc và Lương Ưu Tuyền đang làm gì mới được.

Khi hắn bước vào lại vừa đúng lúc thấy Tả Húc đang đứng ở bên giường, trong khi đó Lương Ưu Tuyền đang say ngủ, mông chổng lên trời, tư thế vô cùng thoải mái.

Ngô Thiên Khải hướng về phía Tả Húc vẫy tay, ý bảo hắn ra ngoài kia nói chuyện.

...

“Tiểu Húc, nếu cậu cũng thích Lương tiểu thư thì tôi sẽ rút lui.” Ngô Thiên Khải mặt nghiêm túc nói.

Tả Húc nghe vậy liền giật mình, vẻ mặt kinh ngạc: **“Thích cô ta?... Thiên Khải, trước khi ra khỏi nhà anh đã uống nhiều rượu lắm à?”**

Ngô Thiên Khải nhìn vẻ mặt của Tả Húc, cảm giác Tả Húc đang muốn hét lên rằng nếu có người đàn ông nào thích Lương Ưu Tuyền nhất định kẻ đó bị điên rồi, hắn mỉm cười: **“Đương nhiên nếu không thì hoàn hảo rồi. Nhưng cậu không thấy Lương Ưu Tuyền là một người con gái rất đặc biệt sao?”** Tuy nói Ngô Thiên Khải là tuyên thủ quyền anh, cơ bắp mạnh mẽ, nhưng hắn lại thích con gái Đông Phương có khung người nhỏ xinh, đến mức sợ rằng chỉ một cái không cẩn thận sẽ làm gãy xương bạn gái.

Thông qua lần cuộc hội thoại đơn giản lần trước, Ngô Thiên Khải đã phát hiện Lương Ưu Tuyền vốn rất nhiệt huyết, lại không hề căm ghét mấy trò bạo lực, cũng rất thích chơi thể thao. Tóm lại, hai người rất hợp nhau, Lương Ưu Tuyền lại phù hợp với tiêu chuẩn chọn bạn gái của hắn, tuy chân nhỏ tay thon nhưng cũng không hề yếu đuối, đúng là hoàn hảo.

“Đúng, tôi cũng có cảm giác đó. Ra tay độc ác, lòng dạ nhỏ nhen, thậm chí còn ngang nhiên chiếm phòng ngủ của chủ nhà.” Tả Húc thật thà nói.

Ngô Thiên Khải cười to sảng khoái, nhìn qua một lượt, cũng thấy căn phòng này hơi chật chội: **“Nhân tiện nói tới chuyện này, sao cậu không đổi một nhà trọ lớn hơn?”**

“Cũng quen rồi nên không muốn di chuyển nhiều, huống chi Lương Ưu Tuyền cũng không ở lại lâu.” Tả Húc lấy ra cho mình một điều thuốc, đồng thời đưa cho Ngô Thiên Khải một điều.

Ngô Thiên Khải rít một hơi, đâm nhẹ vào ngực Tả Húc: **“Vừa rồi tôi hỏi quan hệ của hai người cậu cũng đừng để ý. Tôi rất sợ mấy cái loại quan hệ kiểu... Cậu hiểu mà, đúng không?”**

“Ừ, tôi hiểu.” Môi Tả Húc tạo thành một đường cong, tuy ngoài cười nhưng trong lòng không cười. Hắn nói thêm: **“Để lại phòng cho hai người, buổi chiều tôi còn một hội nghị phải tham dự.”**

Ngô Thiên Khải nhìn hắn bằng ánh mắt cảm kích rất giống khi còn nhỏ!

Tả Húc vui vẻ nhìn ánh mắt cảm kích của hắn, sau đó trở về phòng ngủ lấy áo sơ mi.

Lúc ngang qua bên giường, hắn hạ giọng, dặn dò: **“Tôi đi rồi, Ngô Thiên Khải thì chưa.”**

“Ừm...”

“...” Tả Húc một mặt quan sát kỹ từng động tĩnh trong phòng khách, một mặt quay đầu lại, nói tiếp: **“Với quán quân quyền anh thì khỏi cần nường tay.”**

Lương Ưu Tuyền bướng bỉnh nhưn mày, giơ tay lên, không kiên nhẫn xua tay.

Tả Húc nhìn cô ngủ giống y đầu lợn chết, sắc mặt trầm xuống, tiện tay nắm lấy cái gối, đúng lúc hắn đi đến cửa liền xoay người tay ném cái gối trở lại, vừa vắn trúng vào hai gò má của Lương Ưu Tuyền.

“Ừ...” Lương Ưu Tuyền đang nằm thẳng cẳng bật dậy, giận dữ chỉ Tả Húc: **“Anh cút với tốc độ ánh sáng cho tôi nhờ!”**

Tả Húc ngoan ngoãn, nói gì nghe nấy **“Ha ha, tỉnh rồi”.**

Ngô Thiên Khải cũng nghe được tiếng gầm của Lương Ưu Tuyền, quả nhiên rất cá tính.

Tả Húc mặc chậm rãi mặc vest, thờ dãi: **“Tôi không hiểu anh thấy cô ta hay ở chỗ nào. Cái gì cần cũng không có, tính tình thì như cái sọt...”**

Ngô Thiên Khải búng ngón tay: **“Điều quan trọng là cô bé này có thể trói tôi một chỗ.”**

“...” Được, thích bị ngược đãi vốn không cần lý do. Mà nghĩ lại thì hắn cũng không có quyền cười nhạo người khác. Chẳng phải chính hắn cũng đã lăn lộn một đêm trên giường với kẻ thích ngược đãi người khác đó sao

※※※

Một tiếng sau.

Lương Ưu Tuyền ra khỏi phòng ngủ, nhưng cô chỉ nhìn thấy một mình Ngô Thiên Khải đang ngồi trên sofa lật tạp chí. Lương Ưu Tuyền lên tiếng: **“Tả tổng ra ngoài rồi à?”**

“Ừ, em đói bụng hả?” Ngô Thiên Khải đứng dậy chào hỏi theo lễ, cũng không quên đánh giá quần áo cô mặc. Áo sơ mi rộng thùng thình bao quanh cặp đùi, nhìn rất hấp dẫn: **“Tiểu Húc tuy là chủ nhà của em, nhưng cậu ấy cũng là đàn ông, em mặc như vậy rất dễ làm người ta có ý đồ xấu.”**

Lương Ưu Tuyền cười, không trả lời. Anh nhầm rồi, anh ta là đàn ông nhưng cũng có phần là phụ nữ đấy.

“Tối hôm qua tôi có chuyện đột xuất nên quên mất cuộc hẹn, thật xin lỗi.” Lương Ưu Tuyền lại nhớ tới chuyện diễn tập tối hôm qua. Tuy nói rằng Tả Húc không thuộc dạng đàn ông bình thường, nhưng quả thật kỹ thuật của hắn rất cao siêu. Nụ hôn của hắn nóng bỏng, đầu lưỡi hắn nóng bỏng, thật sự đã khiến cô suýt quên hắn là đồng tính mà đắm chìm trong đó.

“Thay quần áo đi. Tôi đưa em đi ăn.” Hai tay Ngô Thiên Khải đút trong túi quần, cười rạng rỡ.

Lương Ưu Tuyền nghĩ trong lúc chủ vắng nhà mà từ chối lời mời cũng không thích hợp lắm, cho nên cô lên tiếng đồng ý rồi đánh răng rửa mặt thay quần áo.

...

Lúc hai người đi ăn cũng tầm quá trưa, mọi chỗ đã vắng khách, Ngô Thiên Khải dẫn Lương Ưu Tuyền tới một nhà Tây khá nổi tiếng.

Lương Ưu Tuyền nhìn sự sang trọng trong nhà hàng lại thấy hơi nản. Thật ra cô vẫn muốn ăn cơm rau xào, thịt băm với cá dầm trộn cơm, toàn những món ăn bình dị.

“Khi ra ngoài em không trang điểm sao?”

“Tôi không phải người của công chúng thì cần gì trang điểm, chỉ tổ lãng phí thời gian.”

Lương Ưu Tuyền nhún mày: **“Ý anh là lúc tôi không hóa trang nhìn rất xấu?”**

“Đương nhiên không phải. Chỉ là đây là lần đầu tiên tôi thấy một người con gái tầm tuổi em từ lúc chuẩn bị đến khi bước ra khỏi nhà mà chỉ cần 8 phút.” Ngô Thiên Khải giơ lên chén rượu đỏ, mỉm cười nói.

Lương Ưu Tuyền đã có kinh nghiệm say rượu – chính là lần trước đã cường hôn Tả Húc. Từ đó cô đã quyết định sẽ không uống rượu ở nơi công cộng dưới mọi tình huống. Bởi vậy thay vì là ly rượu, Lương Ưu Tuyền giơ cốc nước đá lên, thản nhiên nói: **“Tả Húc quyết định sẽ diễn bộ phim kia, nên giao dịch lúc trước bị hủy bỏ.”**

Ngô Thiên Khải nhấp miệng uống rượu, thông thả hé môi: **“Xem ra là một tin xấu.”**

Lương Ưu Tuyền cúi đầu tạ lỗi: **“Lúc này tôi vẫn chưa muốn có bạn trai, thật ngại quá.”**

Ngô Thiên Khải khoanh tay trước ngực, lưng từ từ dựa vào ghế, cười hỏi: **“Là không muốn có bạn trai hay là do tôi không làm em hài lòng?”**

Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn những đường nét rõ ràng trên mặt Ngô Thiên Khải. Người này quả nhiên giống anh trai cô, tuy rất sôi nổi nhiệt huyết những vẫn rất quyền rũ, mà nếu ở bên kiểu đàn ông này sẽ cảm thấy rất an toàn.

Cô cũng không biết nói gì cho tốt, chỉ biết nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên kinh ngạc bắt gặp một người con trai đẩy một cô bé nữ sinh ra, phóng ra giữa đường cái chạy như điên, phía sau anh ta là một phụ nữ trung niên vừa la vừa kêu bắt kẻ trộm.

Ngay lập tức, Lương Ưu Tuyền đứng dậy lao ra khỏi nhà hàng khiến Ngô Thiên Khải giật mình. Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chỉ thấy Lương Ưu Tuyền rất nhanh đã vượt qua người phụ nữ trung niên, hơn nữa, trong tay cô còn cầm một viên gạch, nhắm tên con trai kia phía trước ném tới.

Bộp! ... Viên gạch trúng vào cái đầu tên móc túi, hắn phần hận xoay quá, huyết sáo một tiếng.

Một đám người qua đường hóa ra chính là đồng lõa của tên kia cải trang lao tới bao vây Lương Ưu Tuyền. Chỉ nháy mắt Lương Ưu Tuyền đã bị bảy tám người cơ bắp cuộn cuộn bao quanh.

Người phụ nữ trung niên thấy mấy tên đàn ông to lớn cầm gậy gộc, sợ tới mức ôm đầu thét chói tai. Lương Ưu Tuyền cứng cỏi không nói hai lời, đầu tiên tung ra một cước đá người ở giữa ngã xuống đất, lập tức đẩy người phụ nữ kia ra khỏi vòng vây, cô gấp gấp nói: **“Cô chạy trước kêu người tới giúp...”**

“Tôi xin các người, đây là tiền chữa trị cho con tôi đang nằm viện...” Người phụ nữ chảy nước mắt đầy mặt, bà vừa ra khỏi ngân hàng đã bị tên kia giật túi xách. Đó là năm vạn do bà đã tích góp bao nhiêu năm nay.

Cả nhóm người cơ bắp cuộn cuộn kia thậm chí không thèm nhúc nhích. Tên đầu xỏ lời từ trong túi ra xấp tiền nhân dân tệ được xếp ngay ngắn, vô sỉ bóc ra lớp bao giấy rồi đếm tiền.

Nhất thời, Lương Ưu Tuyền bị lửa giận lấn át. Cô sờ soạn xuống bên hông. Không xong rồi! Còng tay và huy hiệu đều quên ở nhà rồi. (PV: chém a~)

Vấn đề lớn hơn là, ngay cả khi cô có thể đập được tám tên cơ bắp này, nhưng một khi mấy người chúng phân ra chạy trốn đi thì cũng không lấy lại được tiền.

Lúc này, một chiếc xe xông lên lối đi bộ, quay 90° chặn lại đường thoát của mấy tên kia.

Lương Ưu Tuyền chăm chú quan sát thì thấy Ngô Thiên Khải từ trên xe nhảy xuống, nghiêng đầu về phía Lương Ưu Tuyền cười, ý bảo cô có thể không cần để ý chuyện gì khác, cứ thoải mái hành động.

Mấy người khác thầm than khi nhìn chiếc xe to lớn của Ngô Thiên Khải, sau đó quay ra nhìn cánh tay trắng kiêu của hắn lại càng hoảng hơn.

Ngay lúc đám người kia đang do dự, Lương Ưu Tuyền từ bồn hoa cạnh đó cầm lên hai viên gạch, bàn tay xoay vòng, răng rắc răng rắc, hai tên bị ném còn không kịp phản kháng, lúc trợn trắng mắt lên cũng là lúc nhận gạch vào mồm.

Không thể không nói, Lương Ưu Tuyền rất biết kỹ thuật chiến đấu, mỗi lần đều chuẩn xác vào huyệt vị không hề nhầm chỗ, có thể khiến đối phương bị choáng trong chốc lát.

Sáu người còn lại sợ mất vía, lại nhìn hai tên vừa ngã xuống liền tiến lên muốn đâm Lương Ưu Tuyền. Nhưng vừa giơ lên nắm đấm đã bị một lực rất mạnh giữ lấy, sau vài tiếng loảng xoảng leng keng vang lên, hai gã lưu manh như hai củ cải trắng nát nhừ bị vất lên thân xe, bánh xe. Ngô Thiên Khải mở cửa xe, một tay ôm hai người, vút bốn tên no đòn đang mê muội vào bên trong.

Lương Ưu Tuyền thoáng cười nhẹ, trong lòng rất cảm tạ cử chỉ trượng nghĩa của Ngô Thiên Khải.

“Em một tôi ba?” Ngô Thiên Khải nhìn bốn tên tiểu khoai tây còn lại.

“Không được! Anh hai tôi hai!”

“...” Ngô Thiên Khải bật cười một tiếng. Thấy mấy tên kia có ý đồ chạy trốn, hắn vươn cánh tay đuổi ra, dễ dàng bắt lấy cái cổ của chúng. **Cốp! Cốp!** ... Hai tên lưu manh đã được thân mật tiếp xúc với cái cật điện.

Lương Ưu Tuyền cũng không yếu thế, từng bước bước về phía trước, nắm bả vai người này làm điểm tựa, dùng sức cong đầu gối lên, mạnh mẽ tấn vào chỗ hiểm của người này, ngay sau đó, xoay tròn vùng chân hướng tới quai hàm người kia, vù vù... Úi chà! Gục rồi!

Cuối cùng còn một tên cơ bắp cuộn cuộn còn sống mà còn thống khổ hơn chết, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, hai tay dâng lên cái bao tiền, run rẩy nói: **“Không phiền đến đại tỷ phải ra tay! Để tôi tự giãc! ...”** Nói xong, anh bạn nhỏ tự đâm một phát, không thấy choáng váng, lại đem đầu đập vào vỏ xe, vẫn không thấy choáng váng, hắn tội nghiệp nhìn về phía hai người “nam nữ mặt lạnh” kia **“...”** **Chị hai, đầu tôi rất là cứng...”**

“Đi qua kia!”

“Dạ!”

“A...”

Tên cơ bắp che mông đi lên xe, ôi hoa cúc* của hắn...

(từ thường xuất hiện trong danmei *cười*)*

5 phút sau, xe cảnh sát đã tới. Đầu tiên là áp tải một hàng du côn đi lên xe, sau đó dẫn người bị hại theo sau trở về cục cảnh sát ghi chép. Khi cảnh sát biết Lương Ưu Tuyền cũng là cảnh sát thì không ép cô và Ngô Thiên Khải trở về lấy khẩu cung nữa.

“Tiểu thư, xin cho tôi biết tên của cô, hôm nay ít nhiều cũng nhờ có cô...” Người phụ nữ giữ chặt tay Lương Ưu Tuyền, những giọt nước mắt nóng hổi tuôn trào.

“Xử lý những phần tử xấu là công việc của tôi. Về sau cô đi rút tiền không nên đi một mình.” Lương Ưu Tuyền rút khăn giấy ra, đưa cho người phụ nữ kia..

Đến khi xe cảnh sát đi xa, Ngô Thiên Khải mới hỏi: **“Cảnh sát chìm còn có thể kiêm chức bảo tiêu?...”**

“...” Lương Ưu Tuyền do dự một giây rồi gật đầu: **“Tôi đang trong thời gian nghỉ dài hạn, cần chút tiền tiêu vặt.”**

“Ra vậy.” Ngô Thiên Khải cười cười: **“Khó trách Tả Húc nói em cũng không ở lại lâu.”**

Lương Ưu Tuyền cười không đáp. Ngày nào chưa phá được án thì Tả Húc cũng không chạy thoát khỏi năm ngón tay cô đâu!

Đúng lúc này, Ngô Thiên Khải từ từ nâng lên một bàn tay của Lương Ưu Tuyền lên. Lương Ưu Tuyền theo bản năng rút ra, lại bị hấn bắt lấy thật nhanh. Sau đó Ngô Thiên Khải nhanh nhẹn xé mở miếng băng cá nhân, dán lên mu bàn tay bị thương của cô.

“Cần gì phí sức như vậy, kỳ thật chỉ cần một mình tôi cũng có thể giải quyết vài cái phế vật kia.” Ngô Thiên Khải nhìn cô, tay để lên phần cao cao ở lưng cô, nhẹ nhàng ấn xuống.

“...” Lương Ưu Tuyền mím môi không nói gì. Vừa rồi bởi vì quá tức giận cô quả thật ra tay hơi mạnh, không ngờ khiến bản thân cũng bị thương. Cô trộm liếc Ngô Thiên Khải một cái... Bề ngoài anh ta có vẻ cầu thả, không ngờ cũng rất chu đáo.

“Ưu tuyền... Chuyện đó... em cho tôi một cơ hội được không, tôi rất thật lòng.”

“...” Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn hấn trong chốc lát, mãi sau mới lên tiếng: **“Anh không thấy phiền thì tùy anh vậy.”**

Ngô Thiên Khải thấy được cô đồng ý thì cười nhẹ rồi kéo tay cô trở về nhà hàng.

Nhưng Lương Ưu Tuyền ăn chưa được ba miếng, chuông di động lại vang lên...

“Lương Ưu Tuyền, cô có khái niệm về thời gian không hả? Nhìn xem hiện tại mấy giờ rồi?”

Tả Húc ngay lập tức đánh đòn phủ đầu.

Lương Ưu Tuyền nhìn chiếc đồng hồ trước mắt: **“Hai giờ rưỡi chiều, có chuyện gì à?”**

“Có chuyện gì á? Trong khi tôi đang ở chỗ ngư long hỗn tạp thì cô lại thoải mái an tâm đi hẹn hò?”

“A! Tôi còn tưởng rằng anh đang họp. Anh ở đâu, tôi lập tức đi tìm anh.” Lương Ưu Tuyền bật dậy.

“Khỏi, tôi chết rồi!”

Tút tut tut tut... Tả Húc ngắt di động.

Chương 20

“...” Lương Ưu Tuyền quay sang nhìn Ngô Thiên Khải lúc này đang không hiểu gì, cúi đầu rời bàn, cầm điện thoại đi đến phía toilet.

Sau một hồi chuông, Tả Húc mới chậm rãi nghe điện thoại...

“Anh muốn chết à? La hét cái gì?!” Lần này đến lượt Lương Ưu Tuyền đánh đòn phủ đầu.

“...”

“Anh chết ở chỗ nào rồi?!”

“... Trường quay cảnh cổ trang.”

“Chờ ở đấy!”

“Này... Chỗ này đang quay, cấm người lạ. Cô bắt taxi đi, tôi sẽ trả tiền.”

“Rồi.”

Cạch!... Lương Ưu Tuyền mạnh mẽ tắt điện thoại.

...

Cô quay lại chỗ bàn ăn, vội xin lỗi **“Thật xin lỗi Ngô tiên sinh, tôi có việc đột xuất.”**

“Ah, để anh đưa em đi.” Ngô Thiên Khải nhận ra cô không có ý định ngồi xuống.

Lương Ưu Tuyền cười, lắc đầu **“Lần sau đi. Hẹn gặp lại anh sau.”**

Ngô Thiên Khải đưa cô ra đến cửa nhà hàng, sau đó giúp cô bắt taxi, thậm chí còn thanh toán trước tiền xe khiến Lương Ưu Tuyền ngại vô cùng, nhất quyết từ chối. Lớn ngần này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên cô được hời như vậy.

(QLCC: ý ở đây là được bao ăn rồi bao tiền xe,... Không nghĩ ra từ nào khác ~ ai nghĩ ra nhắc QL với T^T)

Tuy vậy Ngô Thiên Khải rất cố chấp, hoặc là để hắn trả tiền, hoặc là để hắn đưa đi.

“VẬY... Cảm ơn anh, liên lạc sau nhé.”

Lương Ưu Tuyền hạ cửa sổ xuống, tỉnh vẩy tay bye bye, không ngờ Ngô Thiên Khải lại kéo hẳn đầu cô ra khỏi cửa sổ, sau đó dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán khiến Lương Ưu Tuyền hóa đá, dù xe taxi đã đi xa vẫn chưa hoàn hồn.

Lương Ưu Tuyền sờ sờ trán. Ngô Thiên Khải từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, chắc chắn là đã bị ảnh hưởng bởi văn hóa Tây phương rồi. Nhưng nói gì thì nói cô vẫn không thể không đỏ bừng mặt.

30 phút sau

Lương Ưu Tuyền đến trường quay, quả nhiên được bảo vệ yêu cầu xuất trình giấy thông hành. Không còn cách nào khác, cô đành gọi cho Tả Húc. Chỉ một lát sau, thư kí của Tả Húc – Lưu Na đã tới đón cô.

Trong lúc vô tình, Lương Ưu Tuyền nhận ra cái đồng hồ ở trên tay Lưu Na là một chiếc Omega. Loại đồng hồ này không phải là cao cấp gì, nhưng giá của nó thấp nhất cũng phải đến mấy vạn nhân dân tệ.

Thử hỏi một bà mẹ độc thân có hai con lương mấy ngàn nhân dân tệ lấy tiền đâu ra để mua một vật phẩm xa xỉ đến vậy?

“Lý tiểu thư, cái đồng hồ của chị đẹp thật đấy.” Lương Ưu Tuyền tiến lại gần bắt chuyện.

Nụ cười của Lưu Na đột nhiên gượng gạo. Chị ta theo bản năng che che cổ tay **“Cũng chỉ là hàng nhái thôi mà, ha ha.”**

Lương Ưu Tuyền không nói gì thêm, nhưng nhìn thái độ kì quặc của Lưu Na thì bắt đầu nghi ngờ.

...

Xoẹt xoẹt xoẹt... Phim trường của bộ phim kiếm hiệp rất náo nhiệt. Tả Húc ngồi cách đó không xa đang chăm chú quan sát, bên cạnh còn có một cô diễn viên đang mặc trang phục cổ đứng lặng im, vẻ mặt lo lắng.

Tả Húc liếc Lương Ưu Tuyền một cái, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay, ý nói cô lại gần đây.

Đây là chốn đông người, Lương Ưu Tuyền cũng không muốn làm mất mặt Tả Húc. Bởi thế cô vòng qua mấy cái camera đi đến bên cạnh Tả Húc. Cùng lúc này, cô nữ diễn viên ban nãy đứng cạnh Tả Húc đã bị phó đạo diễn gọi ra để chỉ đạo võ thuật dạy cách dùng kiếm. Cô ta trông mèo vẽ hổ cũng bắt chước theo, nhưng động tác vẫn mềm mại không có tí sức lực nào.

Tả Húc chỉ chỉ cái ghế nhỏ bên cạnh **“Cô là màn che à?”**

“...” Lúc này Lương Ưu Tuyền mới phát hiện cô đang đứng chắn tầm mắt của Tả Húc. Cô vội quay lại ngồi trên chiếc ghế Tả Húc chỉ, so với ghế của hân thấp hơn một đoạn, tình cảnh giống hết một tiểu cung nữ đang chờ đến lượt hầu hạ hoàng thượng.

“Cà phê.”

Lương Ưu Tuyền sắc mặt tối sầm, sau đó cầm bình cà phê rót ra cốc. Lúc cô đưa ly cà phê cho Tả Húc thì hân mới đề ý đến cái băng dán cá nhân ở mu bàn tay cô.

Tả Húc liếc xuống dưới thì đập vào mắt là cái ống quần dính đầy bụi đất. Hân không khỏi nhướn mày, hỏi **“Cô đi hẹn hò hay là đi đánh nhau thế hả?”**

“Cả hai.” Lương Ưu Tuyền lại ngồi xuống, thái độ xem thường.

Tả Húc liếc cái gáy của Lương Ưu Tuyền, sau đó đá đá chân **“Cô ra kia dạy cô diễn viên kia cách dùng kiếm có lực đi. Tôi thấy cô diễn viên này cũng không tệ, đang tính nâng đỡ cô ta.”**

Lương Ưu Tuyền giật mình. Cô nhìn về phía nữ diễn viên nghệ danh là Mimi kia, thấy cô ta đang tập kiếm thì híp mắt lại **“Nếu cho tôi cầm đao với cầm thương thì tôi sẽ không ngăn được cảm xúc mà ‘nghịch’ một chút đâu.”**

“Hình như cô đang bức mình? Chẳng lẽ là vì tôi làm hỏng buổi hẹn hò của cô?” Giọng nói sắc mùi dấm chua.

Lương Ưu Tuyền liếc hân **“Anh có trả lương cho tôi không mà tôi phải đứng lên làm bao cát cho người khác đánh?”**

“Đánh trống lảng?”

“Biết rồi thì hỏi làm gì? Im ngay.”

“...” Tả Húc thối thối mấy lọn tóc trước mặt, bỏ qua việc truy hỏi Lương Ưu Tuyền có hài lòng với buổi hẹn hò kia không.

Bắt đầu tiến hành quay, lập tức không khí trở nên im lặng dị thường.

“Á á á...” Cô diễn viên kia vô ý té ngã trên đất, nũng nịu chu miệng lên nói, chẳng có tí khí phách gì giống một nữ hiệp.

Lương Ưu Tuyền nhin không được che miệng cười. Cô còn nhớ lời thoại là : **Xem bốn cô nương dạy đồ lữ chuột nhắt các người đây!**

Đột nhiên có một cái bóng đen xẹt qua đỉnh đầu Lương Ưu Tuyền. Cô tò mò ngược lên thì thấy có một người đang đu dây ở trên đỉnh đầu, mà xung quanh còn có rất nhiều diễn viên khác cũng đang bay bay.

(QLCC: cái này chắc nhiều người cũng biết. Những cảnh khinh công thì người ta phải đeo dụng cụ bảo hộ sau đó đi qua đi lại trên trời ý mà ~ Ban đầu Quân Lót tưởng ý ở đây ám chỉ các diễn viên nhào lộn, hôm nay cuối cùng đã thông rồi.)

“Này, tôi cũng muốn bay bay như thế kia, cho tôi thử đi mà...” Lương Ưu Tuyền bắt đầu húng thú, liền lay lay đầu gối Tả Húc.

“Không được, sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của bộ phim. Nếu cô muốn đi chơi thì, hừm... bên kia có mấy con ngựa đấy, cô có thể luyện phi ngựa qua vòng lửa.”

“...” Lương Ưu Tuyền trừng mắt nhìn Tả Húc một cái, sau đó thật sự đi đến bên chuồng ngựa. Tưởng cô không biết cưỡi ngựa hả, còn mơ đi.

Lương Ưu Tuyền dắt ra một con ngựa đen tuyền, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên trên yên ngựa. Cô kéo dây cương bước thử vài bước, sau khi xác định mình có thể khống chế con ngựa này liền ngạo nghễ hếch cằm lên nhìn Tả Húc, cưỡi ngựa đi bộ đến bên thảm cỏ trống trải.

Tả Húc hình như đang nhếch môi lên, sau đó cầm cái loa công suất lớn hỏi **“Dám phi như bay không?”**

Lương Ưu Tuyền làm động tác OK, sau đó **“Hah”** một tiếng, vó ngựa nổi lên.

“Dám cầm kiếm không? Ngay bên cạnh yên ngựa đó.”

Lương Ưu Tuyền thuận tay sờ xuống, cầm lấy cái chuôi kiếm, nhanh như chớp chạy như điên, cảm giác hết như một vị đại hiệp tài uy.

Đến lúc này Tả Húc mới nói tiếp **“Dám mặc trang phục cổ trang cầm kiếm chạy trên ngựa không?”**

“...” Lương Ưu Tuyền giữ chặt cương ngựa, phát hiện ra có mấy nhân viên công tác đang đi đến gần mình. Thiết kế trang phục ngẩng lên cười **“Ban này diễn viên đóng thế của cảnh cưỡi ngựa đã ngã bị thương, xin cô làm ơn xuống thay quần áo. Giá cả có thể thương lượng sau cũng được, nếu cảnh quay mà chậm trễ thì nhất định Tả tổng sẽ không tha cho chúng tôi.”** Còn mấy người bên cạnh cũng dùng ánh mắt khẩn cầu chớp chớp nhìn Lương Ưu Tuyền, trông rất tội nghiệp.

“?!” Lương Ưu Tuyền cắn răng mở miệng nhìn về phía Tả Húc thì thấy hắn đã sớm đưa lưng quay lại, ngồi nguyên vị trí ban đầu.

Một tiếng sau Lương Ưu Tuyền cầm 500 nhân dân tệ quay lại ngồi cạnh Tả Húc. Cô vừa rút khăn giấy ra lau khô vết son môi vừa tức giận **“Thì ra anh là loại người như thế? Dám lợi dụng lòng bác ái của tôi?!”**

Tả Húc đặt tay ở thái dương huyệt, hết sức chăm chú nhìn cảnh quay, hoàn toàn không để ý đến lời rống gào của Lương Ưu Tuyền.

Chỉ một lúc sau, cô diễn viên kia đã quay lại gần Tả Húc, cung kính hỏi **“Tả tổng, vừa rồi em diễn tốt chứ ạ?”**

“Tốt hay không thì phải hỏi đạo diễn, hỏi tôi làm gì?” Tả Húc lạnh lùng nhú mày.

Cô diễn viên kia xấu hổ mím môi, cúi đầu bỏ chạy.

Lương Ưu Tuyền còn nhớ ban nãy Tả Húc nói muốn nâng đỡ cô diễn viên này, sao thái độ lại lạnh lùng thế này?

“Lương Ưu Tuyền, cô ở chỗ của tôi kiếm lời mấy trăm nhân dân tệ như vậy thì tối nay cô phải mời tôi đi ăn.” Tả Húc đùa.

“Không mời. Đây là tiền tôi kiếm bằng công sức của tôi, tôi phải đưa cho mẹ mình.” Lương Ưu Tuyền nhét tiền vào trong túi quần.

“...” Cúi chỏ Tả Húc nghiêng một cái, tý nữa trượt chân.

“Này, anh không phải muốn nâng đỡ cái cô Mimi kia à? Sao lại đối xử với cô ấy như thế?”

“Nâng đỡ ai là quyền của tôi. Tôi chỉ để ý đến hiệu quả kinh tế và lợi ích thôi.”

“Đúng là đồ tham tiền. Thế mà ai cũng nói chỉ cần được anh để ý đến thì đều có thể nổi danh.” Lương Ưu Tuyền cười nhạt.

“Đó là sự thật. Nếu tôi mà muốn nâng đỡ cô thì cô cũng sẽ nổi danh, nhưng chẳng qua là cũng phải tốn một chút tiền nâng ngực.” Nói xong câu đó, Tả Húc lập tức giơ tay lên tránh đòn của Lương Ưu Tuyền.

Hắn nói tiếp, môi nhìn như không cử động **“Cô nhỏ mọn như vậy thì để tôi mời. Còn nữa, không được làm ầm, tôi đang làm việc.”**

Lương Ưu Tuyền phần uất rút tay về **“Tôi muốn ăn cơm xào rau. Bao giờ anh xong việc?”**

“Cô vừa ăn rồi còn gì?”

“Tôi mới ăn được hai miếng thì đã bị anh gọi lại đây! Lãng phí bao nhiêu đồ ăn.” Lương Ưu Tuyền xoa xoa cái bụng khô quắt khô queo của mình.

Tả Húc không nói gì thêm, khoe miệng không tự chủ được mà khê giờ lên.

...

Lương Ưu Tuyền trong lúc Tả Húc đang bận rộn thì lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Lưu Na. Từ sau khi cô hỏi về cái đồng hồ kia thì Lưu Na không tới gần Tả Húc nữa, mà hình như còn cố gắng tránh xa. Càng nghĩ Lương Ưu Tuyền càng thấy không hợp lý.

Cô gửi tin nhắn về cho tổng bộ: **Điều tra Lưu Na, đặc biệt là các mối quan hệ.**

Rất nhanh có phản hồi: **Em gái, mẹ gọi em đêm nay về ăn cơm, mẹ làm món em sườn kho tàu em thích nhất đấy. À đừng quên dắt bạn trai về, ba có chuyện muốn nói.**

Lương Ưu Tuyền mặt đen sì: **Để xem đã.**

Tổ trưởng tổ trọng án Lương Ưu Hoa: **Không được, hôm nay là mừng thọ bảy mươi của ông Vương ở lầu 1, em phải về.**

“...” Đây là lý do gì thế này?

Đến 6h30, Tả Húc rút cuộc đã xong một ngày công tác.

Lương Ưu Tuyền biết nhất định Tả Húc sẽ trốn không đi, cho nên cô chủ động đòi lái xe, sau đó đi đến nhà mình.

Tả Húc vẫn không biết gì, cho đến khi có một người mặc cảnh phục xẹt qua tầm mắt thì hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, lại thấy một cái biển đề: Khu ký túc xá của công an.

“Cô định làm gì?...” Tả Húc run run hỏi.

“Xuống xe. Ba mẹ tôi mời anh đến ăn cơm.” Lương Ưu Tuyền lạnh lùng mở cửa xe, sau đó lôi Tả Húc xuống.

Tả Húc lại liên tưởng đến ông bà nội với ba mẹ đáng sợ của Lương Ưu Tuyền, theo bản năng ôm chặt thân cây.

“Hôm khác. Tối nay tôi còn có buổi xã giao.”

Lương Ưu Tuyền khé mắt có tia chút sáng **“Để tôi không bị ép đi xem mắt, anh đã hứa sẽ đóng giả bạn trai của tôi. Lẽ nào anh muốn lật lọng?”**

“Vậy cô bảo gia đình cô xuống đây, tôi mời mọi người đi ăn.” Ở trong nhà hàng có khi đỡ bị áp lực hơn.

Lương Ưu Tuyền tách những ngón tay đang bám chặt thân cây của Tả Húc, nghiêm túc nói **“Hôm nay là mừng thọ bảy mươi của ông Vương ở lầu 1, làm sao có thể ra ngoài ăn? Mau ngoan ngoãn theo chị về nhà!”**

“...”

Ở trên ngõ có một cái cửa hàng bán hoa quả nho nhỏ, Tả Húc theo lệnh của Lương Ưu Tuyền phải

mua hai cái giỏ rất lớn. Một cái là để biếu các vị trưởng bối của Lương gia, còn một cái là mừng thọ ông Vương... Này, rốt cuộc ông Vương này là ai?

Lúc bước vào cửa, Lương Ưu Tuyên lấy từ trong tay Tả Húc ra một cái giỏ hoa quả, sau đó gõ cửa một căn nhà ở lầu một. Lúc Lương Ưu Tuyên biếu ông Vương cái giỏ, sau đó ông Vương mở miệng thì Tả Húc mới được biết lai lịch của ông cụ này.

Thọ tinh lão nói với Lương Ưu Tuyên: **Bà nội cháu thật là tốt.**

Lúc lên đến lầu 3, Lương Ưu Tuyên bắt đầu đi chậm dần. Thật ra cô còn căng thẳng hơn cả Tả Húc nữa. Lương Ưu Tuyên lau lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, sau đó đứng ngoài cửa, kiễng chân giúp Tả Húc sửa lại caravat.

“Tỷ nữa đừng nói gì nhiều, chỉ cần ăn thôi...” Lương Ưu Tuyên nhẹ giọng nhắc nhở, lại phải phủi bộ âu phục của Tả Húc.

Tả Húc cúi đầu nhìn Lương Ưu Tuyên nhìn vẻ mặt bất an của cô, sau đó chú tâm đến đôi môi đỏ mọng.

Hắn cũng không biết mình nghĩ gì, chỉ theo bản năng cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

“?!”... Lương Ưu Tuyên trừng mắt... **“Rầm!”** một tiếng, cánh cửa phòng bật ra, ông bà nội cùng ba mẹ Lương Ưu Tuyên và anh hai đều chen chúc đứng ở cửa nhìn, kinh ngạc không kém Lương Ưu Tuyên.

Mà những chuyện xảy ra tiếp theo khiến Tả Húc không khỏi rùng mình.

Chương 21

Tả Húc mặt không chút cảm xúc nhìn xung quanh, không ngờ Lương gia quả thật có Phật đường.

Những làn khói xanh lượn lờ xung quanh Lương Ưu Tuyền, lúc này đang phải quỳ trước bài vị của liệt tổ liệt tông của Lương gia, Lương ba tay cầm roi, không cho phép cô nói nửa lời.

“Đòi bại phong tục! Dám ở ngoài cửa mà...! Bao nhiêu năm qua Lương gia dạy mày thế nào mà giờ mày thế này hả?!” Lương ba cầm gậy đánh vào vai Lương Ưu Tuyền.

“...” Lương Ưu Tuyền đau đến nhắm tịt hai mắt lại, nhưng vẫn không dám hé răng, chỉ có thể ở trong lòng rửa chết Tả Húc đi!

“Bố nó, ông đánh thật sao?!...” Lương mẹ vội chạy lại bảo vệ thân thể con gái, xoa xoa vết đánh.

Lương ông chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói **“Con dâu, đánh Tiểu Tuyền thì Tiểu Tuyền đau thân, còn chúng ta cũng đau lòng không kém. Nhưng con xem, hành động vừa rồi của con bé thật không chấp nhận nổi. Bây giờ lớp trẻ yêu đương chẳng nhút nhát như thế nào cũng mặc, nhưng Tiểu Tuyền của chúng ta thì không được nhút nhát!”** Nói xong, ánh mắt Lương ông bắn về phía một đương sự khác – Tả Húc.

“?!”... Tả Húc căn bản không dám ngồi xuống. Hắn hiểu cái màn này nhất định Lương gia đang diễn cho hắn xem. Nếu hắn còn là đàn ông thì dĩ nhiên phải đứng lên thay Lương Ưu Tuyền nhận đòn, nhưng mà Tả Húc chỉ e nhận đòn xong rồi vẫn còn đại họa khác chờ hắn.

Lương Ưu Hoa thấy em gái yêu đang bị hành hạ về thể xác, trong lòng rất thương em. Hắn nhìn Tả Húc giật giật lông mày, ý bảo mau đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân đi chứ, bị gậy đánh như thế rất đau đấy!

“...” Hiện tại Tả Húc chỉ mong hắn có thể biến thành không khí hoặc biến mất cho rồi. Bây giờ đã là thế kỉ 21 rồi mà vẫn còn có chuyện phải quỳ xuống đất xin lỗi vì hôn môi sao? Hơn nữa chẳng phải Lương gia cũng tán thành hắn với Lương Ưu Tuyền rồi sao?... Nhà bọn họ đúng là chẳng thực tế tẹo nào.

Tả Húc lại thấy bà vai Lương Ưu Tuyền chịu một gậy nữa, liền tiến lên phía trước ra vẻ áy náy nói **“Bác Lương, việc này không thể chỉ trách Lương Ưu Tuyền được. Cháu cũng có lỗi, là cháu không đẩy cô ấy ra...”**

“?!”... Lương Ưu Tuyền suýt nữa phun máu tươi, nhưng chưa để cô lên tiếng phản bác thì đã lại bị tiếp một gậy.

“Á, bác đừng đánh nữa. Cháu thừa nhận, là cháu không tìm được lòng nên mới hôn cô ấy.” Tả Húc rốt cuộc cũng nói ra sự thật, hắn vuốt áo, không quên bổ sung một câu **“Nhưng cô ấy cũng đâu có tránh...”**

“Cái gì? Anh dám nói hươu nói vượn nữa? Có tin tôi làm thật anh không hả?!” Lương Ưu Tuyền giận dữ đứng dậy, nhưng còn chưa kịp đứng lên thì đã bị Lương ba mẹ đè lại.

Lương ba cầm một cái cồng số tám, nhân lúc ngăn chặn Lương Ưu Tuyền liền cồng luôn hai tay lại.

Lương ông giận đến run chân run tay, không tin nổi nhìn cô cháu gái ngoan hiền thường ngày **“Tiểu Tuyền... Tiểu Tuyền con? Sao con lại thô tục như thế?...”**

“Ông! Rõ ràng là Tả Húc hôn con, con còn chưa kịp né thì mọi người đã đi ra! Con bị oan

mà!” Lương Ưu Tuyền tức giận đến không kìm được nước mắt, bày tỏ nỗi oan! Tại sao ở đây không có thanh kiếm đi, cô sẽ tự sát để chứng minh mình trong sạch! À không, phải dùng nó đâm chết Tả Húc mới đúng!

Tả Húc lùi lại ba bước. Mới đầu hắn tưởng đây là một khổ nhục kế, nhưng nhìn Lương Ưu Tuyền bị còng tay lại thế kia, hắn đâu phải chỉ thấy xấu hổ. Lương Ưu Tuyền đâu phải cái thùng rác hắn nhặt được?!

Lương Ưu Hoa đá chân Tả Húc **“Là đàn ông thì nghĩa khí lên đi! Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm vì việc tốt của mình mà để em tôi chịu khổ sao?!”**

“...” Trai chưa vợ gái chưa chồng, chẳng qua chỉ là cảm xúc lên đến tận đỉnh miệng thôi, có cần phải xử án thế không?

Nhưng nói gì thì nói, những giọt nước mắt mang đầy sát khí của Lương Ưu Tuyền vẫn khiến Tả Húc quyết định nhận tội. Hắn quay sang các vị trưởng bối, cúi đầu **“Nếu việc đã đến nước này thì tất cả tội lỗi là do cháu. Xin mọi người cứ định tội đi ạ, nhưng mà bác, mong bác tháo còng cho con gái bác đi đã...”**

Lúc này Lương bà cùng Lương ông nhìn nhau đầy ẩn ý, sau tầm ba đến năm giây lại quay sang nhìn con trai và con dâu, tám mắt nhìn nhau.

Vì vậy, Lương bà thở dài một tiếng, sau đó lấy địa vị trưởng bối của Lương gia đứng ra giải quyết **“Nếu Tả Húc thừa nhận đã nhúng chàm Tiểu Tuyền của chúng ta trước thì không còn gì để nói nữa. Tả Húc ra đây, chúng ta chọn ngày kết hôn.”**

“?!”... “!?”... Tả Húc lão đảo, rồi lại lão đảo đập đầu vào tường.

Hắn đã nghĩ đây là một cái bẫy rồi mà. Nhớ ngày đó hắn cùng Lương Ưu Tuyền ngủ chung một phòng cũng chẳng có ai ngăn cản hay nói nửa lời, bây giờ mới chạm môi một cái đã vi phạm gia quy rồi sao? Gia pháp nghiêm minh cái gì chứ, nói trắng ra là lo Lương Ưu Tuyền không gả được cho nên hiến tế đại một người đàn ông đây mà!

“Bà nội, con không lấy tên đó đâu!” Lương Ưu Tuyền không nghĩ tới lại diễn ra sự thể như thế này.

Cô vừa rồi còn thắc mắc vì sao lão ba hôm nay tức giận đến mức này, mà mẹ cô cũng khác thường. Tuy nói ra che chở cô nhưng thật ra không hề bênh vực cô. Bà nội càng khác thường hơn, chỉ đứng im lặng bên ngoài. Nếu là bình thường thì nhất định đã trừng mắt nhìn lão ba rồi!... Xong rồi, cô bị người thân của mình gài bẫy rồi!

Lương ông phát phát ông tay áo, tư thế vô cùng giống những vị quan không biết đúng sai ngày xưa **“Hai đứa đã thân mật như thế thì còn chối cãi gì nữa. Tiểu Hoa! Đưa em con xuống chờ hậu thẩm (thẩm vấn lại)!”** Nói xong ông nhìn xung quanh, dừng lại nhìn Tả Húc **“Ai dám cãi thay Lương Ưu Tuyền hoặc già mồm nói ạt lẽ phải, tôi sẽ cho người đó đẹp mặt! Hừ!”** Dĩ nhiên là đang đe dọa Tả Húc.

(QLCC: Ông ơi, ông đang ạt lẽ phải mà =].)

“...” Tả Húc không không ra nước mắt. Nếu bây giờ hắn dám cãi lời thì nhất định sẽ bị giao cho Lương đội trưởng thụ lý rồi còn gì?

Lương Ưu Hoa dạ một tiếng, sau đó nhìn Tả Húc cười thâm hiểm. Rồi, như đã thành thói quen, hắn vác em gái lên khiêng trên vai, mặc kệ Lương Ưu Tuyền giãy dụa, thẳng đi về phía trước.

※※※

Trong phòng khách

Một quyển lịch sang năm đặt trước mắt Tả Húc. Tả Húc cầm quyển lịch lên lật đi lật lại, mãi mà vẫn không thấy tháng mười ba...

“Thật ra tình cảm chúng cháu vẫn chưa vững chắc... Chi bằng...”

Lương ông vỗ bàn nhảy dựng lên, cả giận nói **“Chưa vững chắc đã hôn môi?! Nếu muốn vững chắc thì chẳng lẽ lên giường luôn à?!”**

“Ông bớt giận ông bớt giận...” Tả Húc vội mời ông cụ hồi tòa.

Mặc kệ nói gì thì nói, chuyện này là do hẳn tự mình gây ra nên đương nhiên hẳn phải tự mình chịu. Hơn nữa việc này cũng đã chứng minh lời cảnh cáo lúc trước của Lương Ưu Hoa với hẳn : Những hành vi không phù hợp đạo lý trước khi kết hôn đều sẽ bị xử phạt, nếu không phải ông trời xử phạt thì cũng sẽ do Lương gia xử phạt.

(QLCC: xin xem lại chương 8 gì đó, cảnh Lương Ưu Hoa bán em gái mình cho Tả Húc.)

Tả Húc bóp cổ tay thở dài. Bây giờ hẳn mới thấy bạn trai cũ của Lương Ưu Tuyền quả nhiên rất sáng suốt, nếu không giờ này đã là tên đó ngồi ở đây rồi.

Câu chuyện tàn khốc này chính là bài học cảnh tỉnh cho tất cả nam giới. Làm cảm thú không khó, nhưng muốn làm một cảm thú mà vẫn có thể an toàn thoát nạn thì không phải dễ.

“Mười hai tháng...”

“Làm sao?...” Lương ba kéo dài giọng, kéo dài rất dài.

“...” Tả Húc vốn định nói là cả 12 hẳn vừa nhìn đều không có ngày nào đẹp đủ để làm đám cưới hết.

Nhưng ngay lập tức hẳn gấp cuốn lịch lại, nghiêm túc nói **“Các vị trưởng bối, hay là như vậy đi. Cháu tôn trọng ý kiến của Lương Ưu Tuyền, cô ấy nói ngày nào kết hôn thì ngày đó sẽ kết hôn. Nhưng cháu mong mọi người sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy, dù sao chuyện hôn nhân đại sự cũng không thể qua loa được.”** Thật ra trong lòng Tả Húc tính toán thế này, Lương Ưu Tuyền cho rằng hẳn là gay nên sẽ tuyệt đối không để chuyện này xảy ra đâu, he he.

Các vị trưởng bối nghe vậy cũng thấy có lý. Lỡ như Lương Ưu Tuyền không vui thì chẳng phải là đi ngược với mục đích ban đầu sao? Bởi vậy cuối cùng quyết định phái Lương mẹ và Lương bà đi vào nói chuyện với Lương Ưu Tuyền.

Mười phút sau

Lương bà tươi cười quay lại phòng khách. Bà vỗ vỗ vai Tả Húc đầu thiện ý, nhưng lại khiến hẳn sợ hết hồn.

“Tiểu Tuyền nhà ta nói có thể, tuy con bé đối với cậu không có cảm xúc gì nhưng tin tưởng vào sự chung thủy của cậu sau khi kết hôn, cho nên là... Tiểu Tuyền đồng ý gả cho cậu, ha ha. Ngày kết hôn thì để cậu vợ chồng son tự quyết định đi, dù sao số chứng minh thư với địa chỉ nhà của cậu Tiểu Tuyền cũng đưa cho ta rồi!”

*(QLCC: đây là đe dọa gián tiếp mà *lăn lộn* Ôi cuộc đời này không có gì thú vị hơn cười trên nỗi đau của người khác *chí lí quá*)*

“...” Tả Húc cứ nghĩ Lương Ưu Tuyền sẽ lý trí mà xử lý chuyện này, không ngờ cô ta lại mất bình tĩnh đến vậy. Thế là sao chứ, chẳng qua lúc đầu hẳn chỉ thoái thác trách nhiệm chút xíu thôi mà, cần gì phải trả thù độc ác thế chứ?

Lời Lương bà vừa dứt, các vị trưởng bối đều nở nụ cười, hài lòng nhìn Tả Húc...

Vì thế đàm phán chấm dứt, tất cả đều vui vẻ, ăn cơm!

Lương Ưu Tuyền rốt cuộc cũng được phóng thích khỏi “nhà giam”. Cô xoa xoa cổ tay, sau đi đến phòng khác. Đã thế Lương mẹ còn sắp xếp để cô ngồi ngay bên cạnh Tả Húc. Thế là Lương Ưu Tuyền, nhân lúc ngồi xuống, đã tiện chân đá vào cẳng Tả Húc một cái.

Tả Húc đang ôm đầu, chân lại truyền đến một trận đau đốn, lòng càng đau hơn.

Cô quả thật là tức đến phát điên rồi! Đầu tiên là bị sàm sỡ, sau đó lại bị đánh oan. Mà càng tức

hơn là Tả Húc dám làm mà không dám nhận! Hừ, anh bắt nạt thì đừng trách tôi bắt nạt! Để xem bây giờ anh làm thế nào giải thích với Đinh Đới Vĩ người yêu của anh!

“Em rể à, ăn nhiều vào...” Lương Ưu Hoa gấp một miếng sườn bỏ vào bát Tả Húc. Ăn nhiều chút đi, chú bé đáng thương!

Tả Húc cuối cùng cũng đã thông suốt. Nếu hắn nói hắn đã cưỡng hôn Lương Ưu Tuyền thì sẽ bị Lương Ưu Hoa đánh; nếu nói bị Lương Ưu Tuyền cưỡng hôn thì Lương ba sẽ giết; còn nếu nói cả hai người đều tự nguyện thì cả nhà sẽ không tha.

Tả Húc nhìn ra bầu trời đen tối bên ngoài, trong lòng thâm gào thét: kẻ cắp gặp quan quả nhiên không thể nói lý lẽ! Hà? Chẳng lẽ hắn là kẻ cắp sao? Ông trời quả nhiên là trêu ngươi mà.

Lương Ưu Tuyền cầm bát cơm lên miệng và một miếng thật to, sau đó tà ác liếc Tả Húc. Đáng đời đồ hôn trộm!

Ăn xong cơm chiều

Lương Ưu Hoa thay mặt trưởng bối của Lương gia đưa Tả Húc xuống dưới nhà, còn Lương Ưu Tuyền đã đi trước rồi. Phụ nữ đang tức giận không được lái xe!

Lương Ưu Hoa nắm chặt bả vai Tả Húc, trấn an **“Thật lòng mà nói em gái tôi cũng có rất nhiều ưu điểm. Ví dụ như biết lái xe, biết bắn súng, còn có thể đem ủ chăn gói thành một đồng đậu hũ... Dù sao thì cậu cứ từ từ khám phá đi, nhất định một ngày nào đó sẽ thấy con bé rất đặc biệt so với người khác.”**

“Lương đội trưởng đừng lo, tôi đương nhiên biết em gái anh không giống bình thường.” Tả Húc nghiêm túc nói.

Lương Ưu Hoa cười gượng hai tiếng, sau đó nói **“Những nét nữ tính của con gái chắc con bé cũng có thôi... Ai da, muộn rồi, mau về đi thôi!”** Nói xong hắn chủ động vì Tả Húc mở cửa xe, còn mời Tả Húc lên xe nhanh nhanh.

...

Tả Húc nhìn Lương Ưu Tuyền gương chiếu hậu. Chắc chắn, sao mặt cô ta còn như đeo chì thế kia, chưa biết ai là người bị hại đâu?

(QLCC: nguyên văn là mặt “thối” thế kia, nhưng từ đó nghe bất kính quá.)

“Ngô Thiên Khải hình như rất thích cô...”

“Ah, anh ta chưa nói sẽ cưới tôi.”

“Hay để tôi hỏi hộ?”

“Khỏi. Cho dù anh ta có muốn cưới tôi thì cũng không có gì khẳng định sau khi kết hôn anh ta sẽ không lằng nhằng với một người phụ nữ khác. Cưới một người đồng tính thì vẫn an toàn hơn, anh thấy đúng không?” Lương Ưu Tuyền tà ác nhe răng cười.

“...” Tả Húc liếc cô một cái **“Tôi không phải đồng tính, nhưng cũng không thể cưới cô được.”**

Tả Húc suy nghĩ một lúc lâu, quyết định nói ra nguyên nhân thật sự khiến hắn không thể cưới Lương Ưu Tuyền. Dĩ nhiên nếu nói hắn không có cảm giác gì với Lương Ưu Tuyền thì là nói dối, thậm chí muốn thì cũng có thể kết hôn, tuy nhiên...

“Cái gì? Anh dám nói anh không phải đồng tính?! Thế thì tôi sẽ lập tức bắt anh vì tội sàm sỡ!” Lương Ưu Tuyền lập tức bóp cổ Tả Húc, nói **“Anh không phục chứ gì? Chuyện hôm trước anh chưa quên chứ?”**

“...” Thật ra thì cũng làm gì có gì đâu, chẳng qua chỉ là lợi dụng việc diễn tập để sàm sỡ chút xíu thôi mà. Nhưng đã thỏa mãn được tý gì đâu.

Tả Húc vốn muốn nói rồi lại thôi. Bây giờ cũng chưa phải lúc giải thích rõ mọi chuyện.

Lương Ưu Tuyên cũng không thêm truy vấn động cơ Tả Húc hôn mình, nhưng mặc kệ lúc ấy hắn nghĩ gì thì cũng đều là trọng tội. Tóm lại cũng may, ít nhất trong vòng năm cô cũng không bị ba mẹ ép đi xem mắt nữa.

Còn Tả Húc thì đang vô cùng phiền muộn, phiền muộn...

20 phút sau hắn đỗ xe vào trong gara, sau đó cùng Lương Ưu Tuyên lên thang máy quay về phòng trọ.

Lúc cửa thang máy mở, Lương Ưu Tuyên đang tính bước ra thì có một cái bóng từ phía trước lao đến ôm chầm lấy Tả Húc.

“Nãi Đường, tôi nhớ cậu lắm cậu biết không? Hu hu...” Cô gái kia xúc động nói, tuyến âm rung lên nhẹ nhẹ.

Lương Ưu Tuyên tò mò quan sát thì thấy cô gái đang nép vào lòng Tả Húc đội một cái mũ len và đeo khẩu trang trắng, còn Tả Húc cũng không đẩy cô ta ra. Hắn chỉ dịu dàng xoa xoa lưng của cô ta, khóe miệng cười dịu dàng.

Chương 22

Cô gái kia nức nở một lúc, sau đó cô ta đưa đôi mắt đầm lệ nhìn Lương Ưu Tuyền đang đứng phía sau Tả Húc...

“Tôi biết cô, cô chính là cái người đã đi cùng Tả Húc đến buổi ra mắt phim lần trước.” Thái độ của cô ta trở nên rất lạnh lẽo. Tuy chỉ để lộ ra đôi mắt nhưng vẫn khiến đối phương cảm nhận được ngọn lửa phẫn uất.

Lương Ưu Tuyền từ trước đến nay chưa từng để ý đến mấy cái kiểu khiêu khích không thiện ý đó. Bởi vậy cô xoay người định mở cửa, nhưng Tả Húc lại đột ngột lên tiếng **“Công tác hôm nay đến đây thôi. Ngày mai gặp lại, Lương tiểu thư.”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngoái lại nhìn hắn. Cô có thể nhận ra sự cầu xin trong ánh mắt Tả Húc. Đúng thế, hắn đang cầu xin cô phối hợp.

Trong lúc Lương Ưu Tuyền đang sững sờ thì Tả Húc đã ném chùm chìa khóa xe đến, dường như hắn đang cố hết sức để không chạm vào người cô.

Lương Ưu Tuyền sắc mặt u ám, khẽ **“ừ”** một tiếng, sau đó bấm nút thang máy đi xuống.

Tả Húc thở phào nhẹ nhõm trong lòng, sau đó kéo cô gái kia đi vào cửa. Cô nàng kia cũng cẩn thận bước theo, nhưng đúng lúc Tả Húc mở cánh cửa ra cô ta lại kiễng lên nói nhỏ vào tai Tả Húc. Không, chính xác là cô ta nói nhỏ nhưng âm lượng vẫn đủ to để Lương Ưu Tuyền nghe thấy.

“Nãi Đường, xe của cậu cứ để cô ta lái đi thế sao? Trong xe có nhiều thứ quan trọng lắm mà...”

Vừa nghe vậy Lương Ưu Tuyền liền đi đến nghiêng đầu trừng mắt nhìn cô ta. Con bà nó, cô ta dám coi cô như kẻ trộm sao?!

Ngón tay Tả Húc dơ ra. Theo như hiểu biết của hắn về Lương Ưu Tuyền, nhất định cô nàng sẽ phát hỏa, mà như thế thì không ổn chút nào. Bởi vậy hắn xoay người đi đến gần Lương Ưu Tuyền, nói **“Lương tiểu thư, còn một việc nữa phiền cô. Hình như tôi để quên laptop ở ghế sau rồi”**. Cùng lúc đó Tả Húc cũng ngăn cản Lương Ưu Tuyền lao ra chắt vắt cô gái kia, môi hắn mấp máy nói **“Tối nay sẽ giải thích sau.”**

Lương Ưu Tuyền nhìn Tả Húc, Tả Húc nhìn Lương Ưu Tuyền. Tả Húc dùng ánh mắt bày tỏ sự xin lỗi của mình, mà Lương Ưu Tuyền từ xưa đến nay tuy bướng bỉnh nhưng cũng dễ mềm lòng. Cô cắn cắn môi, đi thì đi, hôm nay coi như cô nể mặt Tả Húc!

“Nãi Đường à, mở cửa đi chứ... Những việc đó vốn là trách nhiệm của Lương tiểu thư mà, cần bản không cần cậu nhắc nhở đâu.” Cô nàng kia nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

Nghe cô ta nói vậy, lưng Tả Húc cứng đờ, trong lòng cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên khi hắn quay lại nhìn cô nàng kia thì chỉ ôn nhu cười **“Như thế không lịch sự lắm, dù sao Lương tiểu thư cũng không phải trợ lý của tôi.”**

“Nếu Lương tiểu thư đã lợi dụng thân phận là cảnh sát để cho nhân viên phục vụ của cậu nghỉ việc thì đương nhiên cô ta phải chăm sóc cậu rồi, nếu không làm sao tôi có thể yên tâm được đây?” Cô ta nghiêng đầu, chậm rãi nói.

Lương Ưu Tuyền giật mình. Quả nhiên cô gái này rất căm ghét cô, hơn nữa cô ta còn biết thân phận thật của cô nữa.

Nếu cô ta không biết thân phận thật của cô thì Lương Ưu Tuyền còn có thể bỏ qua hành vi khiêu

khích này của cô ta. Nhưng nếu cô ta đã biết rồi mà vẫn cố tình khiêu khích thì chẳng phải là rất khinh thường cảnh sát sao?

Lương Ưu Tuyền chống một tay lên tường. Đôi mắt với sự khiêu khích của tầng lớp thượng lưu thì phải bình tĩnh, bởi thế mày phải bình tĩnh đã Lương Ưu Tuyền. Tuy nhiên nếu nói cô một việc khiến cô không thể bình tĩnh được thì đó dĩ nhiên phải là việc Tả Húc nói thân phận của cô cho những người xa lạ bụng dạ khó lường. Ai cho phép hắn làm thế chứ?!

(Sao có cảm giác chị đang ăn dấm =)).)

Leng keng... Thang máy mở ra, Tả Húc vội đưa tay ra ngăn cửa thang máy lại **“Lương tiểu thư, cũng không còn sớm nữa. Đi đường cẩn thận.”**

Lương Ưu Tuyền càng khó hiểu là vì sao Tả Húc, kẻ mà lúc nào cũng phải châm chọc khiêu khích người khác kia, giờ phút này lại khiến cô cảm thấy bất an vô cùng.

Lương Ưu Tuyền hết nhìn rồi lại nhìn, từng bước bước vào thang máy, vội vàng ấn nút đi xuống. Tuy nhiên đúng một giây trước khi cánh cửa thang máy sắp khép lại, cô gái kia lại ngang nhiên mở miệng kích thích cô.

Cô ta nói **“Cảnh sát sau khi kết thúc công việc còn cần được đại cổ đông tập đoàn Tinh Hỏa nhìn theo sao?”**

Đến lúc này thì Tả Húc rốt cuộc cũng phải nhíu chặt đôi mày lại. Nhưng khi phát hiện ra ánh mắt hoài nghi của cô gái kia thì lại phải miễn cưỡng nhếch khóe miệng.

Ngay lập tức, trước khi cửa thang máy hoàn toàn đóng lại thì lại bị Lương Ưu Tuyền giơ chân ra ngăn cản.

Cô ló đầu ra từ trong thang máy, một bên nhìn đôi mắt đang tóe lửa của cô nàng kia, một bên quay sang bóng Tả Húc nói...

“Chồng sắp cưới à, mộng đẹp...” Nói xong câu đó cũng là lúc cánh cửa thang máy đóng lại hoàn toàn.

Lương Ưu Tuyền không ngờ là có một tiếng hét rất khủng khiếp vang lên, chọc suýt thủng lỗ tay của cô. Cô ngửa đầu lên sững sốt, thang máy rõ ràng đã đi xuống rồi mà cô vẫn có thể nghe rất rõ...

Lương Ưu Tuyền giơ tay thành hình dấu thập, giả mù sa mưa* cầu nguyện, hy vọng ngày mai Tả Húc vẫn có thể nhìn mặt trời mọc. Ha ha...

(* vờ vĩnh, giả bộ)

Sau khi trả thù thành công, Lương Ưu Tuyền vừa hát nho nhỏ vừa leo lên ngôi trước tay lái. Nhưng đúng lúc cô chuẩn bị khởi động xe thì bỗng nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng khủng khiếp. Tả Húc là đồng tính, như thế cô gái kia không thể là người yêu hay tình nhân của hắn được. Nhìn dáng người cô ta, tuy hơi béo không cao lắm, chắc cũng tầm 30 tuổi. Nếu nói là người nhà Tả Húc... chẳng lẽ hắn lại sợ người nhà của mình sao?

Nghĩ thế Lương Ưu Tuyền lại mở cửa xe ra, quay lại thang máy... Theo điều tra của cảnh sát, cô biết Tả Húc là con một, sáu năm trước cha mẹ hắn đã di cư sang Canada, từ đó đến nay chưa thấy về nước. Mà chủ tịch tập đoàn Tinh Hỏa, Dương Lễ Trung, cũng là cha nuôi của Tả Húc thì chỉ có một người con gái khá trẻ, tuy nhiên cả hai đều không có ở trong nước. Tổng kết lại, sự xuất hiện của cô gái mới này quả nhiên rất kì dị.

Nhưng cô tạm thời không nghĩ nữa, đi thang máy đến tầng ngay dưới tầng trọ của Tả Húc, sau đó dùng cầu thang thoát hiểm đi lên.

Tầng này chỉ có mình Tả Húc sử dụng, có duy nhất một phòng trọ. Bên trái là phòng thể hình, bên phải là cầu thang. Bình thường ngoài nhân viên quét dọn ra thì không còn ai khác qua lại, bởi thế Lương Ưu Tuyền có thể ngay lập tức nhận biết bên ngoài hành lang còn có ai hay không.

Cô rón rén tới gần cửa, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong phòng, nhưng cánh cửa lại cách

âm rất hoàn hảo. Bởi thế, cô lại rón rén đi vào trong phòng tập. Lương Ưu Tuyền còn nhớ rõ là cánh cửa sổ của phòng tập có một cái cửa sổ song song với cửa sổ của nhà bếp. Nếu ban nãy lúc ra ngoài cô quên khóa cửa thì không chừng còn có thể nghe được cái gì đó.

...

Lương Ưu Tuyền cẩn thận chui qua cái cửa sổ thủy tinh, sau đó ngồi bên bệ cửa. Hôm nay quả nhiên may mắn, vừa vận thuận gió, có thể nghe được âm thanh truyền đến. Nhưng đó không phải tiếng nói chuyện, mà lại là tiếng la hét đặc trưng của bệnh nhân tâm thần.

Cùng với một loạt tiếng bước chân dồn dập, Lương Ưu Tuyền nghe được có người vừa đá tung cửa bếp, mà tiếng động càng lúc càng rõ ràng hơn...

Trong bếp

“Mai Mai, chị buông dao ra đi đã, được không?” Tả Húc vừa nói vừa tiến lên.

“Đừng tới đây! Cậu mà tới gần thêm một bước nữa thì tôi chết cho cậu xem!” Đỗ Mai Mai đem con dao lên để ở yết hầu, bên trong ánh mắt không có chút sợ hãi, chỉ có phần uất.

Về mặt Tả Húc mệt mỏi. Hắn không bước lên nữa, chỉ tựa ở bên tường, chăm chú nhìn cô.

“Lúc trước cậu đã hứa hẹn gì với tôi? Cậu nói khi tôi nằm viện thì sao?! Chẳng lẽ vì cái cô cảnh sát kia trẻ đẹp hơn tôi mà cậu quên mất tôi đã vì cậu mà đánh đổi tất cả sao?!” Đỗ Mai Mai nói, vẻ mặt bi thương.

Tả Húc châm một điếu thuốc, ngón tay kẹp chặt lại, lẩm bầm **“Tôi không quên.”**

“Không quên?... Vậy cậu nói tôi nghe đi! Vì sao bên trong toilet lại có nội y?!” Đỗ Mai Mai cầm dao chỉ Tả Húc, trong tròng mắt ngập tràn tơ máu.

Tả Húc vô lực hạ cánh tay xuống, lạnh nhạt nói **“Nếu chị đã nghĩ thế thì cứ cầm con dao đó chém tôi đi! Nhắm thẳng cổ tôi mà chém, tôi sẽ không né...”**

Đỗ Mai Mai nắm chặt chuôi dao, đôi tay run rẩy. Lại nhìn về mặt u tối của Tả Húc, trong lòng đấu tranh dữ dội... Loảng xoảng một tiếng, con dao rơi xuống đất.

Giơ đôi tay hoàn mỹ của mình lên, do dự một chút, sau đó lập tức lao đi đến trước mặt Tả Húc, ngón tay vuốt ve má Tả Húc, mắt nhắm lệ nói **“Nãi Đường... Thật xin lỗi, xin lỗi cậu Nãi Đường, cậu đừng giận tôi được không? Xin cậu đừng giận... Là tôi không tốt, tôi không muốn làm tổn thương cậu đâu... Tôi đã hứa sẽ luôn bảo vệ cậu, tôi chưa từng làm trái lời này đúng không? Cậu cũng đã hứa sẽ không bao giờ rời bỏ tôi, luôn ở bên tôi mà, đúng không?...”**

Tả Húc mím môi không nói, chỉ nhẹ nhàng nắm ngón tay Đỗ Mai Mai. Thấy thế, Đỗ Mai Mai ôm lấy cổ hắn, lo lắng nói **“Tôi sai rồi, tôi sẽ không bao giờ dùng chiêu tự sát để dọa cậu nữa, tôi thề đây là lần cuối!...”** Cô giơ lên ba ngón tay, sắc mặt đỏ ửng vì tức giận đã chuyển thành tái nhợt. Cô cầm chặt tay Tả Húc cầu xin **“Xin cậu chia tay với cô cảnh sát kia được không? Tôi sẽ không phẫu thuật nữa, tôi sẽ ở bên chăm sóc cậu, được không?”**

Nét mặt Tả Húc càng mệt mỏi hơn, bất đắc dĩ nhìn cô.

Thật ra hắn chưa từng nói sẽ không bao giờ rời xa Đỗ Mai Mai, nhưng quả thật hắn đã hứa sẽ chăm sóc cô cả đời. Nhưng mà chăm sóc và ở bên không hề giống nhau. Tuy vậy, đối với một người con gái đã hy sinh tất cả vì mình, hắn lại không thể nói ra những lời vô tình như thế. Nhất là hiện tại.

“Tôi lặp lại, tôi hiện giờ không có hẹn hò với Lương Ưu Tuyền.”

“Cậu gọi cô ta là gì? Lương Ưu Tuyền? Đã gọi cô ta thân mật như vậy còn nói không có gì? Nếu quả thật là không có quan hệ gì thì tại sao trên tạp chí lại có bức ảnh hai người nắm tay nhau? Dù là các phóng viên nói quá lên nhưng nắm tay thì chắc chắn là sự thật chứ?...” Đỗ Mai Mai lại bắt đầu kích động.

“Tôi đã giải thích với chị rồi, lúc đó cô ấy đang làm nhiệm vụ.” Tả Húc mệt mỏi nói.

Đỗ Mai Mai chưa xót cười “**Đừng lừa mình dối người nữa được không? Vụ án buôn lậu kia có liên quan đến cậu sao? Cái gara đó, theo như tôi nhớ thì cậu đã ba, bốn năm không chạm tới cái gara kia rồi. Chuyện này không phải ít người biết, chỉ cần cô cảnh sát kia nghe ngóng một chút cũng biết được, nên sớm trả lại cậu tự do mới đúng. Nhưng đến tận hôm nay vẫn vậy, chuyện này chứng minh cái gì? Cô ta nhất định đã chú ý tới cậu rồi.**”

Ngoài cửa sổ

Lương Ưu Tuyền nghẹn họng, không nói được lời nào. Vốn vì Tả Húc không chịu phối hợp điều tra, thà bị đưa đến viện tâm thần cũng không chịu chứng minh mình trong sạch, bởi vậy mới là nghi phạm số một. Nhưng nếu như lời cô nàng kia nói thì chẳng phải đó chính là một cái gara bỏ hoang sao?

Xét cho cùng, cô gái kia, tuy rằng Lương Ưu Tuyền không nhìn được vẻ mặt nhưng nghe cuộc hội thoại kia cũng có thể khẳng định được, cô ta nhất định có vấn đề về thần kinh, còn Tả Húc thì chỉ có nhường nhịn cô ta chứ không thể làm gì khác được.

Mai Mai? Bệnh viện? Ban nãy hình như Tả Húc gọi cô ta là Mai Mai, không biết đó là nghệ danh hay là tên thật... Mặc kệ, Lương Ưu Tuyền lập tức nhấn tin đến cảnh cục, nhất định cô phải biết được lai lịch của cái cô “Mai Mai” này.

Còn nữa, cuối cùng thì Tả Húc có phải đồng tính không đây? Lưỡng tính? Người thú*?... Lương Ưu Tuyền lắc lắc mái tóc... Là hiểu biết của cô hạn hẹp hay là thế giới này đã loạn rồi?

(* *Đúng bản gốc là nhân thú 人兽. Đúng là điên loạn thật.*)

Trong bếp

Tả Húc thở dài, sau đó nói “**Cô ấy không có hứng thú với tôi đâu, chỉ là thích nghịch ngợm thôi. Vừa rồi cô ấy nói thế cũng chỉ muốn gây họa cho tôi thôi, chứ thật ra cũng không ngờ là chị sẽ làm ầm lên thế đâu.**”

“**Cậu đang giải thích cho cô ta sao? Tôi vì nhớ cậu nên mới tới đây tìm, vốn chỉ định nhìn trộm cậu một cái sau đó quay về, lại nhìn được cảnh cậu cùng một người con gái bước ra từ thang máy. Cậu nghĩ tôi sẽ thấy sao?**” Nói xong, Đỗ Mai Mai lại rơi nước mắt.

Tả Húc giúp cô lau nước mắt, trên khuôn mặt không hề có nét mặt bình tĩnh, chỉ nói bằng giọng có lỗi “**Thật xin lỗi, đều là tôi sai. Tôi không chu đáo, xin lỗi chị, Mai Mai.**”

Đỗ Mai Mai rút cuộc cũng chờ được hắn nói xin lỗi, đến đây mới không tiếp tục gây sự nữa. Cô yên lặng gật đầu, rúc vào trong lòng Tả Húc, khi thì hạnh phúc cười, lúc lại tủi thân mà khóc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày hôm qua đọc một chương, đột nhiên phát hiện ra có rất nhiều bạn comment, nói Tả Húc là con lợn? Không phải đâu, tôi thay nam chính kêu oan trong 3 phút. Vở kịch vừa mới bắt đầu, Tả Húc cũng đều do có nguyên nhân khó nói mà (tuy nhiên có lời này muốn nói, những người nhu nhược chẳng lẽ lại có tư cách làm nam chính sao?).

Đương nhiên, cần phải hành hạ nên hành hạ, dù tôi muốn buông tha thì Tiểu Tuyền cũng không chịu. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۶

Cho nên xin các vị an tâm chờ vội, nếu không tôi sẽ bị áp lực rất lớn... Lệ sẽ một chậu lại một chậu =

P.S: Hôm nay trả lời + giao hàng luôn ^ _ ^

Hôm nay bị lợn xộn sao? Chỉ mong không có, nếu có thì chắc tôi phải đi cấp cứu quá.

Chương 23

Lương Ưu Tuyên không phải là ‘đi’ đâu hết, cô là quay về cục cảnh sát để điều tra thêm.

Lúc ngồi trước máy tính tìm kiếm thông tin về Tả Húc trong làng giải trí, cô phát hiện ra tất cả những tin hot có liên quan đến hắn đều dừng lại ở năm năm trước. Quả thật Tả Húc đã lui về hậu trường... nhưng việc này có liên quan đến cô bệnh nhân tâm thần kia sao?

Thật ra thì không khó để nhận ra là những tin nóng về Tả Húc hầu hết đều là tin tình cảm. Nếu không phải về quan hệ ái muội với một cô nghệ sĩ nào đó thì cũng là tranh ảnh Tả Húc nắm tay con gái ra khỏi bar.

Năm đó Tả Húc vừa qua tuổi hai mươi một, khí chất tao nhã cao quý như một vị vương tử. Mà cũng chẳng hề có tin nào chê trách Tả Húc vì nổi tiếng mà kiêu ngạo hết. Ngược lại, hắn rất lễ độ và nghiêm túc. Bởi thế rất nhiều diễn viên tai to mặt lớn yêu quý Tả Húc, thậm chí còn đôi đũa với hắn như với con của mình. Còn Tả Húc của hôm nay, không những không coi ai ra gì mà lời nói thì như lưỡi dao cưa, dường như bất kì việc thân cận với ai đó là điều khoản cấm trong danh sách của hắn.

Lương Ưu Tuyên ngáp một cái, sau đó ấn trang tiếp theo. Quả thật những tin tức về người này nhiều không kể xiết, mà càng xem càng thấy mến mộ hắn hơn, ví như có một đoạn phỏng vấn nhỏ. Năm đó Tả Húc mười chín tuổi.

Phóng viên: Nãi Đường, trong bộ phim XX, cậu vào vai một thanh niên trẻ si mê bà chủ tiệm bánh ngọt. Ở trong đời thực cậu kém nữ diễn viên chính tới mười ba tuổi. Tạm thời không nói đến chuyện kịch tình, theo ý kiến cá nhân của mình, liệu cậu có coi trọng chuyện tình này không?

Nãi Đường: “Tình yêu” là không có ranh giới, trong tình yêu nam luôn là anh, nữ luôn là em mà. Theo tôi, nếu khi yêu mà sợ bị mọi người đàm tiếu thì đó không phải tình yêu chân chính.

Phóng viên: Cậu có thấy ngại khi hôn người con gái lớn hơn mình mười ba tuổi không?

Nãi Đường: Vai diễn của tôi yêu vai diễn của chị ấy điên cuồng. Khi bắt đầu quay thì tôi chính là người đàn ông của chị ấy, khi chị ấy đồng ý cho mình hôn đáng ra tôi phải mừng thầm mới đúng. Hơn nữa chị ấy còn là một người rất cuốn hút như vậy?

Phóng viên: Theo lời của đạo diễn thì cậu đã hy sinh rất nhiều cho bộ phim này. Phim quay chưa được mười ngày cậu đã chịu hơn trăm cái tát, như vậy không biết cậu có bất , mãn không?

Nãi Đường: Ở trong bộ phim, nữ chính tát tôi vài cái cũng là khóc vài lần. Những cái tát đó cũng khiến tôi cảm nhận được tâm trạng của nam chính, hơn nữa chính bản thân tôi cũng bị diễn xuất của chị ấy làm cho vô cùng xúc động.

...

Lương Ưu Tuyên vươn năm ngón tay ra xoa chân múa tay. Nếu lúc ấy nữ chính là cô, Tả Húc bị ăn tát chắc chắn sẽ không cảm động, hơn nữa còn không thể tham gia phỏng vấn. Bởi sao ư? Vì hắn đã bị cô tát cho đến điếc rồi, ha ha. Nhưng quả thật không thể phủ nhận, làm diễn viên đúng là vất vả.

Nghĩ vậy, cô tìm trong cơ sở dữ liệu bộ phim XX này, sau đó ngồi trước máy tính xem. Vốn Lương Ưu Tuyên nghĩ chỉ xem mấy cảnh Tả Húc bị tát thôi, nhưng cuối cùng lại ngồi xem suốt một tiếng rưỡi.

...

11h tối, Lương Ưu Hoa vì nhận được điện thoại nên phải quay về cảnh cục. Lúc đi ngang qua

phòng lưu trữ, hắn nghe thấy có tiếng nước nhỏ nho nhỏ, bởi thế liền nhìn vào, kinh ngạc phát hiện cái người kia chính là Lương Ưu Tuyền.

“Tiểu Tuyền? Sao em lại ở đây?” Lương Ưu Hoa đẩy cửa xông vào, khiến Lương Ưu Tuyền vội vã quay về với thực tại, đưa tay lên lau nước mắt.

Lương Ưu Hoa bóp má em gái, sau đó nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của Lương Ưu Tuyền, hắn nổi trận lôi đình **“Nói anh nghe, tên Tả Húc đó bắt nạt em?!”**

“Hắn dám...” Lương Ưu Tuyền dụi dụi cái mũi, sau đó đột nhiên sững sốt. Cảnh cuối cùng của bộ phim đó chính là cảnh nữ chính và nam chính mây mưa, đến lúc này nữ chính mới nói với nam chính lý do cô cự tuyệt tình cảm của cậu. Hóa ra cô bị bệnh nan y, nhưng nam chính nhất quyết không rời nước mắt trước mặt nữ chính, tuy vậy, bộ dạng đau khổ của cậu còn khiến người đọc xúc động hơn. Cuối cùng nữ chính chết trong lòng nam chính, trên môi vẫn nở nụ cười.

Tuy nhiên việc này không quan trọng, quan trọng là từ năm 19 tuổi Tả Húc đã có thể đóng cảnh trên giường rồi! Hơn nữa diễn xuất của hắn rất đạt, căn bản không giống như lời hắn nói là sợ chuyện phải chạm vào cơ thể phụ nữ.

“Anh... Theo nhận xét của anh với tư cách một người đàn ông chân chính, anh có nghĩ Tả Húc là đồng tính không?”

“...” Lương Ưu Hoa nhíu mày, sau đó sờ trán em gái **“Cái ý tưởng điên khùng này là ở đâu ra? Nếu là vì em không mê hoặc được tên đó thì cũng đừng lo, em gái! Em hoàn toàn có thể dùng vũ lực ép cung mà! Anh tin tưởng năng lực của em!”**

“...” Lương Ưu Tuyền nheo mắt, sau đó tung một cú song phi vào người Lương Ưu Hoa: **Phấn đi! Vô Ảnh Cước*!**

*(*chính là Vô Ảnh Cước tuyệt chiêu của Hoàng Phi Hồng, đầu tiên là giương đông kích tây, tung hỏa mù để đối phương mất phương hướng, sau đó dùng chân đá đối phương ==)*

Lương Ưu Tuyền không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cái bóng đèn. Chẳng lẽ cô không phải nữ giới sao? Sao ngay đến anh hai cũng cho rằng cô sẽ không trở thành người bị hại chứ?

Lương Ưu Hoa bò lên, sau đó “không sợ nguy hiểm” tiếp tục an ủi **“Nếu như em không vui thì cứ đánh anh cũng được, đánh tường cũng chẳng sao. Nhưng đừng đánh em nhé, anh thấy cậu ta chẳng chịu nổi một quyền của em đâu, em chỉ cần bắt cậu ta quỳ là được rồi.”**

“...” Lương Ưu Tuyền xoay đốt tay, vốn định chất vấn anh trai, chẳng lẽ anh thật sự cho rằng em là người bạo lực thế sao? Đốt tay cô vặn vẹo, vang lên những tiếng khục khục rất không nữ tính.

Đúng lúc này thì một cảnh sát chạy đến gần Lương Ưu Hoa, sau đó báo cáo: **Xe cảnh sát đã sắp xếp xong, có thể xuất phát được rồi.**

“Có án?” Lương Ưu Tuyền hỏi.

“Cũng chưa biết. Nhưng theo như tin báo thì đã phát hiện ra một ổ mại dâm.” Lương Ưu Hoa cẩn thận kiểm tra súng, sau đó nhét vào túi.

“Đủ người chưa? Em cũng muốn đi.” Lương Ưu Tuyền bám đuôi Lương Ưu Hoa.

“Đi thì đi. Nhưng anh nói trước, cấm em không được đánh phạm nhân!” Lương Ưu Hoa trong lòng vẫn bị ám ảnh bởi chuyện lần trước. Lần đó cũng là bắt được một ổ mại dâm, sau đó Lương Ưu Tuyền biết được trong số các cô gái bán hoa bị bắt có một cô bé chưa đầy mười tám tuổi, vẫn còn là con gái. Nhưng đáng giận là các vị khách, khi biết chuyện này thì còn bỏ ra rất nhiều tiền để bán đấu giá đêm đầu của cô bé này. Tuy chưa thẩm vấn xong, Lương Ưu Tuyền đã bật dậy đánh cái vị khách làng chơi kia. Mà nói không chừng người đàn ông đó hiện nay vẫn còn đang nằm viện cũng nên.

Lương Ưu Tuyền không thỏa mãn, nói **“Rất cuộc nào bộ của đàn ông các anh chứa cái gì? Không những phụ bạc người vợ tần tảo hết lòng vì mình, còn ra ngoài phung phí tiền của nữa.”**

“Này, đừng vợ đùa cả năm chứ! Anh trai em là một người con trai rất đứng đắn đấy! Kể cả trước hay sau hôn nhân cũng đều không làm những chuyện đó.”

“Đó là vì anh bận quá thôi, hơn nữa anh thì làm gì có ai mà phụ với cả bạc! Đàn ông ba mươi tuổi mà đến một người bạn gái cũng không có...”

“Này... Có người yêu rồi, giờ khinh anh hả?”

Lương Ưu Tuyền nhếch miệng, cười xấu xa, không trả lời.

...
Bốn tiếng sau, cảnh sát đã thuận lợi bắt được hơn mười khách làng chơi cùng hơn hai mươi gái bán hoa. Trong lúc thẩm vấn, Lương Ưu Tuyền phát hiện ra một cái quy luật bất thành văn, khách làng chơi cơ bản đều hơn ba mươi lăm tuổi, cũng đã có được một chút sự nghiệp, và đều có vợ.

Cô thẩm vấn một người trong số đó.

“Có nhà có con, sao còn đi chơi gái?!”

“Vợ tôi đang mang thai...”

Rầm!... Lương Ưu Tuyền tức giận đập bàn **“Vợ mang thai mà còn dám đi chơi gái hả? Ông có phải người không?!”**

“Trước hết đừng kích động, tôi còn chưa nói xong. Đã một năm rồi vợ tôi không cho tôi chạm vào người cô ấy.”

“?!”... Lương Ưu Tuyền ngồi xuống **“Tình cảm rạn nứt sao không ly hôn?”**

“Cô vẫn còn trẻ nên không hiểu, có những chuyện không đơn giản đến như vậy, còn lữ trẻ thì tính sao? Cha mẹ hai bên nữa chứ? Tôi đã gần này tuổi rồi, có nhiều chuyện phải lo lắng lắm. Hơn nữa, ai dám chắc rằng cuộc hôn nhân tiếp theo, nếu tôi ly hôn, sẽ không rơi vào tình trạng tương tự?” Ông khách đó cười nhạt, nói **“Tôi không trộm cắp không cướp giật, chẳng qua chỉ là giải quyết nhu cầu sinh lý thôi. Chẳng lẽ tôi cũng phải có tình nhân giống vợ mình sao? Thật lòng mà nói thì tôi cũng không có tinh lực đến mức đó.”**

Lương Ưu Tuyền nhìn người đàn ông bề ngoài nhã nhặn này. Ông ta là quản lý của một xí nghiệp, thật ra hoàn toàn có đủ khả năng để ép một nhân viên dưới quyền của mình làm tình nhân, nhưng cuối cùng vẫn bất chấp nguy hiểm mà đi chơi gái.

Trong nhất thời, Lương Ưu Tuyền không rõ là lỗi tại ai, tại nam giới có mới nới cũ hay là tại nữ giới coi hôn nhân như trò đùa? Hoặc là, không phải ai cũng có thể dễ dàng đi đến đích cùng nhau.

...
Lương Ưu Tuyền bước ra khỏi phòng thẩm vấn, xoa xoa thái dương huyệt. Cô đang tính tìm chỗ đánh một giấc thì lại bị Lương Ưu Hoa gọi, kêu cô nhanh mở máy, em rể đã gọi đến 110 báo án rồi.

“...” Lương Ưu Tuyền gật đầu. Trong lúc thi hành nhiệm vụ phải tắt máy, sau đó cô cũng quên luôn phải bật lại.

Cô nằm trên ghế sofa, mở điện thoại, sau đó ngáp liên tục.

Tả Húc **“Sao lại tắt máy?”**

Lương Ưu Tuyền **“Thi hành nhiệm vụ, tìm tôi có chuyện gì?”**

Tả Húc **“Em ở cảnh cục hả? Tôi tới đó đón em.”**

Lương Ưu Tuyền **“Có chuyện gì thì để mai nói sau. À đúng rồi, ban nãy tôi có xem một bộ phim của anh, tên là XX, là một bộ phim chuyện tình buồn. Anh có chút ấn tượng nào không?...”**

“...” Trầm mặc.

“...” Chờ đáp án.

“Khụ khụ... Ý em là mấy cảnh giường chiếu trong bộ phim?”

“Anh nghĩ sao?”

“Em hâm mộ tôi rồi hả? Muốn xin chữ kí sao?”

“Đừng nói nhảm nữa! Tôi nghi ngờ anh hoàn toàn không phải đồng tính!” Lương Ưu Tuyền phần nộ ngồi dậy **“Quên đi, chuyện đó tối nay tôi sẽ tính sổ với anh! Còn chuyện với người phụ nữ kia, anh muốn tôi ép cung hay là tự giác nói thật?!”**

“Tự giác tự giác, thế nên tôi mới đi đón em đây.”

Lương Ưu Tuyền nhíu mày **“Anh ở đó chờ tôi, tôi đi tìm anh.”** Nói xong, Lương Ưu Tuyền chỉ cho Tả Húc đường đến một quán trà sữa ở gần cảnh cục.

※※※

Quán trà sữa này rất tách biệt với bên ngoài. Đừng tưởng là nửa đêm thì vắng khách, xuyên qua những tấm màn trúc ngăn cách từng khu vực với nhau, có thể thấy rất nhiều đôi tình nhân đang tâm tình.

Lương Ưu Tuyền bước lên tầng hai, nhìn quanh quất một lúc mới tìm được Tả Húc. Cô sai bước tiến gần, vén tấm rèm trúc lên, sau đó ngồi xuống đối diện với Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền lôi trong túi ra một quyển sổ ghi chép nhỏ, nói **“Nhanh nhanh, nói chuyện công việc trước chuyện tình cảm sau.”**

Tả Húc dựa hẳn vào ghế nghịch điện thoại, vẻ mặt mệt mỏi.

Lương Ưu Tuyền thấy hắn không trả lời liền ngẩng đầu lên, ra vẻ ôn hòa nhã nhặn hỏi **“Năm năm trước rốt cuộc đã có chuyện gì mà làm anh thay đổi hoàn toàn như thế này?”**

“Cô ấy rất dễ bị uất ức căng thẳng, không chịu được kích thích.” Tả Húc vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ giật giật môi nói.

Lương Ưu Tuyền giật mình. Nghe nói những người dễ bị căng thẳng thường thích tự sát, lúc đó cô cũng nghi ngờ cô ta bị bệnh tâm lý.

“Cho nên sao?...”

“Cho nên quan hệ của tôi và em phải dừng ở đây thôi. Đương nhiên cảnh sát vẫn có thể tiếp tục theo dõi tôi, nhưng tôi hy vọng là theo dõi trong thầm lặng, nếu không tôi sẽ yêu cầu luật sư đứng ra giải quyết.”

“Cô ta là gì của anh?”

“Lúc đó em đứng ngoài cửa đã nghe được hết rồi còn gì, tôi không muốn lặp lại.” Thái độ Tả Húc đột ngột thay đổi, nhưng hắn vẫn như trước, không liếc Lương Ưu Tuyền lấy một cái. Lương Ưu Tuyền hình như chưa biết, ở ngoài hành lang có camera theo dõi, hình ảnh dẫn trực tiếp về máy tính của hắn.

Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn Tả Húc một lát, sau đó vụt đứng dậy. Cô kéo khuỷu tay Tả Húc, chất vấn **“Nếu anh đã không phối hợp như vậy thì trước hết chúng ta nói việc riêng đã! Anh có dám thừa nhận là đêm hôm đó anh đã muốn dụ dỗ tôi không?”**

Tả Húc chậm chạp chớp mắt, sau đó nghiêm túc trả lời **“Chẳng những tôi có thể thừa nhận, còn có thể nói thẳng với em, tôi thích em. Bởi thế quan hệ của chúng ta phải dừng ở đây thôi. Tôi không muốn lún sâu hơn, sau đó lại đưa ra những yêu cầu quá đáng với em.”**

“...” Miệng Lương Ưu Tuyền suýt thì há hốc, không nói nổi câu nào. Tả Húc không giống như đang nói đùa, nhưng cô không ngờ hắn lại có cảm tình đối với mình.

“Còn một việc nữa tôi phải nói thật với em, nhưng tôi quên mặc áo chống đạn rồi...”

Tả Húc chậm rãi đứng lên, nói bằng giọng không có sinh lực **“Để tránh việc đạn lạc làm hại đến người vô tội, chúng ta đi đến chỗ nào trống trải nói tiếp đi...”** Nói xong, hắn đi thẳng xuống dưới lầu.

Lương Ưu Tuyền im lặng đuổi theo bước chân của Tả Húc, nhưng cô tránh không đi song song với hắn.

Suốt một tháng qua sống chung, cô chưa từng cảm thấy như lúc này. Cảm giác giống như có hàng trăm bức tường vô hình, không biết là tốt hay xấu, nhưng đang va đập vào nhau liên tục, khiến trong lòng cảm thấy rất khó chịu

Hơn nữa cô càng không ngờ, lúc này đây, cô lại thấy buồn bã, có chút cô đơn.

Chương 24

Ngày mùa hè, gió đêm mát mẻ, mặt nước tĩnh lặng nổi lên những bọt bong bóng nho nhỏ.

Tả Húc đi đến chỗ sông đào bảo vệ thành*, trong lòng tự nhủ rằng đã đến lúc phải nói với Lương Ưu Tuyền rằng cô không còn là thiếu nữ nữa rồi...

(* là con mương sâu, rộng, khô hoặc chứa đầy nước, bao quanh một lâu đài, pháo đài, thị trấn, khu dân cư... với mục đích ban đầu làm công sự chiến đấu hoặc đi lại, vận chuyển, làm chướng ngại vật nhằm chống lại các cuộc tấn công từ bên ngoài.)

Tả Húc lập tức vì chính mình thiết kế hai kiểu chết:

Một là bị Lương Ưu Tuyền đá xuống sông; một loại khác là bị Lương Ưu Tuyền đánh đập sau đó đạp xuống sông.

Thấy Tả Húc dừng chân, Lương Ưu Tuyền liền ngồi xuống, nghỉ ngơi trên chiếc ghế dài cạnh bờ sông.

Cô phát hiện Tả Húc cũng không có ý định sẽ ngồi xuống, bởi thế hai tay cô dang rộng ra trên thành ghế, hai chân bắt chéo, chiếm lấy hơn nửa chiếc ghế dài.

“Trước tiên nói xem, anh thích tôi ở điểm nào?” Lương Ưu Tuyền xoa xoa mắt. Tuy rằng giờ phút này đang rất mệt nhưng làm sao có ai có thể bỏ qua cơ hội được người khác phải khen ngợi chứ? Suốt hai mươi năm sống trên đời, câu khen mà cô được nghe nhiều nhất chính là: quyền cước công phu của em quả nhiên lợi hại, động tác rất nhanh nhẹn linh hoạt. Con gái không thích được khen là thân thể khỏe mạnh đâu nghe chưa?!

Tả Húc tựa vào bức tường đá bên cạnh, châm một điếu thuốc, thờ ơ nói **“Thích em đối xử với tôi như với người bình thường, thích em lúc nói chuyện với tôi luôn thật lòng.”**

Bởi thế khiến hắn không kìm được mà luôn chọc cô tức giận, giống như những bé nam luôn thích trêu chọc cô bé mình yêu. Động cơ thật ra rất đơn thuần, chính là để cô bé đó để ý đến mình. Nếu hỏi vì sao thích trêu chọc cô ấy như vậy, chắc chính là để “thân thiết” hơn, đúng không nhỉ?

Mí mắt Lương Ưu Tuyền giật giật mấy cái, cuối cùng cũng chẳng có câu khen nào làm cô thỏa mãn cả. Khóe miệng cô co lại **“Ai bảo tôi đối xử với anh như người bình thường. Trong mắt tôi anh là tội phạm bị hiềm nghi, anh biết chưa?!”**

Tả Húc xem thường cười cười, sau đó lại bắt đầu dĩ thử dài **“Thích hay không thích đều không quan trọng. Có một chuyện tôi muốn nói với em, nhưng tôi mong em có thể bình tĩnh.”**

Lương Ưu Tuyền cẩn thận nhíu mày **“Anh muốn tự thú?”**

“Coi như là thế đi, nhưng chuyện này không liên quan đến vụ buôn lậu...”

Ngay lập tức Lương Ưu Tuyền lao đến, tức giận chỉ tay vào ngực Tả Húc nói **“Anh lừa gì tôi phải không?”**

“Tôi hỏi em, sao em không biết kiên nhẫn là gì thế? Huống chi nếu em đánh người khác gây xương là hành vi tội ác đó.” Nói xong Tả Húc dùng hai tay chống, nhảy lên ngồi trên tường thành.

Lương Ưu Tuyền không ngờ hắn sẽ nhảy lên trên tường, cô vốn trọng tâm không vững, giờ chóp mũi đập vào cái bụng rắn chắc của hắn.

Lương Ưu Tuyền không kìm được hét lên một tiếng, tay vội ôm mũi. Nhưng cô còn chưa kịp chửi rủa Tả Húc thì hắn đã nâng cằm cô lên, nhíu mày.

Hắn nghiêng đầu, mượn ánh trăng mỏng manh nhìn cô. Lương Ưu Tuyền giương mắt lên chống lại

con người ngăm đen của Tả Húc, nhưng sau đó lại bối rối không biết phải làm sao. Có lẽ là bởi vì Tả Húc đối với cô đã có “tà niệm”. Mà đầu óc Lương Ưu Tuyên không biết bị làm sao lại liên tưởng đến nụ hôn lúc trước của hai người.

Lương Ưu Tuyên lập tức hoảng hốt, đẩy tay Tả Húc ra, sau đó ho khan một tiếng rồi cứng nhắc chuyển đề tài **“Cái cô Mai Mai đó tên đầy đủ là gì?”**

“Đỗ Mai Mai.”

Cuối cùng Lương Ưu Tuyên cũng biết cái tên “D” thần bí trong điện thoại Tả Húc là của ai. Hóa ra không phải của Đinh Đối Vĩ. Hóa ra về mặt dị dạng khi Tả Húc tiếp điện thoại hóa ra là dành cho cô ta.

Cô khoanh tay trước ngực, cố ý cười lạnh, sau đó nói **“Thì ra là thế. 60 cuộc gọi nhớ lúc ở bệnh viện đó hóa ra là của cô ta à...”**

Tả Húc cười tủm tỉm gật đầu, sau đó chọc cô **“Em ghen tị?”**

“...” Lương Ưu Tuyên thất vọng hạ bả vai **“Này cái vị tiên sinh cuồng tự sướng kia, tôi nói anh nghe, công việc của tôi chính là theo dõi nhất cử nhất động của anh. Kể cả thời gian anh tiểu tiện với đại tiện tôi cũng biết nữa là...”**

Mắt Tả Húc đột nhiên sáng ngời sáng ngời **“Tôi còn chưa từng tính thử xem thời gian tiểu tiện của mình là bao lâu đâu. Em nói tôi nghe đi!”**

“Bình thường khoảng 30 giây, cộng thêm cả thời gian anh rửa tay với soi gương nữa.”

Tả Húc ra vẻ đã biết gật đầu **“Chẳng lẽ những lúc tôi đi toilet em đều nằm sấp ngoài cửa thưởng thức ca nhạc* sao?”**

(ở đây là âm thanh =) là âm thanh khi nước chạm nước đấy ạ *sặc nước rồi*)*

“Anh!...” Lương Ưu Tuyên giơ tay ra tính đánh, nhưng Tả Húc đã bật cười ha ha nắm lấy cổ tay cô **“Đừng làm loạn nữa, tôi không biết bơi đâu.”**

“Trước mắt cảnh sát mà dám nói dối, anh không sợ bị cắn phải lưỡi hả? Mười lăm năm trước anh đã lấy được giấy phép đi lặn rồi!” Lương Ưu Tuyên cũng không muốn hiểu về Tả Húc nhiều như vậy, nhưng suốt năm lần bảy lượt phải đọc bản điều tra về hắn thì dù cô không muốn hiểu cũng phải hiểu. Cuối cùng cô cũng thông rồi, Tả Húc chẳng qua chỉ là thích bày trò với mình thôi.

Tả Húc cười không nói gì, chỉ nhìn đôi mắt tóe lửa của Lương Ưu Tuyên, mím môi cười, sau đó nụ cười trở nên bi thương **“Về mặt phần nộ của em làm tôi nhớ tới ‘Tiểu Bồn’.”**

“Ai?”

“Là một con chó thuộc giống quý, thuần chủng, hình dáng cũng rất được.” Hắn nhẹ giọng than thở, nói **“Là con chó lạc tôi nhặt được ở ven đường. Lúc ấy tôi chia cho nó một nửa cái hamburger nhưng nó còn chê tôi bẩn, khinh thường bỏ đi. Bởi thế nó đã khơi lên trong lòng tôi ham muốn chinh phục, tôi quyết tâm đem nó về nhà dạy dỗ. Có điều nó rất khó bảo, chỉ trong ba ngày mà đã cắn nát bảy đôi giày của tôi. Những khi tôi cuộn báo lại tính phạt nó thì nó đều nhe răng ra lao đến điên cuồng, nhưng vì không giỏi xác định khoảng cách nên nó toàn lao nhầm vào cái ghế sofa. Cái kiểu chậm hiểu đó rất giống em, thế nên tôi đặt tên nó là Tiểu Bồn*...”**

(Bồn 笨 có nghĩa là ngu dốt ~ Tiểu Bồn = Bé Dốt *nghe thật dễ thương và dễ ghét.*)*

Tả Húc giơ tay lên giúp Lương Ưu Tuyên xoa xoa vai áo, ánh mắt toát lên sự cưng chiều.

“...” Lương Ưu Tuyên cố gắng kìm nén lửa giận, hít sâu rồi lại thở đều, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi **“Chó vừa quý vừa thuần như thế không rẻ, anh chắc chắn nó là chó lạc sao?”**

Tả Húc giật mình, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng **“Em nói thế tôi mới nhớ. Lần đầu tiên tôi tắm cho Tiểu Bồn hình như có thấy một sợi dây xích thì phải, nhưng lúc ấy tôi tiện tay ném luôn vào thùng rác rồi quên mất luôn. Đáng tiếc là Tiểu Bồn chết rồi, nếu không em có thể hỏi nó.”**

(*Anh ám chỉ chị là chó sao *lăn lộn**).

Lương Ưu Tuyền nhú mày, nếu cái này mà nhìn thì còn thể thống gì nữa... Cô đột nhiên đi về phía trước... Chỉ nghe thấy “**Ào ào!**” một tiếng, Tả Húc đã ngẩng đầu lên trời rơi xuống sông. Lại nghe thêm một tiếng “**Ào ào**” nữa, Tả Húc kịp thời kéo Lương Ưu Tuyền xuống cùng.

Sau khi rơi xuống nước Lương Ưu Tuyền cũng không vội trồi lên. Cô đang tức giận đến mức răng ngứa ngứa, liền cố hết sức bắt lấy chân Tả Húc rồi ra sức kéo xuống, cho hấn sặc nước chết đi, chỉ có thể mới giúp cô bớt ngứa ngứa!

Xung quanh con sông đào bảo vệ thành này có rất nhiều rong rêu, Tả Húc cứ tưởng chân mình mắc vào bèo nên dùng sức lắc lắc, sau đó cảm giác hình như đá phải cái gì tròn tròn.

Chỗ này vốn nổi tiếng là ‘thánh địa tự sát’, bởi vì hết người này đến người khác ngã xuống sông cho nên ở đây có một bầu không khí khá u ám, dị thường. Tả Húc không khỏi rung mình một cái, vội vàng lôi ra chiếc đèn pin không thấm nước sau đó lặn xuống tìm Lương Ưu Tuyền.

...
Chìm rồi, chìm rồi... Lương Ưu Tuyền bị hấn đá cho một cước, đầu cô giờ vừa hỗn loạn vừa choáng váng.

Cô năm nay mới hai mươi ba tuổi, vẫn chưa đạt được thành tựu gì cho sự nghiệp, lại vẫn còn là thiếu nữ, làm sao có thể chết được? Hơn nữa còn chết vì bị tên vô lại đã bị cô ném xuống sông đập chết, như thế không lấy được chứng nhận đã chết trong khi đang làm nhiệm vụ đâu. Trời ơi, cứu mạng!

(= = *Bắt đầu nghi ngờ trường cảnh sát cho tẩy não học sinh rồi đấy* = =)

Nghĩ vậy Lương Ưu Tuyền lập tức mình mẫn trở lại, cố gắng bơi lên phía trước. Nhưng chỉ được một quãng cô bắt đầu thấy thiếu không khí, hô hấp khó khăn. Đúng lúc này có một cánh tay vòng qua nách Lương Ưu Tuyền, hăng hái lôi cô lên trên mặt nước.

“**Khụ khụ khụ... Anh... Khụ khụ khụ...**” Lương Ưu Tuyền ho khan hoài không dứt, tức giận đánh vào ngực Tả Húc.

“**Anh cái gì mà anh, tôi lo cho em như thế mà em còn có tâm tình đi lặn sao?!**” Tả Húc có vẻ tức giận.

“**?!**”... Lương Ưu Tuyền thấy tội phạm mạng mình, hận không thể lột da uống máu hấn! ...“**Khụ khụ khụ... Anh... Khụ khụ... Anh có ông* sao?!**”.

(**nguyên văn là đại gia 大爷 ~ nói thật là chả hiểu gì cả* = =)

Tả Húc không hiểu lắm, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên liên vươn tay ra xoa lưng giúp cô hô hấp, đồng thời tiếng nước ầm ầm ở xung quanh nhắc nhở hấn: dưới nước kia chắc là nơi tuyệt nhất để nói rõ sự thật nhỉ?

Lương Ưu Tuyền đưa tay lên bám vào vai Tả Húc, chỉ hướng bờ sông, vừa ho khan vừa ra lệnh Tả Húc nhanh chóng lên bờ.

Tả Húc gật đầu, nhưng lại đưa cô tới bức tường cao đứng vững bên bờ sông. (sông đào bảo vệ thành chính là cái chiến hào được đổ nước vào trong, hình thành một con sông vây quanh tường thành, thông thường được chia thành hai loại, loại hình thang cổ và loại hình chữ nhật. Loại hình chữ nhật để có tác dụng lọc nước bẩn nên thường ở hai tường vây, xuống dưới khoảng 2m sẽ có một chỗ nhỏ để người dân đi qua có thể tiện đường rửa ráy, đồng thời đây cũng là một nơi lý tưởng để mọi người bơi lội hoặc giặt quần áo.)

Tả Húc đặt Lương Ưu Tuyền ngồi trên tảng đá cao hơn 30 cm so với mặt nước, xung quanh hoàn toàn trống trải, không có vật gì có thể ném.

Lương Ưu Tuyền đưa tay lên lau lau mấy giọt nước đọng trên mặt, vừa mới chuẩn bị đứng lên thì thấy Tả Húc đứng dưới nước níu chân cô lại. Cô cau mày “**Anh có chuyện muốn nói?**”

“**Cực kì thông minh.**”

“...” Lương Ưu Tuyền xoa xoa hai tay, nhìn Tả Húc vẫn đang lơ lửng trong nước, có chút không kiên nhẫn giục **“Nói đi chứ, sao dám người giàu các anh toàn lè mà lè mề thế hả?!”**

Tả Húc mím môi, từ từ biểu lộ ánh mắt bất đắc dĩ **“Tôi đang chờ em bình tĩnh để có thể nói chuyện phải trái. Từ trước đến giờ em lúc nào cũng ở tình trạng kích động, em bảo tôi làm sao dám nói với em?”**

“Ôi này, anh cảm thấy oan ức hả? Chẳng phải đều là anh chọc tôi tức sao?!” Lương Ưu Tuyền liêu mạng với xuống cổ áo Tả Húc **“Tôi phát hiện anh chính là quả bom hẹn giờ cho cuộc đời tôi. Nhất định tôi sẽ bị anh làm cho tức chết!”**

“Nói bậy bạ gì đó!? Em tự mình tức giận thì có!” Tả Húc nói xong câu đó, đồng thời ý thức được bản thân đã nghiện việc cãi cọ với cô gái này. Nếu không được đôi co với cô ấy thì tự nhiên có phần trống trải. Theo bản năng, hắn giúp xoa dịu Lương Ưu Tuyền... ở ngực **“Hít sâu, tức giận sẽ hại sức khỏe.”**

“?!”... Lương Ưu Tuyền quan sát năm ngón tay đang đặt trên ngực mình đang từ từ vuốt ve từ trên xuống dưới. Bốp! Cô tung một chưởng vào trán hắn.

“...” Tả Húc về mặt u ám, quay lại chuyện chính **“Em có nhớ cái đêm em say rượu sau đó gây chuyện không?”**

Lương Ưu Tuyền giật mình. Nháy mắt lửa giận lại bùng lên **“Nhớ rất rõ. Tôi uống say cường hôn anh, sau khi tôi tỉnh lại anh còn ra vẻ áy náy với Đinh Đới Vĩ! Quả nhiên anh rất siêu! Chỉ có người ngu là tôi thôi, lại bị mấy giọt nước mắt cá sấu của anh làm cho ân hận mãi. Con bà nó! Rõ ràng là tôi bị thiệt mà anh lại còn dám không biết xấu hổ bày mấy trò đó hả Tả Húc?!”**

“Không... Cái đó không quan trọng.” Tả Húc chậm chạp lắc đầu, về mặt nghiêm túc.

“Bị anh sờ mó còn không quan trọng cái gì? Chẳng lẽ tôi lăn lộn trên giường với anh chắc?!” Răng rắc, Lương Ưu Tuyền bẻ một cành cây khô.

“...” Khóe miệng Tả Húc co lại, hắn nhảy lên ngồi bên cạnh Lương Ưu Tuyền.

Đầu tiên Tả Húc lắc lắc mái tóc ướt sũng, sau đó nói lỏng cravat, phiến muộn nói **“Thật ra tất cả những chuyện xảy ra đêm đó đều không phải dự định của tôi. Đêm đó tôi thật sự cả đêm không ngủ. Tất nhiên không phải vì Đinh Đới Vĩ, mà là sợ em bắt tôi chịu trách nhiệm, bởi thế tôi không dám nói. Xin lỗi, tôi đã lừa em...”**

“...” Lương Ưu Tuyền sững sốt, trong vô thức nắm chặt vạt áo **“Anh sợ tôi bắt anh chịu trách nhiệm cái gì? Nói rõ ra xem nào...”**

Tả Húc nhìn lên ánh trăng sáng ngời, thở dài một lúc lâu...

“Tuy rằng lúc ấy em say nhưng quyền cước của em vẫn lợi hại lắm. Chẳng những lúc ấy em đánh đập tôi, còn bắt tôi phải XXOO với em... Tôi lúc ấy...” Tả Húc chậm rãi cúi đầu, một tay che mặt **“Em biết mà, tôi đánh không lại em... chỉ có thể trơ mắt nhìn em xé nạt cái quần lót tôi thích nhất... chuyện sau đó, em biết đấy...”**

*(Đọc đến đoạn này ức chế quá >___< Nhưng không sao, anh ấy hơi thiếu iot và hơi nhát gan cộng với hơi đều giả một chút, nhưng ít nhất sau này cũng có sửa chữa, và nhất là còn đẹp trai *gật gù*)*

Tả Húc nói xong, Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn hắn, về mặt ngây dại, cứ như vậy đến hơn 10 phút.

...

“A a a a!”

Tiếng hét thê lương vang tới tận chân trời. Tiếng rống phản nộ đầy oán hận này đáng sợ tới mức

ông cụ đứng ở gần đó suýt lẫn 180 độ.

Thật lòng mà nói thì cô có nhớ loáng thoáng chuyện đêm đó, nhưng Lương Ưu Tuyền không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc này, huống chi Tả Húc không có vẻ gì khác lạ, bởi thế cô tự thôi miên chính mình rằng mấy cái hình ảnh ấy chẳng qua chỉ là mộng xuân thôi, chỉ là mộng xuân thôi. Bởi vì thế phải vững lòng tin, hơn nữa Tả Húc cũng không thích con gái nữa. Đến giờ phút này cô có cảm giác như vừa bước ra từ trong mơ, mà còn rơi thẳng vào ác mộng nữa!

“Cô bé này, cháu còn trẻ đừng nghĩ quẩn, có việc gì thì kể với ông này!” Cụ ông cúi người khuyên bảo.

Lương Ưu Tuyền sịt sịt mũi, nước mắt chảy ra ào ạt. Cô ngẩng đầu lên nhìn ông cụ xấp xỉ bằng tuổi ông mình, đầu óc hỗn loạn, run run tay chỉ Tả Húc khốn kiếp **“Tên khốn này... Hại cuộc đời cháu... Hu hu...”**

“...Ặc, sao em lại trắng đen lẫn lộn thế? Là em say rượu rồi làm loạn chứ. Em hành hạ...” Tả Húc vô liêm sỉ chống chế. Thật ra hẳn đang bất ngờ. Tả Húc đã từng nghĩ đến trăm ngàn kiểu phản ứng của Lương Ưu Tuyền khi cô biết được sự thật, nhưng chưa từng nghĩ đến cô sẽ khóc.

Cụ ông cười đôi giày tập thể dục ra ném Tả Húc **“Cái tên tiểu tử này dám làm thế sao?! Không được! Báo cảnh sát thôi! Cháu gái cháu đừng sợ, ông giúp cháu báo cảnh sát!”**

Lương Ưu Tuyền ngửa mặt lên trời khóc lớn **“Ông không cần báo, cháu là cảnh sát. Cháu có còng tay, cháu có súng, hu hu...”**

Cụ ông nghe vậy, trong lòng sợ hãi cô gái kia “nổ súng càn quét”, lui lại ba bước kêu **“Thì ra là thế... Thôi giờ ông còn phải đi luyện công nữa. Tiểu tử kia giúp ông lấy đôi giày! Vợ chồng son thì đừng cãi nhau...”**

“...” Tả Húc ngẩng lên liếc một cái, lại đem đôi giày ném lên trên bờ.

Hắn vươn tay ra đỡ bả vai Lương Ưu Tuyền. Khăn tay cũng ướt cả rồi, Tả Húc đành dùng cổ tay áo giúp Lương Ưu Tuyền lau nước mắt. Tả Húc chưa từng nghĩ đến Lương Ưu Tuyền hung hãn như vậy hóa ra nội tâm vô cùng yếu ớt.

Lúc này Tả Húc đã nhận ra sai lầm của mình nghiêm trọng cỡ nào. Đúng, không bằng cảm thú.

“Lương Ưu Tuyền, tôi...”

Ào ào! Lương Ưu Tuyền lại đẩy Tả Húc xuống sông, nhưng lệch hướng khiến hắn vấp vào bãi đá, mặt mày tái mét.

Tả Húc lo lắng nhìn cô **“Nếu em nguyện ý chờ tôi vài năm, tôi...”**

“Câm miệng! Tuy tôi đã thề sẽ cưới người đàn ông đầu tiên trong đời nhưng tôi sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba. Huống chi Đỗ Mai Mai đã đủ đáng thương rồi, tôi sẽ không cướp mất người đàn ông của chị ấy!” Nói xong Lương Ưu Tuyền vô lực nằm xuống, không quan tâm bên dưới toàn bùn đá. Cô dùng tay che mặt, chưa xót rơi nước mắt.

Ngay lập tức cô lại duỗi một ngón tay ra...

“Nhưng tôi không tha cho anh đâu, tôi sẽ bắt anh phải trả giá!!”

Cô liếm đôi môi mang vị mặn của nước mắt, nuôi chí trả thù.

...

Tả Húc đã nghe được tiếng thở đều đều của Lương Ưu Tuyền. Hắn lặng lẽ ngồi cạnh cô, cởi giày, xắn ống quần, sau đó cẩn thận nâng đầu Lương Ưu Tuyền lên đặt trên đùi mình.

Hắn giúp cô vuốt mấy sợi tóc rối. Ánh mặt trời hồng hồng từ từ lan tỏa trên bầu trời cũng như tiếng xì xào bàn tán của người đi bộ ngày càng nhiều. Nhưng Tả Húc không có tâm tình để ý đến hình tượng của chính mình, hắn chỉ chăm chăm dùng tay che mắt Lương Ưu Tuyền, giúp cô không bị chói mắt.

Lương Ưu Tuyên, anh xin lỗi.

Em trả thù đi, anh sẽ tuyệt đối không chống trả.

※※※

Đương nhiên, Tả Húc nhất định không ngờ thủ đoạn trả thù của Lương Ưu Tuyên lại ‘kinh thiên động địa’ đến như vậy.

Chương 25

Cái gọi là “mỉm cười để giết trong ba năm” chính là một tuyệt chiêu báo thù của các vị anh hùng trong phái yếu.

Nội dung chính là để chọc giận đối thủ thì luôn áp dụng bộ mặt tươi cười ngọt ngào cộng thêm thâm đánh lén bằng những âm mưu nham hiểm;

“Mỉm cười để giết trong ba năm” thường có các chiêu sau: mỉm cười đồng hành cùng đối thủ sau đó đợi đến các địa hình nguy hiểm và vắng vẻ thì cố ý đạp đối phương xuống vực sâu; mỉm cười giúp đối phương giặt đồ sau đó lợi dụng cơ hội đập phá những vật dụng quan trọng của đối phương; mỉm cười giúp đối thủ sửa giường sau đó lén lút giấu rắn rết bên dưới; mỉm cười bưng canh nóng tới cho đối phương sau đó giả vờ trượt chân để đổ cả bát canh nóng vào đầu; mỉm cười giúp đối thủ đi tắt mà nhân cơ hội bỏ đinh vào trong giày...

Các chiêu thế đều phụ thuộc vào người sử dụng. Chỉ cần thông hiểu đạo lý thì ai cũng có thể đạt đến cảnh giới cao nhất trong lĩnh vực võ thuật này.

Các chiêu trên xuất thân từ ‘Ranma 1/2*’

(Câu chuyện bắt đầu khi Ranma và ông bố Genma trong một lần đi đến huyện Thanh Hải thuộc Trung Quốc, họ đến con suối nguyên chứa hơn hàng nghìn hồ suối nhỏ, mỗi hồ suối lại mang một lời nguyện, ai bị ngã vào suối sẽ buộc phải mang thân hình bị nguyện. Không chịu nghe hết lời của hướng dẫn viên du lịch, cả hai cha con cùng đứng lên chiếc cọc tre dựng tạm bờ trên suối. Trong lúc giao chiến, Ranma đã đẩy cha xuống suối “Gấu Trúc” và ông mang thân hình của con gấu trúc thật sự. Ngay sau đấy, ông đẩy Ranma xuống dòng sông mang tên “Suối con gái chết chìm” và Ranma từ một cậu con trai phải trở thành một cô gái. Để trở về thân thể thật của mình thì phải dội nước nóng, nhưng khi gặp nước lạnh sẽ bị mang thân hình bị nguyện ngay lập tức. Đến năm Ranma được 16 tuổi, Genma buộc phải đưa cậu về Nhật Bản để ra mắt gia đình Soun, ông này có ba cô con gái đã đến tuổi lấy chồng, cũng như theo lời hứa hôn từ trước giữa hai bên gia đình và Ranma sẽ tiếp quản võ đường Tendo theo nguyện vọng của gia đình. Ban đầu Ranma được tự do chọn lựa, nhưng sau đó cậu bị ép lấy cô con gái út Akane Tendo cũng chỉ bằng tuổi cậu nhưng lại rất ghét con trai. Với cơ thể nửa nam nửa nữ của mình, Ranma đã rơi vào vô số tình huống dở khóc dở cười trong thời gian sống bên gia đình Tendo.)*

...

Trong chợ bán động vật, người ta thấy có một cái bóng đen u ám đi vào một tiệm bán vật nuôi.

“Ông chủ, tôi muốn mua năm mươi con gián, càng to càng tốt.” Lương Ưu Tuyên lôi tiền ra, chỉ vào tủ gián.

“Hình như không có đủ năm mươi con, cô có muốn mua mấy con nhện đại bự không?” Ông chủ thái độ nhiệt tình, khách hàng là Thượng Đế mà.

Lương Ưu Tuyên nhìn quanh một vòng, chỉ một cái lồng sắt **“Lấy mấy con rắn trắng nhỏ nhỏ kia nữa. Đúng rồi, rắn có ăn gián không?”**(Những con rắn cảnh này thường được gọi là Mỹ Nhân Xà, không độc, tính tình rất hiền, dài bằng bàn tay.)

Ông chủ gật đầu, vừa lôi rắn ra vừa tính toán **“Theo lý thì không, nhưng mà... Vị tiểu thư này, chẳng lẽ cô định thả gián ra sao?...”** Ông chủ nghi hoặc nhìn vẻ mặt hung tợn của Lương Ưu Tuyên. Có vị hàng xóm nào chọc giận cô gái này sao?

Lương Ưu Tuyên không thèm trả lời, đặt tiền trên bàn, đứng yên chờ đợi.

Cô nhìn thẳng vào con thần lẩn đang đặt ở cái hộp thủy tinh trước cửa sổ, không khỏi nheo mắt lại, trong lòng lại càng muốn ném Tả Húc vào hoàn cảnh hoảng sợ... Một tiếng trước cô mới thức giấc. Chính xác mà nói thì cô là vì khó thở mà tỉnh dậy. Điều đầu tiên cô thấy là Tả Húc đang nằm bên tường ngáy o o, còn cánh tay hần thì đặt trên mặt cô. Thế là thế nào? Định tiền dâm hậu sát* sao?

(* sau khi OOX xong thì giết :”> tội nghiệp Tả Húc, có ý tốt mà cuối cùng lại...)

Vì thế Lương Ưu Tuyên giơ chân lên đá hần lẩn xuống sông, sau đó nhắm thẳng chợ thú cảnh mà đến.

...

Nửa tiếng sau,

Lương Ưu Tuyên cầm theo ba cái gói to rất kinh tởm quay về đồn, sau đó lao đến phòng tổ trưởng tổ chuyên án Lương Ưu Hoa.

“Tổ trưởng, em xin dừng nhiệm vụ ở bên theo dõi nghi phạm Tả Húc, xin chuyển sang âm thầm theo dõi.”

“Lý do.” Lương Ưu Hoa không thèm ngẩng đầu, hết sức chăm chú ăn mỳ thịt bò.

“Thân phận của em đã bị bại lộ, nếu cứ tiếp tục thì sẽ chỉ mất công mà không thu được gì. Hơn nữa theo như quan sát của em thì hần hay tiếp xúc với các ông lớn cũng như hay đi đến phòng thu và phim trường. Nếu Tả Húc có ý định dấu điểm thì em cũng chẳng lấy được thông tin gì có giá trị đâu.” Lương Ưu Tuyên mặt vô cảm báo cáo.

Sột soạt, sột soạt... Tiếng húp nước...

Lương Ưu Tuyên lôi trong túi ra một con rắn trắng, sau đó chậm rãi đi đến phía sau Lương Ưu Hoa, kéo cổ áo ra và thả tay.

“A, đồ chơi mà lạnh thế?!” Lương Ưu Hoa vừa vặn vẹo lưng, vừa vội húp nốt ngụm canh cuối cùng. Hần lôi một chiếc khăn giấy ra lau miệng, nghiêm mặt nói **“Nếu xét theo việc công thì tên đó sẽ không nói, còn phần tư thì sao?”** Về mặt của hần thì nghiêm túc, động tác thì bất lịch sự, giống hệt con khỉ đang cong lưng.

“Em và hần công tư rõ ràng, chỉ cần ngày nào vụ buôn lậu chưa được phá thì em vẫn sẽ phân định giới hạn với hần.”

“...” Lương Ưu Hoa lôi con rắn lên, sau đó đặt nó ở bên cổ. Ôi, mát mẻ quá!

“Lương tổ trưởng, anh có nghe không đấy?!” Lương Ưu Tuyên đập vào mặt bàn.

“Ừ, được. Anh hoàn toàn ủng hộ ý kiến của Lương tổ viên.” Lương Ưu Hoa ngồi dậy, ném chùm chìa khóa xe Jeep cho Lương Ưu Tuyên **“Đến gara lấy xe đi, có chuyện gì thì liên lạc bằng điện thoại. À đúng rồi, đem bát ra ngoài hộ anh. Nhớ lái xe cẩn thận đấy.”** Hần cười khế.

“...” Lương Ưu Tuyên kí kí vào biên bản*, thuận tiện lấy lại con rắn khiến Lương Ưu Hoa bất mãn mãi.

(* nguyên văn là “theo trong tay hần một phen rút ra ký tên điều”, đoán mò đó ạ *cười*)

※※※.

3 giờ rưỡi chiều giờ Bắc Kinh, bên ngoài tập đoàn giải trí Tinh Hỏa

Có một người mặc bộ đồng phục của nhân viên dọn vệ sinh, tay cầm thùng dụng cụ, bước xuống khỏi xe jeep, tiến vào bên trong tập đoàn Tinh Hỏa.

“Xin hỏi có hẹn trước không ạ?” Nhân viên tiếp tân vội đứng dậy.

Lương Ưu Tuyên còn khoa trương đeo mặt nạ phòng độc, lôi thẻ công tác ra, lớn tiếng nói

“Phòng chụp ở tầng tám phát hiện rất nhiều kiến đỏ.”

Cô gái ở quầy tiếp tân nghe đến địa điểm chính xác, hơn nữa còn nghe đến kiến đỏ thì ngoại lệ

cho qua.

Lương Ưu Tuyền thuận lợi thông qua cửa ải đầu tiên, trực tiếp đi thang máy đến tầng cao nhất. Cô lôi chìa khóa cửa phòng ra quơ quơ, khéo mắt xẹt qua tia thâm hiểm. Hừ, Tả Húc quên đòi chìa khóa, vừa vặn có ích.

Sau khi vào trong cánh cửa, điều đầu tiên cô làm là đóng hết cửa thông gió lại.

Trong phòng bếp thì rải vụn bánh mì;

Đổ hết whisky của Tả Húc, thay bằng dầu thực vật trộn nước;

Chọc thủng hết trứng gà trong tủ lạnh;

Đi ủng mưa bắn thối trên giường của Tả Húc;

Đem tất cả các quần áo bẩn chuẩn bị mang đi giặt treo lại tủ;

Phá hỏng tất cả hệ thống đèn, chỉ trừ đèn ngủ;

Di chuyển cái bàn trà so với vị trí ban đầu;

Ném vào trong bồn tắm một đồng phân chó;

Sau đó

Lương Ưu Tuyền đứng trước cửa phòng, lôi một cái bình phun màu đỏ ra, nhắm ngay cánh cửa phòng tinh xảo... Xì xì xì... Vẽ một khẩu súng ngắn.

Sau khi vẽ xong, cô khom người, cầm túi muối hắt xung quanh phòng;

Đóng cửa trước, bắt đầu thả các sinh vật “đáng yêu” ra.

...

Lương Ưu Tuyền đứng lặng ngoài cửa phòng, quay mặt vào cửa cười điên loạn. Người ngay thẳng không làm chuyện mờ ám. Hình vẽ khẩu súng kia chính là báo hiệu thân phận của cô, để Tả Húc biết hôm nay hắn chết dưới tay ai!... Chờ khi Tả Húc trở về, ha ha ha ha...

Ah, kết thúc công việc!

Bước đầu tiên của kế hoạch trả thù đã xong, tiếp tục bước hai

Lương Ưu Tuyền lập tức rời phòng trọ, đầu tiên là quay về xe thay đồ, sau đó đỗ xe jeep trong một góc khuất.

Cô nhìn đồng hồ, lịch trình mỗi ngày của Tả Húc đại khái là: chín giờ sáng dậy, mười giờ rửa hộp, buổi chiều có thể đi đến phim trường gặp diễn viên. Nếu không có hoạt động xã giao thì thường mười giờ tối sẽ về nhà.

Tính toán xong, Lương Ưu Tuyền đeo kính râm, đắp áo khoác, nằm trong xe chờ phần hai của kế hoạch trả thù, cũng như chờ Tả Húc đến chết.

Mục tiêu lần này là gì? Chính là chiếc Lincoln.

...

Chín giờ tối, đèn đường rực rỡ bắt đầu bật.

Chiếc xe Lincoln màu đen chậm rãi đi vào gara, ánh mắt vốn ngái ngủ của Lương Ưu Tuyền vụt sáng.

“Tả tổng, ngài ngồi trong xe chờ một lát, tôi sẽ lên đó lấy lễ vật giúp ngài.” Trương Cường quay đầu cười, giờ hắn đã quay lại công việc lái xe của mình.

Đêm nay Tả Húc phải đến tiệc rượu mừng sinh nhật của một vị giám đốc trong công ty, nhưng vì lúc ra khỏi nhà vội quá nên quên quà trên bàn trà.

Tả Húc gật đầu, đưa chìa khóa cho Trương Cường, cúi đầu lật xem văn kiện.

Trương Cường nhận chìa khóa đi đến thang máy. Trước khi cánh cửa thang máy mở ra, do suốt một tháng qua hắn chỉ đi một mình nên đã thành thói quen, theo quán tính lôi chìa khóa điện tử ra khóa xe. Hắn ấn nút đóng cửa, chỉ nghe thấy ba tiếng “tách tách tách”, ánh đèn của chiếc Lincoln vụt tắt, cánh cửa cũng bị khóa lại. Trương Cường vừa đi lên thang máy, hoàn toàn không nhận ra đã nhốt Tả

Húc ở trong xe.

“...” Xung quanh Tả Húc là một mảng tối đen. Hắn buông văn kiện, sờ soạng tìm điện thoại di động.

Tả Húc mở di động ra, vừa chuẩn bị gọi cho Trương Cường thì trong lúc vô tình nâng mí mắt lại phát hiện có một cái bóng đen đang giơ điện thoại đi đến gần hắn, mà cái bóng đáng ngờ đồng nhìn tây kia quả thật rất quen mắt...

Tả Húc gấp điện thoại lại, đè ép thân thể, yên lặng xem xét.

“Cách” một tiếng hỏ, sau đó có một đôi bàn tay đeo găng màu đen đập vào cửa trước.

Tả Húc khẽ căng mắt ra. Bởi vì bên trong xe tối đen, Lương Ưu Tuyền dù đã ghé sát cũng không xác định được bên trong có người hay không. Đương nhiên, người bình thường thì làm gì có ai lại nhốt mình trong xe chứ.

Tả Húc cố chống lại ánh mắt đạo tặc của Lương Ưu Tuyền. Vụt, Lương Ưu Tuyền lôi ra một con dao gọt hoa quả. Vụt, Lương Ưu Tuyền lại biến mất.

“...” Tả Húc cẩn thận ngồi dậy, xuyên qua cánh cửa thủy tinh nhìn ra ngoài để xem cô nàng rốt cuộc đang làm cái gì... Khi hắn nghe được một loạt những tiếng “Soạt soạt soạt” giống hết tiếng động khi điêu khắc, trong lòng đột cảm thấy lạnh lẽo...

Lương Ưu Tuyền đang dùng con dao gọt hoa quả phá hoại lớp sơn màu đen bóng đẹp đẽ của chiếc xe.

OH NO! Tả Húc vừa muốn đập vào cửa kính để ngăn cản hành động hung ác này thì di điện bắt đầu đổ chuông.

“Tả Tả Tả, tổng tổng tổng... Cứu tôi với a a a a!!” Tiếng hét thảm thiết của Trương Cường vang lên, giống như sắp chết đến nơi.

“...” Tả Húc đưa điện thoại dịch ra xa tai một chút **“Anh về gara đã. Anh khóa tôi trong xe rồi.”**

“A?! Thật xin lỗi, tôi xuống ngay... Ban nãy tôi mở cửa tự nhiên bay ra vài con gián... Còn có rắn, a a a... A a a... Cứu tôi với... Nhà ngài có trộm rồi!!”

Tả Húc giật mình **“Trộm sạch rồi sao?”**

“Không chắc lắm, hệ thống đèn hồng hết rồi!...”

“Tôi báo cảnh sát, anh xuống dưới đi đã.” Nói xong Tả Húc gọi báo cảnh sát, tút tút tút... Chiếc điện thoại của Lương Ưu Tuyền ở trong túi quần bắt đầu đổ chuông.

Lương Ưu Tuyền vừa trợn mắt long phượng, vừa chậm chạp lôi điện thoại ra **“Ai đó?”**

“Chủ xe.”

“?!”... Lưng Lương Ưu Tuyền cứng đờ, vội nhìn quanh những vẫn không thấy bóng dáng Tả Húc đâu **“Anh ở đâu?”**

“Trong xe.”

Cạch cạch cạch, Tả Húc gõ vào cửa kính.

“?!”... Lương Ưu Tuyền mượn ánh sáng yếu ớt của di động nhìn vào cửa xe, quả nhiên thấy Tả Húc đang lờm chính mình.

Cô kéo kéo tay cầm, rõ ràng đang khóa mà.

“Anh thiếu năng sao? Sao lại khóa mình trong xe?”

“Tạm thời không nói chuyện này, hình như nhà tôi mất trộm. Em lên xem hộ tôi.”

“Thế sao?... Ah... Tôi bận chuyện rồi, đi trước...”

“Lương Ưu Tuyền! Em dám chạy thử xem, tôi sẽ tố cáo em tội cố ý phá hoại đồ của người khác.”

“...” Lương Ưu Tuyền im bật quay đầu, nham hiểm cười **“Không cần đâu, nhưng để tôi cứu anh ra đã nhé? Làm sao tôi có thể nhẫn tâm nhìn anh chết trong đó vì thiếu oxi chứ?...”**

Tả Húc thấy Lương Ưu Tuyền nhặt ở ven đường một chiếc côn vừa muốn hét lên **“Đừng!”**... Lương Ưu Tuyền đã cầm côn, hung hăng nện vào cái cửa thủy tinh. Một phát, hai phát, ba phát, khiến lớp kính chắn gió bắt đầu rạn nứt.

“Tiểu thư, cô đang làm gì thế?!” Bảo vệ gara nghe thấy có tiếng động lạ liền chạy tới xem xét, lại được chứng kiến một màn kinh sợ như thế thì đại ra.

Ngay lập tức Lương Ưu Tuyền vút chiếc côn trong tay cho bảo vệ, tiện tay lôi cảnh huy ra, nghiêm túc ra mệnh lệnh **“Tả tổng thân ái của các anh đang bị khóa trái trong xe, sắp chết vì thiếu oxi rồi. Đừng có đứng đờ ra đó, mau đập đi!”**

“Đập!” Bảo vệ đương nhiên biết xe này của ông chủ, cũng đã chắc chắn Tả Húc thật sự ở bên trong. Anh ta chà xát hai tay, nắm chặt côn, sau đó ra sức đập vào cửa kính.

“...” Tả Húc hai tay ôm ngực, chăm chú nhìn bảo vệ đang hăng máu, bên cạnh là Lương Ưu Tuyền đang ra sức cổ vũ, lại cảm thấy chiếc xe đang rung lên từng hồi. Chiếc xe yêu ngày nào giờ đã không thể nhận ra...

Còn Trương Cường, lúc vội vàng xuống gara, khi nhìn thấy cảnh vô cùng thảm hại này thì hai chân mềm nhũn. Lincoln ơi là Lincoln, sau số may mắn bị thảm thế này hả Lincoln ơi?!

Cuối cùng cửa xe cũng được mở ra (bằng khóa tự động), Tả Húc đẩy cửa bước xuống. Bảo vệ thỏa mãn lau mồ hôi, tươi cười cúi đầu trước Tả Húc **“Lãnh đạo bình an vô sự là tốt rồi! Tôi cũng không mệt tí nào!”**

“...” Tả Húc nhìn chiếc xe, lớp sơn bóng bẩy đã bị không biết bao nhiêu vết chà chịt, còn có lớp kính thủy tinh bị “Đập nát và gãy xương”, hấn vỗ vỗ vai bảo vệ, không nói được lời nào.

*(Chắc anh đau đến chết luôn ấy nhỉ *vật vã*)*

“Lão Trương, anh về nhà trước đi, chuyện còn lại cứ để tôi lo.” Tả Húc nhét vào túi áo Trương Cường một trăm nhân dân tệ tiền xe.

Trương Cường ngốc nghếch gật đầu, hình như vẫn chưa hoàn hồn.

Đúng lúc này Tả Húc phát hiện ra nhân vật nữ chính đang lùi dần. Hấn từ từ tiến lên, bắt lấy cổ tay Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền cũng không chịu bị khống chế, toàn thân giãy dụa, nhưng Tả Húc thuận thế bắt lấy cổ tay còn lại của cô, dùng chân chặn một cái, áp cô đè xuống mặt đất.

“...” Lương Ưu Tuyền đã sớm nói Tả Húc từng trải qua đợt huấn luyện nào đó rồi mà. Giờ thì nhìn đi, cáo lộ nguyên hình nhá.

“Đánh lén cảnh sát, anh dám đánh lén cảnh sát hả?!”

Tả Húc cười nhưng không nói, rút ra từ bên hông cô một chiếc còng số tám rồi còng hai tay cô lại. Sau đó hấn vác cô lên, đặt trên vai bước đến phía thang máy, không vội không chậm nói **“Tôi đâu dám đánh lén cảnh sát đâu, tôi chỉ hy vọng Lương cảnh sát giúp tôi lên lầu xem hiện trường vụ trộm thôi mà.”**

“...”

“Tôi đã nói là sẽ trả thù anh!” Lương Ưu Tuyền quấy đập loạn xạ, cô không muốn lên lầu đâu!

“Em chắc chắn hành vi này là để trả thù tôi sao? Chứ không phải trả thù xã hội à?”

“...” Lương Ưu Tuyền thấy di động bắt đầu rung. Cùng lúc đó ngón tay Tả Húc đang ôm chân cô cũng cảm thấy có cái gì rung rung. Hấn để cô thẳng người, giúp cô lôi điện thoại ra sau đó đưa tới tai cô.

“Chìa khóa còng ở túi quần bên cạnh.” Lương Ưu Tuyền nói với Tả Húc, không biết hấn đã ấn nút nghe rồi.

“Hả Tiểu Tuyên? Em đang nói với ai đó?”

“A? Là bạn thôi. Có chuyện gì sao Ngô tiên sinh?”

“Đêm nay tôi có hẹn đến một buổi tiệc sinh nhật, em có muốn làm bạn nhảy của tôi không?”

Ngô Thiên Khải lễ phép hỏi.

“Tiệc sinh nhật?...” Lương Ưu Tuyên vừa định từ chối, bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh trước mặt. Cô nhìn Tả Húc lạnh lùng cười, sau đó nói với Ngô Thiên Khải **“Đương nhiên là được, anh tới trước tập đoàn Tinh Hỏa đón tôi được không?”**

“Không thành vấn đề. Cho tôi 15 phút.” Ngô Thiên Khải vui mừng nói, sau khi nói lời tạm biệt liền vội vàng treo điện thoại.

Lương Ưu Tuyên thừa dịp vẫn chưa có tiếng tút tút xuất hiện, lập tức thuật lại tin tức giả với Tả Húc **“5 phút nữa sao? Ok, được rồi, lát gặp lại.”**

Lương Ưu Tuyên nâng vai, khiêu khích **“Anh có nể mặt Ngô Thiên Khải không?”**

Tả Húc nhún vai, lời thiếp mời từ trong áo vest ra **“Đương nhiên có nể. Vừa hay tôi cũng tham gia bữa tiệc đó, chúng ta có thể vừa khiêu vũ vừa bàn chuyện bồi thường.”**

“Bồi cái đầu anh! Anh bồi thường trình tiết của tôi thì tôi bồi thường anh tiền xe!”

“Tốt lắm, tạm thời không nói tới vụ xe cộ. Trước hết đi thăm hiện trường ‘vụ trộm’ đã.”

Thang máy lên tới tầng cao nhất, Tả Húc thông thả bước ra.

“...” Lương Ưu Tuyên cúi đầu không nói gì, nhưng lợi dụng thời cơ nhắc chân lên đánh lén Tả Húc. Tả Húc lập tức bắt được chân cô, đột ngột kéo về phía trước. Lúc này hắn không để ý đến tư thế của hai người, chính là hành động đó của Tả Húc đã khiến hai chân Lương Ưu Tuyên tách ra ôm lấy eo hắn, mà lúc này hắn vẫn thân nhiên ôm cô đi đến phòng trọ.

Lương Ưu Tuyên hai tay bị khóa, giờ bị mất thăng bằng nên chỉ có thể dán ở đầu vai Tả Húc. Lương Ưu Tuyên nhắm mắt lại. Tả Húc vốn rất sạch sẽ, việc hắn thích nhất thường ngày chính là cọ toilet.

(Em thấy tại chị cứ hành hạ anh ấy nên anh ấy trốn vào đó thì có = ____ =)

Cô có thể đoán được sắc mặt của Tả Húc khi hắn nhìn thấy căn nhà sạch sẽ của mình biến thành một ổ côn trùng, còn cô khi đó sẽ có cảm giác trả thù thành công. Nhưng mà nhưng mà, cô chưa từng nghĩ đến cái cảnh khủng bố này cũng có cả mình trong đó!

Đúng lúc bọn họ sắp sửa đến trước cửa phòng, Lương Ưu Tuyên cuối cùng đã mất bình tĩnh.

“Đội đã! Anh mở còng cho tôi đã! Anh có biết còng tay cảnh sát là vi phạm pháp luật không hả?!”

Tả Húc không thèm trả lời, nhưng lúc ôm cô thế này không thể lấy được chìa khóa, bởi thế hắn nghiêng người đặt cô tựa vào tường.

Lương Ưu Tuyên chăm chú theo dõi động tác của Tả Húc, thấy hắn sắp sửa lôi chìa khóa ra liền theo bản năng dùng hai chân ép lại, ngăn chặn ngón tay hắn. Nhưng cô không ngờ hành động cọ xát này lại phản tác dụng. Tả Húc hét lớn một tiếng, tiến về phía trước một bước, ép Lương Ưu Tuyên ở trước người, khiến cho cả hai người dán chặt vào bức tường.

Không khí trở nên ám muội. Thì ra còn có một loại tiếp xúc thân mật như vậy, tên là “nghiện”.

Chương 26

Phát hiện môi Tả Húc đang càng lúc càng tiến lại gần môi mình, Lương Ưu Tuyên dứt khoát xoay mặt qua một bên **“Anh mà dám giở trò tình chàng ý thiếp, tôi cắn đứt lưỡi anh!”** Cô vừa cảnh cáo vừa không quên giầy dọa, với tình cảnh này rõ ràng cô bị thiệt mà.

Tả Húc dùng sức ép Lương Ưu Tuyên xoay đầu lại.

Hắn chạm nhẹ môi mình vào môi Lương Ưu Tuyên, sau đó bỏ ra ngay, cười nham hiểm **“Biết núi có hổ mà vẫn đi, em không biết loại tâm lý này sao?”**

“Anh nhất định chán sống rồi! Muốn làm thái giám cuối cùng của Trung Quốc hả?!”

Lương Ưu Tuyên tức giận nhìn hắn **“Tuy hiện tại tôi không tố cáo anh tội cưỡng hiếp được nhưng ngoài pháp luật còn có vũ lực, tôi tuyệt đối không để anh yên!”** Nói xong cô lao đến cắn vào cổ Tả Húc. Không có chân tay thì vẫn còn răng cơ mà, quyết không thấy máu chảy không lỏng miệng!

Tả Húc đau đến nheo mắt lại. Thật ra chỉ cần hắn giữ cầm Lương Ưu Tuyên là hoàn toàn có thể giải thoát cho mình. Nhưng sát khí của Lương Ưu Tuyên quá lớn, tốt nhất cứ để cô ấy phát tiết bớt đi đã!

Đến khi mùi máu xộc vào mũi Lương Ưu Tuyên thì Tả Húc cảm nhận được vài giọt máu tươi cùng nước mắt hòa lẫn với nhau, chảy trên cổ mình.

Tả Húc thở phào nhẹ nhõm, hắn ôm Lương Ưu Tuyên như đang ôm một đứa trẻ con đang ngủ. Tả Húc chậm rãi bước ngang qua hành lang, vừa đi vừa vỗ nhẹ lưng của cô.

Lương Ưu Tuyên ghét bờ vai của hắn, ghét mùi thơm thoang thoảng trên quần áo hắn, ghét bị hắn ôm vào lòng, cô muốn tìm một chỗ khóc cho thỏa, cũng cho tên khốn này biết cô uất ức tủi nhục như thế nào.

“Anh đâu có nói là sẽ không chịu trách nhiệm đâu. Đừng khóc nữa mà, khóc sẽ mù mắt đấy...” Tả Húc kéo kéo chân cô, nghiêm túc nói **“Hay là như vậy đi. Chờ anh chết rồi anh sẽ hiến võng mạc cho em?”**

Lương Ưu Tuyên không có tâm trạng nói đùa, cô ngửa đầu lên, hét lớn **“Tôi TM hận anh chết đi được! Từ trước đến giờ Lương gia chưa bao giờ có cô gái nào quan hệ trước hôn nhân, huống chi anh còn không là gì của tôi nữa!”**

“Đừng kích động, trước hết phải bình tĩnh...” Tả Húc nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, trong lòng rối loạn không biết nên an ủi thế nào mới được.

Lương Ưu Tuyên càng nghĩ càng chua xót, nước mắt tuôn xối xả. Cô biết dù có giết hắn cũng không thay đổi được sự thật, nhưng thật sự càng nghĩ càng bức bối. Vì sao? Vì sao trong lúc vô thức cô đã biến thành đàn bà rồi?

“Hay là anh đưa em ra nước ngoài làm phẫu thuật chỗ đó vậy? Như thế sẽ trả lại em cơ thể hoàn mĩ mà quỷ không biết thần không hay rồi. Ngoại trừ việc quay lại đêm hôm đó thì em muốn gì anh cũng làm.” Tả Húc trong lúc rối loạn lại nghĩ ra một ý ngu xuẩn như vậy. Hoàn cảnh sống khiến hắn trở nên xem thường, cho rằng hiện giờ những người phụ nữ coi trọng trinh tiết không còn nhiều. Đương nhiên Tả Húc sẽ gánh vác toàn bộ trách nhiệm cho hành vi của mình, bất luận Lương Ưu Tuyên đưa ra yêu cầu gì thì hắn cũng sẽ dùng hết sức mình để đáp ứng.

“Nói cái gì đấy!? Giấy không gói được lửa, dù lừa đảo thế nào thì cũng có ngày bị vạch

trần, bán thuốc giả là tử hình, bán rượu giả ngồi tù, vay tiền rồi lừa gạt thì chung thân!” Lương Ưu Tuyền giờ còng tay lên **“Mau mở ra, anh định còng đến bao giờ?!”**

Tả Húc hiện tại nào dám tháo còng cho cô. Hắn quay người lại tựa vào tường, nói **“Thương lượng xong xuôi anh sẽ thả em ra.”**

“Còn cái gì để thương lượng nữa? Không giết anh thì cũng phải lưu đầy anh!”

“Em...đang sợ hãi?” Tả Húc không chắc chắn hỏi, trong lúc vô tình hắn phát hiện ánh mắt cô tràn đầy sự hoảng sợ.

“Anh nói tôi sợ cái gì được? Tôi sợ chồng tương lai của mình ở đêm tân hôn sẽ phát hiện ra tôi không còn là thiếu nữ nữa, sau đó lời đồn đại truyền ra, một truyền mười, mười truyền trăm. Anh thấy nhà tôi giáo dục con gái thế nào rồi đấy, thử hỏi sau này tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa?”

“...” Tả Húc chăm chú nhìn vẻ mặt phần nộ cực độ của cô, bây giờ hắn nói gì đi chăng nữa cũng đều chỉ là ngụy biện.

“Đương nhiên tôi biết nếu vận động mạnh thì có thể làm màng trinh bị rách. Nhưng nói dối cuối cùng vẫn là nói dối! Sớm biết trước thì ngày xưa tôi đã cho Lâm Trí Bác luôn rồi. Tốt xấu gì tôi cũng đã ở bên anh ta mấy năm liền!” Lương Ưu Tuyền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Vốn giữ gìn tốt như vậy, sao lại có thể vì một lúc không tỉnh táo mà mất hết thế này được?

Tả Húc vốn định để cô hét lên cho hả giận, nhưng mà lý luận này của cô lại khiến hắn rất khó chịu.

“Thế là thế nào? Sao em dám so sánh anh với tên đó?...”

“Anh làm sao mà bằng hắn được?! Lâm Trí Bác dù kém cỏi thì lúc trước khi quen nhau hắn cũng không tìm cách chiếm tiện nghi của tôi! Tên đó hai chân hai tay đã đủ xấu hổ rồi. Còn anh thì sao? Tôi trong mắt anh chắc gì đã là ‘thuyền’ cơ chứ!?” Các khớp xương của Lương Ưu Tuyền lại bắt đầu lên tiếng.

“...”

Hắn sầm sì mặt, suy nghĩ một hồi lâu thật là lâu. Lương Ưu Tuyền quả thật không giống người thường, cho nên mới có thể khiến hắn lần đầu tiên trong suốt năm năm muốn nói rõ mọi chuyện.

“Lương Ưu Tuyền, anh hỏi em chuyện này. Em phải ăn ngay nói thật.”

“Nói!”

“Thật ra Đỗ Mai Mai không phải người yêu của anh, nhưng là người mà anh sẽ phải chăm sóc cả đời. Em nghe xong có thấy khó chịu không?”

Lương Ưu Tuyền giật mình, nhưng lửa giận có chút suy giảm **“Đỗ Mai Mai không phải bạn gái anh? Vậy chị ta là cái gì của anh?”**

“Thật sự không phải là quan hệ yêu đương. Nếu em không tin thì cứ dùng máy kiểm tra nói dối đi, là thật hay giả sẽ biết ngay lập tức.” Tả Húc không nở nổi một nụ cười. Hắn do dự một lát, cuối cùng quyết định vẫn nên nói ra tất cả.

“Còn quan hệ của anh với chị ấy... Chị ấy chẳng những là bạn tốt của anh, còn là ân nhân cứu mạng. Tuy rằng chị ấy không hạn chế quan hệ của anh, nhưng mà cuộc nói chuyện lần trước em cũng nghe rồi đấy. Hiện giờ cảm xúc của chị ấy không ổn định, cho nên trước khi chị ấy hoàn toàn bình phục anh không thể công khai tình cảm gì được.”

Tả Húc giải thích xong, nhẹ nhàng thả Lương Ưu Tuyền xuống mặt đất, lôi trong túi cô cái chìa khóa rồi cởi bỏ còng tay.

Nghe xong Lương Ưu Tuyền nhìn Tả Húc chằm chằm. Không thể phủ nhận rằng cô chưa từng thấy hắn có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

Hồ hấp của cô dần dần khôi phục như bình thường. Lương Ưu Tuyền vừa xoa xoa cổ tay, vừa nghiêng đầu nhìn hấn, tiện thể truy hỏi **“Đây là lý do vì sao anh xa lánh phụ nữ sao?”**

“Ừ. Anh không muốn những tin tức không đầu của giới giải trí kích động chị ấy.” Tả Húc từ từ nói.

Lương Ưu Tuyền gật đầu, theo bản năng ngồi xôm ở góc tường xoa xoa cằm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi **“Vậy sao anh dám giở trò với tôi?”**

“...” Tả Húc mất tự nhiên vuốt vai áo **“Dù sao anh cũng là đàn ông, mà hôm ấy em lại quyến rũ anh, anh cũng vậy... Thật sự không thể chống lại được...”**

“Ý của anh là... anh bị tôi dồn đến bước đường cùng?” Lương Ưu Tuyền nắm tay lại.

“...” Tả Húc yên lặng cúi đầu **“Tóm lại danh phận tạm thời anh không thể cho em, cho em phần thịt của anh dùng tạm vậy. Em cứ thoải mái xử dụng cơ thể anh.”**

“?!”

*(Hơ, ‘cơ thể anh’ thì có cái gì để dùng *lăn* sao nghe mờ ám thế không biết = =)*

Lương Ưu Tuyền không quan tâm hấn nữa, lại trầm mặc...

Tả Húc châm một điếu thuốc. Lý do hấn nói ra tất cả không phải muốn Lương Ưu Tuyền hết giận mà là vì không muốn cô hiểu lầm.

...

Một lúc sau Lương Ưu Tuyền đứng dậy.

“Này, chọn ngày kết hôn.”

“Khụ khụ...” Tả Húc ho hai tiếng, khách khí hỏi **“Lương tiểu thư, từ nãy đến giờ em không nghe anh nói gì sao?”**

“Nghe rồi. Đỗ Mai Mai cứu mạng anh nên anh phải chịu trách nhiệm. Nói cách khác anh không yêu chị ta, mà tôi cũng không phải kẻ thứ ba, đúng không?”

“Đúng.”

“Thế là xong rồi. Anh cứ tiếp tục chăm sóc chị ấy, cái tôi cần là giấy đăng ký kết hôn. Như thế thứ nhất, các cụ nhà tôi sẽ vui vẻ. Thứ hai tôi sẽ thực hiện được lời hứa cưới người đàn ông đầu tiên của mình. Đương nhiên trước khi Đỗ Mai Mai khôi phục tôi sẽ không xuất hiện với tư cách vợ anh dưới mọi trường hợp, cũng tuyệt đối không xuất hiện trước mặt Đỗ Mai Mai. Tôi như vậy là rất thông tình đạt lý rồi đấy, cho anh mười năm trả hết ơn nợ, thế đủ rồi chứ?”

Lương Ưu Tuyền thổi thổi đầu ngón tay, bắt chước khẩu khí tự biên tự diễn hàng ngày của Tả Húc nói **“Trước hết không nói đến việc anh đáng giá hàng triệu USD, chỉ vẻ ngoài thôi cũng đủ xuất chúng rồi. Dù sao đàn ông cũng đều sẽ ngoại tình, tốt nhất vẫn nên chọn một người hoàn hảo là hơn.”**

“...” Tả Húc chất phác nháy mắt mấy cái. Cảm giác áy náy ban nãy đã lặn mất tăm, nghiêm túc nói **“Cảnh sát Lương Ưu Tuyền, hôn nhân không tình yêu là phần mộ.”**

“Ai nói không có tình yêu? Anh không phải nói thích tôi sao? Thế là đủ rồi.” Lương Ưu Tuyền khinh thường hừ một tiếng **“Thiên hạ làm gì có chuyện ăn cơm không trả tiền. Đừng nói là phần mộ, kể cả là nham thạch anh cũng phải nhảy vào cho tôi!”**

Lương Ưu Tuyền rốt cục không rồi rắm nữa. Chỉ cần không phải làm tiểu tam thì yêu hau không yêu không còn là điều cô lo lắng nữa. Tình yêu có thể làm cơm ăn à? Tình yêu có làm thiên hạ thái bình sao? Tình yêu có thể giữ ấm cả đời sao? Cắt cắt...

Tả Húc vừa định nói cái gì thì điện thoại hấn với điện thoại Lương Ưu Tuyền đồng loạt vang lên, bởi thế hai người chia hai hướng nghe điện thoại.

Tả Húc nhìn đồng hồ trên tay. Chỉ còn một tiếng nữa là tiệc bắt đầu, mà quà vẫn còn ở trong

phòng, bởi thế hắn đi đến cửa.

Cùng lúc đó Lương Ưu Tuyền nhận được điện thoại của Ngô Thiên Khải, nhận được một tin không tệ: câu lạc bộ của Ngô Thiên Khải yêu cầu hắn quay về gấp, bởi thế hiện tại hắn đang phải tới sân bay, cuộc hẹn đành phải hủy bỏ. Lương Ưu Tuyền tự nhiên cảm thấy rất thoải mái, nhưng cô vừa quay đầu thì đã thấy Tả Húc đang xoay nắm cửa. Cô vội vàng chạy lên chặn hắn lại.

“Đừng làm loạn, vừa đi vừa nói chuyện.” Hắn mệt mỏi nói.

“...” Lương Ưu Tuyền dang hai tay ra, hiện tại kẻ thù biến thành người nhà, cô không thể tự tay phá hủy mối ‘nhân duyên’ này được.

“Sao anh lại muốn vào đó?” Lương Ưu Tuyền bướng bỉnh nói.

“Lấy quà tặng đặt trên bàn trà... A...” Tả Húc còn chưa nói xong thì Lương Ưu Tuyền đã dùng băng cá nhân dán lên vết thương ở cổ hắn, trên đó còn lưu lại dấu răng của cô. Ngay sau đó cô kéo khuỷu tay hắn, cười tủm tỉm nói **“Quà tặng làm sao quý bằng một câu chúc phúc chứ, chúng ta đi thôi...”**

Vụt...! Một sinh vật nhỏ bay qua đỉnh đầu Tả Húc.

“Lương Ưu Tuyền, em thả gián vào nhà anh?”

“...” Lương Ưu Tuyền lưng cứng đờ. Đầu chỉ là gián, vốn kế hoạch của cô là thế này...

Tả Húc đi vào căn phòng tối đen, trượt phải muối té ngã; hắn đứng lên, theo thói quen bước đi, đầu gối đập vào bàn trà đang ở sai vị trí; còn ánh sáng ở cái tủ lạnh thì đặc biệt nổi bật, bởi thế hắn bước đến nhà bếp, trên đường đâm mấy con gián bẹp bẹp bẹp... Lúc mở tủ lạnh thì mùi trứng gà vỡ tanh nồng sẽ tỏa ra... Cuối cùng hắn cũng phần nộ rồi! Tức giận đến mức mở rượu ra để hạ hỏa, thì phát hiện whisky là dầu thực vật! Hắn quá tức giận nên đập vỡ chai rượu, sau đó trượt phải dầu thực vật té ngã. Hắn vừa chửi thề vừa bước đến phòng ngủ, bởi vì đèn ngủ không bị phá nên hắn có thể nhìn được vết bùn trên ga giường. Hắn tức giận đá cửa toilet, vốn tính rửa sạch mấy vết dầu mỡ, nhưng phát hiện bên trong bồn tắm đều là phân chó; cuối cùng hắn tức giận bỏ nhà đi, gọi điện cho nhân viên vệ sinh đến dọn.

Khi Tả Húc cho rằng tất cả đã dọn dẹp xong liền quay về nhà. Đợi cho một buổi sáng nào đó, khi hắn mở tủ lấy áo sơ mi đi họp, khi mặc vào sẽ phát hiện ra đây đều là quần áo bẩn!

Đây chính là một phương án trả thù rất đầy đủ, đừng tưởng rằng cô đang đùa!

Còn có thể tùy lúc mà hành hung Tả Húc. Chẳng hạn là khi hắn phá hủy kế hoạch, như hiện tại.

“A, em...” Tả Húc hét lên, che bụng, sau đó khụy xuống theo mép tường.

Trời ạ, quả nhiên Lương Ưu Tuyền có vấn đề về thần kinh!

Lương Ưu Tuyền lập tức lắc lắc ngón tay. Nói đánh là đánh, có thể đánh lên thì phải đánh lên, không cần phân biệt thời gian hay địa điểm, còn hơn là chửi rửa. Cùng lắm đánh xong thì xoa chứ gì.

“Được rồi! Tôi quang minh lỗi lạc thừa nhận, để trả thù anh tôi đã thả mấy con gián nho nhỏ vào (chỉ thế thôi sao), ngày mai tôi sẽ tìm người đến dọn sạch. Đêm nay anh ở nhà tôi được chứ?” Tuy rằng là ngữ khí hòa hoãn nhưng lại giơ nắm đấm lên, trong mắt có tia đe dọa.

“Ở nhà em? Chị hai à, tha cho em đi...” Tả Húc tuyệt đối không muốn đến cái chỗ quỷ quái kia nữa. Chỉ cần tới Lương gia một lần thì sẽ thấy mười tám tầng địa ngục cũng không quá đáng sợ nữa.

“VẬY Ở KHÁCH SẠN, TÔI CHỈ TIỀN.”

Tả Húc chặc chặc vài tiếng, nghĩ nghĩ, sau đó cọt nhả **“Anh muốn ở phòng có giường nước cơ.”**

“Được, giường gì cũng được, đi thôi đi thôi.” Lương Ưu Tuyền nài ép lôi kéo Tả Húc đi đến thang máy.

Chờ khi bước vào trong thang máy, Lương Ưu Tuyền lập tức buông tay Tả Húc, quay lưng về phía hắn lên thờ phào nhẹ nhõm.

Tả Húc liếc gáy cô một cái, lập tức khôi phục thái độ cà lơ phất phơ, thông qua những biểu hiện bất thường của Lương Ưu Tuyền phán đoán, hai người bọn họ ai sẽ bị bức điên trước đây?

“Ah đúng rồi. Ngô Thiên Khải có việc rồi, tôi đưa anh tới bữa tiệc.” Lương Ưu Tuyền lôi chìa khóa ra.

“Anh không muốn đi xe rởm.” Tả Húc nhìn cái chìa khóa **“Còn nữa, em chấp nhận hẹn hò với Ngô Thiên Khải rồi?”**

“Không, tôi chỉ cho anh ta cơ hội theo đuổi mình thôi. Hiện tại thì khỏi phải nói, tôi nhất định sẽ không đùa với anh ta nữa.” Lương Ưu Tuyền vẻ mặt bình thản, không tiếc nuối không giận hờn.

Còn Tả Húc thì rất vừa lòng với câu trả lời này của cô. Cô nàng này rất cá tính, đối với các vệ tinh quay quanh mình cũng không hề kiêu ngạo, điểm xấu duy nhất chính là quá cố chấp về cái mạng kia. Còn hẳn thì suốt ngày đạp phải khu vực bom mìn.

“Chừng nào em yêu anh thì chúng ta kết hôn.” Tả Húc nghiêm túc nói.

“Thế sao anh không nói là cả đời không muốn cưới tôi luôn đi!” Lương Ưu Tuyền tức giận trừng.

“...”

Lương Ưu Tuyền kéo áo hần, híp mắt lại chất vấn **“Anh tính trốn à?”**

“Nếu anh muốn trốn tránh trách nhiệm thì đã không nói với em sự thật. Nhưng em không nghĩ cho người khác một chút sao?” Tả Húc quả nhiên không thể đầu lý với cô nàng này, với cả nhà của cô ta luôn. Được rồi, hẳn đã lấy hết dũng khí để nói ra sự thật rồi đây, còn cái phương châm ‘thắng thắn theo khoan, chống cự theo nghiêm’ kia đâu?

“A, áo sơ mi của anh dính máu rồi, để tôi đưa anh đi mua áo mới. Thật ra ưu điểm lớn nhất của tôi chính là không keo kiệt đấy. Còn khuyết điểm là không kiếm được nhiều tiền.” Lương Ưu Tuyền chuyển hướng đề tài, lôi hẳn đi ra ngoài.

*(Không có tiền thì có cái gì để ‘không keo kiệt’ hả chị *ngây thơ*)*

Tả Húc coi như đã hiểu được, nhất định căn nhà nhỏ của hẳn đã bị hành hạ đến mức biến dạng rồi.

...

“Mấy giờ bữa tiệc bắt đầu?” Lương Ưu Tuyền nhảy lên xe jeep.

“Còn có 30 phút. Hiện tại đang giờ cao điểm, nếu đi với vận tốc 60 km/h thì...” Tả Húc nhìn đồng hồ **“...vẫn muộn 5 phút.”**

“?!”... Lương Ưu Tuyền trừng mắt, vội khởi động máy, giẫm ga max lao ra đường.

“Không điều hòa, không GPS, kính chiếu hậu bẩn không lau. Quả nhiên là xe rởm.”

“Câm miệng.” Lương Ưu Tuyền thấy có cảnh sát giao thông liền đi lén sang đường của xe đạp, hạ cửa sổ, đặt một cái đèn cảnh sát* lên trên nóc xe.

(là cái đèn nhấp nháy có chuông âm trời mà hay có trong phim đó.)*

Nhìn thấy ánh sáng hồng đỏ nhấp nháy cùng một tiếng chuông hý lớn, quần chúng nhân dân đương nhiên muốn phối hợp với cảnh sát thi hành nhiệm vụ, đều dạt sang một bên. Bởi thế Lương Ưu Tuyền vượt đèn đỏ, đi đường cắm, phóng như bay.

“Thấy chưa? Xe này tuy rởm nhưng có thể vượt đèn đỏ mà không lo phạt tiền, ha ha.”

“Em không thấy xấu hổ sao? Lập tức dừng xe!” Tả Húc cầm phần chỉ trích.

“...” Lương Ưu Tuyền không ngờ hẳn vẫn còn chút đạo đức, liền chậm rãi đỗ xe ở ven đường.

Tả Húc đá cửa chui ra, vòng sang vị trí điều khiển, ném Lương Ưu Tuyền sang ghế phụ, sau đó ngồi lên xe, cất đèn cảnh sát đi, sau đó đi với vận tốc max vượt đèn đỏ. Nhưng lúc đi ngang qua người

cảnh sát giao thông thì hắn đi chậm rì rì, còn giờ tay ra vẫy cảnh sát nữa. Đã thế cái cảnh sát đó chẳng những không phạt hắn còn điều khiển cho xe jeep đi trước.

“Ôi, thật là sung sướng.” Tả Húc thỏa mãn nói.

“...” Khóe miệng Lương Ưu Tuyên giật giật. Nếu có thể cô thật không muốn cười cái kiểu người không đứng đắn thế này.

Lúc này điện thoại Tả Húc vang lên. Nụ cười của hắn gượng gạo hẳn, vội tắt chuông* sau đó dừng xe, vừa muốn mở cửa thì bị Lương Ưu Tuyên chặn lại **“Là Đồ Mai Mai gọi à?”**

(Ở đây chỉ là tắt chuông, không phải tắt máy đâu. Tức là anh ấn vào nút im lặng, nhưng im lặng không phải nút từ chối đâu nhé, mọi người đừng hiểu lầm.)*

Tả Húc gạt đầu, mở cửa xe đi một quãng khá xa. Lương Ưu Tuyên cũng không cản hắn nghe điện thoại, chỉ là xuyên qua lớp cửa kính nhìn về phía Tả Húc, nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của hắn.

Lương Ưu Tuyên mơ màng nhìn hắn. Lý do cô quyết định lấy Tả Húc rất đơn giản, đừng ai nghĩ quá lên. Nhưng mà thật sự cô có thể xử lý mối quan hệ phức tạp này sao?

Chương 27

Lương Ưu Tuyền đưa Tả Húc đến hội trường của bữa tiệc. Lúc trên đường Tả Húc đã mua một bộ lễ phục, Lương Ưu Tuyền lại tiếp tục đi bên cạnh Tả Húc với thân phận một người vệ sĩ.

Bên trong hội trường đã bắt đầu tiệc rượu linh đình. Tuy rằng Tả Húc đến trễ nhưng lại được đích thân chủ nhà ra chào đón và các nghệ sĩ khác chào hỏi.

Hôm nay là mừng thọ sáu mươi của một vị trong hội đồng quản trị, giám đốc Vương. Thấy giám đốc cùng với vợ và con gái đi tới phía trước, Tả Húc nhẹ nhàng cười, sau đó đưa lên một món quà gói rất giản dị.

Mỉm cười khi nhận quà và mở quà là một loại lễ tiết, đương nhiên giám đốc Vương sẽ không thất lễ. Nhưng khi ông nhìn phần quà ở bên trong thì lập tức trả cái hộp lại cho Tả Húc.

“Tả tổng, món quà này quá quý, tôi không thể nhận được.”

Lương Ưu Tuyền liếc trộm chiếc hộp một cái, thấy bên trên có in kí hiệu BMW, còn cái hộp nhỏ đủ để cất một cái chìa khóa. Lương Ưu Tuyền không khỏi giật mình. Lúc trên đường thật sự Tả Húc có ghé vào một cửa hàng bán ô tô, nhưng còn chưa đến 10 phút hắn đã đi ra, không ngờ là mua một cái xe để làm quà sinh nhật?... Cô nhớ đến căn hộ ở tầng cao nhất cùng các vật dụng xa hoa bên trong, sau đó lại nghĩ tới thái độ trót quớt của Tả Húc. Anh ta chắc không phải triệu phú đâu, đúng không nhỉ?

Tả Húc cười cười, chuyển cái hộp vào tay phu nhân của Vương giám đốc, trêu chọc **“Không nhận là không coi tôi ra gì rồi.”**

Thấy thế vợ chồng ông Vương chỉ biết nhìn nhau cười, sau đó rồi rít cảm ơn và dẫn Tả Húc vào khu khách VIP. Lương Ưu Tuyền lần đầu tiên được nhìn thấy nhiều ngôi sao nghệ sĩ như vậy, trong đó còn có một diễn viên trung niên mà mẹ cô rất thích. Cô vẫn nhớ ngày xưa mẹ mình từng mặc kệ sự phản đối của ông bố, nhất quyết dán cái áp phích của ngôi sao này trong phòng ngủ. Hay giờ cô xin chữ kí giúp mẹ mình nhỉ?

Tả Húc sau một hồi hàn huyên với thọ tinh*, đợi đến khi ông ta phải đi tiếp khách khác mới có thể dành thời gian cho Lương Ưu Tuyền. Hắn vỗ vỗ cái ghế trống bên cạnh, nói **“Em đừng giống như gái quê thế chứ? Còn kiễng chân lên nhìn nữa à?”**

(* người được mừng thọ)

Lương Ưu Tuyền không cho là đúng ngôi xuống, nhỏ giọng thăm thì **“Mẹ tôi đặc biệt thích XX, tôi có được đi xin chữ kí không?”**

“...” Tả Húc mặt mày hạ bả vai, tiện tay đưa cô một cái đĩa trống **“Muốn ăn gì thì cứ tự lấy. Anh có chút chuyện.”**

Lương Ưu Tuyền gật đầu, nhìn các món cao lương mỹ vị, xoẹt xoẹt xoẹt, lấy cho mình một đĩa đầy ụ rồi ngồi vào một góc cặm cụi ăn.

“Lương tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Lương Ưu Tuyền đang nuốt nốt miếng tôm chiên, bỗng nhớ ra vị trưởng lão này là ai liền đứng dậy chào hỏi **“Ngô đạo diễn, ngài khỏe chứ?”**

Ngô đạo diễn ngồi xuống, không khỏi xúc động **“Cuối cùng tôi cũng tìm được một bàn ăn mà không có diễn viên ngồi rồi. Ngồi xuống ngồi xuống, cứ ăn tiếp.”** Lại nói ông vừa bước vào chưa đầy 3 phút mà các diễn viên ca sĩ đã cứ đến tụt giới thiệu, khiến đầu ông ong ong hết cả.

“Ah, ngài muốn uống gì để tôi đi lấy?”

Ngô đạo diễn giơ cốc nước đưa hẩu lên, cười nói **“Nghe Thiên Khải nói gần đây thằng bé thích một cô gái rất xinh đẹp lại giỏi võ nghệ, có lẽ nào chính là Lương tiểu thư?”**

“...” Lương Ưu Tuyền nhanh chóng phủ nhận **“Chắc không phải đâu ạ.”**

Ngô đạo diễn kín đáo cười, sau đó hai người đều vui đầu vào ăn, không nói chuyện phiếm gì cả. Không khí có phần ngưng đọng.

“Ah, nếu cô muốn XX kí tên chẳng phải rất đơn giản sao?” Ngô đạo diễn buông dao nĩa, mời vị diễn viên kia đến. Còn diễn viên kia thấy được đạo diễn nổi tiếng mời, cười mãn nguyện đi tới, không ngờ Ngô đạo diễn chỉ muốn giúp một cô gái chụp ảnh lưu niệm với mình.

Lương Ưu Tuyền vẻ mặt sung sướng, thối thối cái ảnh có chữ kí **“Ha ha, mẹ nhất định sẽ rất vui đây.”**

Ngô đạo diễn bất đắc dĩ cười **“Tôi đã kí hợp đồng với tập đoàn Tinh Hỏa rồi. Ngày kia phim sẽ bắt đầu quay, hoan nghênh cô tới chơi.”**

“Dạ, ngài đã chọn được nam diễn viên rồi sao?”

“Ah? Cô không biết Tả Húc đã chấp nhận diễn rồi?”

“Không biết ạ, là bộ phim có một người mù cố gắng vượt lên chính mình sao?” Khóe miệng Lương Ưu Tuyền bắt đầu co rút.

“Ừ. Tiểu Húc ban đầu không chịu nhận, tôi vốn định tuyển diễn viên, không ngờ cuối cùng thằng bé nhận. Cô nói, đứa nhỏ này rất đáng trách phải không?” Ngô đạo diễn thoải mái cười to. Ông tin tưởng không ai có thể hợp với vai diễn này hơn Tả Húc.

“Ngô đạo diễn, trong phim có phải có cảnh giường chiếu không ạ?”

“Làm gì có. Nhưng thật ra thì có một cảnh hôn đấy.”

“...” Lương Ưu Tuyền cực kì đồng ý với Ngô đạo diễn, Tả Húc thật sự là một diễn-viên-vô-cùng-xuất-sắc.

※※※

Chờ bữa tiệc kết thúc

Lương Ưu Tuyền hằm hừ ngồi trên ghế phụ, nhớ đến cái đêm “biểu diễn” kia cùng hắn, cô cảm thấy mình như một con ngốc.

Tả Húc kéo cravat, khởi động máy, đi một đoạn đường liền liếc cô một cái **“Chưa ăn no sao?”**

Lương Ưu Tuyền không đáp lại, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Những cái chuyện ngu ngốc kia sẽ ảnh hưởng đến chỉ số IQ của cô, không cần nhắc đến nữa vậy.

Tả Húc đỗ xe trước một tiệm mì, bước xuống xe trước. Ban nãy lúc ở bữa tiệc hắn cứ phải xã giao mãi, có được ăn tý gì đâu.

Lương Ưu Tuyền ngay lập tức cầm mấy lon bia lạnh ngồi bên cạnh. Cô cần được uống chút bia hạ hỏa.

Tả Húc ăn mặc ngay ngắn đẹp đẽ, lại ngồi ở một tiệm mì đơn giản ăn mì, tay đọc báo chiều*, có điểm không phù hợp.

(ở Bắc Kinh ngoài báo sáng thì còn có báo chiều.)*

Đúng lúc ấy có mấy người ăn mặc bụi bặm đi vào tiệm mì, chiếm sạch mấy cái bàn trống còn lại. Bọn người đó cũng không gọi món ăn, chỉ ngậm tăm cười ha ha. Nhân viên phục vụ thấy có người tới quấy rối, vội vào trong tìm ông chủ.

Lương Ưu Tuyền vốn đang uống bia lạnh và ăn chút đồ ngon nên thoải mái dần, giờ lại bị tiếng ồn làm cho mất vui. Cô nhú mày, tuy nhiên không nói gì, chỉ đơn giản biểu lộ sự phản cảm với mấy người kia.

Một tên lưu manh huyết súc với Lương Ưu Tuyền, giờ thói côn đồ **“Cô bé đằng kia, em không**

thích anh hả?”

Lương Ưu Tuyền đêm nay không muốn đánh nhau nên không thèm trả lời, chỉ quay lưng lại về phía mấy người đấy.

Tên lưu manh thấy không vừa ý liền đứng lên đi đến cạnh Lương Ưu Tuyền, đặt mông ngồi trước mặt cô. Lương Ưu Tuyền vừa muốn nói tên lưu manh cút thì ông chủ tiệm mì đã chạy tới giúp cô giải vây. Tay ông nắm chặt một đồng tiền mười tệ, cúi đầu khom lưng nói **“Các vị huynh đệ, hôm nay làm ăn không tốt, các ngài cứ cầm tạm đã. Mấy ngày sau tôi sẽ bù thêm.”**

Tên lưu manh kia nhổ cây tăm ra, đập bàn, một cước đá ông chủ lăn ra đất **“Ông đang đuổi ăn xin đấy à?! Bọn này có tới tám người, không có 800 tệ thì lần sau ông không cần buôn bán nữa đâu!”**

Nhưng hắn vừa dứt lời thì, **“Bịch!”**, ăn nguyên một chai rượu vào đầu.

Tên lưu manh ôm đầu kêu thảm thiết, Lương Ưu Tuyền ném vỏ chai đi, còn chưa kịp lời cảnh huy ra thì bảy tên còn lại đã lôi dao ra, vây lấy cô.

Loảng xoảng loảng xoảng! Hai tiếng vang lên, lần lượt có hai tên khác ăn rượu vào đầu, nhưng lần này không phải Lương Ưu Tuyền ra tay nữa. Tả Húc lôi Lương Ưu Tuyền ra đứng sau mình.

*(Cuối cùng bản chất anh hùng đã lộ diện rồi *tung hoa* ai nói anh yếu đuối nào *sướng rơn*)*

Hắn dùng mu bàn chân nhặt một con dao dưới đất, kè vào cổ một tên, bình tĩnh nói **“Muốn đánh nhau thì ra ngoài!”**

Ông chủ tiệm mì thấy thế sợ đến mức tim đập tay run, khấn khoản nói **“Tiên sinh tiểu thư, đừng đánh nữa được không? Bọn họ sẽ không tha cho tôi đâu.”** Sau đó cúi đầu với mấy người kia **“800 thì 800, xin các vị tha cho chúng tôi.”**

Lương Ưu Tuyền tức đến sôi cả người. Cô kéo ông chủ đang quỳ dưới dưới đất lên **“Đất nước có luật pháp, sao ông phải cúi lạy như vậy?! Sao ông không báo cảnh sát đi?”**

“Cảnh sát có thể bảo vệ những người dân nhỏ bé như chúng tôi 24 tiếng sao? Cô đánh bọn họ rồi bỏ đi, vậy còn tôi thì phải làm sao?” Ông chủ lau khóe mắt **“Cô đừng nói gì nữa, tôi trả tiền là được.”**

Tên côn đồ vung dao lên ôm bụng cười **“Hiện tại làm sao có thể là 800 tệ được chứ. Phải tăng thêm tiền bồi thường thuốc men, không có 8000 thì không xong đâu!”**

Lương Ưu Tuyền tức điên, còn Tả Húc bước đến cạnh, dứt cái gì đó vào tay cô. Lương Ưu Tuyền lặng lẽ xem xét, là một khẩu súng. Nhưng bằng ánh mắt chuyên nghiệp của mình, cô đoán cái này chỉ là hàng mô phỏng thôi.

Lương Ưu Tuyền nhìn hắn một cái, Tả Húc lơ đãng chỉ ngực mình một cái. Ngay lập tức Lương Ưu Tuyền đã ngộ ra.

Bởi thế cô quyết đoán lôi cảnh huy ra **“Cảnh sát đây. Xem các người còn dám ở trước mặt tôi thu phí bảo kê không?”**

Nụ cười của bọn côn đồ khựng lại, nhưng bọn chúng nhanh chóng chớp mắt mấy cái rồi híp mắt cười **“Thì ra là nữ cảnh sát à... Nhưng bọn tôi không đánh người cũng chẳng cưỡng hiếp ai, cảnh sát thì làm sao? TM lũ cảnh sát các người. Tính dọa tụi này sao?”**

Lương Ưu Tuyền lùi về phía sau, đứng song song với Tả Húc, cầm khẩu súng giả kia đặt vào đầu tên lưu manh Tả Húc đang khống chế. Cô cũng chỉ còn cách này để tạm thời khống chế bọn chúng, nhưng khổ sở là cái lũ người kia có vẻ biết luật, biết rõ cảnh sát không được tùy tiện nổ súng, huống chi cũng chưa có bằng chứng chứng minh chúng thu phí bảo kê.

“Có giỏi thì nổ súng đi. TM nó cô định dọa ai?!” Tên lưu manh đang bị Tả Húc khống chế cầm

lấy họng súng.

Thoáng chốc Lương Ưu Tuyền cảm thấy bất lực. Giống như những gì ông chủ tiệm mì đã nói, bọn họ suốt ngày gặp cướp bóc, còn có thể tin tưởng vào cảnh sát sao?

Tả Húc thấy Lương Ưu Tuyền đỡ ra liền đá nhẹ vào chân cô. Lương Ưu Tuyền lập tức đánh thật mạnh vào quai hàm tên lưu manh. Mấy tên còn lại không thể thấy người một nhà bị đánh mà không làm gì, lập tức cầm dao lao tới. Tả Húc ném tên con tin trong tay ra, thuận thế cầm cái ghế gần đó lên đánh lại. Bên kia có một tên khác lao vào cướp súng của Lương Ưu Tuyền. Tình cảnh trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đúng lúc đó, có một tiếng súng vang lên, xé toạc cả bầu trời (?).

Tất cả mọi người bất động một lúc, sau đó vội kiểm tra thân thể mình, chỉ sợ viên đạn đã xuyên qua lục phủ ngũ tạng rồi. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, nhưng không phải của đám lưu manh, chỉ thấy Tả Húc một tay chống bên bàn, một tay ngăn máu ngực chảy ra, trán đổ mồ hôi đầm đìa, chậm rãi trượt xuống đất.

Màn này làm đám con đồ sợ mất mật. Cái tên lưu manh vừa cướp súng của Lương Ưu Tuyền vội giơ tay lên, hét lớn **“Không phải tôi bắn...”**

“Không phải ông bắn sao?” Lương Ưu Tuyền ngồi xổm bên cạnh Tả Húc, vội vịt kiểm tra hơi thở của hắn, sau đó ngoái lại cười lạnh lẽo **“Giết người đền mạng. Thủ phạm tử hình thì không còn gì để nói nữa, tông phạm cũng ít nhất mười năm tù. Có dấu vân tay làm bằng chứng, trốn sao được?!”** Nói xong họng súng Lương Ưu Tuyền nhắm ngay cổ họng của hắn **“Có giỏi thì bỏ chạy đi. Tôi xem ông chạy nhanh hay đạn của tôi nhanh!”**

Mà đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, không biết ai đã ngắt cầu dao điện.

Đương nhiên cơ hội chạy trốn đã tới, mấy người kia bỏ chạy phọt cả cút dái (*nghe kinh tởm thật*). Lương Ưu Tuyền ở trong bóng tối lớn tiếng hét mấy tên kia không được chạy, thực ra trong lòng thì nghĩ: đúng là một lũ rùa, tranh thủ thời gian chạy nhanh đi, đừng có quay lại làm gì.

Chỉ chốc lát sau ánh sáng đã quay trở lại với tiệm mì. Lương Ưu Tuyền nói với ông chủ người bị trúng đạn không nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ cô phải đưa đi cấp cứu gấp, chỉ hy vọng ông chủ có thể giữ kín chuyện này. Đương nhiên ông ta cũng sẽ không nói lung tung, chỉ là sau cái màn âm ỉ vừa rồi thì mấy người kia ít nhất ba năm sau cũng không dám trở lại, vậy là ông có thể yên lòng buôn bán rồi. Chỉ có chuyện này ông không hiểu, sao cái vị tiên sinh bị trúng đạn vừa rồi lại có thể bảo ông đi ngắt cầu dao nhỉ? Chẳng lẽ cậu ta biết trước mình sẽ trúng đạn sao? Đúng là lạ lùng thật.

Lương Ưu Tuyền đỡ Tả Húc ra xe, Tả Húc ngay lập tức nghiêng ngả “giãy chết”. Sau khi xe chuyển bánh, cô không nhìn được bật cười **“Đừng giả chết nữa. Sao anh nghĩ ra kế hay vậy?”**

Đôi lời cần nói: (các ông chủ tiệm mì xin đừng làm theo phương pháp này, tiền đáng quý nhưng tính mạng là cao nhất.)

Tả Húc lười biếng mở mắt ra **“Ông chủ tiệm mì nói không sai. Cuối cùng người bất hạnh nhất vẫn là ông ấy thôi. Để giải quyết đám lưu manh này thì cách tốt nhất là làm bọn chúng biến khỏi thành phố, trốn đông trốn tây khổ sở một thời gian...”** Hắn châm một điếu thuốc, ung dung thở dài **“Mấy người toàn dùng vũ lực, chỉ khiến tình hình tệ hơn thôi, đương nhiên làm sao thông minh mà hiểu được...”** Lương Ưu Tuyền lập tức dùng cùi chỏ đánh vào bả vai hắn, khiến Tả Húc không kìm được hô lên **“Đau...”**

Lương Ưu Tuyền nhìn vẻ mặt hắn khổ sở, cười khúc khích **“Vẫn chưa diễn xong sao?”**

Tả Húc nhíu mày không trả lời. Thấy có điều không ổn, Lương Ưu Tuyền vội phanh xe, giật cổ áo hắn ra xem xét, thấy máu đang chảy ra từ bờ vai Tả Húc. Bây, tám con dao cùng chém tới, làm sao có thể không bị thương cho được.

“Tới bệnh viện thôi!”

Tả Húc phát tay, tự vén áo sơ mi lên xem vết thương **“Không có chuyện gì đâu, miệng vết thương không lớn. Mua tạm thuốc bột Vân Nam* dùng là được rồi.”** Hắn vừa nói vừa ngẩng đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lương Ưu Tuyền thì không khỏi giật mình **“Sao thế?”**

(là một loại thuốc trị thương nổi tiếng của Trung Quốc, do bắt nguồn từ bác sĩ của tỉnh Vân Nam nên được gọi là thuốc bột Vân Nam. Quân Lót bắn khoăn quá, nên để là ‘yunnanbaiyao’ hay là ‘thuốc bột Vân Nam’ bây giờ?)*

“Sao anh lại đồng ý diễn vai nam chính cho bộ phim của Ngô đạo diễn?”

“Anh muốn diễn thôi.”

” Cứ như vậy?...” Lương Ưu Tuyền nghiêm túc nhìn hắn.

...

Tả Húc nói chậm rãi nói **“Được rồi. Ngô Thiên Khải lợi dụng chuyện đó để làm điều kiện trao đổi với em, khiến anh thấy hơi khó chịu.”**

(Hơi thôi sao = =)

Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn hắn lâu thật lâu... Hắn rõ ràng rất thích đóng phim lại phải lùi về sau hậu trường; hắn rõ ràng rất giỏi võ lại để mặc cô đâm đá chính mình; hắn rõ ràng rất hiệp nghĩa nhưng lại bảo vệ kẻ chủ mưu vụ buôn lậu; thậm chí hắn còn vì bảo vệ thể diện của một cảnh sát hình sự là cô mà bỏ qua cơ hội làm anh hùng. Rốt cục thì Tả Húc là người như thế nào?

Đột nhiên Lương Ưu Tuyền nhoài người ra hôn nhẹ môi Tả Húc một cái, sau đó nhìn thẳng về phía trước, lái xe đi tìm tiệm thuốc.

“...” Tả Húc sờ sờ môi mình... Mắt xoay một vòng, phải tận dụng thời cơ thôi **“Anh mệt rồi. Mau tới khách sạn.”**

*(Tận dụng thời cơ *lăn lộn* thật thâm hiểm)*

“Ráng đợi một chút, để em đi tìm tiệm thuốc.”

“Khách sạn có hết mà. Chữa bệnh và chăm sóc, cái gì cũng có.”

*(Chăm sóc vừa chữa bệnh *vật vã* sao anh nham hiểm **giống em** quá vậy *vật vã*)*

“Vậy được rồi. Nhưng anh đừng chọn chỗ đắt quá, em không mang nhiều tiền đâu.”

“Anh trả anh trả. Anh rất cởi mở* mà.” Tả Húc nhếch mép, cười quỷ dị.

(nguyên văn là ‘mở’ 开 Dịch là cởi mở cho nó đúng vậy.)*

Chương 28

Tả Húc chọn ở tại một khách sạn năm sao. Nhưng vì sao hắn không chọn ở phòng trắng mát? Thật ra Tả Húc đã nghĩ kỹ rồi, tay hắn bị thương, lở như Lương Ưu Tuyền trong lúc đang ngủ đột nhiên nổi giận, lại bò xuống đi đến giường hắn đánh lên hắn thì chết. Bởi vậy chọn hai giường, như thế lúc Lương Ưu Tuyền bước đến chỗ hắn còn mất vài bước chân, thế có thể khiến cô suy nghĩ lại việc đánh hắn.

(Suy nghĩ sâu sắc thật = =)

Sau khi bước vào phòng, Tả Húc đi tắm, còn Lương Ưu Tuyền gọi đến quầy tiếp tân hỏi thăm xem quanh đây có bác sĩ nào không. Nhân viên của quầy tiếp tân lập tức thông báo cho cô số điện thoại của phòng khám tư nhân gần nhất.

“Bác sĩ Cổ nghe.” Giọng nói khòp chịu của một nam bác sĩ vang lên.

“...” Lương Ưu Tuyền sừng sốt trong một giây **“Xin chào, xin hỏi anh có thuốc trị thương ngoài da không ạ? Như vết dao cứa chẳng hạn.”**

“Tiểu thư này, tôi là bác sĩ tâm lý. Nhưng nói cô nghe, những vết thương còn chảy máu khó khép miệng hơn đây.”

“Ah, vậy anh có thuốc cầm máu không ạ?”

“...” Đối phương không thèm trả lời nữa, dập máy luôn.

Lương Ưu Tuyền cầm ống nghe, đứng hình vài giây, sau đó gọi lại cho quầy tiếp tân, lễ phép hỏi địa chỉ phòng khám đó. Sau đó, sắc mặt u ám bước thẳng đến phòng khách.

Cô bấm chuông đến năm phút, đối phương mới chậm rãi mở cửa. Người đàn ông kia gỡ gỡ mái tóc rồi nói **“Xin lỗi, sáng mai chúng tôi mới mở cửa, 9h sáng.”**

Lương Ưu Tuyền nghe được giọng nói của hắn, lập tức chặn cửa lại chất vấn **“Vừa rồi anh treo điện thoại của tôi?”**

“A?... Ah, thật xin lỗi, tôi đang ngủ.” Anh ta tiện tay lôi ra một tấm danh thiếp **“Nếu cô có vấn đề về tâm lý cứ tìm tôi, tôi sẽ giảm 80% giá cho... A? Chúng tôi đóng cửa rồi...”**

Lương Ưu Tuyền không thèm nhận tấm danh thiếp của anh ta, đẩy cửa ra bước thẳng vào **“Phòng khám làm sao có thể không có thuốc cầm máu được chứ, cho dù không phải để bán thì anh cũng phải có lúc bị thương chứ.”**

“...” Anh ta nghiêng đầu nhìn cô, thông qua cử động giọng nói, kết luận **“Cô là cảnh sát.”**

Lương Ưu Tuyền giật mình, sờ sờ má mình trong vô thức **“Cái này cũng viết lên mặt à?”**

Người đàn ông đó giơ năm ngón tay lên **“Thứ nhất, không người phụ nữ nào lại đến tìm người khác tận cửa chỉ vì một cú điện thoại bị treo; thứ hai, khi nói chuyện cô có thói quen khẽ nhếch môi, nhất định là một nhân viên nhà nước; thứ ba là tự ý xông vào nhà người khác, thế là đủ biết công việc thường ngày của cô ra (xỏ xiên thật *lăn lộn*); điểm thứ tư, sau khi bước vào nhà lập tức nhìn xung quanh, ánh mắt dừng ở con dao gọt hoa quả trên bàn một giây; còn thứ năm, điểm này khiến tôi 100% chắc chắn thân phận của cô...”** Anh ta ung dung giơ một ngón tay nữa **“Lúc cô đi qua tôi, tôi nhìn thấy... cảnh huy của cô ở túi quần lộ ra một nửa!”**

“...” Lương Ưu Tuyền thật có lòng đánh cho anh ta một trận.

Anh chàng kia lười biếng nằm trên sofa, nói **“Thật ra tôi có một lọ Vân Nam bạch dương nguyên đai nguyên kiện, giá 200 tệ.”**

“?!... Anh ăn cướp đây à? Bên ngoài tiệm thuốc chỉ bán 40 tệ là cùng.”

“Đúng rồi, tôi chính là gian thương, xem ra giao dịch không thành rồi.” Anh ta làm tư thế mời, cười nụ cười đều giả.

Lương Ưu Tuyên tức giận lôi 200 tệ ra đập lên bàn **“Lấy thuốc ra đây.”**

Anh ta giờ cao Mao chủ tịch* lên soi soi, sau đó nhúu mày, đẩy cửa phòng thuốc ôm hòm thuốc ra. Lương Ưu Tuyên tò mò xem xét, lập tức nổi giận. Bên trong đó có ít nhất mười hộp thuốc Vân Nam bạch dược còn nguyên.

(là tiền TQ)*

Vì vậy, cô vươn tay ra cầm một lọ thuốc, băng gạc, tấm bông, các loại thuốc trừ độc... Ánh mắt trợn trừng lên nhìn tên kia như muốn nói: Anh dám đòi thêm tiền à!?

Tên đó vô tội nhún vai, thấy cô vừa xoay người tính bỏ đi liền la lên **“Lương Ưu Tuyên, cô thật sự không nhớ tôi nữa à?”**

Lương Ưu Tuyên buông lọ thuốc, chăm chú nhìn khuôn mặt người đàn ông kia dưới ánh đèn. Quả thật quen quen, nhưng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Anh ta đeo kính lên, nói **“Giờ nhớ ra chưa?”**

“...”

“Tôi là bạn học của Lâm Trí Bác, Cổ Ngọc.”

“... Con ba ba*?”

(Con ba ba 甲鱼 và Cổ Ngọc 贾玉 gần âm, 1 cái là ‘jiǎ yú’ còn 1 cái là ‘jiǎyú’)

“Cổ Ngọc! Cổ Bảo Ngọc bỏ chữ Bảo.” Cổ Ngọc ôn nhu cười, nhét 200 nhân dân tệ lại túi cô.

Lương Ưu Tuyên cuối cùng cũng nhớ được anh chàng này là ai. Không phải cô đăng trí, mà là lúc trước cô đã quyết sẽ quên hết những chuyện liên quan đến Lâm Trí Bác đi. Huống chi Cổ Ngọc thay đổi rất nhiều, từ một con mọt sách biến thành một thanh niên rất thời thượng.

Cô Ngọc vừa muốn mở miệng, Lương Ưu Tuyên đã giơ tay lên ngăn lại **“Không cần hỏi tình trạng của tôi với Lâm Trí Bác, chúng tôi chia tay rồi.”**

Không khí dừng lại khoảng ba giây.

“Thật tốt quá, nghĩa là giờ cô độc thân?” Cổ Ngọc mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng. Lúc trước anh đã chú ý đến Lương Ưu Tuyên, không ngờ tên tiểu tử Lâm Trí Bác kia nhanh chân chiếm được. Ai, thật là đáng tiếc... Lương Ưu Tuyên rõ ràng chẳng có ấn tượng gì với mình.

“...” Lương Ưu Tuyên thấy sự hào hứng này có phần vô lý, vội cầm đồng thuốc và danh thiếp của Cổ Ngọc lên **“Hôm khác đến tìm anh sau nhé.”**

Cổ Ngọc lễ phép chặn đường cô lại **“Cho tôi phương thức liên lạc đi.”**

Lương Ưu Tuyên bắt người tay ngắn*, đọc số điện thoại của mình, sau đó nói rằng có chuyện quan trọng, vội rời đi.

(dễ bị bắt nạt)*

※※

Lương Ưu Tuyên bê đồng dược phẩm về khách sạn, thấy Tả Húc đã sống dở chết dở nằm bên giường **“Ôi, giờ mới về... Máu anh chảy khô rồi em mới quay lại là sao...”**

Lương Ưu Tuyên trong lòng đang rối loạn, không nghe được hắc lải nhải cái gì, đến ngồi xôm bên giường giúp hắc băng bó.

“Em đang nghĩ gì đó?” Tả Húc nhìn được sự lạ thường của cô.

“Nếu không gặp anh em sẽ chẳng phải gặp lại người quen cũ. Anh quả nhiên là khắc tinh của đời em mà.”

“Thế còn không tốt sao? Em có thể cùng bạn cũ ôn lại kỉ niệm xưa, tránh để tình tình càng

quái gở hơn. A... nhẹ tay chút...”

“Đó đều là những người em không muốn gặp! Lâm Trí Bác, Tiểu Hồng, giờ lại đến bạn cũ của Lâm Trí Bác. Phiền chết được!”

Tả Húc cười không trả lời, nhặt tấm danh thiếp trong đồng dục phẩm lên xem xét “Cổ Ngọc... Bác sĩ tâm lý, tên đó hả?”

“Ừ. Anh ta thay đổi nhiều thật, cao hơn, đẹp trai hơn, xuất sắc hơn... Nếu không phải tự giới thiệu thật không nhận ra nữa.” Lương Ưu Tuyền vừa nói vừa cắt băng.

Tả Húc không thèm đề ý, liếc mắt sang bức ảnh nho nhỏ ở bên trái danh thiếp. Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, là một tên trí thức đẹp trai.

Hắn thừa dịp Lương Ưu Tuyền đang cắt dọn đồng băng gạc, ném danh thiếp vào thùng rác.

“Em đi tắm đi, để anh cắt cho.”

Lương Ưu Tuyền gật đầu, mệt mỏi bước vào nhà tắm.

Trong mắt Tả Húc xẹt qua tia giao hoạt. Lương Ưu Tuyền có một thứ mà tuyệt đối hắn không bao giờ muốn chia sẻ cho người khác, chính là làn da trắng như tuyết, không chút tỳ vết của cô. Nhưng bình thường cô che rất kín, ngay cả hắn cũng chỉ mới được nhìn trong đêm đó.

Tốc độ tắm tấp của Lương Ưu Tuyền rất nhanh, chưa đến một phút (???) đã ra khỏi phòng tắm. Cô vươn vai một cái, nhào xuống cái giường còn lại, hình như vừa nằm xuống đã ngủ luôn.

“...” Tả Húc nghe được tiếng thở đều đều, liền hít một hơi, bước xuống giường, rón rén đến trước mặt cô nói “Này... tóc em chưa khô đâu, ngủ thế sẽ ung đầu đấy.” Hắn lay lay vai của cô. Quan tâm là giả, thực chất là muốn đánh thức cô.

Lương Ưu Tuyền mơ mơ màng màng gật đầu, nghiêng người ôm chần ngủ tiếp.

“...” Tả Húc nhíu mày “Hay anh giúp em sấy nhé?”

“Ừ...” Lương Ưu Tuyền vô ý thức giơ ngón cái lên, quay xuống nằm sấp bên gối.

Vù vù vù vù vù!... Tả Húc bật chế độ max của máy sấy, mạnh mẽ dí vào gáy cô, nhanh lên, dậy đi!

Lương Ưu Tuyền không phải không thấy bị quấy nhiễu, mà là từ hôm qua đến giờ cô ngủ chưa được năm tiếng, hơn nữa lúc chạy đến chợ thú cảnh, trả thù, phá xe cùng các loại đánh nhau kia đã tiêu hao rất nhiều thể lực, thật sự mở mắt không nổi.

Tả Húc thấy làm cách nào cũng vô dụng thì rất chán nản, thất vọng thở dài, dứt khoát làm người tốt đến cùng, giúp cô sấy nốt mái tóc.

Từng sợi tóc được sấy khô rơi bên gối, mùi thơm nhẹ nhẹ, trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, chúng làm Lương Ưu Tuyền dịu dàng hơn hẳn.

Tả Húc ngồi xổm gần đó nhìn cô, hơi thở cô rất nhẹ, nhẹ nhàng thổi đến lông mi hắn. Thật ra bộ dạng yên tĩnh của cô bé này rất dịu dàng, Tả Húc thầm nói trong lòng.

“Trí Bác...”

Lương Ưu Tuyền thì thảo nói mơ, kêu tên bạn trai cũ, khoe miệng nhếch lên vui vẻ. Cổ Ngọc xuất hiện làm cô lại nhớ đến mối tình đầu. Trong mơ, hai người quay lại thời điểm yêu nhau cuồng nhiệt, Lâm Trí Bác cùng cô chậm chậm bước ven bờ sông, ánh nắng tươi sáng, bốn phía ngập tràn ngũ thải ban lan* hoa tươi.

(* là năm màu vàng, xanh, đỏ, đen, trắng)

...

Tả Húc một khuỷu tay đặt lên giường, tay kéo căng da mặt. Hắn không biết mình không muốn nghe Lương Ưu Tuyền gọi tên bạn trai cũ trong mơ, càng không nghĩ tới tâm trạng lại trở nên khó chịu như vậy.

Hắn vươn người, hôn lên đôi môi cô, đầu lưỡi tìm cách vươn vào trong khoang miệng... Không thể không thừa nhận, Lương Ưu Tuyên là một sự hợp nhất hoàn hảo. Có đủ sự nhạy bén, thông minh và võ nghệ, nhưng mà một khi cởi bỏ lớp vỏ cảnh sát thì lại là một cô gái ngốc nghếch đến lạ.

Cô gái này có thể hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà những lúc nguy cấp lại không ngần ngại đứng ra che chắn cho hắn.

...

Lương Ưu Tuyên cảm thấy đầu lưỡi run lên. Cô nhú mào, trong vô thức đẩy Tả Húc ra, nhưng mà cô càng giãy dụa càng phản tác dụng. Tả Húc một tay giữ chặt gáy cô, càng hôn sâu hơn.

“A...?...” Lương Ưu Tuyên nheo mắt lại, khi nhìn rõ khuôn mặt Tả Húc lập tức tỉnh mộng, vội đánh thật mạnh vào ngực Tả Húc.

Tả Húc mất thăng bằng ngã xuống, ngồi một góc vừa xoa ngực vừa cười xấu xa. Lương Ưu Tuyên lau lau khóe miệng **“Anh có biết đây là phạm tội không hả?!”**

“Em nói xem, anh phạm tội gì?” Tả Húc mím môi cười cười.

“Anh!... Em!... Chúng ta chưa đăng kí kết hôn, anh không có quyền chạm vào em!” Lương Ưu Tuyên tức giận đến nói năng lộn xộn, trên mặt Tả Húc rõ ràng đang viết bốn chữ “lẽ thường tình mà”.

“A, thế nghĩa là em không muốn cưới anh rồi?” Tả Húc quay về giường, nằm sấp xuống, chống cằm vẻ buồn rầu.

“Đương nhiên phải cưới. Nhưng mà em đâu nói anh có thể ôm hôn mình chưa?” Lương Ưu Tuyên giơ chân lên đá vào mặt hắn, đương nhiên cô không dùng sức, chỉ là cố sức ra vẻ đang hành hạ kẻ dưới.

“...” Tả Húc không ngờ cô lại ra chiều như vậy, nhanh nhẹn nắm cổ chân cô kéo về phía trước, khiến Lương Ưu Tuyên ngã xuống giường.

Bịch! một tiếng, trán Lương Ưu Tuyên va vào bờ vai hắn. Cô hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, nhất định dồn hết sức đánh vào tay kia, cho hắn đau chết đi.

Tả Húc đau đến híp mắt lại, đành không chết tay cô ở sau lưng cô. Lưng Lương Ưu Tuyên đỡ tại giường, cô còn chưa kịp phản ứng thì Tả Húc đã lại tập kích bờ môi cô, đồng thời, bấp ngực rắn chắc của hắn đã dán trước ngực cô.

Kẹt một tiếng, chiếc còng số tám lại một lần nữa quay về cổ tay Lương Ưu Tuyên.

“Em thật sự không muốn tự mình cảm nhận sao?” Tay hắn xuyên qua lớp áo tắm, nhanh chóng ôm gọn bờ eo cô.

“Không muốn! Anh đừng quá đáng!” Lương Ưu Tuyên giống hệt một con sư tử nhỏ đang nổi giận, nhưng đôi chân đã bị hắn kẹp chặt dưới gối, chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc áo tắm chặt xuống khỏi vai.

Chương 29

“Em không chịu phối hợp với chồng thế thì làm sao anh có lý do để lấy em được?”

Tả Húc thở hồng hộc cố giữ cô, nhưng thật sự hắn không muốn đem một bộ phim tình cảm lãng mạn biến thành phim hành động. Đương nhiên, phim tình yêu và phim hành động thường không có nhiều cách biệt. Một loại là nói chuyện yêu đương trước, sau đó chém nhau; một loại là đánh nhau xong mới nói chuyện yêu đương. Quá trình ngược nhưng mục đích vẫn giống nhau.

“Lấy em là trách nhiệm của anh. Lúc trước chiếm tiện nghi của người khác sao anh không nghĩ đến hậu quả đi?” Lương Ưu Tuyền dán chặt má tại gối, cố gắng nhớ lại chuyện hôm đó, nhưng trái lo phải nghĩ* cũng không cho là mình sẽ chủ động quyến rũ Tả Húc.

(dẫn đo suy nghĩ)*

“Chuyện này... Anh nghĩ em cũng đã rất thỏa mãn mà.” Tối nay Tả Húc đã quyết tâm rồi, hắn không tin mình không khuất phục được cái cô cảnh sát nhỏ nóng nảy này.

Tả Húc cúi xuống, thổi thổi tai cô, ngậm lấy vành tai cô, nhẹ nhàng cọ sát lẫn nhau **“Như vậy đi. Nếu em thấy không thoải mái thì anh sẽ quay về giường mình ngủ, tuyệt đối không ép em được không?”**

Lương Ưu Tuyền thấy tai tê dại, quay lại trừng hắn **“Thế mà anh dám nói là đứng trước mặt phụ nữ khỏa thân cũng không sao?! Anh không phải chê em ngực phẳng sao?!”**

“Ngốc, ai nói anh chú trọng bộ ngực?” Tả Húc nghiêng người, nắm thẳng mặt cô **“Anh đối với những cô gái có mưu đồ riêng không bao giờ có hứng thú. Thật ra em cũng coi như là tiếp cận anh vì mục đích riêng, nhưng so với người khác là muốn trèo lên cây cao, em chỉ muốn trèo lên một cành nhỏ để phá án.”**

Hắn nhào người ra đụng vào mũi Lương Ưu Tuyền, nói thêm **“Nếu tâm tình anh mà tốt anh sẽ nói hết cho em. Như thế thứ nhất em lập được đại công; thứ hai có thể gả cho anh, hưởng chi cũng có còn là lần đầu nữa đâu. Giao dịch này em không hề thiệt nha.”**

“...” Lương Ưu Tuyền chun chun mũi **“Nếu có thể anh đã sớm nói rồi, cảnh sát tuyệt đối không bị lừa đâu.”**

Tả Húc nheo mắt, bỗng nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ **“Nhìn kia!... Đêm trăng tròn đừng ép anh biến thân.”** Hắn quỳ bên giường, bắt đầu tru như sói.

“...” Lương Ưu Tuyền liếc trăng lưỡi liềm, không biết là ánh trăng dịu dàng làm cô bình tĩnh, hay là màu sắc nhàn nhạt ưu thương làm cô mệt mỏi. Cô thì thào nói **“Em luôn muốn cưới một người yêu mình, nhưng em không nghĩ ra mình có điểm gì đáng để ai yêu.”**

Tả Húc không ngờ tâm tình cô đột nhiên biến chuyển. Hắn kiềm chế ước muốn đùa nghịch của mình lại, giúp cô tháo còng, nói **“Điều đầu tiên đàn ông chú ý đến chính là nhan sắc của cô gái, đương nhiên không phải nói rằng mỹ nữ ai gặp cũng yêu, xấu nữ thì không ai để ý, củ cải trắng cũng có điểm đáng yêu. Nếu như đó là một cô gái ôn nhu hiền lành chỉ có thể coi là dẹt hoa trên găm*.”**

(đã đẹp lại càng đẹp hơn)*

“Anh mới ngốc.”

Tả Húc không phủ nhận, cười nói **“Ví dụ như em. Lần đầu tiên nhìn em anh nghĩ đến một bà đàn ông, hai mắt còn chưa nhìn rõ em đã bị em đánh cho một trận, tuy đó là sai lầm lớn nhưng cũng đã thành công thu hút sự chú ý của anh. Sau khi chú ý đến em hơn sẽ bắt đầu dành nhiều thời gian quan sát em, ngực này, chân này, ngũ quan nữa, trong lòng âm thầm đánh giá nữa.”**

Lương Ưu Tuyền theo tầm mắt hắn về chân mình. Cô co chân lên, nhìn đi nhìn lại **“Anh trai em nói rằng em đẹp nhất chính là đôi chân, cho nên luôn ép em mặc quần dài.”**

“Sợ em gặp lưu manh?”

“Sợ em đánh tên có ý đồ lưu manh đến chết.” Lương Ưu Tuyền liếc hắn.

“...”

Tả Húc nhìn cô tự sờ đùi liền sờ theo, thế là bị Lương Ưu Tuyền đá cho bay khỏi giường.

Tả Húc bướng bỉnh bò lại, mặt vô cảm **“Em lại đá anh... Á...”** Lời còn chưa dứt đã một lần nữa bị đập bay.

“...” Hắn xoa xoa ngực, đã quên đây là lần thứ mấy bò lên giường. A? Không phải mười thì cũng tám lần rồi.

Cho nên lần này, hắn vừa leo lên đã ngăn đôi chân Lương Ưu Tuyền lại, nâng eo cô lên, khiến cô dạng hai chân ra, buộc cô ngồi lên đùi hắn, cúi xuống che phủ đôi môi cô. Lương Ưu Tuyền không giãy dụa nữa. Tuy cô không nhớ rõ đêm đầu tiên của mình nhưng đã quen với nụ hôn của Tả Húc. Nụ hôn ấy khiến cô nhớ mình vẫn là phụ nữ, nhớ đến sự cô đơn tịch mịch và sự tò mò trước tình dục.

Được rồi, dầu sao cũng không phải lần đầu tiên, tinh thần “kiên cường bất khuất” của Tả Húc khiến cô muốn đồng ý thử một lần.

“...”

Tả Húc cũng không có vội vã. Hắn tắt đèn, từng bước dắt cô vào cơn mê tình, hoặc nói thế này, lúc người đàn ông trân trọng cơ thể người phụ nữ sẽ khiến đối phương cảm nhận được nhiều hơn, khiến cảm xúc cả hai dễ dàng hòa vào nhau hơn.

Đến khi đã khiến cả tinh thần và thể xác cô nhập cuộc rồi, hắn mới dùng đầu ngón tay “tận dụng thời cơ đột kích”...

“Mẹ ơi!...” Đầu Lương Ưu Tuyền chỉ nhớ đến mẹ, vốn loại chuyện này cô không nghĩ là thú vị như vậy.

“...” Tả Húc suýt nữa phát sốt vì câu gọi này. Hắn hôn lên môi cô **“Em. Mẹ ở đây không tốt sao?”**

Lương Ưu Tuyền theo phản xạ kẹp chặt hai chân, cố gắng ngăn giọt nước mắt ở khóe mi, vừa đẩy bả vai hắn ra vừa đe dọa **“Nếu sau này anh dám bắt nạt em, em sẽ băm anh ra làm trăm mảnh!”**

“...” Tả Húc gật đầu, không nhìn được bật cười. Lời của cô gái này mười phần là sát phong cảnh. Đã như vậy chỉ bằng đừng để cô nói nữa. Hắn cúi xuống, hôn lên đôi môi cô.

Bắt đầu Kương Ưu Tuyền vẫn chưa quen, đôi mống cứng ngắc mở ra. Tả Húc cũng không ép, chỉ nhẹ nhàng mút lấy, từ từ liếm. Cái hương vị yêu thương này cho dù tâm lạnh như cô cũng cảm giác được.

Thời gian dần trôi qua, Tả Húc thấy cô như đã quen dần liền đưa đầu lưỡi đi sâu vào trong, tình té cạ sát cảm cô, mang đến một cảm giác mãnh liệt hơi tê ngứa.

Hình như động tác này kích thích Lương Ưu Tuyền. Cô dùng sức đẩy ngực hắn, nhin không được cười **“Này, ngựa ngựa.”**

Có lẽ là tại đang trên giường, người phụ nữ luôn lớn giọng cũng nhẹ giọng thì thầm. Tả Húc không hiểu sao thấy trái tim như tan ra, ngược lại, một bộ phận khác trên thân thể...

////////////////////////////////////

////////////////////////////////////
////////////////////////////////////
////////////////////////////////////
////////////////////////////////////
////////////////////////////////////

...

Một tiếng sau, cơn kích tình cuối cùng cũng qua đi.

Lương Ưu Tuyền mới nghỉ ngơi một lúc liền phát hiện ra tên kia đang có ý đồ quấy nhiễu, không chút do dự giúp hắn bay xuống giường.

Tả Húc nheo mắt, tự nhiên trêu chọc... Quả nhiên một người đàn ông cảm dục lâu năm rất bền bỉ (á = = em không dám viết thẳng từ đó ra đâu). Thế nhưng Lương Ưu Tuyền cũng không thấy mình may mắn chút nào.

“Á...” Lương Ưu Tuyền ghé vào bên gối, những sợi tóc lần lượt trên xuống vai cô. Cô đã mệt đến kiệt sức, thế mà tên đó hình như đang càng lúc càng có tinh thần.

“Nói cảm tưởng đi.” Tả Húc giúp cô xoay người, quần đùi bấp chân cô tại eo của mình.

“Không có gì để nói. Hơi đau, mệt mỏi, giờ chỉ muốn ngủ thôi.”

Lương Ưu Tuyền thừa nhận ban đầu cô cũng thấy hưng phấn, máu* trong người cũng sôi trào, đồ rất nhiều mồ hôi, Tả Húc cũng thế. Nhưng nói tóm lại, cô vẫn thích hơn.

(* nguyên văn là huyết dịch 血液 ~ xin hãy nói với em đó là máu đi = =)

“Cũng tại em không nhập tâm nên mới mệt thôi. Anh khỏe mạnh thế này, tạm thời bỏ qua chuyện anh đẹp hơn em, chỉ cần nói đến cách ứng xử thôi, ban nãy khi em vẽ bậy lên xe anh anh cũng không trách em cơ mà.” Tả Húc ôm chặt cô vào lòng, cười cười.

“Đó là vì anh đuối lý thôi!?” Lương Ưu Tuyền chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày cô phải lấy thân ra trả nợ thế này. Ah mà cũng không thể nói thế được. Tả Húc muốn tiền có tiền, muốn mạo* có mạo cũng đồng ý lấy cô. Những đôi tượng xem mắt do bố mẹ giới thiệu chẳng có ai tốt bằng hắn cả.

(* tướng mạo)

“Này, khi anh phát hiện em là xử nữ thì phản ứng đầu tiên là gì?”

“Trong đầu chỉ có 3 chữ... Chết chắc rồi.” Tả Húc ôm cô, hất những sợi tóc bám trên khuôn mặt cô, dịu dàng hôn, từ từ do chuyển đến xương quai của cô... “Nhưng dù sao cũng chết rồi, dứt khoát làm đến cùng. A, cái này gọi là ‘chết có ý nghĩa’ đây mà.”

Lương Ưu Tuyền giật mình. Cô nhớ mang máng hôm đó thật sự mình đã chủ động hôn Tả Húc, khi đó tâm trạng rất yếu đuối, cố gắng lợi dụng bờ môi của một người đàn ông để quên đi tất cả, những chuyện tiếp đó... Cô thấy thà mình cứ giả hồ đồ thì hơn.

Cô chăm chú nhìn vào mắt Tả Húc “Nếu không có đêm đó, anh sẽ không thích em?”

“Khó nói lắm, có lẽ không thể nào. Cá tính em chẳng hấp dẫn gì cả, chỉ có thân thể là tiền vốn thôi.”

“Cầm thú.”

“Sao nói anh vậy?”

“...” Lương Ưu Tuyền liếc nhìn hắn “Ngày mai nhớ gửi giấy đăng kí kết hôn cho em.”

“Thì thế, nhưng...”

“Em biết rồi. Chuyện Đỗ Mai Mai anh tự xử lý, trước khi cô ấy hồi phục hoàn toàn em sẽ không can thiệp.”

“Anh nói em, em thật sự muốn lôi hôn nhân ra làm trò đùa sao?” Tả Húc lại tiếp tục bày ra bộ dạng cà lơ phất phơ.

Lương Ưu Tuyền bắt đầu dĩ thử dài **“Em nghĩ kĩ rồi, như thế so với chuyện tìm bừa một người kết hôn cũng không khác lắm. Dù sao chuyện đã như vậy rồi, hơn nữa hôn nhân của em nhất định không thể xảy ra bạo lực gia đình được.”**

“Nói gì thế? Vợ đánh chồng cũng là bạo lực gia đình đấy!” Tả Húc chỉ vào vết sưng đỏ trước ngực mình. Chính là do bị Lương Ưu Tuyền đập mà ra đấy ạ.

“Em có đánh anh khóc chứ? Không khóc thì không tính.”

“...”

Tả Húc ngoạm một cái vào cổ cô, hàm răng chỉ hơi khép chặt, mài tới mài lui trên làn da cô.

Lương Ưu Tuyền giơ tay lên tính đánh, nhưng khi lòng bàn tay sắp đánh vào đỉnh đầu hắn, động tác của cô lại ngừng lại... Ngày mai cô sẽ là cô dâu người ta rồi, đợi khi kết hôn xong đánh cũng chưa muộn.

(Em có thể hiểu là chị đang ‘thương hoa tiếc ngọc’ không?)

Thật ra, Tả Húc nói cô đem hôn nhân ra làm trò đùa nhưng chính hắn cũng không phải thần thánh hóa hôn nhân. Nếu phải lấy vợ thì hắn thà lấy Lương Ưu Tuyền. Dù sao cô cũng rất ngoan*, nhất định không cần chồng bày mưu tính kế để lăng mạn hóa hôn nhân, càng không làm nũng hay tỏ ra nũng nịu.

(đàn ông)*

A!... Chẳng lẽ hắn có khuynh hướng đồng tính sao?

Nghĩ thế, hắn trịnh trọng nói **“Tiểu Tuyền, nếu có một ngày anh thật sự thích một người đàn ông, em phải thành toàn cho bọn anh.”**

“...” Lương Ưu Tuyền giấu một ngụm máu đen ở cổ họng. Hắn vừa tự nhục nhã chính mình vừa không quên ‘vận động’, trên đời còn người nào không biết xấu hổ hơn hắn không?

...

Tả Húc buông cô ngã xuống gối, cuối cùng cũng hoàn thành một trận đấu kịch liệt.

Hắn nằm trên người cô thở hổn hển, Lương Ưu Tuyền cũng hô hấp dồn dập, nhìn mười ngón tay đang đan xen vào nhau. Cô còn nhớ đã từng đọc một câu nói như thế này: Nếu trong lúc đang M.L*, người đàn ông không gián đoạn nộ hôn và nắm chặt tay người phụ nữ lúc ‘cao trào’ thì chứng tỏ anh ta không coi mối quan hệ này là trò đùa.

(make love = OXXX)*

Lương Ưu Tuyền liếm đôi môi khô khốc. Gạo đã nấu thành cơm rồi, từ giờ cô sẽ dịu dàng đối với người đàn ông này.

Bởi thế cô cố gắng lết đến trước tủ lạnh, giúp hắn lấy một chai nước khoáng.

“...” Tả Húc nghi hoặc nhìn cô, run giọng nói **“Em vẫn muốn sao? Chúng ta nghỉ một lát đã được không?...”**

“...” Lương Ưu Tuyền thu hồi nụ cười gượng gạo của mình lại, mặt giận dữ, trực tiếp nắm chai nước vào ngực hắn, sau đó lăn ra một cái giường khác, ngủ.

Tả Húc vẫn nấp chai uống một ngụm, nhìn bóng lưng đang phần nộ của cô. Thế là thế nào? Cũng hai tiếng rồi, lẽ nào cô ấy vẫn chưa thỏa mãn sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bởi vì thủy triều từ sông Hoàng Hà lại đi qua, văn bản bị mất rất nhiều phần quan trọng, xin các bạn đọc hãy lưu lại phương thức liên hệ tôi sẽ nhanh chóng gửi bản full.

PS: Những bạn đọc chưa nhận được phần bị mất của chương 13 xin hãy ghi rõ trong bình luận, nhất định phải ghi rõ: 13 cùng 29.

Nếu không có ghi chú rõ, tôi sẽ trực tiếp gửi cho chương 29 đấy, cảm ơn đã hợp tác ha. (ノ 3 ノ)

Lại PS: Các em học sinh thân yêu, mỗi chương này hôm thư mới thông báo có thịt ăn ah, bởi thế

tôi đau khổ nói với mọi người, những chương trước hòm thư bị mất hiệu lực, nếu lần sau còn như vậy
tôi sẽ trực tiếp thông báo, mọi người đều còn nhỏ, không nên tức giận ==||

Chương 30

Giữa trưa ngày thứ hai

Lương Ưu Tuyền nghiêng người, cái đầu áp lên ngực Tả Húc. Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong ngực hắn, một cánh tay hắn đặt trên cơ thể cô, ánh mặt trời vừa vịn chiếu đến một phần cánh tay hắn, khiến cả cánh tay đã hình thành hai mảng trắng đen rõ rệt.

Cô nâng một ngón tay lên vuốt ve cái mũi thẳng tắp của hắn, thầm nghĩ... Ba mẹ, con gái ba mẹ cũng sắp phải đi lấy chồng rồi.

Mặc dù có phần ép buộc nhưng ít nhất Lương gia cũng rất vừa lòng với Tả Húc. Cô thấy nếu không được sự chúc phúc của người thân thì mới là thể lương.

Bỗng nhiên điện thoại Tả Húc đặt ở đầu giường đổ chuông.

Tả Húc vẫn còn ngái ngủ, giơ tay lên ấn nút nghe.

“Xin hỏi đó có phải Tả tiên sinh không ạ?”

“Là tôi...”

“Chào ngài. Tôi là bác sĩ của tiểu thư Đỗ Mai Mai. Hôm nay đáng ra cô ấy phải làm bài kiểm tra sức khỏe như lịch đã xếp, nhưng Đỗ tiểu thư lại mất tích.”

Tả Húc lập tức vọt dậy **“Mất tích bao lâu rồi?”**

“Vừa rồi vẫn ở đây, nhưng chỉ một chớp mắt đã chẳng thấy đâu rồi. Gần đây tâm tình Đỗ tiểu thư rất bất ổn, tôi nghĩ sau nhiều lần phẫu thuật cô ấy sợ hãi, cho nên trốn đi.”

Tả Húc sắc mặt u ám, nói **“Đã làm phiền bác sĩ rồi, để tôi đi tìm.”** Nói xong hắn vội mặc quần áo ra đi. Lúc đến cửa, hắn ngừng chân, ngoái đầu nhìn lại **“Tiểu Tuyền, Đỗ Mai Mai mất tích...”**

“Anh đi trước đi. Xong thì gọi cho em.” Lương Ưu Tuyền đi vào phòng tắm, không định nghĩa nổi cảm xúc của bản thân lúc này.

“Anh thanh toán tiền phòng rồi, xong thì em cứ trả phòng nhé.” Tả Húc đứng trước cửa phòng tắm nói.

“Biết rồi. Anh mau đi đi.”

※※※

Hai giờ chiều

Lương Ưu Tuyền sau khi trả phòng liền lái xe về đội cảnh sát hình sự. Vừa bước vào cửa thì có một đồng sự nói với cô, có một cô gái đợi cô đã lâu rồi, hỏi gì cũng không nói. Bởi điện thoại Lương Ưu Tuyền không liên lạc được nên đành để cô ta đợi ở phòng chờ.

Cô đi vào văn phòng. Đúng như dự đoán, cô gái ngồi trước bàn làm việc đầu đội mũ len, đeo khẩu trang trắng. Xuyên qua đôi mắt của cô ta, Lương Ưu Tuyền có thể kết luận người này chính là Đỗ Mai Mai.

Lương Ưu Tuyền đóng cửa phòng lại, ngồi đối diện với Đỗ Mai Mai **“Tìm tôi có chuyện sao?”**

Đỗ Mai Mai cúi xuống, bình tĩnh nói **“Tôi tới đây không phải để cãi nhau. Chỉ là tôi mong cô có thể chủ động rời xa Nãi Đường.”**

Lương Ưu Tuyền không nói gì, chờ đợi.

Đỗ Mai Mai lôi trong túi xách ra một xấp ảnh, đặt trước mặt Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền tò mò xem xét liền phát hiện đây là ảnh cô và Tả Húc đi vào khách sạn. Bởi vì lúc ấy tay Tả Húc bị thương nên cô phải dìu hắn vào, mà lúc này nhìn Tả Húc giống như đang say rượu.

“Đây là ảnh tôi hôm qua thám tử tư gửi cho tôi, cho nên cô không cần cố phủ nhận quan hệ hai người làm gì.” Đỗ Mai Mai bắt đầu khóc, làm ướt cả chiếc khăn trang trắng.

Lương Ưu Tuyền lúc này đang nghĩ, Tả Húc nhất định không ngờ Đỗ Mai Mai lại thuê thám tử tư theo dõi hắn 24/24 ah.

“Tả Húc đang tìm chị. Chị liên lạc với anh ấy trước đi, anh ấy đang rất lo.” Lương Ưu Tuyền rót cho cô ta một cốc nước ấm. Đỗ Mai Mai đã có chứng cứ rõ ràng như vậy, cô cũng không biết nói gì thêm.

“Nãi Đường chưa nói cho cô tôi đã phải trị liệu suốt năm năm sao?...” Giọng nói của Đỗ Mai Mai run rẩy.

Lương Ưu Tuyền giật mình. Cô vẫn chưa điều tra Đỗ Mai Mai, nhưng mà cô còn tưởng rằng cô ta chỉ là có chút vấn đề về thần kinh thôi, chẳng lẽ không phải?

“Thật xin lỗi. Tôi không cố ý tìm hiểu chuyện của chị, nhưng Tả Húc từng nói với tôi chị đã cứu mạng anh ấy.” Lương Ưu Tuyền mất tự nhiên mím môi, nói thêm **“Có lời gì chị cứ nói thẳng, tôi xin rửa tai lắng nghe.”**

Đỗ Mai Mai nhìn xung quanh, chậm rãi đứng lên **“Nếu được thì xin đi theo tôi.”**

Lương Ưu Tuyền âm thầm thở hắt ra, cầm chìa khóa lên, làm từ thế mời.

...

10 phút sau

Đỗ Mai Mai dẫn Lương Ưu Tuyền vào một khách sạn ở gần đồn cảnh sát.

Cô ta đóng cửa sổ, kéo rèm xuống, bật đèn đầu giường, chậm rãi cởi khăn quàng cổ.

“Cô là cảnh sát, tôi nghĩ cô có thể tiếp nhận chuyện này dễ hơn người bình thường...” Lời vừa dứt thì chiếc khăn đã nằm gọn trong tay, cô ta lại tháo khăn trang, cởi áo sơ mi, quay lưng về phía Lương Ưu Tuyền đứng lặng. Đồng thời cũng làm lộ ra một vết sẹo rất dữ tợn sau cổ và lưng của mình.

Thần kinh Lương Ưu Tuyền thoáng căng cứng. Phần lớn lớp da bị bỏng đã bị hoại tử, phần eo dưới chắc chắn đã phẫu thuật cấy da, vết da mới màu trắng nhạt và màu vàng của sẹo bỏng trở thành những đường phân cách tuyến bất quy tắc. Tóm lại khắp phần lưng vô cùng thâm thắm.

“Chị phải quay lại bệnh viện ngay thôi. Thế này rất dễ bị nhiễm trùng!” Lương Ưu Tuyền vội chạy lên vài bước, cầm áo sơ mi choàng lên vai Đỗ Mai Mai.

Đỗ Mai Mai hất tay cô ra, bỗng hét lớn **“Cô có biết phẫu thuật cấy da làm tôi sống không bằng chết không?! Nhưng vì Nãi Đường tôi nhẫn, thế mà... Vì sao cô cứ phải hủy hoại hy vọng sống duy nhất của tôi?!”**

Cô ta đổ sụp xuống, nước mắt rào rào, thân thể đau đớn cùng nội tâm dày vò.

Lương Ưu Tuyền bị cô ta đẩy ngã lên tường. Nhưng cô không có thời gian để nghiên cứu mọi chuyện, chỉ biết là ở trong căn phòng đầy vi trùng này đối với Đỗ Mai Mai mà nói, chính là tự sát.

Cô đến trước mặt Đỗ Mai Mai, mặc kệ cô ta đánh mình, cưỡng ép cô ta ăn mặc chỉnh tề, cầm cổ tay cô ta lôi đến bãi đỗ xe, lại nhét Đỗ Mai Mai vào trong xe.

“Nếu chị không muốn Tả Húc biết chị tới tìm tôi thì mau nói tôi biết chị ở bệnh viện nào.” Lương Ưu Tuyền nghiêm nghị nói.

Đỗ Mai Mai co quắp ở ghế phụ, lặng lẽ báo địa chỉ bệnh viện. Lương Ưu Tuyền lập tức đạp ga chạy vun vút. Cô thừa nhận mình đang rất hoảng sợ, đối với cơ thể thâm thắm như vậy làm sao có thể không mâu thuẫn cho được?

“Cô so với tưởng tượng của tôi rất bình tĩnh, ít nhất không như người khác sợ đến mức hai chân nhũn ra...” Đỗ Mai Mai nhàn rỗi quay đầu “Cũng bởi cô không giống người thường nên tôi mới sợ như vậy.”

Lương Ưu Tuyên im lặng không trả lời, nghiêm túc lái xe.

“Lúc tôi biết Nãi Đường thì cậu ấy mười sáu, tôi hai mươi. Rất may mắn là tôi được làm trợ lý cá nhân cho cậu ấy...” Đỗ Mai Mai nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng nhếch lên cười hạnh phúc “Tôi chăm lo mọi chuyện cho cậu ấy, từ ăn uống đến thời tiết. Cậu ấy nói tôi là người hiểu cậu ấy nhất, nói không thể không có tôi... Cô có hiểu hàm ý trong đó không?”

“Cô bị thương vì bảo vệ anh ấy?” Lương Ưu Tuyên rất nhanh đã đi vào trọng điểm.

Đỗ Mai Mai gật đầu, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống: “Người ngoài không có ai biết Nãi Đường thật ra rất thích những vận động mạo hiểm, đặc biệt là xe gắn máy hạng nặng. Hôm ấy cậu ấy hẹn đám bạn hẹn nhau trên núi đầu một trận, nhưng mà bởi vì quay phim nhiều ngày nên sức khỏe không tốt, tôi đã khuyên cậu ấy đừng đi. Nhưng cậu ấy không nghe, thế nên tôi nhốt cậu ấy trong phòng không cho ra ngoài. Thế mà cậu ấy lại trèo qua cửa sổ... Lúc phát hiện ra tôi vội lái xe đi đến núi cậu ấy hay đến để tìm, lúc đó mới thấy đám bạn cậu ấy cũng đang đi tìm cậu ấy. Lúc ấy tôi rất sợ, giống như phát điên rồi. Nhưng lúc tìm được thì cậu ấy đã đang nằm sòng soài trên đường cùng chiếc xe gắn máy, chân bị kẹt. Tôi vội lao vào kéo cậu ấy ra, nhưng đã dùng hết sức mà vẫn không được, chỉ còn cách dùng lưng nâng xe lên mới giuờ cậu ấy rút chân ra được. Nhưng mà lúc cậu ấy đang vận chuyển hòn đá đến để lót dưới thân xe giúp tôi ra thì chiếc xe lại nổ tung. May mà lúc ấy cậu ấy đứng xe, lại đội mũ bảo hiểm, xem như thoát nạn, còn tôi thì bỏng cấp độ ba. Chuyện này người ngoài không ai biết cả. Công ty đương nhiên không thể để chuyện này lọt ra ngoài, dù sao một mình tổ chức đua xe cũng là trái với pháp luật.”

Sau khi nghe xong, ngón tay Lương Ưu Tuyên bất động một lúc. Bởi vì bị phong tỏa tin tức nên cảnh sát cũng không điều tra ra chuyện lớn như vậy.

Cô nhớ tới vụ nổ lúc trước ở viện tâm thần, lúc ấy Tả Húc rất tức giận mắng cô sao lại bảo vệ hắn. Hóa ra là do có vết xe đổ. Mà cũng có thể là không đã không còn sức để lại tiếp tục chịu trách nhiệm.

“Nãi Đường thấy tôi toàn thân đều là máu, rất hối hận lúc trước đã không nghe lời tôi, bởi thế cậu ấy đã hứa rằng sẽ không bao giờ mạo hiểm nữa, cũng hứa với tôi dù có thế nào cũng sẽ vẫn yêu thương tôi, sẽ chăm sóc tôi cả đời.” Đỗ Mai Mai khóc nức nự cười “Tôi yêu cậu ấy lâu như vậy, chỉ cần nghe lời hứa sẽ chăm sóc tôi cả đời ấy là cảm giác đau đớn biến mất...”

Cô ta nhìn Lương Ưu Tuyên, nói tiếp “Lương tiểu thư, cô trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn tôi đã 30 rồi. Để không làm Nãi Đường khó xử, cô có thể tự động rời xa cậu ấy không?”

“Tả Húc vì chị nên mới lui về phía sau màn ảnh sao?” Lương Ưu Tuyên nhớ lại lời Tả Húc từng nói.

“Đương nhiên. Tôi rất khó chịu khi thấy cậu ấy cứ lằng nhằng với mấy cô diễn viên khác. Dù rằng chỉ là gặp dịp thì chơi nhưng vẫn không nhịn được mà chất vấn. Cậu ấy đã vì tôi mà rời xa sự nghiệp diễn xuất mình yêu nhất, điều này đã chứng minh trọng lượng của tôi trong lòng cậu ấy.” Đỗ Mai Mai vui vẻ nói.

(Càng lúc càng ghét = =)

Lương Ưu Tuyên ngẫm nghĩ một lát, thở dài một tiếng. Một vụ tai nạn thành bi kịch hai người, mà chính cô trong một đêm sai lầm lại rơi vào hàng thứ ba.

Cái loại áp lực vô hình này chính là do Đỗ Mai Mai, đầu tiên là khiến Tả Húc cả đời áy náy, hơn nữa phải hứa hẹn sẽ chăm sóc người vô tội kẻ bị thương này cả đời. Giờ trừ phi Đỗ Mai Mai hiểu

được tình cảm này không phải tình yêu, nếu không thì Lương Ưu Tuyền cũng không có khả năng thoải mái bước vào lễ đường với Tả Húc.

Hóa ra mọi chuyện còn phức tạp hơn cô đã nghĩ nữa. Mà tội lớn nhất vẫn là Tả Húc! Dem thân ra trả nợ thì tốt rồi, muốn chết vì đau khổ tội lỗi thì chết một mình đi, không nên lôi cô vào cuộc hỗn chiến này chứ!

Lương Ưu Tuyền nắm chắc tay lái. Bà nó, hay là tìm cái bệnh viện phẫu thuật màng trinh đi cho rồi!

“Lương tiểu thư...”

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Lương Ưu Tuyền giơ tay lên ngắt lời.

Đỗ Mai Mai mím môi **“Vậy được rồi. Chỉ cần cô biết động lực sống duy nhất của tôi là ai là được rồi. Một khi tôi muốn tự sát thì ai cũng không ngăn được.”**

“...” Không sợ khó khăn chỉ sợ không muốn sống thôi.

...

Một lúc sau

Bánh xe dừng trước cửa bệnh viện. Lương Ưu Tuyền mượn một chiếc xe lăn đưa Đỗ Mai Mai quay lại phòng bệnh. Bác sĩ trưởng thấy bệnh nhân đã về, không quên thông báo cho Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền trước khi Tả Húc đến bệnh viện liền rời đi. Cô không muốn ba người xấu hổ đối mặt nhau. Đỗ Mai Mai đương nhiên cũng mong cô sẽ rời đi, hơn nữa còn cầu xin Lương Ưu Tuyền coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra. Lương Ưu Tuyền cũng đã đồng ý.

Nhưng cô cũng không đi luôn mà đứng ở một góc khuất chờ Tả Húc xuất hiện.

Một phút sau

Tả Húc hấp tấp xông vào phòng bệnh. Ngay lập tức bên trong phòng bệnh truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào nho nhỏ.

Lương Ưu Tuyền đứng ở cánh cửa nhìn, thấy Tả Húc đang ngồi một góc giường, Đỗ Mai Mai rúc vào vai Tả Húc, khóc đến thương tâm.

Tả Húc nói thầm vào tai cô ta. Không biết nói gì, chỉ thấy Đỗ Mai Mai nín khóc mỉm cười, gật gật đầu, trong mắt ánh lên nét hạnh phúc.

Lương Ưu Tuyền thu ánh mắt lại, ngửa đầu thở hắt ra. Lúc trước cứ nghĩ khi nhìn thấy cảnh Tả Húc ôm bả vai Đỗ Mai Mai nhẹ nhàng an ủi cũng chẳng sao, ai ngờ trong lòng lại rất hoảng loạn. Đặc biệt là rất muốn đánh người.

...

Lương Ưu Tuyền rời khỏi bệnh viện, quay về hiện trường “trả thù” ở tập đoàn Tinh Hỏa. Phun hết sạch một bình thuốc sát trùng cho cái bếp, mùi sặc sụa đến mức cô nước mắt giàn dụa. Tay cô bồn tắm đến cứng đờ ra, cô tú lạng đến mức mồ hôi bóng lũng, nhưng đầu óc cô vẫn trống rỗng, chỉ cố gắng dọn thật nhanh rồi đi.

Sau hơn ba tiếng sửa sang lại, căn nhà về cơ bản đã quay về hình dáng ban đầu, ngoại trừ khẩu súng màu đỏ trên cánh cửa.

Cô nhìn xung quanh phòng khách sạch sẽ, lau mồ hôi, sau đó bỏ chiếc chìa khóa căn nhà này ra khỏi chùm chìa khóa của mình, đặt xuống bàn. Nhưng lúc xoay người lại, cô mới phát hiện ra Tả Húc đang đứng ngoài cửa.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các bạn đọc, tình huống hiện tại rất khó giải quyết. Đương nhiên Tả Húc với Đỗ Mai Mai không phải tình yêu nhưng mà Đỗ Mai Mai coi đó là tình yêu. Các bạn xem Tiểu Tuyền có nên buông tay không?

Chương 31

Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc sắc mặt u ám thì gượng gạo vuốt vuốt áo **“Anh nghỉ ngơi đi, em phải về cục đã.”** Nói xong cô lách qua Tả Húc tính chạy, nhưng lại bị hắn giữ cổ tay lại.

Tả Húc lôi cô đến ngồi lên ghế sofa, không nói gì cả. Hắn giật bỏ cà vạt, nghiêng người nằm vật xuống tựa vào chân cô, nhắm mắt lại, cổ rũ hết cảm giác mệt mỏi.

Lương Ưu Tuyền gắng gượng tựa vào ghế sofa. Cô cúi xuống nhìn Tả Húc. Một cánh tay hắn rũ xuống sàn nhà, tay còn lại tùy tiện khoác lên vai. Hắn chưa bao giờ tỏ ra mệt mỏi trước một lô một lốc công việc hàng ngày, nhưng hôm nay nhìn hắn đặc biệt mệt.

Không tự chủ được bản thân, Lương Ưu Tuyền vuốt vuốt tóc hắn, tựa như đang an ủi một con mèo nhỏ bị bỏ hoang. Có lẽ trước đây hắn cũng đã rất nhiều lần ngã vật xuống chiếc ghế sofa này, chỉ là chưa từng có ai biết điều đó thôi.

“Tức giận?” Tả Húc trở mình, đầu ngón tay lướt qua khuôn mặt cô.

Lương Ưu Tuyền giật mình **“Không có.”**

Cô cũng không hiểu nổi mình nữa. Vốn dĩ cô có quyền mạnh mẽ chỉ trích thái độ vô trách nhiệm của hắn nhưng cuối cùng lại không làm nổi.

Tả Húc dùng một tay gối đầu, một tay kéo cổ Lương Ưu Tuyền xuống, làm hai đôi môi chạm vào nhau...

Lương Ưu Tuyền kiên quyết ngồi thẳng dậy, trịnh trọng nói **“Em nghĩ kĩ rồi, vì danh tiết mà kết hôn là không lý trí, hướng chỉ hiện tại anh còn là kẻ bị tình nghi, chuyện này... Em sẽ coi như tất cả đều xui xẻo, chỉ là một trò đùa.”** Nói xong cô nhấc hai cái chân Tả Húc đang gối lên của mình ra. Thấy thế Tả Húc vòng tay ôm bắp chân cô, thở dài **“Còn nói là không tức giận đi?”**

Lương Ưu Tuyền cắn môi, lạnh lùng **“Anh đừng tự hoang tưởng nữa được không? Em chưa từng nói thích anh.”**

Tả Húc không cho là đúng cười cười. Hắn ngồi dậy, thuận thế kéo cô ôm vào ngực, hai tay giữ chặt eo cô **“Anh thích bộ dạng em lúc ghen mà không dám thừa nhận, ha ha...”**

“...” Lương Ưu Tuyền nghiêng đầu, trừng mắt nhìn hắn **“Anh không tự sướng thì sẽ chết à?”**

Tả Húc bất ngờ hôn lên gò má cô một cái **“Anh đưa em về nhà trước, ngày mai sẽ cho xe đến đón em.”**

“Đi đâu?”

Tả Húc kín đáo cười **“Chắc chắn em sẽ thích.”**

“Em không đi, em còn phải đi làm nữa.”

“Công việc của em không phải là giám sát anh sao? Anh đi khoảng một tháng, có thể có nguy hiểm.” Tả Húc kéo tay cô, cầm chìa khóa đi đến thang máy.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Lương Ưu Tuyền lập tức cách xa Tả Húc một khoảng. Ai mà biết được thám tử tư của Đỗ Mai Mai có đang đứng góc nào chụp ảnh không chứ?

“Đợi đã Tả Húc.” Cô lại kéo Tả Húc vào thang máy, ấn thang máy đến tầng cao nhất. Tả Húc mù mờ nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Lương Ưu Tuyền vuốt áo, nói **“Em không có đùa đâu, quan hệ của chúng ta dừng ở đây. Em muốn có một mối tình đẹp, muốn cưới một người thật lòng yêu mình. Có lẽ anh ấy cũng là cảnh sát như em, như thế sau này bọn em còn có thể cùng nhau bàn luận tình tiết vụ án lúc ăn cơm, sẽ**

không sợ nhảm chán.”

Tả Húc một tay trong túi quần, tựa vào tường nhìn cô. Thật sự thì tin này đối với hắn cũng không phải là một tin không tốt, như thế hắn khỏi phải nhức đầu lo đối phó với Lương gia già trẻ, cũng không cần sợ bị Lương Ưu Tuyền dùng súng bắn cho vào phát. Nhưng mà nếu như cô gái này biến mất khỏi cuộc sống của hắn hoàn toàn... Hắn cũng không biết nữa.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, Tả Húc thở dài **“Được rồi, nếu em đã quyết thì anh sẽ tôn trọng quyết định của em. Sáng mai anh sẽ ra ngoại thành quay phim. Phim của Ngô đạo diễn chính thức khởi quay.”**

Lương Ưu Tuyền giật mình **“Anh đi cùng ai?”**

“Lái xe, mấy người trợ lý, vốn có em nữa nhưng nếu em không muốn thì thôi.” Tả Húc vuốt tóc, nói thêm **“Vai của anh là họa sĩ nên muốn quay trong núi.”**

Trước đầu Lương Ưu Tuyền không hiện lên cảnh núi non trùng điệp tươi đẹp, mà là rất nhiều loại mãnh thú báo hổ rằn rết đang chờ đợi.

(Bó tay chị == em còn tưởng chị sợ anh bị tấn công, nhìn kĩ lại mới thấy hóa ra chị muốn đi săn =].)

“Thôi em đi cùng vậy. Vốn dĩ không có sự đồng ý của cảnh sát anh cũng không được đi đâu, trừ khi có cảnh sát đi theo để đảm bảo anh không vượt biên trốn.” Lương Ưu Tuyền vừa nói vừa cố nhớ lại vị trí khẩu súng săn. Hừm, không biết nó đang ở trong phòng ông hay ở trên giá sách của ba nhỉ?

“...” Tả Húc thất vọng lườm cô.

※※※

Năm giờ sáng hôm sau, lái xe của Tả Húc, Trương Cường đến đón Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền một thân vác đầy trang bị quân đội: dao đa chức năng, chai nước chuyên dụng, giày leo núi, dây thừng, súng săn các loại,... Ah đúng rồi, cô còn đến tận cơ quan xin thêm cả mấy cái lựu đạn hơi cay nữa.

“Lương tiểu thư, cô muốn đi đánh trận sao?” Trương Cường trêu chọc.

Lương Ưu Tuyền không trả lời, cẩn thận cất giường xếp và đồ cấp cứu vào cốp xe, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất*, chỉ sợ đồng này bị hỏng cái gì.

(là một câu thành ngữ TQ, đại ý là không sợ những cái to tát mà lại sợ những việc nhỏ nhặt bất ngờ xảy ra. Nói tóm lại là cái gì cũng có thể xảy ra.)*

“Tả Húc đâu rồi?”

“Tả tổng đi trước rồi. Cậu ấy hẹn gặp tại trạm thu phí ở đường cao tốc.”

Lương Ưu Tuyền gật đầu. Hôm qua cô phải kí cam kết thì cục mới cho Tả Húc đi khỏi thành phố. Nhưng một khi có gì xảy ra thì cô sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Đương nhiên luật sư của anh ta cũng có thể kí cái cam kết này nhưng độ tin cậy khá thấp, cảnh sát sẽ cố hết sức rút ngắn thời gian đi xa của hắn lại.

Nghĩ thế Lương Ưu Tuyền bắt đầu thấy mình càng lúc càng thua lỗ!

...

Chờ khi đến trước trạm thu phí, Lương Ưu Tuyền ngây ngẩn cả người. Hơn mười chiếc xe tải dán kín cửa sổ đang đứng xếp hàng. Các dụng cụ quay phim chất đầy như núi. Toàn bộ phóng viên quay xung quanh những xe chuyên dụng của diễn viên chính, vẻ mặt như đang đánh trận.

“Chưa tới 6h cơ mà, sao nhiều người thế?” Cô hỏi.

“Đây là một kiểu lăng xê thôi mà. Một mặt hô gào giữ bí mật, mặt khác nhả tin tức cho giới truyền thông. Chuyện thường tình ý mà.” Trương Cường cười, nhẹ nhàng giải thích.

“VẬY giờ chúng ta đi theo họ hay đi trước?”

“Đi cuối cho đỡ bị chú ý. Tuy không chụp được Tả tổng nhưng chụp được lái xe riêng là tôi thì cũng đủ để có tin về tòa soạn rồi.” Trương Cường đã làm nghề này vài năm, đương nhiên hiểu chuyện.

Lương Ưu Tuyền nghe xong liền vội đội mũ, đeo kính râm vào. Chụp ai thì chụp, miễn tránh xa cô là được.

...

Sau nửa tiếng “chiến đấu hăng hái”, khu thu phí xôn xao cũng yên tĩnh trở lại.

Cho đến khi đến trạm xăng Lương Ưu Tuyền mới chuyển lên ngồi cùng xe với Tả Húc.

Trong xe chỉ có vài trợ lý nam. Tả Húc đang xem kịch bản không thèm ngẩng đầu lên, vồ vồ cái ghế không bên cạnh, chăm chú đọc lời thoại.

“Mới cắt tóc à?” Lương Ưu Tuyền thấy hán đang để kiểu đầu của học trò, không nhịn được giơ tay lên xoa đầu.

Tả Húc mới đầu không nói gì, bỗng nhiên hán kín đáo nhìn Lương Ưu Tuyền **“Thì ra cô là con gái? Ách...”** Vừa dứt lời Tả Húc đã bị Lương Ưu Tuyền tung cho một chưởng.

“Anh đang ôn lời thoại mà. Ah, em tập thử với anh xem nào.” Tả Húc đưa cô kịch bản, vượt trán.

“...” Lương Ưu Tuyền cầm kịch bản lên xem xét. Ừm, có câu đó thật.

Đôi thoại bắt đầu.

“Thì ra cô là con gái?”

“Ha ha, anh nhìn ra được à.” Lương Ưu Tuyền đọc đều đều.

Tả Húc ngượng ngùng sờ tóc, cười gờng nghếch **“Cô đi giày thêu.”** Tả Húc vừa nói vừa chỉ vào mu bàn chân Lương Ưu Tuyền, kinh ngạc khi thấy đôi giày đen.

“Ha ha. Quả nhiên là họa sĩ, quan sát thật cẩn thận. Ha ha ha.” Lương Ưu Tuyền nói, mặt vô cảm.

(Diễn viên củ cái = =)

Tả Húc cất quyển kịch bản lại **“Gà mái đẻ trứng so với em đọc còn tình cảm hơn. Không cần tập nữa, ngủ đi.”**

“...” Cô cũng đâu có tự nguyện đọc lời thoại đâu, nhớ không hả?

Dù sao thế cũng bớt việc cho Lương Ưu Tuyền. Cô ôm chần mền nằm ở đuôi xe ngủ bù. Chiếc xe lăn đều đến khu quay phim. Đợi đến khi Lương Ưu Tuyền tỉnh lại, cô nghe có tiếng tập thoại đâu đó.

Cô dụi mắt, rướn cổ lên nhìn liền thấy cảnh một cô diễn viên trẻ tuổi ngồi gần Tả Húc. Có vẻ như hai người đang tập thoại, hơn nữa còn rất nhập tâm.

Tả Húc cười dưới ánh mặt trời sáng lạn, cô gái kia vẻ mặt thẹn thùng, thỉnh thoảng lại vuốt vuốt cái bím tóc của mình cười rộ lên, giống hệt một đóa hoa loa kèn.

Lương Ưu Tuyền không ý thức được nhíu mày. Ngày này, đang trước mặt mọi người đấy, thân mật cái rắm!

(Ghen rồi =].)

Cộp cộp cộp. Lương Ưu Tuyền dùng giày gõ mạnh khi đi ngang qua hai người bọn họ, hai tay chống xuống, leo lên ghế phụ ngồi.

Nhưng mà những âm thanh kinh khủng cô tạo ra hình như không ảnh hưởng đến cảm xúc của nam chính với nữ chính thì phải. Lương Ưu Tuyền nhìn qua kính chiếu hậu, bọn họ vẫn đang lằm rằm đọc, thậm chí còn bắt đầu có những hành động lưu manh với nhau nữa.

Sau khi thuộc lòng đoạn đó, nữ chính lau mồ hôi trên trán, tiện thể đưa cho Tả Húc một tờ khăn

giấy **“Anh Tả Húc có muốn uống nước không ạ? Để em đi lấy.”**

“Không cần đâu. Em về nghỉ ngơi đi, tý nữa gặp sau.” Tả Húc ra hiệu cho lái xe. Anh ta lập tức liên hệ với lái xe của nữ chính để cô về xe.

Sau khi nữ chính đi rồi Tả Húc mới quay lại bộ dạng lười biếng, nằm tại chỗ đánh một giấc. Hắn ngáy ầm ầm, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền nheo mắt lại. Cô vừa muốn nổi đóa lại nhớ ra, mình với hắn đã chẳng là gì nữa rồi.

Bỗng nhiên cô hiểu ra. Tả Húc hiện tại nhất định cảm thấy như được giải thoát, chuyện lên giường kia hắn đã không cần phải chịu trách nhiệm nữa rồi. Có được chuyện tốt như vậy lẽ nào lại không sung sướng sao?

Đúng lúc đó thì điện thoại của cô đổ chuông. Cô tức giận nghe máy.

“Ah, Cổ Ngọc... Thật xin lỗi, tôi đang không ở trong thành phố. Dạ... Chuyện công việc ầy mà... Dạ... Chờ khi nào về rồi hẹn gặp sau.” Lương Ưu Tuyền thở phào một cái. Cô vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông. Cô nhìn thoáng qua, là cuộc gọi từ quốc tế.

“Alo?... A, là anh à Ngô tiên sinh... Không có gì, bữa tiệc đó tôi đã gặp cha anh rồi... Ah, anh đang bận mà, chuyện công tác quan trọng nhất... Dạ... Tôi sẽ chú ý giữ an toàn, vâng, khi nào anh về rồi gặp sau. Hẹn gặp lại.” Cô cúp điện thoại, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Màu xanh của rừng rậm thổi bay tâm tình phiền muộn của cô. Oh yeah, bắn vệt thôi!

Tả Húc nâng mồm lên, nhìn bóng lưng cô... **“Khục khục khục!... Khục khục khục!...”**

(Chị thôi nhưng anh có thôi đâu =)] ...)

Mấy người trợ lý thấy Tả tổng không ngừng ho khan, vội lôi ra mấy chai nước uống các loại đưa cho hắn.

Tả Húc nhìn một vòng từng từng người một. Đám trợ lý không ai dám trêu tức đại BOSS, lại vội vàng vàng cất mấy chai nước vào.

Tả Húc tiếp tục ho, thấy cái đầu Lương Ưu Tuyền vẫn lười biếng không chịu quay lại liền vỗ thật mạnh vào ghế trước **“Lương Ưu Tuyền, em điếc à? Anh muốn uống nước.”**

Vào, một lọ nước khoáng bay đến trước mặt Tả Húc. Nếu không phải hắn biết võ thì chắc đã ăn cả chai nước bằng hốc mắt rồi.

Tả Húc hừ một tiếng, mở cửa sổ ném chai nước ra **“Anh muốn cà phê!”**

“...” Lương Ưu Tuyền lười biếng quay lại. Bên cạnh hắn có đến ba bốn trợ lý, không cần sai bảo cô thể chứ.

Lương Ưu Tuyền vốn có thể cho hắn câm miệng, nhưng trước mặt người ngoài không muốn làm hắn mất mặt. Cô lười nhác đứng dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả đứng trong xe pha cà phê.

Tả Húc khoanh tay trước ngực, không chịu nhận tách cà phê. Trước khi hắn kịp mở miệng ra đòi chủ ý, Lương Ưu Tuyền ghé vào tai hắn uy hiếp **“Nếu anh không uống nhanh em sẽ đổ cả tách cà phê nóng này vào đầu anh.”**

“...” Tả Húc đưa tay ra nhận tách cà phê, tay còn lại kéo cô xuống ngồi bên cạnh.

Hai người ngồi im không được năm phút đồng hồ.

Bỗng nhiên Tả Húc giơ tay ra **“Cho anh mượn điện thoại một lát.”**

“Làm gì thế?” Lương Ưu Tuyền mù mịt hỏi hắn, lôi điện thoại trong túi quần ra. Trong lúc cô chưa quyết định được là có nên đưa hay không thì Tả Húc đã giật lấy, nhanh chóng lôi pin ra. Bai bai nhé!... Và thế là cục pin bay vào khe núi.

(Thật là bỉ ổi!)

Chương 32

Sau khi làm xong chuyện xấu, Tả Húc thản nhiên quay lại. Đối với vẻ mặt ghen ngào trên trời không thốt lên lời của Lương Ưu Tuyên vẫn còn mặt dày ra vẻ tốt bụng **“Điện thoại anh có hai sim, có cần anh giúp không?”**

“Anh!... Anh tưởng anh để kiểu đầu học sinh đó thì tôi sẽ coi anh như trẻ con không hiểu chuyện à?!”

Lương Ưu Tuyên rống lên một tiếng, đáng sợ đến mức các trợ lý phải dạt hết về ghế sau. Cảnh giới cao nhất của nghề nghe lén chính là mặc kệ tình hình đặc sắc cỡ nào vẫn có thể giả vờ như đang ngủ.

Tả Húc ra dấu im lặng, không quên trao cô một ánh mắt với hàm ý “thật thất vọng”... **“Chỉ là cái điện thoại thôi mà. Anh sẽ mua cái khác cho em, được chưa? Ban nãy là vô tình trượt tay thôi...”**

Lương Ưu Tuyên tuy trừng mắt lườm hắn, tay nắm thành quyền nhưng thật ra với hành vi vô lý của Tả Húc lại có cảm giác cam chịu. Cô ngồi xuống, ra vẻ dịu dàng hỏi **“Anh này, anh nói xem nếu giết một nam diễn viên trong khu rừng hoang vu này, xẻ thịt hắn, phanh thây hắn, rồi chôn đi thì liệu có bị phát hiện không?”**

“...” Tả Húc cười gượng hai tiếng **“Nếu nam diễn viên đó không phải là người nổi tiếng thì chắc là được.”**

Lương Ưu Tuyên cười lạnh không nói, chậm rãi vén ống tay áo lên, để lộ ra một cổ sát khí của những cao nhân ẩn sĩ... Tả Húc trong vô thức mở cửa sổ xe ra, nhưng nháy ra khỏi cửa xe lúc xe đang chạy là một hành động ngu xuẩn, bởi thế hắn kéo mũ xuống, ra vẻ bình tĩnh nằm ngủ.

Đương nhiên, trong xe ngoại trừ Lương Ưu Tuyên và lái xe ra, ai cũng đều giả vờ ngủ.

Đột nhiên Lương Ưu Tuyên néo cổ Tả Húc, ngồi lên trên người hắn ra sức cấu véo. Tả Húc giương nanh múa vuốt không ngừng ho khan. Lái xe thấy không ổn vội vàng thắng gấp, dừng ở chân núi. Bởi vì quán tính cùng, Lương Ưu Tuyên ngã vào người Tả Húc, còn Tả Húc cũng trở mình một vòng, thuận thế đè lên người cô, sử dụng hết mọi ưu thế về thể trọng... đè đè lên.

Lương Ưu Tuyên đập gáy vào thành xe, nhưng người kêu lên lại không phải cô mà là Tả Húc. Không biết là cố ý hay vô tình nhưng tay hắn đang bảo vệ đầu Lương Ưu Tuyên, năm ngón tay rắn chắc chống lên nền đất.

Lương Ưu Tuyên vội vàng ngẩng đầu, lôi tay Tả Húc ra xem xét, thấy trên tay có vài vết trầy xước nhỏ, lửa giận ban nãy cũng nhỏ lại dần. Cô mất tự nhiên đẩy Tả Húc **“Được rồi, nể tình anh bị áp lực trước khi diễn, em không thêm trút giận vào anh nữa.”**

Tả Húc cười tủm tỉm nháy mắt mấy cái **“Nhưng anh có bị tý áp lực nào đâu. Anh rút pin của em chỉ vì đang chán đến phát khóc thôi.”**

“...” Vẻ mặt Lương Ưu Tuyên tối sầm, cô lôi từ trong túi xách ra một cục pin khác, đắc ý hếch mặt lên **“Chỉ đây chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị đầu nhá.”**

Tả Húc rất phối hợp cười cười, vậy thì lại giật lấy ném tiếp thôi.

※※※

Chỗ quay phim là một dãy núi cao vừa vừa, nhưng phong cảnh thì đẹp như tranh vẽ.

Lương Ưu Tuyên vốn tưởng rằng phải tự mình dựng liều đốt lửa, không ngờ trong này có cả làng

du lịch. Nói tóm lại là cái giường xếp cô vác từ nhà đi đường như không có cơ hội được sử dụng.

Phó đạo diễn cầm loa đi quanh quanh kêu mọi người kí tên để đi lấy phòng. Tả Húc với tư cách nam chính đương nhiên đãi ngộ không tồi, căn phòng tốt nhất có chứa đài ngắm cảnh hình quạt cũng là dành cho hắn sử dụng.

Đám trợ lý của Tả Húc thì xách túi lớn túi nhỏ quay về phòng chuẩn bị, còn nhóm diễn viên thì phải đứng ở đại sảnh chờ chỉ thị của đạo diễn.

Sau khi tất cả đã xong xuôi Lương Ưu Tuyên mới phát hiện ra chẳng ai để ý đến cô. Cô vội gọi Tả Húc, nói **“Anh cũng quá đáng quá rồi, chẳng lẽ ép em ngủ ở hành lang à?”**

“Em lên lầu cùng trợ lý trước đi. Cứ chọn cái giường em thích. Dù anh có phải nằm hành lang thì cũng không thể để cảnh sát phải làm thế được, đúng không?” Tả Húc nói ngọt xớt.

“...” Lương Ưu Tuyên nghe thấy hắn nói trong phòng hắn còn những người khác thì mới yên lòng đi. Trước khi đến đây cô đã nghĩ kĩ rồi, nhất định phải giữ khoảng cách với Tả Húc, chứ nếu để Đỗ Mai Mai cứ ba ngày lại chạy đến đồn khóc lóc thì cô cũng chịu không nổi.

Nhưng khi bước vào phòng thì một vấn đề mới lại tới. Trong căn phòng rộng rãi này các trợ lý của Tả Húc – trước khi Lương Ưu Tuyên lên lầu – đã kịp thời chiếm chỗ rồi. Hai người ngủ giường đôi, hai người ngủ ở ghế sofa trong phòng khách, chỉ còn một cái phòng ngủ không quá lớn cho Tả Húc. Lương Ưu Tuyên đương nhiên không có khả năng ngủ cùng đàn ông lạ, càng không thể ngủ cùng giường Tả Húc, bởi thế cô đã không làm thì thôi chứ làm rồi là phải làm cho xong, đành chuyển giường xếp ra cái ban công ngắm cảnh ngoài trời. Trước khi ngủ được ngắm trăng cũng không tệ, cô tự an ủi mình.

Sau khi cô sửa soạn xong liền thư thái nằm trên giường, hai tay gối đầu hưởng thụ ánh mặt trời buổi chiều, gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi. Cảm giác thật tuyệt.

Nghĩ về chuyện ngày xưa, suốt 23 năm qua cô xem như đã quen với lối sống này rồi. Các loại quy củ luôn có mặt trong cuộc sống của cô, bình ổn, duy chỉ có mấy năm đó là cô thấy lúc lên lúc xuống bất ngờ. Sinh mệnh đột nhiên xuất hiện một người ông nguyện ý cùng ta chia sẻ vui sướng ưu sầu, nguyện lúc ta mệt mỏi đứng ra an ủi. Ah, qua nhiên thần kì.

Mà cô, đối với những kế hoạch trong tương lai thì giống như các cô gái khác, chính là kết hôn, sinh con rồi sống đến cuối đời. Chỉ là cô đã ngây thơ cho rằng mối tình đầu chính là người chồng tương lai của mình, khiến cô đối xử với bạn trai như thân phận một người vợ. Cô biết rằng một người vợ thì phải chăm chỉ làm việc, không được càu nhàu, không được vì buồn chán mà gọi điện đến quấy nhiễu đối phương học tập hay làm việc, ngày lễ ngày tết cũng không cần làm gì lãng mạn. Tiêu tiền một cách sáng suốt là tốt, và phải biết chờ đợi.

Chính bởi vì suy nghĩ “quá mức” này cùng với hình thức yêu nhau “tiết kiệm” khiến cô biến thành một “hòn vọng phu”.

Lương Ưu Tuyên vô lực thở dài. Người luôn lớn lên, bây giờ nghĩ lại mới thấy, lúc trước không thể với Lâm Trí Bác cũng là do cô không hiểu tình yêu, hận đã không nghĩ kĩ sao lại năm tháng chần chừ với tình cảm này. Thật ra quý trọng hiện tại mới là quyết định sáng suốt nhất.

Cô cười ngốc nghếch với bầu trời xanh thẳm, dùng tờ tạp chí che mặt, ánh nắng lúc này chính là thứ tuyệt nhất cho một giấc ngủ.

...

Thời gian trôi nhanh

Khi cô thức dậy thì bầu trời đã đầy sao. Cô nhắm mắt hít lấy hít để không khí trong lành, bỗng nhiên nhận thấy có mùi...thịt nướng.

Lương Ưu Tuyên tròn mắt nhìn lại, nhóm trợ lý bọn họ đang lặng lẽ ăn cánh gà nướng.

Tả Húc thì đang nằm trên ghế, vừa uống một ngụm bia lại tọng vào miệng một miếng thịt dê

nướng, tai đeo tai nghe, giống như rất thoải mái.

Lương Ưu Tuyền ngồi bật dậy, lập tức có một anh trợ lý quay sang Tả Húc **“Tả tổng, Lương tiểu thư dậy rồi.”**

Tả Húc giơ một ngón tay, kéo công tắc trên tai nghe khiến một giai điệu du dương vang vọng trong khu rừng, lệnh **“Cấm gây tiếng động”** lúc trước đã được giải trừ.

Theo sự phân phó của Tả Húc, một trợ lý đem đến cho Lương Ưu Tuyền một lon bia lạnh, đương nhiên không thể thiếu cánh gà mới nướng chín. Lương Ưu Tuyền gật đầu nói cảm ơn, nhanh nhẹn bật nắp lon, ngửa cổ lên uống xong nửa lon.

Sau đó, các anh trợ lý biết điều lấy cớ rút lui, cũng không quên mang đi chừng một trăm xiên thịt nướng.

...

“Uống từ từ một chút, em vội lên núi đánh hổ chắc?” Tả Húc nhú mồm.

Thoạt tiên Lương Ưu Tuyền không để ý đến ngữ điệu, nghĩ một lúc mới nhận ra hần đang xỏ xiên mình giống **“Võ Tòng đánh hổ”**. Cô cười khúc khích, giơ lon bia lên hướng Tả Húc nói **“Anh quả nhiên rất giỏi nói gần nói xa để xỏ xiên người khác đấy.”**

Tả Húc nhún nhún vai **“Anh chỉ đang phát huy tinh thần sử dụng thành ngữ Trung Quốc thôi mà. Cái này gọi là rèn luyện văn hóa đấy, nhưng chắc em không hiểu được đâu.”**

“Chúng ta có lĩnh vực trái ngược nhau. Em là phát huy tinh thần võ thuật Trung Hoa.” Lương Ưu Tuyền nghe rồi cười.

“...” Tả Húc cười đáp lại **“Không nhìn ra là anh cố tình nhường em sao?”**

Lương Ưu Tuyền khịt khịt mũi, tỏ vẻ khinh thường **“Sao không nói là anh nham hiểm đi? Anh toàn thừa dịp em không chuẩn bị để đánh lén chứ lúc mặt đối mặt chưa chắc đã là đối thủ của em đâu nhá. Em thế nhưng mà đang liên tục vô địch giải đấu võ đấy!”**

“Ah, chỉ có mình em tham dự giải đó chắc là thấy cô đơn lắm đúng không?” Tả Húc biết rõ sau khi hần nói xong nhất định sẽ bị Lương Ưu Tuyền ném cái gì đó, cho nên nhanh chóng né ra, như thế cũng đỡ bị tấn công.

Lương Ưu Tuyền thấy hần tựa vào lan can liền cười xấu xa, liếc hần cái nữa sau đó nằm xuống gối, nhìn lên bầu trời đầy sao sáng, dải Ngân hà màu bạc giống như những hạt bụi đang bay chậm chậm. Được chứng kiến cảnh đêm đẹp như vậy khiến tinh thần ai cũng thoải mái.

“Đẹp thật! Trách không được mọi người cứ xin nghỉ phép để lên núi.” Lương Ưu Tuyền chưa bao giờ đi chơi riêng với bạn bè, trừ những lúc nhà trường tổ chức.

Tả Húc nhấp một ngụm bia, thờ ơ nói **“Anh biết em sẽ thích mà. Thế nhưng có người hôm qua nói không muốn đi cơ đấy.”**

“Hả?... Anh thôi đi, cứ như anh cố tình sắp xếp ý. Anh là lợi dụng em để dễ dàng đi xa quay phim, còn em là lợi dụng việc giám sát anh để đi ngắm cảnh.” Lương Ưu Tuyền vừa nói vừa đứng lên, đi đến bên khung thịt nướng lấy một miếng mực ra nướng.

Đúng lúc cô nướng chín miếng mực, còn chưa kịp cho lên miệng thì Tả Húc đã tiến đến cạnh, há miệng một cái đoạt lấy phần ngon nhất của mực.

“...” Lương Ưu Tuyền giơ que xiên mực ra **“Lấy hết đi. Em không thèm ăn nữa mới cho anh đấy.”**

“Ừ, lại đây.” Tả Húc đã quay lại ghế, lười biếng ngoắc tay.

Lương Ưu Tuyền thấy hần được đăng chân lên đăng đầu cũng không muốn mắng, liền đến gần đưa cho hần. Tả Húc cũng không có cảm xiên, trực tiếp lấy miếng mực thứ hai, sau đó ném cho Lương Ưu Tuyền một nụ cười rất mờ ám.

“...” Lương Ưu Tuyền vì nụ cười đó mà hoảng sợ, nhưng cô khôi phục rất nhanh, nghiêm túc nói **“Anh đừng dẫn một chút thì bị bắt đi lính chắc? Hiện giờ chúng ta đang là cảnh sát với nghi phạm đây.”**

Tả Húc vừa nhăm nháp mực vừa nói **“Chẳng có nghi phạm nào sẽ mang cảnh sát đi du sơn ngoạn thủy*, càng không có cảnh sát nào lại ghen tuông khi thấy nghi phạm ở bên người con gái khác.”**

*(*ngắm cảnh)*

“?!”... Lương Ưu Tuyền giật mình, cô có ghen tị sao? Làm gì có chứ, chỉ là không thích một chút thôi mà.

Tả Húc ngồi xếp bằng, dành ra một chỗ cho Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền vốn không thêm đề ý đến, nhưng khi cô xoay người định bỏ đi thì lại bị Tả Húc kéo xuống nằm cạnh.

Lương Ưu Tuyền rất sợ hấn sẽ nói gì, nhưng khi quay sang lại thấy Tả Húc đang nhai nhồm nhoàm đến phồng cả miệng, cô không nhìn được mỉm cười, bởi vì Tả Húc có mặt trái xoan tiêu chuẩn, bây giờ mặt phồng ra trông giống hệt một con chuột.

“Cười cái gì mà cười, nghiêm túc chút xem nào.” Tả Húc vẫn đang nuốt.

Nghे xong những lời này Lương Ưu Tuyền dứt khoát cười to, chọc chọc hai má hấn nói **“Anh nói xem, ai mà tin được đây chính là Vương bài nghệ thuật lạnh lùng phong độ chứ, ha ha...”**

“...” Tả Húc hất hai cái ma trảo đó ra, cầm lon bia của cô lên, nhét miếng mực cuối cùng vào miệng của cô, Lương Ưu Tuyền vừa giãy dụa vừa cười to, thế là hiện tại đang có hai con chuột vừa ăn vừa cười nhạo lẫn nhau, cũng rất ăn ý cùng nhau chạm lon.

“Thua phải ăn cánh gà nướng.” Tả Húc bắt đầu bắt đầu ‘trò chơi’.

“?!”... Lương Ưu Tuyền không muốn thua, đành ngửa cổ lên uống ừng ực.

Nhưng cuối cùng vẫn là Tả Húc giáo hoạt uống xong trước.

Lương Ưu Tuyền đàn độn, u mê đành chịu thua.

Cứ như vậy hai người vừa cá cược vừa uống, chỉ một lát lại bật một lon mới.

Lương Ưu Tuyền say rồi, ngồi đối diện Tả Húc rung đùi đắc ý, hát vang bài “Tôi là một người lính*”... Bỗng nhiên Tả Húc cảm thấy giọng hát của cô bé này có sức ‘nôn mửa’ rất kì diệu.

(Một bài hát của quân đội. Bạn nào muốn nghe thì vào [đây](#))*

“Em hát hay chứ?”

“Là một người không phải trong ngành mà nhận xét thì, anh tin tưởng không ai có thể hát một cách... mãnh liệt hơn em.”

“Hả? Không hiểu, là tốt hay không tốt?”

“Đương nhiên là tốt, em chỉ cần hát ba câu thì các chiến sĩ nhất định sẽ chiến đấu rất anh dũng cho xem.” Tả Húc “thành thật” nói.

“...” Lương Ưu Tuyền trợn trừng đôi mắt đã ngà ngà say lên. Sao nghe giống đang xỏ xiên nhau vậy?

Tả Húc vỗ vỗ mặt cô **“Ông trời có công bằng đây, cho em bao nhiêu thì sẽ lấy đi bấy nhiêu, đừng để ý mà làm gì.”**

“...” Lương Ưu Tuyền nheo mắt, ngay sau đó tung cho hấn một chương “hắc hồ khoét tim”.

Tả Húc bị cô áp đảo trên ghế, vừa đỡ vừa cười. Đến khi Lương Ưu Tuyền đã mệt hấn mới dùng một chút lực, thoáng một cái đã ép cô vào lồng ngực mình. Lương Ưu Tuyền chưa có phản ứng gì, má đã ép sát vào người hấn, ngây thơ chớp mắt.

Tả Húc vuốt mấy sợi tóc của cô, vừa có vẻ nghiêm túc vừa có vẻ mơ màng nói **“Tiểu Tuyền, làm tình nhân* của anh đi.”**

(* nghe sang tiếng Việt thì rất bỗ bã nhưng Quân Lót nghĩ trong tiếng TQ nó không thế đâu. Tình nhân chính là người yêu, tình nhân, người tình,... ở Việt Nam. Khó nổi các nghĩa đó đều có hàm ý khác nhau. Không tìm được từ nào khác để diễn tả đủ cả, đã thế dùng bản gốc. Mọi người đừng hiểu nhầm Tả Húc nha.)

“Tình nhân” trong từ điển có hai loại giải thích. Một là bạn bè với tình cảm rất sâu đậm; một loại khác là người yêu. Nhưng ở thế giới hiện đại này nó còn có nghĩa thứ ba, chính là “người yêu không thể công khai với thế giới”.

...
Lương Ưu Tuyên nghĩ mình nhất định uống đến đầu óc có vấn đề rồi nên mới có thể nói ra: cho em thời gian.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bắt đầu ~ bắt đầu rồi! Ai cá Lương Ưu Tuyên sẽ đồng ý gior tay trái, ai cá cô sẽ đá bay Tả Húc gior tay phải. Người thắng sẽ được tặng một vé đi xem hòa nhạc!

PS giờ làm thêm đã hết, từ hôm nay sẽ bình thường trở lại. Mặt khác, cảm ơn A Tử đã vất vả, ôm cái nào!

Chương 33

Sáng sớm hôm sau Lương Ưu Tuyên tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trên giường Tả Húc, quần áo nguyên vẹn, mà trong phòng lúc này cũng chỉ còn lại mình cô.

Lương Ưu Tuyên tự rót cho mình một chén trà nóng, ngồi trên ghế tựa ngắm phong cảnh, trong lòng đắn đo không biết có nên chấp nhận lời đề nghị của Tả Húc không.

Nói thật, cô đối với Tả Húc tồn tại một loại hảo cảm gần giống như với tri kỉ lâu năm. Dù quen nhau chưa lâu nhưng hẳn rất hiểu cô, luôn biết rõ làm thế nào để giải thoát cô khỏi áp lực. Chuyện vốn đơn giản như vậy, nhưng giờ cô lại phải cân nhắc đến một vấn đề quan trọng khác, quan hệ của họ lại tồn tại người thứ ba.

Cô nhíu mày. Bây giờ cô có thể ung dung tự tại, vui vẻ sảng khoái, nhưng khi về tới thành phố nhất định sẽ lại bị cuốn vào một hồi tranh cướp. Nếu vậy tốt nhất là bây giờ cứ thả lỏng, giả vờ ngốc nghếch chơi thêm mấy ngày, sau khi trở về đôi người đôi ngả.

Nghĩ thế, cô cầm thẻ VIP của khu tập thể hình lên. Khu du lịch này có đủ trò giải trí lẫn tiện nghi, trước đi lặn cái đã.

Cùng lúc đó

Bên bờ sông đầy những camera. Tả Húc diễn vai họa sĩ, lúc này đang ngồi dưới một cây đại thụ ra sức vẽ. Thần thái hẳn chuyên chú, lúc lại nhìn ra xa thanh sơn lục thủy giống hệt như một họa sĩ chuyên nghiệp, nhưng cuối cùng vẽ lên giấy lại thành hình một con heo sôi nổi mặc đồng phục cảnh sát.

(Đó mọi người con heo đó là ai =].)

“Tốt! Cảnh tiếp theo.” Ngô đạo diễn hô ngừng, sau đó cười sảng khoái bước đến cạnh Tả Húc **“Lát lúc xuống nước mò cá nhớ cẩn thận. Bác không hy vọng nam chính lại bị thương đâu đấy.”** Để ngăn diễn viên bị thương, các nhân viên đang phải lội trong dòng nước chảy xiết nhặt bỏ đá đi.

Tả Húc gật đầu, vén ống quần lên. Cảnh này chính là cảnh hắn phải trượt chân, sau đó được nữ chính kịp thời cứu lên, cũng chính là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

“Anh Tả Húc, chúng ta tập diễn trước nhé?” Nữ chính Vương Hiểu Linh mặc một bộ đồ què mùa, đầu đội mũ rộng vành. Đừng thấy Vương Hiểu Linh năm nay mới hai mươi tuổi mà xem thường, cô gái này cũng đã có rất nhiều năm trong nghề. Cô với Tả Húc cũng không khác nhau lắm, đều là diễn viên từ nhỏ, sự nghiệp diễn xuất thuận buồm xuôi gió, là một ngôi sao đang lên.

Tả Húc gật đầu bước vào trong nước. Dòng nước chảy xiết đập vào bắp đùi hắn, nhưng Tả Húc ngược lại lại lo Vương Hiểu Linh sẽ té ngã. Vì thế hắn vội dặn **“Em dán băng dính lên lòng bàn chân đi, nước siết quá.”**

Vương Hiểu Linh giật mình, mím môi cười cười **“Mọi người luôn đồn rằng Tả tổng lạnh lùng, em thấy cũng đâu đúng đâu.”**

Tả Húc cười lạnh nhạt **“Đừng hiểu lầm. Nữ chính bị thương sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của bộ phim.”**

“...” Nụ cười Vương Hiểu Linh cứng lại, ngồi bên bờ dán băng dính.

Nhưng mà cảnh cứu người trong nước này quay mấy tiếng vẫn chưa xong. Tả Húc đã có mấy vết tím bầm rồi nhưng Vương Hiểu Linh vẫn khiến Ngô đạo diễn không hài lòng.

“Vương Hiểu Linh! Tư thế chạy dưới nước của cô khó coi quá! Càng sợ ngã càng dễ ngã.”

Làm lại!” Ngô đạo diễn cũng cúi rồi.

Lương Ưu Tuyền bơi xong liền đi ăn cơm trưa. Ăn cơm trưa xong, rửa rồi liền đi xem quay phim, thấy Tả Húc vô số lần bò lên từ dưới dòng nước chảy xiết, còn nữ chính cũng liên tục chân trần chạy vào trong nước, nhưng trên đường chạy liên tục mất thăng bằng.

Lúc này có một trợ lý đến bên cạnh Lương Ưu Tuyền, cầu nhàu **“Vương Hiểu Linh không phải đang cố ý đẩy chứ? Sao tự nhiên lại thế này được?”**

“Hả? Là thế nào cơ?”

“Công ty của Vương Hiểu Linh với Tinh Hỏa của chúng ta có bất đồng đã lâu, bởi vì tất cả những diễn viên đang lên của họ đều đầu quân cho Tả tổng. Theo lời đồn thì Vương Hiểu Linh với ông chủ của cô ta đang có ý định... trả thù đấy.” Người trợ lý nháy mắt ra hiệu.

“...” Lương Ưu Tuyền chỉ có một loại cảm giác, giới văn nghệ sĩ quả nhiên là loạn thật đấy.

Nửa tiếng sau, cảnh rút cuộc cũng đã quay xong, toàn thể nhân viên đều lên thở phào nhẹ nhõm.

Tả Húc về mặt mệt mỏi, lắc lắc cái đầu đã rối bời, quay lên trên bờ ngồi xuống. Người trợ lý cũng tranh thủ giúp hắn xử lý mấy vết trầy ở chân tay. Lương Ưu Tuyền thấy Tả Húc mệt mỏi, cả người đều bị thương liền ngồi xổm một bên khinh bỉ Vương Hiểu Linh.

Tả Húc tình cờ bắt được ánh mắt tràn ngập địch ý của cô, nhẹ giọng cười **“Thay vì ngồi đó trừng người thà em đến mát xa cho anh còn hơn.”**

“Để anh được lợi à? Em đi câu cá.” Lương Ưu Tuyền cầm cần câu lên xoay người bỏ đi.

Cô đi ngang qua một rừng cây nhỏ, vô tình nghe được có người xì xào bàn tán trong bụi cây, nội dung đại loại là cửa một cái thang nào đó.

Lương Ưu Tuyền lén lút đến sau thân cây, phát hiện mưu đồ của hai người. Một người là một nhân viên, còn người còn lại là một người đàn ông tay cầm camera, xem quần áo có vẻ như là một người phóng viên.

Lương Ưu Tuyền tức giận, lặng lẽ quay lại chỗ quay phim, leo lên cây, ngồi xổm trên cành cầm ống nhòm giám sát cái tên có ý định cửa thang.

Một lúc sau

Bắt đầu quay cảnh thứ ba, cảnh nữ chính leo lên cây hái quả dại. Mà dĩ nhiên trong cảnh này thì phải có thang mới thực hiện được.

Lương Ưu Tuyền nhìn thấy một nhân viên đem đến một chiếc thang gấp đến dựng trước gốc cây. Như thế có thể kết luận người sẽ bị hại căn bản không phải Tả Húc mà là Vương Hiểu Linh.

Lương Ưu Tuyền có chỗ không thông. Ở độ cao đó dù có ngã cũng không đến mức bị thương, như thế chẳng lẽ mục đích của họ chỉ là chụp ảnh Vương Hiểu Linh bị té ngã thôi sao?

Nhưng mà ngay khi tiếng “Uych” vang lên, người đại diện của Vương Hiểu Linh đã lao ra kêu gào, cố tình nói Tinh Hỏa gây chuyện, bởi vì toàn bộ đạo cụ trong phim đều do Tinh Hỏa chuẩn bị.

Lương Ưu Tuyền chưa kịp nghĩ nhiều thì đã thấy ánh đèn flash lập lòe trong rừng. Cô nhảy xuống đất, chạy đến chỗ tên phóng viên kia. Việc của cảnh sát chính là phá tan những âm mưu tội ác mà.

Tên phóng viên kia kinh ngạc nhìn thấy có người bước đến. Hắn vội thu camera lại tính bỏ chạy, nhưng Lương Ưu Tuyền đã ném ra một cành cây, đập trúng vào lưng hắn.

Lương Ưu Tuyền xông lên mấy bước, một tay kiềm chế hành động tên phóng viên, tay còn lại cướp lấy camera, thảm vấn **“Anh đang lén lén lút lút cái gì?”**

“Cô trả máy ảnh cho tôi trước đã!” Tên phóng viên vừa giãy dụa vừa hét lên nho nhỏ.

Lương Ưu Tuyền không rảnh để ý hắn, đè hắn xuống đất, lôi từ trong túi hắn ra một chiếc ví. Cô tìm CMND và danh thiếp của người này, nhưng lúc nhìn tên không khỏi cả kinh. Người này vốn không phải phóng viên, mà là người của công ty Vương Hiểu Linh.

Hiện tại mọi thứ đều đã minh bạch, hóa ra là một vụ hãm hại người. Bởi thế, đầu tiên cô trói người này lên gốc cây, sau đó quay lại chỗ quay phim giao camera cho Tả Húc, lại kể hết mọi chuyện cho hắn.

Sau khi nghe xong Tả Húc cười, vuốt má Lương Ưu Tuyên **“Em quả nhiên là phúc tinh của anh.”**

Lương Ưu Tuyên chăm chú nhìn vẻ mặt Tả Húc, nhướn mày **“Sao có vẻ anh không coi chuyện này nghiêm trọng thế hả?”**

Tả Húc dẫn cô đi, vừa đi vừa nói **“Để anh nói tạp chí sẽ viết thế nào: Tả Húc ghi hận trong lòng, sai nhân viên cửa thang làm Vương Hiểu Linh té ngã.”**

“Là thế nào?”

“Tin tức trong giới vốn loan truyền rất nhanh. Mà anh không những là nam chính còn là Tả tổng của Tinh Hỏa. Tin nam chính và nữ chính không hợp nhau có thể làm tăng số người xem của bộ phim, cũng là cách để lăng xê.” Tả Húc nhún vai **“Đối với công ty cũng chẳng thể có chuyện gì, họ chỉ muốn hạ uy tín của anh thôi. Thứ nhất là sợ anh bạc đãi ngôi sao của họ; thứ hai để ngăn anh thọc gậy bánh xe. Nói chung có lẽ Vương Hiểu Linh cũng không rõ chuyện này, đều do quản lý cô ta bày ra thôi.”**

“...” Lương Ưu Tuyên cọ cọ mũi **“Sao em thấy giới nghệ sĩ so với giới tội phạm còn đen hơn ah.”**

“Cái vòng tròn luẩn quẩn này đều là hình thức kinh doanh trong bóng tối thôi. Có thể nâng một người lên tận trời cao cũng có thể đạp người đó xuống tận địa ngục. Chỉ cần mất giá trị lợi dụng sẽ lập tức bị knock out ngay.” Nói xong Tả Húc đưa camera cho người trợ lý. Lúc người trợ lý xem xong ảnh cũng sẽ tự tìm đối phương thương lượng, loại việc nhỏ như thế này vốn không cần hắn tự xử lý.

Lương Ưu Tuyên nghiêng đầu nhìn hắn, giơ tay lên sờ sờ cái trán của Tả Húc **“Em cứ cho rằng anh chỉ dựa vào một chút tài lạnh mà thành công, không ngờ mỗi ngày cũng phải mất rất nhiều tế bào não đấy.”**

Tả Húc nhíu mày **“Cũng không hẳn thế. Nhưng bởi thế nên giờ anh đang rất cần một người con gái có thể giải tỏa áp lực giúp mình đấy.”**

“...” Lương Ưu Tuyên mặt tự nhiên mím môi. Một người đàn ông phải chịu bao nhiêu áp lực cô không thể biết, nhưng cô tin Tả Húc không giống bộ mặt tươi vui của hắn. Có lẽ hắn cũng như cô, rất cô đơn, nhưng lại không muốn chịu gánh nặng sau khi được bổ khuyết sự cô đơn đó.

Nghĩ vậy, cô lúi múi từ tiền túi ra đặt vào tay Tả Húc **“Đêm nay em bao anh.”**

“...” Tả Húc nhìn mười tệ, liếc cô, đại khái đã hiểu ý cô. Hắn bắt đầu dĩ cười, thuận tay nhét mười tệ vào túi quần, trêu chọc **“Khó được Lương cảnh sát hào phóng như vậy, tại hạ nào dám không theo.”**

Lương Ưu Tuyên trừng hắn một cái **“Em chờ anh ăn cơm xong.”**

Nói xong cô quay người bỏ đi, cũng chưa được ba bước đã nhận được tin nhắn của Tả Húc: **Không biết quay đến bao giờ nữa, hẹn gặp trên giường.**

“...” Lương Ưu Tuyên vội xóa tin nhắn. Cô xác định mình đã tiến một bước dài trên con đường làm nữ lưu manh, rõ ràng đã trắng trợn mua một đêm cùng “ngưu lang” rồi.

※※※

Ánh trăng bao phủ mặt đất, Lương Ưu Tuyên cũng không có cố ý đợi Tả Húc, mệt quá ngủ thiếp đi, ngủ được một giấc vẫn đang nằm một mình trên giường.

Cho đến khi từ phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào thì đã sắp rạng đông rồi.

Lương Ưu Tuyên dụi mắt ngồi dậy. Tả Húc nhanh chóng bước ra từ phòng tắm thay đồ, tựa như còn phải ra ngoài.

“Anh ngủ chưa?...” Lương Ưu Tuyên mơ mơ màng màng hỏi.

“Chưa có. Cảnh tiếp theo vừa vặn là cảnh lúc sáng sớm.” Tả Húc xoa thái dương, đáy mắt hiện ra màu xanh.

Lương Ưu Tuyên đi xuống giường, ra khỏi phòng ngủ tính pha cho hắn một ly cà phê, lại phát hiện mấy người trợ lý đang nằm lộn xộn trên sàn nhà ngủ, ngáy, xem ra đã mệt đến ngất ngư rồi.

Cô sợ đánh thức bọn họ, rón ra rón rén đi vào bếp, một lúc sau quay lại cúi vào tay Tả Húc một tách cà phê nóng hổi.

Tả Húc sợ nếu mình ngồi xuống sẽ ngủ mất cho nên chỉ có thể tựa vào bên tường nghỉ ngơi. Hắn nhận lấy tách cà phê, vuốt vuốt mấy sợi tóc của cô.

Lương Ưu Tuyên đau lòng nhìn hắn cực khổ. Cô ngồi xôm cạnh hắn, giúp hắn xoa bóp bắp chân, nói **“Xong phim này cũng đừng nhận thêm nữa. Thế này không phải là muốn lấy mạng người sao?”**

Tả Húc đắc ý nhếch môi **“Lương Ưu Tuyên, em có phát hiện thái độ của em với anh thay đổi rồi không?”**

“Có sao? Làm gì có chứ...” Lương Ưu Tuyên thu hai tay lại, nhét vào túi áo ngủ, đi đến cửa sổ, lại ngồi xuống giường.

Tả Húc cũng không truy vấn tiếp, cười nhấp một ngụm cà phê, kéo tay cô đi ra ban công, hai tay ôm lấy cô, tựa cằm vào vai cô, giống như đang tận hưởng khoảng thời gian rảnh rỗi này.

Ánh nắng hồng chiếu đến người Lương Ưu Tuyên. Cô cố hết sức giữ eo thẳng, chống đỡ thân thể mệt mỏi của hắn. Nếu hắn cứ như vậy tiến vào mộng đẹp, cô cũng không nỡ đánh thức hắn.

Không phải chỉ cô thay đổi, Tả Húc cũng thay đổi. Cô càng muốn thoát khỏi thứ tình cảm ràng buộc này thì lại càng đắm vào sâu hơn.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhìn thấy ba chữ “Gặp trên giường” có phải mọi người đều nghĩ đến chuyện không thuần khiết không hả? Đúng là BT mà, phải kiên nhẫn chứ, ha ha.

Chương 34

Việc quay phim ngày nào cũng phải tiến hành, hết cảnh này đến cảnh khác, khiến Tả Húc chỉ có tối đa là 5 tiếng mỗi ngày để ngủ. Việc quay phim vất vả làm người hắc gầy rộc đi. Đạo diễn đương nhiên biết rõ sự vất vả của các diễn viên, nhưng lại nói ra lời rất không tốt, Tả Húc tiêu tụy như thế rất phù hợp với tình trạng của nam chính sau khi bị mù.

Lương Ưu Tuyên không giúp được gì nhưng khi cô nghĩ đến Tả Húc vì đầu trí với Ngô Thiên Khải mới nhận vai diễn này thì trong lòng cô lại dấy lên cảm giác tội lỗi.

Dù sao mấy ngày này cô cũng chưa từng lơ là công việc điều tra của mình, có tin từ cục cảnh sát: thư kí riêng của Tả Húc, Lưu Na chuyên bán tin tức của công ty.

Cái này gọi là hiệu quả phụ đây mà. Hóa ra Lưu Na vẫn bán cho đối thủ của Tinh Hỏa những thông tin mật, nhờ thế mà kiểm soát được không ít. Hành vi này của Lưu Na chính là tội “vi phạm bí mật thương mại” (dựa trên điều “Luật hình sự” số 219, hành vi vi phạm bí mật thương mại và quyền bí mật thương mại, gây ra thiệt hại đáng kể sẽ nhận ba năm tù giam hình sự, cũng có thể là phạt tiền; nếu gây hậu quả đặc biệt nghiêm trọng sẽ bị phạt hơn bảy năm tù giam và phạt tiền).

Lương Ưu Tuyên nhất định phải nói cho Tả Húc rõ tình hình thực tế, còn chuyện có giao cảnh sát xử lý hay không lại phải xem ý kiến của hắc thể nào.

Lương Ưu Tuyên hít một hơi thật sâu, đối với Tả Húc tin này cũng không hẳn là tin xấu, ít nhất cũng giúp hắc thanh lọc công ty. Đối với cảnh sát thì coi như là loại được một nghi phạm. Nói cách khác giờ cô lại phải tìm một đối tượng mới để điều tra. Mà cũng phải nói, cái tên tội phạm ẩn nấp trong bóng tối đó, từ sau vụ bom hẹn giờ ở phòng bệnh kia, dường như đã lâu lắm rồi không có hành động.

Một chuỗi tiếng gõ cửa ngắt đứt mạch suy nghĩ của Lương Ưu Tuyên. Cô ra mở cửa, lại kinh ngạc **“Ngô tiên sinh?”**

Ngô Thiên Khải cười rục rịch, ôm Lương Ưu Tuyên một cái rất lễ phép.

Lương Ưu Tuyên chú ý đến cái ba lô bên trên có dấu vận chuyển bằng đường hàng không, buột miệng hỏi **“Anh vừa xuống máy bay sao?”**

Ngô Thiên Khải tiện tay vút ba lô xuống đất, xoay người ngồi lên ghế sofa **“Ừ. Tôi vốn chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ xả hơi vài ngày, lại nghe cha tôi nói em cũng đang ở đây. Em nói xem, thế này có tính là duyên phận không?”**

“...” Lương Ưu Tuyên méo miệng **“Tôi là vệ sĩ của Tả Húc, việc xuất hiện ở đây cũng không phải quá khéo.”**

Ngô Thiên Khải đang uống nước, bị câu này của cô làm cho nước xộc lên mũi, ho khan vài tiếng, lại đầm đìa ngực, cười hỏi **“Chắc không phải em vẫn tức giận vì lần trước tôi hủy hẹn đó chứ?”**

Lương Ưu Tuyên nhớ lại việc đó **“Đương nhiên không phải.”**

Đúng lúc này một người trợ lý mở cửa phòng, niềm nở bước đến gần Lương Ưu Tuyên thông báo cho cô đêm nay sẽ có một buổi tiệc khiêu vũ nho nhỏ để chúc mừng bộ phim được hoàn thành. Tối đa là ba ngày nữa cả đoàn sẽ quay về thành phố.

Ngô Thiên Khải nghiêng đầu nhìn Lương Ưu Tuyên **“Em còn nói không phải duyên phận à? Đêm nay làm bạn nhảy của tôi nhé?”**

“...” Lương Ưu Tuyên kẹt ở thế tiến thoái lưỡng nan, bởi cô cũng chẳng phải bạn gái của ai. Mặc

dù cô là tình nhân bí mật của Tả Húc thì cũng đâu thể công khai thân phận được.

Lương Ưu Tuyền nhíu mày, cô vốn biết loại quan hệ không thể lộ ra ở ngoài ánh sáng này sẽ đem lại nhiều phiền phức rồi mà. Cũng may là cô chưa nhận lời Tả Húc.

Ngô Thiên Khải phải gọi Lương Ưu Tuyền vài tiếng mới lôi kéo được sự chú ý của cô. Lương Ưu Tuyền cười nhàn nhạt **“Tôi cũng không biết khiêu vũ, chỉ đi cho vui thôi.”**

Ngô Thiên Khải vui vẻ nhận lời sau đó xách hành lí của mình về phòng, hẹn nhau sẽ gặp tại buổi khiêu vũ.

※※※

Tám giờ tối, bể bơi của làng du lịch đã biến thành hội trường khiêu vũ. Buổi tiệc này không có màn diễn văn lãng nhăng, chỉ có rượu ngon cùng món ngon. Tất cả những diễn viên và nhân viên suốt một tháng cực khổ quay phim đều đang đắm chìm trong điệu nhạc. Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ được nghỉ ngơi lúc này thôi, sau đó lại phải lao tiếp vào một vòng quay phim tiếp.

Tả Húc uể oải ngồi trong góc, đám trợ lý của hắn cứ một lúc lại phải ngăn mấy cô diễn viên muốn mời hắn ra nhảy lại. Thật ra ở đây không ai không biết Tả Húc khó tiếp cận, nhưng cuộc sống vốn là như vậy, càng khó tiếp cận lại càng muốn khiêu chiến, càng muốn tìm ra những điều bí mật của hắn.

Bởi thế khi nữ chính Vương Hiểu Linh bước đến phía Tả Húc trong tiếng ồn ào của mọi người, đám trợ lý lại phải hạ đĩa thức ăn xuống. Nhưng dù sao cũng là nữ chính cho nên họ cũng không bước lên cản cô lại.

Hôm nay Vương Hiểu Linh ăn mặc rất thanh khiết, vừa hoát bát vừa sôi nổi, so với tạo hình của cô trong phim thì khác nhau một trời một vực. Cô thông thả ngồi xuống cạnh Tả Húc **“Anh Tả Húc, nể mặt em, chúng ta nhảy một điệu được không?”**

Tả Húc cũng không dừng động tác cắt bít tết lại... **“Không phải không nể mặt em nhưng thật sự tôi không có sức lực, thật xin lỗi.”**

Vương Hiểu Linh vốn không có ý miễn cưỡng Tả Húc. Cô quay ra phía mấy người con gái đứng đó không xa ra dấu thất bại, nhưng mọi người đều có tâm lý muốn gây chuyện nên đều cố hết sức giật dây cô, nếu không bắt được Tả Húc chứng tỏ mị lực của Vương Hiểu Linh cô không đủ rồi.

Vương Hiểu Linh đột nhiên có cảm giác như đâm lao thì phải theo lao. Cô thấy Tả Húc đang ăn cơm cũng đành ngồi ở bàn này ăn tạm một thứ gì đó.

Đúng lúc này thì Ngô Thiên Khải và Lương Ưu Tuyền xuất hiện. Ngô Thiên Khải nhìn theo ánh mắt mọi người liền tìm được Tả Húc, cùng lúc đó sự xuất hiện của Ngô Thiên Khải cũng khiến khá nhiều người con gái chú ý tới. Ngô Thiên Khải là kiểu người to lớn đẹp trai, những ai thích đàn ông cơ bắp đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội được cho con mắt ăn kem ly rồi.

Tuy Ngô Thiên Khải không phải người trong giới nghệ sĩ nhưng cũng khá nổi tiếng. Hắn chào hỏi ba vài tiếng, sau đó đi đến gần Tả Húc **“Tiểu Húc, có phải cậu gầy đi rồi không?”**

Ánh mắt Tả Húc quét qua người Lương Ưu Tuyền một lượt, lại quay qua nhìn Ngô Thiên Khải, cười hỏi **“Ồ kìa, Thiên Khải anh đến bao giờ thế? Ngồi đi.”**

“Vừa mới đến thôi. Thấy cậu quay phim nên không đến tìm vội.” Ngô Thiên Khải kéo ghế giúp Lương Ưu Tuyền, sau khi cô ngồi xuống hắn mới ngồi. Hắn nhìn về phía nữ chính, lễ phép gật đầu chào **“Không làm phiền hai người ăn cơm chứ?”**

Vương Hiểu Linh xấu hổ lắc đầu **“Tôi chỉ ngồi tạm ở đây thôi. Mọi người có nói chuyện đi.”**

Ngô Thiên Khải rất có phong độ, lấy hai ly đồ uống từ khay phục vụ, một ly cho Lương Ưu Tuyền, một ly cho Vương Hiểu Linh.

Tả Húc thấy Lương Ưu Tuyền cầm lấy ly định uống, nhân chỗ bàn khuất lén đá chân cô một cái.

Nhưng hần đá hơi mạnh khiến Lương Ưu Tuyền suýt làm rơi ly. Cô trừng hần một cái, ăn uống cũng không được nữa.

Tả Húc và Ngô Thiên Khải nói chuyện phiếm câu được câu không. Lương Ưu Tuyền cũng Vương Hiểu Linh tương đối im lặng, hai người cứ liếc nhìn nhau, cười một cái, đúng là hoàn cảnh này không hợp để nói chuyện.

Cho đến khi một khúc nhạc khiêu vũ vang lên, Tả Húc thấy Ngô Thiên Khải nhìn Lương Ưu Tuyền, vừa lau khước miệng vừa chìa tay cho cô. Nhân lúc Lương Ưu Tuyền chưa kịp phản ứng, Tả Húc đi đến bên cạnh cô, kéo tay cô lôi đi, không quên quay qua cười tạ lỗi với Ngô Thiên Khải **“Không ngại tôi mời Lương tiểu thư nhảy trước chứ?”**

Ngô Thiên Khải không còn cách nào khác đành mỉm cười, buông tay nhìn theo, dường như muốn nói gì.

Wương Hiểu Linh sững sốt, trong lòng có chút khó chịu. Tả Húc chẳng nề mặt cô chút nào.

Ngô Thiên Khải thấy thế đứng lên mời Vương Hiểu Linh khiêu vũ, giúp nhau hết xấu hổ.

...
Tiến vào sàn nhảy chưa được một lúc, Tả Húc đã lợi dụng đám đông dẫn Lương Ưu Tuyền đi ra xa.

“Em cố ý chống đối anh?” Tả Húc không vui hỏi.

“Cái gì với cái gì, ban nãy trùng hợp gặp Ngô Thiên Khải, chẳng lẽ em còn nói người ta đi trước, mình theo sau sao?” Lương Ưu Tuyền lườm hần.

“Ngô Thiên Khải nhất định sẽ mời em nhảy. Em định từ chối hay không từ chối?”

“...” Lương Ưu Tuyền liếc Tả Húc, thấy hần không chút che dấu tỏ ra bất mãn, trong lòng bỗng khoan khoái dễ chịu hần. Cô ra vẻ mặt bình tĩnh trả lời **“Từ chối, từ chối!”**

Tả Húc đắc ý hếch mặt lên, lại ra vẻ nghiêm túc thuyết giáo **“Anh nói em đừng có tham lam thế được không hả? Em tính cùng lúc đi hai thuyền sao? Nói thẳng với cái người đang theo đuổi đó là em hiện tại đang điên cuồng yêu thầm một người rất đẹp trai đi. Ừm, nói thế được rồi, hoàn hảo.”**

(Anh có thể vô sỉ hơn được không?)

“...” Lương Ưu Tuyền âm thầm muốn đánh cho hần một trận **“Này, em cũng chưa đồng ý với anh. Hiếm khi có nhiều người theo đuổi như thế, em đại gì không sắp cho mình đường lui.”**

“Ai nha, đùa bốn cơ thể anh xong còn không dám chịu trách nhiệm sao?” Tả Húc liếc về phía bóng lưng Ngô Thiên Khải, khinh thường hừ **“Cơ bắp to không có nghĩa là cái đó cũng to đâu.”**

*(*phụt* quả nhiên anh có thể vô sỉ hơn =].)*

“...” Lương Ưu Tuyền mặt đen sì, không ngờ Tả Húc lại nói thế **“Cái người này, hai người không phải bạn bè sao?”**

“Trên đời không được đùa vợ bạn. Anh ta có ý đồ đoạt người của anh thì sao là bạn anh được?” Tả Húc lại lườm nguýt người ta, hoàn toàn không thừa nhận lúc trước là tự hần cho Ngô Thiên Khải số điện thoại Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền nghe được câu này không cười nổi, cô nhắc đầu mình ra khỏi bả vai Tả Húc, nói **“Nếu năm nay em mới mười tám tuổi, em sẽ cảm thấy mối quan hệ của chúng ta rất mới lạ. Nhưng em đã hai tư tuổi rồi Tả Húc à... Em vẫn muốn có một tình cảm quang minh chính đại. Đương nhiên, người đàn ông đó sẽ không xuất chúng như anh, nhưng ít ra có thể thoải mái giới thiệu em với bạn bè rằng em là bạn gái anh ấy.”**

Tả Húc quay người lại ngồi trên ghế dài **“Anh cũng không phải yêu đương vụng trộm!... Em...”**

“Hôm Đố Mai Mai mất tích, thật ra là đến đồn cảnh sát tìm em.” Lương Ưu Tuyền ngắt lời hắn, cô thở dài, nói thêm **“Em thừa nhận em rất thông cảm với cảnh ngộ của chị ấy, nhưng cùng lúc em cũng hiểu việc anh phải gắn vác thêm cuộc đời của một người khác là rất không công bằng. Sau khi chị ấy bị thương có phải anh đã hứa là sẽ chăm sóc chị ấy cả đời? Chị ấy cho rằng đó là lời anh hứa sẽ ở bên chị ấy cả đời. Sự xuất hiện của em chính là sự phá hủy giấc mộng của chị ấy, em có thể làm như mất điếc tai ngơ sao?”**

Tả Húc trầm mặc hồi lâu... Ngón tay xoa bóp trán, vẻ mặt mệt mỏi.

Lương Ưu Tuyền ngồi xồm trước chân hắn, không biết nên nói gì.

Rất lâu sau, Tả Húc đứng dậy, bước ra phía bên ngoài làng du lịch. Lương Ưu Tuyền nhìn bầu trời đen kịt, đi theo sau hắn, mắt nhìn cái bóng kéo dài đến tận chân mình của hắn.

...

Hai người họ đi một đoạn rất xa, cho đến khi Lương Ưu Tuyền thoáng nghe được tiếng sói tru, cô mới vội bước nhanh lên ngăn trước người Tả Húc.

Tả Húc ngừng chân, một tay cầm vào túi quần, mặt mày nói **“Em về trước đi, anh muốn đi một mình.”**

Lương Ưu Tuyền nhìn ra sự thất vọng của hắn với mình trong đáy mắt hắn, cô cũng không biết mình bị làm sao, thô bạo đẩy vai hắn, giận dữ nói **“Anh tưởng em vui vẻ lắm sao?! Trên đời này bao nhiêu con gái như thế cứ sao anh cứ chọc em?! Anh biết rõ mình không thể cho em một tương lai còn muốn kéo em xuống thuyền hải tặc! Anh làm sao mà có thể an được tâm hả?!”** Lời còn chưa dứt, nước mắt đã ứa ra ngập hai hốc mắt.

Tả Húc để cô tùy ý xô xô đẩy đẩy. Cho đến khi lưng hắn va vào thân cây, hắn mới dang tay ôm cô vào trong ngực.

“Anh chưa từng muốn giấu gì em. Đố Mai Mai là trách nhiệm của anh và anh phải chịu trách nhiệm. Nhưng anh không cho rằng trách nhiệm cùng tình yêu không thể cùng tồn tại, là em muốn phức tạp hóa mọi chuyện hay tại anh đơn giản hóa tất cả?...”

Lương Ưu Tuyền khóc nức nở không nói, Tả Húc vuốt ve mái tóc dài của cô... **“Nói thật, hiện tại anh chỉ mong em ở cùng anh vì danh lợi, như thế anh cũng không thấy em bị ủy khuất thế này.”**

Lương Ưu Tuyền phải thừa nhận, cô đương nhiên lại đẩy mình vào ngõ cụt như vậy. Giờ cô cần đối mặt với tình cảm hay dứt khoát buông tay đây?

“Tả Húc, anh thật đáng ghét, thật đáng ghê tởm! Loại quan hệ kì quái này đương nhiên cần một người tình nguyện hi sinh, mà người đó đương nhiên lại là tôi. Anh đã sớm biết rằng cái người dễ bị điều khiển đó phải là tôi rồi đúng không?...”

Tả Húc vừa định nói gì đó, một giọng nói tức giận vang lên từ phía sau bọn họ...

“Phụ nữ đều vì tình yêu mà đau khổ một mình, nhưng ai biết cô ấy sẽ cố gắng được bao lâu? Nếu cậu không thể cho Lương Ưu Tuyền một thân phận công khai thì Tả Húc, không bằng chúng ta cạnh tranh công bằng đi.”

Ngô Thiên Khải chỉ là lo Lương Ưu Tuyền một mình rời khỏi làng du lịch nên mới đi theo, nào ngờ lại được nghe một đoạn đối thoại “đặc sắc” như vậy.

Chương 35

Tả Húc cũng không bắt ngờ trước sự xuất hiện của Ngô Thiên Khải. Hắn nheo mắt lại, ra dấu “OK”.

Lương Ưu Tuyền ngừng nức nở, cô lau khô nước mắt, nhìn Ngô Thiên Khải **“Ngô tiên sinh, anh cũng chưa chắc đã yêu thích tôi nhiều đến vậy. Tốt nhất đừng để chuyện này thêm phức tạp.”**

Ngô Thiên Khải biết mình không phải kiểu đàn ông hay biểu đạt tình cảm. Nhưng mà Lương Ưu Tuyền không biết, hắn tăng ca, gấp gáp làm việc để chạy về nơi này, chính là để chế tạo cái gọi là “tình cờ gặp”. Cũng chính là bởi vì hình ảnh người con gái này đều xuất hiện ít nhất 3 lần một ngày trong đầu hắn.

Tả Húc kéo tay Lương Ưu Tuyền, ném cho Ngô Thiên Khải một cái cười khiêu khích **“Anh đã thua từ điểm xuất phát rồi. Cố gắng lên nha!”**

Ngô Thiên Khải hừ lạnh **“Cậu cũng quá đáng rồi đấy! Lúc trước khi tôi hỏi cậu có ý theo đuổi Lương Ưu Tuyền không, chính cậu nói không. Chờ khi tôi bắt đầu theo đuổi thì lại chạy đến cướp người!”**

“Nếu có thể biết trước tương lai thì chẳng phải thị trường chứng khoán đã sụp đổ rồi sao? Được rồi được rồi, là tôi bất nhân trước, không trách Thiên Khải ca bất nghĩa sau.” Tả Húc nhún vai, rõ ràng là đã lâu chưa được ăn đòn.

“Được, cậu cứ việc đắc ý đi, nhưng hãy chờ xem.” Ngô Thiên Khải cũng tỏ vẻ bướng bỉnh. Hắn thừa nhận Tả Húc là một đối thủ nguy hiểm, nhưng khuyết điểm duy nhất của Tả Húc chính là thời gian. Trùng hợp, thứ này hắn có dư.

“Với tư cách là người chiến thắng tuyệt đối, tôi tốt bụng xin nhắc nhở Thiên Khải ca một câu, theo đuổi Lương Ưu Tuyền không khó, khó chính là thế lực khủng bố của Lương gia. Tin tôi đi.” Tả Húc miễn cưỡng nháy mắt mấy cái.

“Này, anh nói rõ cho em, Lương gia chúng em chưa đủ tốt với anh sao? Đến cả ông nội em cũng khen anh tốt!...” Lương Ưu Tuyền rơi trúng bẫy của Tả Húc. Đợi khi cô phản ứng xong, sắc mặt Ngô Thiên Khải đã tái rồi.

Lương Ưu Tuyền xấu hổ nhìn Ngô Thiên Khải, muốn giải thích lại không biết nên nói sao.

“Việc nhà chúng ta về nhà nói.” Tả Húc choàng tay qua bả vai Lương Ưu Tuyền, quay lưng với Ngô Thiên Khải khoát tay **“Chúc anh ngủ ngon.”**

...

Trở lại phòng ngủ, Tả Húc nằm trong bồn tắm, Lương Ưu Tuyền ngồi cạnh đó giáo huấn hắn.

“Anh đây là làm cái gì hả? Ba Ngô Thiên Khải là đạo diễn đấy. Hơn nữa Ngô Thiên Khải cũng đâu có làm gì sai, sao anh lại căng thẳng với người ta như vậy!?”

Tả Húc đặt một chiếc khăn mặt nóng hổi lên trán, giờ mới chậm rãi mở miệng **“Để anh giúp em phân tích một chút... Thứ nhất anh với Ngô Thiên Khải không tính là bạn bè. Nếu như không có mối quan hệ với Ngô đạo diễn thì bọn anh cũng chỉ là người xa lạ. Thứ hai, anh với anh ta cũng không có liên hệ đến công việc. Anh ta luôn phát triển ở nước ngoài, cơ hội hợp tác gần như là không có. Thứ ba, anh ta tốt với anh chẳng qua cũng chỉ là vì người bên cạnh anh. Thứ tư, vì ngăn cản cái giao ước của em với anh ta anh mới nhận bộ phim này, nói cách khác anh không nợ ân tình anh ta. Thứ năm, đạo diễn đương nhiên coi trọng chất lượng bộ phim, nếu vì tình cảm**

nam nữ cố ý làm hư phim thì cũng là tự hủy hoại danh dự bản thân. Từ trên tổng hợp lại anh chẳng lý do gì để nhún nhường trước anh ta. Nếu đã vậy vì cái gì còn muốn giữ gìn mối quan hệ bạn bè giả giả thật thật này?”

“...” Lương Ưu Tuyền nghe cả buổi, cuối cùng đã hiểu, Tả Húc không cần bạn bè.

“Ý của em là anh đừng có tạo kẻ thù khắp nơi được không? Người ghét anh đã đủ nhiều rồi.”

“Mặc kệ em có phải người thành công hay không, luôn luôn có người không ưa em thôi. Huống hồ công việc của anh đã suốt ngày phải nịnh nọt rồi, nếu đối với ai cũng khách khách khí khí thì chỉ thêm mệt thôi.”

Tả Húc gỡ cái khăn mặt trên trán xuống, lôi kéo góc áo cô, ngả ngón hỏi “Lương cảnh sát này, mười đồng em đưa để “ra sân” vẫn chưa có phát huy tác dụng đâu ah. Có muốn tắm uyên ương không nào?”

Lương Ưu Tuyền đập vô ngón tay hắc “Vẫn có chuyện em cần nói cho anh biết. Thư kí riêng của anh, Lưu Na, lợi dụng chức quyền ăn trộm tài liệu Tinh Hỏa để bán, kiếm được gần trăm vạn nhân dân tệ.”

“...” Tả Húc dùng khuỷu tay chống bên bồn tắm, ngồi thẳng dậy “Em xem đi, trên đời này thật hiếm có người có thể tin tưởng.”

“Em xem cái gì chứ. Anh đừng có ra vẻ như vừa nghe được chuyện nhỏ như thế! Dù sao cảnh sát cũng đã có chứng cứ xác thực, anh có thể tùy thời khởi tố chị ta.”

“Công ty nào mà không có nội ứng, nhất là trong ngành điện ảnh và truyền hình cạnh tranh dữ dội như vậy. Trăm vạn, tính toán cẩn thận.” Tả Húc thuận tay cầm điện thoại, bấm số Lưu Na.

Lương Ưu Tuyền tưởng rằng hắc sẽ chất vấn Lưu Na, không ngờ hắc lại cảnh cáo chị ta: Hành động của chị đã bị cảnh sát theo dõi, lập tức chuyển vào tài khoản quỹ, cũng hủy luôn các tài liệu bất lợi cho bản thân chị đi.

Cúp điện thoại, quay qua nhìn ánh mắt kinh ngạc của Lương Ưu Tuyền “Đây là sao?”

“Biết Vô Gian Đạo* không? Lưu Na là do anh phái đi để truyền ra tin tức, những cái tài liệu cơ mật kia cũng là do anh kêu chị ấy bán ra cho các công ty tài chính, các tập đoàn điện ảnh và truyền hình, các loại tạp chí đấy. Thay vì để bọn họ tới tìm “bàn bạc nghiệp vụ”, chẳng thà anh để họ tưởng rằng anh là ông chủ ngu không biết dùng người còn hơn.” Tả Húc khoanh tay trước ngực, nghiêm túc cảnh cáo Lương Ưu Tuyền “Em đừng thêm phiền toái cho anh được không? Lỡ thân phận Lưu Na bại lộ thì anh lại phải bồi dưỡng người khác rồi.”

(* Vô Gian Đạo là một là một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002. Tên phim tiếng Hoa 無間道 phiên âm là vô gian đạo dùng để chỉ tầng địa ngục thứ 8 (Avici, A Tì địa ngục) nơi chúng sinh tạo nghiệp cực ác phải chịu thống khổ liên tục không được nghỉ ngơi.)

“...” Lương Ưu Tuyền hết lời để nói rồi. Cô ngã xuống sàn nhà ướt sũng, lăn lăn lộn lộn “Trong đầu đàn ông chứa cái gì ah?! Anh có biết mệt là gì không?...”

Tả Húc ở trong bồn tắm cạnh đó, thừa dịp thời cơ không tệ trước đánh một đòn dự phòng cho Lương Ưu Tuyền “Cho nên mới nói đàn bà các em có phúc mà không biết hưởng, còn hô hào mệnh khổ gì đấy. Về sau nếu anh không rảnh cùng em thì nhất định là công tác quá bận không có thời gian, em không được làm loạn, biết chưa hả?”

(Ah ~ anh chơi xấu ah!!)

Lương Ưu Tuyền gật gật đầu, lại lắc lắc “Còn chưa làm đối tượng đã kêu em chờ đợi rồi sao? Cái gì chứ, nếu em không chịu nổi cô đơn mà bỏ chạy theo người thì em sẽ thông báo cho anh

trước ba ngày vậy.”

“...” Tả Húc nheo mắt, cầm cánh tay cô, lấy sức lực kéo cô vào bồn tắm.

Trong nước lơ lửng một con vịt nhỏ. Đây là đồ chơi làng du lịch chuẩn bị sẵn cho trẻ nhỏ, còn nhà tắm công cộng đúng quy tắc có thể chứa một nhà bà người một bồn.

Lương Ưu Tuyền biết rõ hẳn không còn sức lực, cô cũng không muốn làm gì. Bọn họ đơn giản chỉ nhìn con vịt bơi qua bơi lại. Còn có vì cô nhớ cái ôm của hắn.

“Tả Húc, anh tin vào tình yêu sao?...”

“Sao không?...” Tả Húc khẽ hôn lên trán cô.

Lương Ưu Tuyền mở mắt, muốn nói rồi lại thôi. Bản thân cô không tin vào tình yêu, nhưng lại không biết làm sao. Khi một tình cảm mới bắt đầu cô lại lo lắng một ngày kia nó sẽ chấm dứt. Nói trắng ra, không có bắt đầu cũng sẽ không có chấm dứt, cô không muốn một lần nữa bị tổn thương liền dùng toàn lực phong tỏa rung động bản thân.

Cô nghiêng người, một tay bám vào vai Tả Húc **“Nói thật, em là một người con gái thiếu tự tin đến cực độ. Em sợ bị người vứt bỏ, rất sợ người đàn ông luôn miệng nói yêu em có niềm vui mới. Cho nên xin anh trăm vạn lần đừng nói yêu em, mặc dù có một ngày thật sự yêu em cũng đừng nói. Đương nhiên nếu em yêu mến anh em cũng không nói ra. Chúng ta cứ lung tung như vậy, không lý tưởng cũng được...”**

Tả Húc nắm chặt bờ vai cô, yên lặng đồng ý.

Lòng bọn họ biết rõ, thứ tình yêu không thể công khai như vậy, kết cục không cách nào dự tính.

.

Giữa trưa ngày thứ hai

Khi Lương Ưu Tuyền mở cánh cửa phòng ngủ ra, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người. Trong phòng khách đầy hoa hồng đỏ rực như lửa... Cô nhìn thẳng phía trước, Ngô Thiên Khải đang mặc một bộ vest hiệu Armani màu xám nhạt, tay cầm một bó hoa hồng trong phòng khách, đứng giữa muôn hoa như một hắc kỵ sĩ.

“Anh, anh đây là, anh có khóa phòng sao?...” Lương Ưu Tuyền sau khi ngủ dậy trong nhéch ngác, ngốc nghếch hỏi.

“Chuyện nhỏ như thế không cần để trong lòng.” Ngô Thiên Khải cup mắt, một cái giấy nhớ dẫu trong bó hoa, trên đó có ghi tất cả những câu nói lãng mạn hắn mất cả đêm tìm trên mạng.

Hắn lưu vào trí nhớ lần cuối cùng, lén lút dẫu tờ giấy vào trong tay áo, sau đó tươi cười đến trước Lương Ưu Tuyền nói **“Lương Ưu Tuyền, nếu vô tình gặp được em là sai lầm, như vậy, anh nguyện sai thêm lần nữa.”**

“...” Lương Ưu Tuyền lùi lại ba bước **“... Ca, anh chưa tỉnh ngủ?”**

Ngô Thiên Khải ưu nhã xoay một vòng, thể hiện bộ đồ vest là phẳng và nụ cười dịu dàng **“Vì em thay đổi cách ăn mặc, vì em thay đổi cách nói năng. Chỉ cần em vui, anh có thể vì em biến thành một người khác. Tuy bó hồng này thua xa so với vẻ đẹp của em nhưng anh thật sự không tìm được thứ gì có thể đẹp hơn vẻ đẹp của em.”**

(*nghẹn* chết mất thôi =]. Sao không ai nói với ta cười cũng có thể chết!?!?)

“...” Lương Ưu Tuyền dán vào tường, Ngô Thiên Khải tức thì giơ bó hoa hồng hướng vào tay cô.

Cô thấy rõ người đàn ông trước mắt nhất định là yêu là nghiêm túc, vội giơ ra nhận bó hoa. Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì Ngô Thiên Khải đã nâng bàn tay cô lên, lễ phép hôn một cái, còn nói **“Em đã chấp nhận tình yêu của anh, xin em vui lòng cùng anh ăn một bữa cơm trưa được chứ? Ah, thật ra địa điểm anh cũng chọn xong rồi, nhân viên phục vụ sẽ lập tức đưa thức ăn đến. Em cả**

đôi dép lê cũng không cần trực tiếp vào ăn mĩ vị.”

(*sắc* ôi má ơi, hôn tay =] anh nghĩ mình là quý tộc thế kỉ mười mấy hay sao =]??? Ôi em thăng đây!)

Nói xong, anh vỗ tay một cái, nhân viên phục vụ ở bên ngoài lập tức cầm xe thức ăn, xuyên qua đám hoa đi thẳng một đường, sắp xếp một bàn mĩ vị lên bàn, đàn violin đứng cạnh đó bắt đầu biểu diễn, tấu lên một bản nhạc dịu dàng động lòng người “Nhớ Tình Yêu*”.

(* là một bản nhạc ~ tên gốc đây 爱的致意.)

Hoa tươi, rượu ngon, nhạc nhẹ, không khí lập tức trở nên lãng mạn. Đương nhiên chuyện nữ chính còn đang mặc đồ ngủ thì không cần kể đến.

Lương Ưu Tuyền thấy Ngô Thiên Khải vừa muốn mở miệng, cô lập tức hét to một tiếng ngăn mọi chuyện tiếp tục diễn ra. Cô đẩy nhân viên phục vụ cùng đàn violin ra ngoài, sau khi đóng cửa lại trịnh trọng nói **“Ngô tiên sinh, anh không cần lãng phí thời gian nữa, tôi sẽ không chấp nhận sự theo đuổi của anh. Thật xin lỗi.”**

“Ngày nào em chưa lập gia đình thì ngày đó vẫn còn tự do không phải sao?”

“Nói thì nói như thế, nhưng là tôi và Tả Húc...”

“Chính em cũng đã nói cậu ta không thể cho em tương lai, vì sao còn u mê không chịu tỉnh như vậy?” Ngô Thiên Khải cười cười, kéo ghế ra mời cô ngồi trước. Lương Ưu Tuyền âm thầm thở dài, ngồi xuống nói **“Anh cũng ngồi đi. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”**

Ngô Thiên Khải rót cho cô một ly rượu đỏ, tiếp theo thuyết phục **“Tuổi xuân của con gái rất ngắn, không ai có thể viết giấy đảm bảo. Anh cũng không ép em phải chấp nhận anh, nhưng anh hy vọng em có thể cho chính mình nhiều sự lựa chọn. Hiện tại có một người đàn ông đồng ý chờ em, hơn nữa anh ta có tiền có sắc, em cần gì phải phá bỏ đường lui này?”**

“...” Lương Ưu Tuyền cầm chén rượu uống cạn một hơi, nhú mảy hơi **“Nói thật tôi đã không có cửa sổ nhiều năm rồi. Tôi không tin tự nhiên lại nhảy ra hai người đàn ông đồng thời theo đuổi mình, có phải các anh đang đùa tôi không?”**

Ngô Thiên Khải giật mình, nhẹ nhàng cười **“Tả Húc nghĩ thế nào anh không biết, nhưng anh nghiêm túc. Tuy anh lớn lên ở nước ngoài nhưng với mỹ nữ phương đông luôn tình hữu độc chung*, khó gặp được em cũng thích vận động, tính tình thẳng thắn, càng không vì ba anh là đạo diễn nổi tiếng mà nịnh nọt anh. Ừm, anh xác định mình thích em.”**

(* yêu thích không rời)

“Ah, cảm ơn. Nhưng mà...”

“Ăn xong em định đi bơi lội hay đi đánh tennis? Yên tâm, anh sẽ không nói đến những chuyện thế này, chỉ tự nhiên cùng đi tập thể thao như trước, được không?”

“Vẫn thôi đi. Tôi không muốn khiến người khác hiểu lầm.”

Ngô Thiên Khải cười không nói, lấy điện thoại ra bật một đoạn video **“Em nhìn xem.”**

Lương Ưu Tuyền nhìn đoạn video, là một hồi hôn trong phim, nhân vật chính là Tả Húc và Vương Hiểu Linh.

“Đây là công việc của anh ấy.” Cô đẩy điện thoại ra.

“Nhìn tiếp xem, quan trọng là đoạn tiếp...”

Lương Ưu Tuyền không muốn xem, lại nhìn không được, quả nhiên cảnh “đặc sắc” đã đến... Sau cảnh hôn môi, nam chính đều đeo kính râm lên. Lúc này họ không có quay về ghế nghỉ ngơi mà là nắm tay đi chậm chậm dọc bờ sông, cụ thể nói gì thì không nghe được, nhưng tiếng cười của Vương Hiểu Linh phát ra có thể nghe rất rõ.

Bốp!... Lương Ưu Tuyền đập bàn đứng bật dậy. Quay cảnh nóng như vậy còn chưa tính lại tiếp

tục đùa giỡn bên ngoài làm cái gì?!

Ngô Thiên Khải nhấp một ngụm rượu, lòng mừng thầm.

Chương 36

Trên sân bóng, Lương Ưu Tuyền mồ hôi như mưa, dưới lửa giận mồ hôi hóa thành hơi nước, bay lên không trung hóa thành mưa. Tốt nhất là mưa to như trút nước vào, khiến Tả Húc ướt sạch đi.

“Em làm gì phải tức giận như thế? Rất có thể chỉ là hiểu lầm thôi mà.” Ngô Thiên Khải thêm dầu vào lửa đánh lại.

“Chính là do anh châm ngòi đấy, hiện tại còn ra vẻ người tốt gì nữa!?” Lương Ưu Tuyền lại đánh lại thật mạnh.

“...” Ngô Thiên Khải nhún vai **“Anh chỉ cho Tả Húc một bài học thôi, cho tên đó biết tầm quan trọng của bạn bè.”**

“Nếu bạn bè để che dấu chứng cứ phạm tội thì tốt nhất anh ta nên đầy cừu địch!” Lương Ưu Tuyền tung người đánh quả quyết định, thắng ván này.

Cô cầm khăn mặt lên lau mồ hôi, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi. Ngô Thiên Khải lập tức giúp cô mở chai nước, cười đến thỏa mãn.

Lương Ưu Tuyền trừng hấn. Bây giờ cô thấy ai cũng ngứa mắt.

“Cũng đâu phải anh cố ý để Tả Húc đi cùng cô diễn viên xinh đẹp trẻ tuổi đó, em đừng trừng anh như vậy.”

Tuổi trẻ và xinh đẹp ~ lực sát thương cực đại.

Lương Ưu Tuyền tỏ vẻ không cho là đúng hừ **“Tuổi trẻ qua mau. Sau ba mươi năm thì mặt ai cũng là nếp nhăn thôi.”**

Ngô Thiên Khải cố nhịn cười nói **“Có thể có thể, em nói rất đúng. Hôm nay đoàn quay phim trở về, lúc về đi xe anh nhé? Chúng ta có thể về muộn vài ngày, anh đưa em đi chơi bằng phi cơ.”**

“...” Lương Ưu Tuyền cố bấu môi rồi uống nước. Bản năng ham vui của cô bắt đầu do dự rồi.

Ngô Thiên Khải thấy cô đang phân vân, tiếp tục nài **“Đúng rồi, còn có thể cưới ngựa, đua cano. Ngoài chúng ta còn có mấy người bạn của anh, nam nữ đều có, nhất định không nhàm chán.”**

“Nghe cũng không tệ...”

“Nếu em sợ hiểu lầm có thể xin Tả Húc cho nghỉ phép. Nếu cậu ta đồng ý thì đi, dù sao em cũng luôn nghe lời cậu ấy mà.” Ngô Thiên Khải thông thả thở dài.

Lương Ưu Tuyền nắm quyền, biết rõ Ngô Thiên Khải đang thêm dầu vào lửa nhưng vẫn phải tiến vào...

“Ai nói cô ấy chuyện gì cũng nghe lời tôi. Nếu muốn đi thì cứ đi, tôi tôn trọng nữ quyền mà.” Tả Húc đã tựa tại cửa thủy tinh nghe chuyện một lúc rồi. Ngô Thiên Khải châm ngòi bão cũng đủ trực tiếp rồi đấy.

Lương Ưu Tuyền lườm Tả Húc. Thấy hấn có ý định ngồi xuống, cô liền đứng dậy đi ra bãi tennis. Tả Húc tiện tay cầm cây vợt trên bàn, nhanh nhẹn đuổi theo.

Lương Ưu Tuyền nhìn hấn đứng đối diện qua tấm lưới, cô cọ cọ cái mũi, bày ra tư thế chuẩn bị đánh bóng. Thế nhưng mà đợi suốt năm phút vẫn không thấy Tả Húc phát bóng.

“Phát đi chứ.” Cô mất kiên nhẫn giục.

Tả Húc xắn ống tay áo, dùng cái vợt đập bóng rồi lại đập bóng, trong miệng thì thảo đến 20, 23, 27... Lương Ưu Tuyền bên này vẫn đang ở tư thế chuẩn bị, nhưng hấn vẫn đang nghịch, rõ ràng không

có ý tứ phát bóng.

Lương Ưu Tuyên neho mắt, lòi trong túi ra một trái bóng, hung hăng đánh sang phía Tả Húc. Tả Húc né sang một phía tránh đòn đánh lén, sau đó lại tiếp tục đập bóng **“Anh không đánh tennis.”**

“VẬY anh chiếm sân làm cái gì?!” Lương Ưu Tuyên bắt đầu càu.

“Ah, để anh thử xem nào...” Tả Húc nghiêng đầu cười, bỗng nhiên đánh thật mạnh vào quả banh. Chỉ nghe một tiếng “bịch”, sau đó quả cầu xoáy mạnh bay đến bức tường thủy tinh sau lưng Ngô Thiên Khải.

Ngô Thiên Khải nhận được tín hiệu uy hiếp, lập tức đứng bật dậy. Tả Húc lại vội cúi đầu, ra vẻ áy náy **“Ai nha, không cố ý đâu, thì ra phát bóng khó như thế...”**

Cơ bắp trên tay Ngô Thiên Khải bắt đầu cử động, rất có ý tứ đe dọa.

Tả Húc vô tội chớp mắt mấy cái, vượt qua tấm lưới đi đến gần Lương Ưu Tuyên. Lương Ưu Tuyên vẫn đang ức chế, thấy hắn tới gần tính xoay người rơi đi, nhưng Tả Húc đã kịp chụp lấy cổ tay cô **“Thật xin lỗi.”**

“Sao lại xin lỗi?” Lương Ưu Tuyên nhướn mày.

“Bởi vì em giận anh.” Tả Húc thành khẩn trả lời.

“Vì sao không hỏi nguyên nhân?”

“Đối với những người thông minh, tỉnh táo, xinh đẹp như em, nếu như không có chứng cứ chắc chắn sẽ không giận dỗi, càng không vì những lời ba xạo của người ngoài mà giận, đúng không?”

“...” Lương Ưu Tuyên giật mình, nói thế có khác nào biến cô thành đồ đàn.

Tả Húc kéo vai cô, vừa đi vừa nói chuyện **“Nói đi. Nghe được thấy được cái gì rồi hả?”**

“Thấy video anh liếc mắt đưa tình với nữ chính sau khi quay xong.”

“Ý em là cái đoạn đeo kính râm đi tản bộ trên bờ sông?”

“Ừ! Tức giận!”

“Nhân vật của anh là người mù. Để phỏng đoán động tác nhân vật nên anh mới nhờ nữ chính giúp anh tập cảnh kế tiếp, thế thôi.”

“Ah...”

“Bây giờ em không thấy cần xin lỗi anh sao?”

“...” Lương Ưu Tuyên méo miệng **“Thật xin lỗi, là em không đủ thông minh, em hứa lần sau sẽ không tái phạm.”**

“Ừ, tốt lắm. Để tỏ lòng thành ý, hiện tại quay sang vẫy tay từ biệt Ngô Thiên Khải. Nhớ kĩ, mặt mỉm cười, đầu tựa vào vai anh. Còn về sao phải chọc giận anh ta thì là do anh a nói lung tung hại em hiểu lầm. Tốt rồi, bắt đầu...”

“...” Mặt Lương Ưu Tuyên đen sì, nhưng vẫn làm theo.

Ngô Thiên Khải quay đi hừ một tiếng còn Tả Húc thì giương ra nụ cười chiến thắng, sau đó mang theo Lương Ưu Tuyên quay về phòng. Chỉ là căn cứ vào tình hình tai mắt xung quanh, hai người duy trì khoảng cách một trước một sau bước đi.

“Anh trai em vừa gọi điện. Máy vụ án gần đây không đủ người, sau khi quay về em sẽ rất bận.” Lương Ưu Tuyên ngồi xổm thu dọn quần áo.

“Ừ. Chú ý an toàn.” Tả Húc nằm bên giường, vốn định nói gì đó, lại mơ màng ngủ.

Lương Ưu Tuyên không thấy hắn đáp lại, nhấc đầu lên, lại thấy hắn đang tựa vào đầu giường cứng ngắc, không khỏi thấy ngại vì hành vi cố ý gây sự của mình. Trong lúc cô cho là mình sẽ không bị ngôn ngữ cử chỉ của một người đàn ông tác động thì chính cô giống như một đứa trẻ hỉ nộ vô thường. Điểm này thật không ổn.

Cô ngồi trên giường, chỉnh tư thế của hân, giúp cởi giày lại đắp thêm một lớp chăn mỏng... Cô âm thầm thở dài, tay sờ lông mi dày của hân. Một người đàn ông theo đuổi một cô gái sẽ không tiếc thời gian và sức lực, mà khi đã theo đuổi được rồi thì lại hiện ra vẻ mệt mỏi. Có lẽ, không phải phụ nữ muốn quá nhiều mà là đàn ông bọn họ có thể cho đi ngày càng ít. Cho nên mới nói cần phải biết thông cảm cho nhau.

... Hai tay Tả Húc kéo cô nằm xuống, bờ môi đặt tại trán cô. Lương Ưu Tuyền biết hân đã rất mệt liền thuận thể nằm trên ngực hân. Huống chi nụ hôn này đã đủ hóa giải nội tâm bất mãn của cô rồi.

※※※

Bốn giờ sáng, toàn bộ tổ quay phim đã trở về thành phố.

Chuyện đầu tiên Tả Húc làm là quay về bệnh viện thăm Đỗ Mai Mai. Đương nhiên hân đã thông báo chuyện này với Lương Ưu Tuyền.

Tuy lòng Lương Ưu Tuyền không thoải mái nhưng cô cũng không có ngăn cản hân, chỉ cảm thấy đang tự mình làm khổ mình.

Đến năm rưỡi sáng, điện thoại Lương Ưu Tuyền lại đổ chuông.

“Tiểu Tuyền, em ngủ chưa?”

“Ngủ rồi. Sao thế?...”

“Nói cho em biết tin vui. Tinh thần Đỗ Mai Mai đã có chuyển biến tốt. Chị ấy nói muốn gặp em, giờ anh đi đón em được không?”

“...” Lương Ưu Tuyền dần hiểu **“Chị ấy muốn nói gì với em?”**

“Em mặc quần áo trước đi. Anh lập tức đến dưới nhà em.” Nói xong Tả Húc cúp điện thoại.

Lương Ưu Tuyền nằm trong chăn vài giây, sau đó vội rời giường đánh răng rửa mặt, đổi quần áo đứng dưới lầu chờ hân.

...

Tả Húc tới nơi rất nhanh, khuôn mặt vui vẻ. Lương Ưu Tuyền ngồi trên xe, mù mịt nhìn hân.

Tả Húc đại khái quay qua giải thích với Lương Ưu Tuyền mọi thứ. Hân đến bệnh viện chăm sóc Đỗ Mai Mai. Hai người mới trò chuyện mấy câu Đỗ Mai Mai đã nhắc tới việc mấy năm nay không có con gái ở bên chăm sóc Tả Húc. Đỗ Mai Mai biết mình đã ích kỉ, truy hỏi Tả Húc có thích Lương Ưu Tuyền không. Tả Húc dứt khoát thừa nhận, Đỗ Mai Mai cũng không có khóc nháo, thậm chí còn chân thành chúc phúc Tả Húc.

Sau khi nghe xong, lòng Lương Ưu Tuyền cảm thấy là lạ **“Mấy hôm trước chị ấy còn nhất định không rời anh, cái này có chút lạ quá.”**

Tả Húc một tay nắm vô lăng, tay còn lại vò đầu cô **“Chấp nhận sự thật vẫn tốt hơn là tự lừa mình dối người. Nhất định đây là hiệu quả của trị liệu tâm lý rồi.”**

Lương Ưu Tuyền lặng lẽ gật đầu. Có thể thấy được sự vui mừng từ tận đáy lòng của Tả Húc. hân thật lòng hy vọng Đỗ Mai Mai hiểu ra, chờ đợi Đỗ Mai Mai có thể tìm được niềm vui. Tóm lại sự kiện này đối với cả ba người đều là việc vui.

...

Trong phòng bệnh

Đỗ Mai Mai ngồi trên giường, thần sắc bình tĩnh đến dị thường. Cô cười cười **“Tôi vừa phẫu thuật không lâu, đành bất tiện cô tới đây. Lương tiểu thư cứ ngồi đi.”**

Lương Ưu Tuyền xấu hổ gật đầu. Tả Húc lập tức lôi cô ngồi xuống cạnh giường bệnh, cười dịu dàng với Đỗ Mai Mai **“Bác sĩ chính của chị tìm tôi. Hai người cứ nói chuyện đi.”**

Đỗ Mai Mai cười nói **“Tốt, lúc quay lại nhớ lấy một lon đồ uống cho Lương tiểu thư.”**

Tả Húc gật đầu. Đã năm năm rồi Đỗ Mai Mai mới khôi phục thái độ bình thường như vậy.

Chuyện này thật sự làm hân vui mừng.

Đợi Tả Húc đi rồi Đỗ Mai Mai đột nhiên kéo ngón tay Lương Ưu Tuyền. Lương Ưu Tuyền rút lại trong vô thức, nhưng hành động này không lịch sự nên cô vội xin lỗi.

“Lương tiểu thư đừng sợ, tôi thật sự đã thông suốt rồi.” Đỗ Mai Mai mím môi, cười yếu ớt **“Mấy hôm nay tôi đã nghĩ rất nhiều. Nại Đường vì chăm sóc tôi đã năm năm rồi không có bạn gái. Nhưng dù sao cậu ấy cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, đương nhiên cần có người phụ nữ chăm sóc mình. Tôi luôn ở bệnh viện không thể cho cậu ấy bất kì thứ gì. Ai da, hiện tại nghĩ lại, cậu ấy chẳng những đóng hết chi phí thuốc men cho tôi, còn thường xuyên nghe điện thoại tỏ khổ của tôi nữa. Nhưng những năm nay tôi lại khiến cậu ấy... Thật sự là quá đủ rồi...”**

Lương Ưu Tuyền thấy nước mắt cô ấy tràn ra, lòng cũng mềm nhũn. Nước mắt của đàn bà là thứ vũ khí với đàn ông, còn đối với đàn bà cũng là một chiếc chìa khóa hóa giải gút mắc trong lòng. Cái khóa này tuy vô hình nhưng cũng rất hiệu nghiệm, khiến lòng đàn bà mềm ra.

Lương Ưu Tuyền rút một chiếc khăn giấy ra đưa cho Đỗ Mai Mai, nói **“Chị là vì cứu anh ấy nên mới bị thương. Chị mới là người bị hại, anh ấy nên chăm sóc chị. Phẫu thuật cấy ghép da rất đau đớn, chị đúng là một người phụ nữ kiên cường.”**

Đỗ Mai Mai lau khô mắt **“Thật xin lỗi. Từ sau lần đi tìm cô tôi rất hối hận. Thật xin lỗi đã đem đến phiền phức cho Lương tiểu thư. May mắn cô không buông tay Nại Đường, nếu không cậu ấy nhất định sẽ rất khổ sở.”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngưng ngưng vuốt tóc **“Thật ra tôi với anh ấy cũng chưa tính là yêu nhau, chỉ là trò chuyện hợp nhau. Anh ấy rất để ý tâm tình chị, tôi nhìn được anh ấy thật lòng quan tâm chị, cho nên... Đối với vai trò của mình tôi cũng rất mãn nguyện.”**

Đỗ Mai Mai cười lắc đầu **“Tuổi trẻ thật tốt, tôi thật lòng hâm mộ cô, cũng chúc phúc cho cả hai người. Nại Đường là người đàn ông xứng đáng để cô yêu, cậu ấy luôn dũng cảm nhận trách nhiệm. Còn nhớ năm tôi thành trợ lý cho Nại Đường, lúc ấy cậu ấy cũng mới mười sáu tuổi mà đã biết tự mình chịu ưu sầu, luôn mỉm cười cảm ơn những ai quan tâm đến mình. Chính vì là một diễn viên nổi tiếng nên mới phải chịu nhiều áp lực như vậy. Mà cũng tại áp lực quá lớn nên cậu ấy mới đi đua xe để giải phóng bớt.”**

Cô phiền muộn thở dài, còn nói **“Cậu ấy sợ tôi không vui sẽ làm bệnh tình chuyển xấu chứ thật ra tôi còn sợ cậu ấy sẽ sụp đổ hơn. Hiện tại có Lương tiểu thư, tôi cũng yên tâm...”**

Lương Ưu Tuyền suy nghĩ không nói, tâm tình nặng nề. Đỗ Mai Mai nói không sai, Tả Húc chính là loại người luôn che dấu cảm xúc. Nhìn bề ngoài giống như người hời hợt nhưng thật ra hân luôn cân nhắc rất kĩ. Hân luôn đem chuyện phức tạp biến thành đơn giản nhất có thể, hơn nữa cũng luôn mỉm cười đối mặt với khó khăn.

“Tôi hiểu được, về sau tôi sẽ cùng anh ấy chăm sóc chị.” Cô nắm thật chặt tay Đỗ Mai Mai.

“Ừ...” Đỗ Mai Mai gật đầu cười.

Chương 37

Trong bếp hỗn loạn “gà bay chó chạy”, cái kia là đang giết chóc, cái kia chính là máu rơi.

Tả Húc nằm trên ghế sofa, từ cửa bếp tỏa ra khói cuộn dày đặc, hắn rất muốn nói cho Lương Ưu Tuyền, trong siêu thị đã có bán những món ăn sẵn, có gà, vịt, cá...

“Tiểu Tuyền nè, chúng ta lúc nào thì được ăn cơm ah...” Tả Húc nhìn đồng hồ treo tường, hai giờ chiều rồi.

“Ah, sắp rồi, vật liệu ngay lập tức được chuẩn bị đây.”

“...” Nói các khác, cô nàng giăng cô trong bếp suốt mấy tiếng, lại vẫn chưa cho một món nào ra khỏi nồi.

Bên này, Lương Ưu Tuyền đem dao thái rau dè trên quyển sách dạy nấu ăn, cẩn thận đong đếm gia vị, cô hy vọng Tả Húc sẽ ăn được món ăn do cô tự mình làm, lại để cho hắn có thể cảm nhận không khí ôn hòa của một gia đình.

Tả Húc đã đói đến mức bụng kêu rột rột, nhưng Lương Ưu Tuyền lại cấm hắn không được lại gần cửa bếp dù là nửa bước, thậm chí còn không cho phép hắn lại gần cái tủ lạnh trong bếp để ăn vụng nữa.

Cho nên, Tả Húc đành phải lén lút lút lút chui vào phòng ngủ, vợ lấy điện thoại ở đầu giường, một bên nhanh chóng ấn một dãy số, một bên lại phải canh chừng Lương Ưu Tuyền đột ngột xuất hiện, cái dáng vẻ đầu trâu mặt ngựa kia giống như tội phạm đang bị truy nã.

“Này này, lập tức mang một túi bánh bích quy tới cho tôi, nhanh lên!”

Nói chuyện điện thoại xong, Tả Húc giống như không có việc gì quay lại phòng khách, không có cơm ăn, chỉ có thể uống nước.

10 phút trôi qua, chuông cửa vang lên

Tả Húc vội chạy ra trước cửa, tưởng rằng gặp được bạn tốt Đinh Đới Vĩ mang lương thực đến, không ngờ lại phải nghênh đón tình địch Ngô Thiên Khải.

Tả Húc giơ chân lên ngăn trước cửa **“Anh đến đây không phải là vì muốn nhanh chóng bị đá kích đấy chứ?”**

(nguyên văn là ‘Nhĩ giá bất thị thượng cản trước thụ thứ kích ma?’ ~ ta phải dịch sao đây?)

Ngô Thiên Khải hạ bó hoa trong tay xuống, cười khiêu khích **“Thế sao? Tiểu Tuyền mời tôi đến đấy.”**

Tả Húc hí mắt lại nhìn vào bếp **“Lương Ưu Tuyền! Em chui ra đây ngay cho anh!”**

Lương Ưu Tuyền người đầy máu động vật, giơ dao thái rau đi ra từ phòng bếp, dọa Ngô Thiên Khải và Tả Húc khế lùi lại.

Lương Ưu Tuyền bỏ qua Tả Húc, vung dao lên chào hỏi Ngô Thiên Khải **“Ah, anh cuối cùng cũng đến rồi, mau vào bếp cùng tôi đi.”**

Ngô Thiên Khải ưng thuận, lách qua Tả Húc, nhíu mày.

“...” Tả Húc vốn định cùng qua xem, không ngờ cửa bếp đã đóng lại.

Lúc này, Đinh Đới Vĩ thấy cửa không khóa liền đẩy cửa rồi hô **“Hii, anh chàng đẹp trai ngon miệng đến rồi đây ~ ...”**

“...” Tả Húc thấy hai tay hắn trống trơn, vẻ mặt không chút thương tiếc ném một chiếc đệm ra.

Đinh Đới Vĩ linh hoạt né tránh, theo bản năng xua xua đồng khói đặc trước mắt **“Xảy ra chuyện**

gì, hỏa hoạn rồi hả?!”

Tả Húc vô lực nằm trên ghế sofa “**Tuyên tử khẳng khẳng đòi làm cơm trưa tình yêu, cậu đi đi, tôi hiện tôi đói đến mức không còn sức để xử cậu nữa rồi.**”

Đình Đới Vĩ vừa vặn cũng chưa ăn cơm, hần lấy trong túi quần ra một gói kẹo cầu vòng, ném cho Tả Húc “**Fan hâm mộ tặng đấy, xem, tôi đối với cậu thật tốt.**”

Tả Húc xé giấy gói, chọn lấy một viên kẹo vị nho cho vào miệng, lâu bầu “**Nếu là bạn bè thì giúp tôi giải quyết tên dai dẳng trong bếp trước đi.**”

Đình Đới Vĩ nghe được một chuỗi tiếng cười ồm ồm liền đi đến bếp nghe lén, sau đó lại xoay người, khom lưng quay lại bên cạnh Tả Húc “**Ai đang ở nhà cậu đấy? Đồng nghiệp của Lương Ưu Tuyên?**”

“**Ngô Thiên Khải... Quên nói cho cậu, tôi với hần tuyên chiến rồi, hiện tại chúng tôi là tình địch.**” Tả Húc càng nghĩ càng tức giận, Lương Ưu Tuyên rõ ràng là cố ý đối nghịch với hần mà.

Đình Đới Vĩ thờ dộc vì kinh ngạc, sờ lên trán Tả Húc “**Tôi chỉ là hi vọng cậu chiếm hết tiện nghi của Lương Ưu Tuyên rồi lui lại, không ngờ cậu thật sự có can đảm nhảy vào trong hổ lửa?! Cậu đang rèn luyện khả năng kháng đòn sao?...**”

“**...**” Tả Húc gạt ngón tay Đình Đới Vĩ ra “**Cô ấy rất tốt, thật đấy, còn tình địch của tôi đến để cùng nhau làm cơm trưa cho tôi nữa chứ, đúng là một cô gái tốt...**”

(Ồi vì Chúa, em nghĩ đến nước này thì em cũng phục chị rồi...)

Đình Đới Vĩ đối với cửa bếp giơ hai ngón tay lên “2”, quay đầu an ủi Tả Húc “**Bỏ đi bỏ đi, những người phụ nữ muốn xu nịnh còn rất nhiều, rất nhiều, cậu ngàn vạn lần đừng luẩn quẩn trong lòng.**”

Vèo!... Một cây dưa leo phi thẳng đến gáy Đình Đới Vĩ, Lương Ưu Tuyên hai tay chống nạnh, đằng đằng sát khí.

Đình Đới Vĩ lập tức trốn sau lưng Tả Húc “**Darling ah... Cứu tôi...**”

Tả Húc sẵn tức giận trong lòng, mượn chuyện tư báo thù riêng “**Lương Ưu Tuyên! Đánh bạn của anh là không nể mặt anh, lập tức xin lỗi Đình Đới Vĩ ngay!... Ah...**” Nhưng là lời của hần còn chưa dứt, một quả cà lại bay tới. Tả Húc nhanh nhẹn né tránh, quả cà vừa vặn trúng ngay xương gò má của Đình Đới Vĩ.

Lương Ưu Tuyên giật tạp dề ra vút xuống mặt đất, nói “**Từ tám giờ sáng đến giờ em đã bận rộn đến đây chính là để làm cho anh một bữa cơm! Anh không cảm động còn chưa tính, lại còn cùng cậu bằng hữu nói bậy sau lưng em! ***, tốn sức mà chẳng được biết ơn, em về!**” Nói xong, cô đi đến trước cửa đôi giày.

Tả Húc thấy cô định đi cũng không ngăn cản, cho đến khi Lương Ưu Tuyên đi ra khỏi cửa, hần mới đuổi theo.

Lương Ưu Tuyên hăm hừ ấn nút thang máy, ngẩng lên đã thấy hần đứng im lặng ở bên cạnh. Vì vậy cô cố ý dùng túi xách đập vào bụng hần, tiếp theo xoay người, đi đến đường thoát hiểm. Tả Húc vẫn không nói lời nào, chỉ là cô đi đến đâu hần theo tới đó.

...

Từ tầng cao nhất đến tầng một, tổng cộng 22 tầng, tiếng bước chân “âm vang mạnh mẽ” của Lương Ưu Tuyên vòng qua vòng lại trên cầu thang bộ trống trải. Cô biết rõ cái “âm hồn bất tán” Tả Húc đang đi theo mình nên không ngừng bước nhanh hơn, tạo một khoảng cách nhất định giữa hai người. Đúng lúc chỗ góc cua của cầu thang, trong lúc vô tình ngẩng đầu lại phát Tả Húc chưa có đi giày.

“**Anh! Anh cho mình là đại tiên Xích Cước* hay sao? Về về!**” Lương Ưu Tuyên tức giận rút

khăn giấy từ trong túi ra, run run mở ra, tức giận trải xuống cầu thang.

(* một trong các vị tiên trong thần thoại Trung Hoa, nổi tiếng với đôi chân trần.)

Tả Húc một bước dẫm lên giấy, thấy cô lại muốn đi, hất một tay bám lan can, một tay bắt lấy cổ tay cô, nói **“Anh hiểu em là có ý tốt, cũng biết em bận rộn thật lâu, nhưng là anh không muốn em miễn cưỡng mình làm những chuyện mình không am hiểu.”**

Lương Ưu Tuyền lau khô mắt, hất tay hất ra **“Gần đây anh sụt năm, sáu cân, em chính là muốn luộc canh gà cho anh bồi bổ thân thể. Mẹ em nói thịt gà là món bổ nhất, nếu không em cần gì phải sáng sớm chạy ra chợ mua gà sống làm gì ah, anh còn chê em chân chậm tay chậm nữa. Làm người sao lại khó thế chứ?!”**

Tả Húc đem cô quay một vòng tiến vào trong ngực, thuận thế ngồi trên cầu thang, hất nghiêng sang một bên nhìn mặt Lương Ưu Tuyền, Lương Ưu Tuyền vịn vào người quay đi, Tả Húc lại chuyển sang bên kia, cô lại vịn vào, dù sao cũng không muốn để hất nhìn thấy vành mắt ửng đỏ của mình.

Tả Húc cười khúc khích, ôm cô lắc lư, không vội không chậm nói **“Đối với anh quá tốt chỉ khiến anh càng tham lam hơn thôi ah, một khi em làm hư dạ dày của anh rồi, anh lại vì em không rảnh nấu cơm cho anh mà bất mãn thì chẳng phải em sẽ càng uất ức hơn sao?”**

“Anh có khả năng này sao? Lãng phí ý tốt của em!”

Tả Húc mở những ngón tay của Lương Ưu Tuyền ra, vuốt ve chỉ tay thô ráp của cô, trêu chọc **“Chuyện nhà không cần em phải làm, anh muốn chính là một người bạn gái chứ không phải bảo mẫu, anh càng thích nhìn em tràn đầy sát khí hơn, ha ha...”**

Lương Ưu Tuyền không có tâm trạng nói giỡn, khoa trương nhìn xuống, chán nản, thất vọng nói **“Mai tử nói với em... Thật ra anh là người rất kén ăn, còn đem danh sách những món anh không thích ăn đưa cho em. Chị ấy nói, lúc chị ấy còn làm trợ lý cho anh hằng ngày đều nấu cho anh một nồi soup. Anh lại mệt mỏi, thoáng cái đã sụt đến sáu cân. Em lúc ấy cũng không để ý, nhưng càng nghĩ càng mất tự nhiên, chị ấy tin em như vậy, em không muốn chị ấy nghĩ em là một người bạn gái vô dụng...”**

Tả Húc cũng đoán được những hành động bất thường của cô là do có nguyên nhân nào đó, chỉ là không nghĩ tới là vì một câu nói trong lúc vui đùa của Đỗ Mai Mai.

Hắn kéo ngón tay của Lương Ưu Tuyền đặt lên môi mình hôn một chút, nghiêm túc phân tích **“Công việc của một trợ lý chính là chăm sóc đời sống ẩm thực hằng ngày của anh, bình thường bọn họ đều phải trải qua một khóa huấn luyện nấu nướng chuyên nghiệp. Chẳng phải em còn biết đánh đấm với bắn súng sao, có muốn phân phó đám trợ lý đi cũng đi huấn luyện không?... Em không biết nấu cơm, chúng ta có thể ra ngoài ăn hoặc gọi món, muốn ăn cái gì cũng được. Mà em có một điểm siêu hơn những cô gái khác, đó là nếu ban đêm đi đường gặp sắc lang, một tay có thể chế ngự đối phương. Anh tự nhiên có thể an tâm công tác.”**

“...” Lương Ưu Tuyền mím môi, ngửa đầu nhìn đỉnh đầu Tả Húc **“Con gái không biết làm cơm cũng thích hợp sao?”**

Tả Húc cúi người hôn lên chóp mũi cô **“Nếu trong lòng em băn khoăn, đêm nay cũng đừng đi nữa.”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngẩng đầu lên khề cán vào cằm hắn một cái **“Không được, em đã đồng ý với Mai tử đêm nay đi cùng chị ấy. Gần đây tinh thần chị ấy đã ổn định một chút, có em cùng trò chuyện sẽ tốt hơn.”**

Lương Ưu Tuyền gần đây thường đi thăm Đỗ Mai Mai. Cha mẹ Đỗ Mai Mai sống ở nông thôn, đến nay vẫn chưa biết tin dữ là con gái bị phỏng ở lưng. Mỗi tháng Tả Húc đều dùng thân phận của Đỗ Mai Mai gửi phí sinh hoạt vào tài khoản cha mẹ Đỗ. Đỗ Mai Mai khi nhắc tới những chuyện này đều

roi nước mắt, Lương Ưu Tuyền mỗi lần thấy lại chua xót. Cô với tư cách là bạn gái Tả Húc liền có trách nhiệm thay Tả Húc san sẻ. Cùng nhau chờ đợi Đỗ Mai Mai sớm khôi phục, lại kết hôn với một người đàn ông thật lòng yêu thương mình.

Tả Húc chậm rãi thở dài, vuốt tà áo Lương Ưu Tuyền **“Anh cũng không ngờ Đỗ Mai Mai lại thích em như vậy, vất vả cho em rồi.”**

Lương Ưu Tuyền hí mắt cười **“Sau khi bạn tốt nhất của em vì đàn ông mà trở mặt với em, em cũng không cùng bất kì ai thân thiết. Hôm nay mới được một người thích mình, em nghĩ em sẽ trở thành bạn tốt với Mai tử cho mà xem.”**

Tả Húc móc từ trong túi ra một thẻ tín dụng **“Đây là để em xử lý những chuyện cần thiết, em thích gì thì cứ mua.”**

Lương Ưu Tuyền nhận chiếc card màu vàng rực rỡ, nghiêng đầu hỏi **“Trong này có bao nhiêu tiền?”**

“Cứ biết em quẹt không hết là được rồi, em quản nhiều như vậy làm gì?” Tả Húc kéo Lương Ưu Tuyền **“Lúc quẹt thẻ kí nhớ kí tên anh.”**

Lương Ưu Tuyền đem thẻ nhét vào túi quần **“Em có cảm giác như đang bị bao nuôi.”**

“Tôn trọng tự tôn sao?”

“Không có, chỉ có chút thụ sủng nhược kinh.” Lương Ưu Tuyền nhếch miệng cười cười, lúc cô quen người bạn trai trước, cả hai đều là học sinh nghèo, càng không có ý tốt để đổi phương tiêu tiền của mình, càng càng chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày dính vào người nhà giàu.

“Vậy em nghỉ việc đi, anh sẽ bao nuôi em.” Tả Húc chân trần đứng trên nền gạch lạnh như băng, lúc này mới cảm thấy khó chịu.

Lương Ưu Tuyền thấy hần nhịu mảy liền dừng bước, cúi người **“Đi lên, em cõng anh.”**

(Phụt, ngược vậy?!)

Tả Húc ngược lại không khách khí, như con lười ghé vào đầu vai Lương Ưu Tuyền.

(Ồi...)

Lương Ưu Tuyền này thật sự nghiêm túc. hít một hơi thật sâu, còn thật sự cõng hần lên, cô “tập tễnh” bước đi, tuy nhiên mặc dù mồ hôi đã đầm đìa lại chỉ đi được nửa mét.

“Trước khi trời tối chúng ta có thể đi đến nhà chứ?” Tả Húc nghẹn cười, dựng thẳng mũi chân chỉ mặt đất.

“Có thể, có thể...” Lương Ưu Tuyền hai chân loạn chiến, đúng là đồ đầu lợn hành hạ xương sống của người khác.

“Tả tổng... chào buổi chiều.” Nhân viên trong kí túc xá thấy thế đều né sang một bên, nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể quên.

“Ừ, cố gắng công tác, nếu không cũng sẽ bị xử phạt về thể xác giống bị tiểu thư này.” Tả Húc cố ý nói.

“... Dạ!” Đám nhân viên bị làm cho rét run, ôm cặp văn kiện trốn mất dạng, mẹ của tôi ơi, Tả tổng càng ngày càng biến thái rồi.

“...” Điện thoại Lương ưu Tuyền vang lên, cô liền nhân cơ hội đá Tả Húc xuống khỏi lưng để nghe điện thoại.

“Này, Mai tử sao? Dạ... Em đang ở gần Tả Húc này, ah khỏe...” Cô kẹp điện thoại sang một bên để lấy giấy bút, viết tên cuốn sách Đỗ Mai Mai muốn đọc xong liền nói **“Được rồi, em sẽ đến tiệm sách mua, khoảng bốn mươi phút nữa sẽ đến đưa cho chị, được, lát nữa gặp.”**

Tả Húc hơi nhướn mày, lúc cửa thang máy mở ra, hần khẽ cong người ôm Lương Ưu Tuyền bước vào, cười nói **“Vốn anh muốn trừng phạt em một chút, hiện tại lại đổi thành anh áy náy rồi.”**

Lương Ưu Tuyên tựa vào vai Tả Húc, cất giấy bút vào túi, ngắc đầu hỏi **“Trùng phạt em? Em làm gì sai?”**

“Em đem tình địch đến nhà là có ý gì?”

“Anh nói Ngô Thiên Khải sao? Anh ấy vừa vặn gọi điện tìm em, em liền thuận miệng hỏi anh ấy có biết hầm gà cách thủy không, anh ấy nói anh ấy hầm gà cách thủy ngon nhất luôn, em liền thuận tiện hỏi một chút, em cũng không ngờ anh ấy sẽ đến đây, còn tưởng rằng anh mời người ta tới dùng cơm chứ.”

“Ah? Chẳng lẽ em cho rằng hai chữ ‘tình địch’ là nói đùa sao?” Tả Húc không vui như nãy.

Lương Ưu Tuyên không cho là đúng lắc lắc mu bàn chân **“Cái gì mà tình địch với chả không tình địch, hai người đừng nghịch nữa, ha ha.”**

“...”

Quay lại trong phòng

Ngô Thiên Khải và Đinh Đới Vĩ đã đang ăn rồi. Đinh Đới Vĩ giơ ngón tay cái lên, tán dương trù nghệ người ta tốt.

“Nãi Đường, mau tới nếm thử tay nghề của Thiên Khải ca. Số một luôn đó!”

“Đến đây đi đến đây đi, tôi không có hạ độc trong thức ăn đâu.” Ngô Thiên Khải giơ chén bia lên.

Lương Ưu Tuyên xoa xoa bụng, gấp một miếng thức ăn đưa vào bụng, mắt không khỏi sáng ngời **“Được a Ngô Thiên Khải, không ngờ anh thật sự là số một, sau này nhớ dạy bảo tôi nha.”**

“Chỉ cần em thích, tôi có thể dạy em suốt hai tư tiếng luôn.” Ngô Thiên Khải kéo chiếc ghế bên cạnh ra, thuận tiện giúp Lương Ưu Tuyên lấy một bát soup borscht khai vị.

“Ah! Soup ngon!... Này Tả Húc, anh còn đứng ở cửa ra vào làm gì thế? Nhanh tới dùng cơm, ăn xong chiều em còn phải đến tiệm sách nữa chứ.” Lương Ưu Tuyên vừa ăn vừa mời Tả Húc tới bên cạnh ngồi, hơn nữa không đợi Tả Húc trả lời đã quay sang rôm rả trò chuyện với Ngô Thiên Khải.

Tả Húc mặt đầy hắc tuyến, hiếm lắm mới được ở cùng một chỗ với bạn gái, không ngờ, buổi sáng thì lãng phí trong bếp... buổi chiều chỉ thấy Ngô Thiên Khải một chảo có cán nấu ăn, khiến tên bạn cà lăm Đinh Đới Vĩ không phân biệt được, Lương Ưu Tuyên chẳng những hồ ăn biển nhét, còn cùng Ngô Thiên Khải trò chuyện sôi nổi. Chúng bạn xa lánh ah! Không có bạn bè, không có...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nhìn ra chỗ nguy hiểm của Đỗ Mai Mai chưa?

Chương 38

Trên đường chạy tới bệnh viện Lương Ưu Tuyền lại nhận được điện thoại từ cảnh cục nói rằng con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Tinh Hỏa, Dương Phỉ Nhi nửa giờ trước đã về nước.

Giờ này Dương Phỉ Nhi đang trên đường trở về Tinh Hỏa. Theo nguồn tin đáng tin cậy, cô ta dắt theo đoàn luật sư của Dương Lễ Trung. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nội bộ của Tinh Hỏa có thể sẽ có đại biến.

Sau khi nhận được điện thoại Lương Ưu Tuyền lập tức báo cho Tả Húc, nhưng điện thoại Tả Húc đã ở chế độ thư thoại. Cô lại gọi đến văn phòng Tả Húc, nhận được thông báo của thư kí: hiện đang tổ chức họp khẩn cấp.

Lương Ưu Tuyền nghĩ nghĩ, cảnh sát giám sát việc Dương Lễ Trung và người nhà ông ta xuất nhập cảnh đơn giản là để điều tra vụ án buôn lậu. Còn việc Dương Phỉ Nhi đột nhiên về nước vẫn cần điều tra, dĩ nhiên nếu là vì việc nhà thì không liên quan đến cảnh sát.

Cô đỗ xe vào bãi, cầm túi sách đi vào khoa bỏng của bệnh viện.

Quả thật Tả Húc với Đỗ Mai Mai không hề tệ chút nào. Chẳng những vì Đỗ Mai Mai thuê hẳn một phòng bệnh, mời bác sĩ chăm sóc chị ta, trong phòng bệnh còn đầy đủ mọi thứ. Có thể thấy tiền chữa trị và tiền những thứ này không hề rẻ.

“Chị Mai.” Tuy cửa phòng bệnh không đóng nhưng Lương Ưu Tuyền vẫn lễ phép gõ cửa.

“Mau vào đi. Vào giúp chị nhìn những lời này là có ý gì với.” Đỗ Mai Mai cầm trong tay hai cái kim đan, đối diện là một quyển sách dạy đan.

Khóe miệng Lương Ưu Tuyền hơi méo đi. Cô kiên trì nhìn lại nhìn, nhưng nói thật cô đâu phải kiểu con gái hiểu được những thứ nữ công gia chánh này. =|||.

Trên đó có một bức ảnh chỉ cách đan một con nai năm màu, Lương Ưu Tuyền nhìn cuộn Dương Lễ Trung phiền phức, đầu bắt đầu to gấp đôi.

(Đây là trạng thái suy nghĩ sao?)

“Cái hoa văn này phức tạp thật đấy, chị mà không hiểu dĩ nhiên em không hiểu rồi. Mà giờ mới là mùa hè, sao chị đã muốn đan rồi?”

Đỗ Mai Mai hạ hai kim đan xuống, phiền muộn nói **“Haiz, còn dẹt cho ai được nữa. Dĩ nhiên là Nãi Đường. Vừa rồi nghe thời sự nói mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, cậu ấy lại là một người đàn ông, chẳng biết cách chăm sóc chính mình. Bình thường em bận như vậy, chị nhàn rồi chẳng có chuyện gì làm nên đan vậy thôi... Em không để ý chứ?”**

Lương Ưu Tuyền giật mình, cười lắc đầu **“Đương nhiên không. Chị Mai, chị chu đáo thật.”**

Đỗ Mai Mai vỗ tay cô, chỉ giá sách **“Ưu Tuyền, phiền em lấy hộ chị cuốn album kia vậy... Đó... Chính nó... Cảm ơn em.”** Đỗ Mai Mai nhận lấy cuốn album, cẩn thận từng ly từng tý mở ra **“Cuốn album này là bạn của chị suốt mười năm. Mỗi tấm hình đều là do chị tự mình chụp đấy, ghi lại những khoảnh khắc huy hoàng cũng như đau khổ của Nãi Đường. Em tự xem đi, cảm cảm thận...”**

Lương Ưu Tuyền sầm sì, nhận lấy cuốn album xem qua từng bức ảnh...

Tả Húc năm mười sáu tuổi rất khác so với bây giờ. Lúc đó làn da hắc trắng nõn, tựa như một cô học sinh thanh tú. Trong đó còn có mấy bức khiến Lương Ưu Tuyền phải bật cười.

Qua Mấy bức ảnh cũng dễ nhận ra, Tả Húc ngủ ở studio, trong lúc ngáy có rất nhiều nữ diễn viên

thích trêu chọc hần, vụng trộm bôi son môi và buộc bím tóc cho hần. Nhưng tính hần rất tốt, không vì bị trêu mà tức giận, còn cười tủm tỉm chụp ảnh cùng mấy cô gái kia. Thậm chí trong album còn có ảnh hần sắm vai nữ hoàng Ai Cập, đáng vẻ yêu mị rất sinh động.

Đỗ Mai Mai thấy khỏe miệng Lương Ưu Tuyền nhếch lên rất vui vẻ, cũng đi theo cười “**Nãi Đường là một người rất hiểu phép tắc. Cậu ấy đối xử với nhân viên công tác rất thân mật, mặc kệ là người của tổ nào cũng đều thích cậu ấy...**”

“**Dạ, em nhìn ra được. Nhưng giờ anh ấy thay đổi rồi, ví như lần này...**” Nụ cười của Lương Ưu Tuyền cứng đờ, không biết Đỗ Mai Mai có biết việc Tả Húc đã tiếp tục tham gia đóng phim chưa.

Đỗ Mai Mai lại cười rất ung dung, nói “**Em nói đến phim mới của Ngô đạo diễn phải không? Ha ha, phim còn chưa chiếu đã nóng hằm hập trên mạng rồi. Nam chính là do Nãi Đường thủ vai, chị không muốn biết cũng khó.**”

“**Chị Mai, chị sẽ không vui sao?**”

Đỗ Mai Mai mím môi lắc đầu “**Nãi Đường thật sự rất ham mê đóng phim. Là sự tùy hứng của chị ngăn cản sự nghiệp cậu ấy thích. Cậu ấy trời sinh là diễn viên, không diễn là quá lãng phí rồi. Ai, toàn bộ đều tại chị. Năm năm trước chị không thể đối mặt với vết bỏng của mình, còn không dám nhìn bộ dạng xấu xí của mình lúc đó. Trời vừa tới chị liền gặp ác mộng. Chị mơ thấy cậu ấy kết hôn với một nữ diễn viên nào đó. Trong mơ vợ cậu ấy cười nhạo chị, nói chị vừa già lại vừa xấu. Mơ tới những thứ này chị sẽ khóc rồi tỉnh lại... Cho nên chị mới cầu xin Nãi Đường không đóng phim nữa, không ngờ cậu ấy thật sự đồng ý, ngay sau khi bộ phim cậu ấy đóng lúc đó kết thúc liền dứt khoát lui về sau màn ảnh.**” Lời còn chưa dứt, nước mắt đã chảy ra từ hai hốc mắt.

Về mặt Đỗ Mai Mai rất khó khăn. Cô ôm chặt hai tay, giống như ác mộng lại hiện về.

Nội tâm Lương Ưu Tuyền đột nhiên cảm thấy khó chịu. Cô ngồi vào một bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Đỗ Mai Mai.

“**Chị Mai, chị sao lại cho mình là vừa già vừa xấu được?... Em vừa nhìn thấy ảnh chụp chị trước khi bị thương, thật sự là rất xinh đẹp. Chẳng qua bây giờ vì thuốc nên mới thay đổi chút xíu thôi. Cũng may mặt chị không bị thương, xem như trong bất hạnh có vạn hạnh* rồi. Chờ khi chị hoàn toàn khôi phục em sẽ cùng chị tập thể dục, đi thẩm mỹ, cam đoan so với lúc trước còn xinh đẹp hơn. Nhé?**” Lương Ưu Tuyền cũng không nói dối. Ảnh Đỗ Mai Mai năm đó thật sự rất đẹp, chị ấy có một khuôn mặt đáng yêu như em bé. Nếu không nói chị ấy lớn hơn Tả Húc bốn tuổi thì cũng khó có người nhận ra được.

(* gần giống như trong rủi có may.)

Đỗ Mai Mai tựa vào vai Lương Ưu Tuyền, trong lúc vô tình lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón vô danh của Lương Ưu Tuyền. Ngay lập tức cô chụp lấy ngón tay Lương Ưu Tuyền, môi run rẩy, kinh ngạc ngược lên “**Em, em đã cùng... Nãi Đường đính hôn rồi sao?...**”

Lương Ưu Tuyền nhìn chiếc nhẫn bằng bạc rất bình thường trên ngón tay, lại nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Đỗ Mai Mai. Nụ cười của cô dần dần biến mất... Đương nhiên Đỗ Mai Mai không giống lúc trước chị ấy nói, có thể bình tĩnh đối diện với hôn nhân của Tả Húc. Vì thế Lương Ưu Tuyền lấy chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, nói “**Đây là chiếc nhẫn em mua ở vỉa hè thôi, mười đồng một chiếc.**”

Đỗ Mai Mai trở mặt một lát, xấu hổ cười “**Thật xin lỗi, biểu hiện chị kì quái lắm sao? Chị chỉ ngạc nhiên vì chuyện lớn như vậy mà lại không báo cho chị... Ha ha...**”

Lương Ưu Tuyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Đỗ Mai Mai là một người con gái rất đáng thương, nếu là cô cô cũng không chịu nổi. Nếu có thể, cô thà làm một người bạn gái giả câm giả điếc.

Sau khi ăn xong cơm tối tại bệnh viện, Đỗ Mai Mai vẫn như trước không muốn Lương Ưu Tuyền rời đi. Lương Ưu Tuyền liền tiếp tục ngồi với Đỗ Mai Mai, đọc thơ cho chị ấy nghe: cùng một đôi mắt

nhưng cái nhìn không giống nhau; cùng một lỗ tai nhưng nghe được không giống nhau; cùng một cái miệng mà lời nói không giống nhau; cùng một tấm lòng mà ý kiến không giống nhau; có phải vì thế mà sâu bi con người mới không giống nhau. (Kỷ Mỹ / Trứ)

Lương Ưu Tuyên nhìn Đỗ Mai Mai đang nằm yên tĩnh. Người con gái này dành từng giây phút cho Tả Húc, mới khi nhắc đến Tả Húc trong ánh mắt cô lại vô thức phát sáng, mặc dù biết tình cảm này không có kết quả nhưng vẫn đắm chìm trong đó, mặc sức tưởng tượng bay lượn.

Mỗi lúc nghĩ đến chuyện này Lương Ưu Tuyên lại thấy chán ghét bản thân. Cô không có mặt trong quá khứ của Tả Húc nhưng lại tiếp nhận hiện tại của hắn. Một bên cô hưởng thụ tình yêu của hắn, một bên lại gánh cảm giác tội lỗi với một người phụ nữ khác.

Hai giờ sáng

Lương Ưu Tuyên lặng yên rời khỏi phòng bệnh, mệt mỏi bước ra bãi đỗ xe. Cô ngồi trên xe, nhấp một cái, gửi cho Tả Húc một tin nhắn.

Ngủ chưa?

Tin trả lời đến ngay lập tức, lại hỏi một câu rất vô lý ~

Ai đó?

Lương Ưu Tuyên xác định đúng số điện thoại, gửi trả lời:

Chị của anh!

Năm phút sau, không nhận được tin nhắn mà là điện thoại trực tiếp.

Lương Ưu Tuyên đang lái xe liền đeo tai nghe, chờ đối phương nói chuyện.

“Thật xin lỗi. Cô là cái... chị gì đó của Tả Húc sao?” Bên kia truyền đến giọng nói mềm mại của nữ giới.

Lương Ưu Tuyên phanh gấp. Cô cố hết sức kìm nén cảm xúc, bình tĩnh nói **“Xin cho gặp Tả Húc.”**

“Ah, anh ấy đang tắm. Hay chị chờ anh ấy tắm xong rồi gọi lại được không?” Thái độ cô gái kia rất khách khí.

Lương Ưu Tuyên hít một hơi dài **“Xin hỏi cô có quan hệ gì với Tả Húc?”**

“Ah? Tôi là hôn thê của Tả Húc, tên Dương Phỉ Nhi. Nếu chị có việc gấp tìm anh ấy thì để tôi chuyển máy nhé?”

Lương Ưu Tuyên nhắm mắt lại, vỗ vỗ ngực, bỏ tai nghe, ngã lảo đảo.

Dương Phỉ Nhi, là Dương Phỉ Nhi – cô con gái chủ tịch mới về nước sao?! Tốt cho anh, Tả Húc!

Cùng lúc đó, trong văn phòng tổng giám đốc

Tả Húc ngồi bật dậy, đi đến cửa sổ túm lấy điện thoại trong tay Dương Phỉ Nhi, gọi lại cho Lương Ưu Tuyên thì máy đã bận.

“Anh tỉnh rồi?” Dương Phỉ Nhi vịn vịn trên ghế công tác, hơi chân đung đưa, tay cầm chén rượu.

“Ai cho cô nghe điện thoại của tôi?”

Tả Húc tựa bên cửa, xoa huyệt thái dương. Tin cha nuôi Dương Lễ Trung bị ung thư khiến hắn khó lòng tiếp nhận, hơn nữa hắn vẫn không liên lạc được với ông ta. Dương Phỉ Nhi dùng thân phận người thừa kế về nước, tuy Dương Lễ Trung không có mặt nhưng di chúc thật sự là thật. Dương Phỉ Nhi lợi dụng chức vị cao nhất của mình ra lệnh công ty phải lập tức sửa sang và nộp báo cáo, cho nên hiện tại tất cả các ngành đều đang tăng ca, công ty đang rối loạn.

“Tôi nào biết cuộc điện thoại đó có quan trọng hay không, anh gấp cái gì...” Dương Phỉ Nhi cong môi, bộ dáng vênh vênh vào vào ban nãy đã biến mất, thay vào đó là vẻ ngây thơ vô tội.

“Cô nói cho tôi cha nuôi đang ở viện nào. Tôi muốn đi gặp ông ấy.” Về mặt Tả Húc mệt mỏi.

Dương Lễ Trung đôi đũa với hần như với con ruột, tuy mấy năm nay gặp mặt không nhiều nhưng hai người vẫn nói chuyện phiếm với nhau qua mạng. Huông chi họ vừa gặp tuần trước, sắc mặt ông ấy hồng hào khỏe mạnh, sao đột nhiên lại thành ung thư giai đoạn cuối được?

“Cha ở đâu tôi cũng không rõ lắm. Là nhờ luật sư tôi mới biết ông ấy bị bệnh nặng, tôi cũng đâu có liên lạc được đâu. Cha nhờ luật sư gửi tôi một bức thư, trong thư nói hy vọng tôi nhanh chóng nhận lấy vị trí chủ tịch tập đoàn Tinh Hỏa, sợ ông không có nhiều thời gian.” Dương Phi Nhi dập tắt điều thuốc, thở dài, nói **“Tuy rất hoang đường nhưng thư và di chúc anh cũng thấy rồi đấy. Dù tôi không có hứng thú với Tinh Hỏa thì cũng phải thực hiện di nguyện của cha thôi.”**

Tả Húc đã thấy thư viết tay của Dương Lễ Trung, đó là một bức thư khá dài. Đối với hiểu biết của hần về Dương Lễ Trung thì đây đúng là thư ông viết. Chỉ là không có ai nói với hần chuyện hần phải lấy Dương Phi Nhi ah?

“Thật ra cha muốn giao công ty cho anh, lại sợ tôi không có người quản, nói trắng ra chính là một mua một bán. Sau khi kết hôn tôi tiếp tục đi chu du, còn anh làm chủ tịch, không ai mất gì. Anh chẳng những cưới được một cô vợ tươi như hoa đẹp như ngọc, lại còn trở thành ông chủ trẻ nhất của giới nghệ thuật, cần gì phải tỏ ra đau khổ như vậy?” Dương Phi Nhi nhấp một ngụm rượu, cười không cho là đúng.

“Dương Phi Nhi, cha ruột cô sống chết còn chưa rõ mà cô vẫn có tâm trạng đùa tôi sao?” Tả Húc cảm thấy bất đắc dĩ. Còn nhớ lần cuối cùng gặp Dương Phi Nhi, lúc đó con bé mới 17 tuổi, là cô con gái với mái tóc uốn cong màu hồng cùng với kiểu ăn mặc khác người Dương Lễ Trung yêu thương không dứt. Nhoáng một cái đã tám năm không gặp, Dương Phi Nhi tuy đã ăn mặc gợi cảm nhưng tính tình thì vẫn như năm đó, chỉ thích làm theo ý mình.

Dương Phi Nhi muốn nói gì, lại nghe thấy “ầm” một tiếng, cửa phòng làm việc bị đá văng.

Sau khi Lương Ưu Tuyền phát hiện nhà trọ không có người liên đi thẳng đến văn phòng. Cô biết mình bị lừa, nhưng cái người đã lừa mình là một con yêu tinh 100%!

Dương Phi Nhi cũng khôn sợ hãi. Dựa vào ánh mắt Tả Húc, cô nhận ra mối quan hệ giữa cô gái này với Tả Húc.

Vì thế đôi giày cao gót gõ lanh lảnh, chậm rãi đi đến phía Lương Ưu Tuyền.

Dương Phi Nhi cao ngạo giơ cằm, cay nghiệt nói **“Vị tiểu thư này, tôi không cần biết cô là ai, yêu cầu cô lập tức rời khỏi đây. Nếu không dù mất tài liệu gì tôi cũng sẽ tính sổ với cô.”**

Sau khi nghe xong, Lương Ưu Tuyền xì mũi coi thường, đáp lại **“Chị đây không thể dọa bừa đâu.”**

Cô không đợi Dương Phi Nhi lại mở miệng, lôi giấy chứng nhận ra **“Tôi cũng không cần biết cô là ai, xin đưa ra CMND. Cảnh sát vừa nhận được tin báo của một người giấu tên rằng ở đây có gái bán dâm!”**

(Thật độc ác! Chửi thật độc!)

A há, nhóc con ơi, tính chơi chị sao?! Chơi chết mi đi!

Chương 39

Dương Phỉ Nhi nhìn qua tấm huy hiệu cảnh sát màu bạc **“Chắc chắc, thì ra là cảnh sát hình sự à... Thất lễ thất lễ.”**

Lương Ưu Tuyền lườm cô ta. Tả Húc lập tức kéo Lương Ưu Tuyền đến bên cạnh, yếu ớt giới thiệu **“Đây là Dương Phỉ Nhi, chủ tịch mới của Tinh Hỏa. Còn đây là Lương Ưu Tuyền, bạn gái tôi.”**

Dương Phỉ Nhi khinh miệt dò xét Lương Ưu Tuyền, tiếp đó quay qua tả húc nói **“Khẩu vị chồng tương lai của em rất tệ nha, nhưng cũng không sao. Trước khi kết hôn em cũng không phản đối anh có nhiều bạn gái, tư tưởng em có hơi khác biệt...”**

“Dương Phỉ Nhi, Lương Ưu Tuyền sẽ không bị chuyện này chọc tức đâu.” Tả Húc thông thả đáp lại.

Thật ra tay Lương Ưu Tuyền đã sớm ngứa ngáy, nhưng lại bị Tả Húc chặn lại. Hắn kéo Lương Ưu Tuyền ra khỏi phòng làm việc **“Ngày mai sẽ gửi báo cáo cho cô. Chúc ngủ ngon.”**

Dương Phỉ Nhi nhún vai cười cười, kéo hành lý đi theo bọn họ. Hành lang là nơi công cộng, Tả Húc đương nhiên không có lý do ngăn cản việc chủ tịch lên thang máy. Nhưng là, Dương Phỉ Nhi lại theo hắn đi đến tầng cao nhất của chung cư, chính là địa điểm nhà trọ của Tả Húc.

“Có cần tôi đặt chỗ cho cô ở khách sạn không?”

“Vợ chưa cưới đương nhiên muốn ở tại nhà chồng chưa cưới rồi.” Dương Phỉ Nhi chống cằm giả bộ đáng yêu.

Tả Húc thở dài một hơi, đưa chìa khóa cho Dương Phỉ Nhi. Sau khi Dương Phỉ Nhi cầm lấy chìa khóa hắn liền dắt Lương Ưu Tuyền quay lại thang máy. Ngay trước khi cánh cửa thang máy đóng lại, Lương Ưu Tuyền hướng Dương Phỉ Nhi làm mặt quỷ.

(Ồ chết người ~ cơ mà quan hệ hai chị sau này thú vị lắm nha.)

Về mặt Dương Phỉ Nhi trầm xuống, lôi vali đi vào trong. Hừ, dù sao cô cũng không đi, Tả Húc anh cũng đừng mơ trở về.

“Đêm nay ở nhà em cũng được. Cái cô gái đó có phải có bệnh thần kinh không?!” Lương Ưu Tuyền vốn đang buồn ngủ, giờ tỉnh hẳn rồi.

“Dương chủ tịch chỉ có một cô con gái duy nhất, mẹ Dương Phỉ Nhi lại bất hạnh mất sớm nên hành vi cử chỉ cô ta khó tránh khỏi ngang ngược kiêu ngạo. Em đừng để ý.” Tả Húc day day trán **“Quay về nhà anh đi. Nhất định cô ta không đi ngay đâu.”**

Lương Ưu Tuyền nghĩ một lúc mới nghĩ ra địa chỉ khác của Tả Húc **“Ý anh là khi biệt thự của anh ở phía tây?”**

“Ừ. Xem ra em điều tra nhiều thứ về anh quá nhỉ?” Tả Húc véo má cô.

Lương Ưu Tuyền thở hắt ra, cầm cánh tay Tả Húc cọ sát **“Ban nãy là em nóng tính, giờ anh lại lãnh đạm với cô ta như vậy, liệu cô ta có tìm cơ hội khó dễ anh không?”**

Tả Húc ôm bả vai cô, cười cười **“Cô ta còn cần anh kiếm tiền giúp, mà chẳng ai lại khó dễ tiền cả. Không có chuyện gì đâu.”**

“Khi nào thì anh trở về quay phim? Lúc trước em thấy anh quay phim vất vả, giờ thấy anh

đi làm ăn còn vất hơn. Em thật khó thở thay cho anh.” Lương Ưu Tuyền không khỏi cảm thán.

“Bộ phim vẫn chưa tìm được địa điểm lý tưởng, hai ngày nay cũng có việc cần làm.” Tả Húc quay qua hôn lên trán cô một cái **“Em đừng lo nghĩ nhiều làm gì.”**

Lương Ưu Tuyền gật đầu. Có câu gì ý nhị, chỉ thấy giặc ăn thịt mà không phát hiện giặc bị đánh*. Cũng đúng đấy chứ, cái ý tứ kia. Dù sao kiếm tiền cũng không dễ dàng.

(câu này giống như “chỉ thấy người ta sung sướng mà không thấy người ta khổ” = “chỉ thấy mình khổ mà không nhận ra hạnh phúc của mình”. Tóm lại là ai nhìn thấy người nhiều tiền cũng đều nói người đó thật hạnh phúc nhưng không nhận ra người đó đã vất vả kiếm tiền thế nào.)*

Tả Húc ngồi trên xe con. Lương Ưu Tuyền đột nhiên nhớ ra mình vừa gặp lái xe riêng của Tả Húc, Trương Cường. Cô ngồi bên cạnh, nhắc nhở **“Anh đừng tự lái xe, đoạn đường này đâu phải gần. Hay là gọi lão Trương đưa chúng ta đi được không?”**

“Không cần. Anh tạm thời để Trương Cường cho Dương Phỉ Nhi rồi. Dương Phỉ Nhi chưa quen với cuộc sống nơi đây, ra ngoài bất tiện.” Tả Húc khởi động xe, đi ra ngoài.

“Vì sao Dương Phỉ Nhi lại muốn lấy anh? Có phải cô ấy cũng mến anh nhiều năm rồi không?” Lương Ưu Tuyền nhíu mày. Maimai đã tạo cho cô bao nhiêu áp lực rồi, giờ đột nhiên lại xuất hiện Dương Phỉ Nhi. Có lẽ khi cô chải đầu lại thấy tóc rụng gấp mấy lần bình thường mất, nếu cô mà không lấy được Tả Húc thì đúng là oan uổng rồi.

Nhắc tới chuyện này nụ cười của Tả Húc hơi cứng lại. Để Lương Ưu Tuyền an tâm, hắn nói qua loa **“Dương chủ tịch nghĩ mình đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối cho nên viết di chúc giao con gái cho anh. Trong thư cũng không đề cập đến hôn sự, chỉ là hy vọng anh giúp con bé ngồi vững ghế chủ tịch. Nhưng Dương Phỉ Nhi lại hiểu hơi lệch ý.”**

Lương Ưu Tuyền chậm chạp gật đầu, lại vò đầu bứt tai, phiên muộn nói **“Nếu anh mà không phải người đàn ông đầu tiên của em thì em sẽ lập tức quăng anh đi. Tam giác biến tứ giác, lỡ chẳng may tiếp thì sẽ biến thành Lầu Năm Góc rồi!”**

“Em có biết vì sao Osama bin Laden* lại cho máy bay đâm vào Lầu Năm Góc không?”

(trùm khủng bố cảm tử.)*

“Vì khủng bố chứ sao.”

“Không phải. Lúc ấy Osama bin Laden hỏi Bush* là ngũ giác rơi một góc thành mấy góc. Bush không thèm nghĩ nhiều, trực tiếp nói là bốn góc. Osama bin Laden cười bảo sai rồi, là lục giác, muốn chứng minh thì để tôi dựng cho ông xem nha.”

(cựu tổng thống Mỹ.)*

“...” Lương Ưu Tuyền xoa xoa tay. Lạnh quá.

(Đấy là truyện cười sao?)

※※※

Gần một tiếng đi đường

Lương Ưu Tuyền lần đầu tiên bước vào biệt thự của Tả gia. Đây là một tòa biệt thự nhỏ, trong phòng dùng gỗ làm cảm hứng trang trí, phong cách cổ xưa trang nhã lại không khoa trương, thuộc kiểu xa hoa ngầm.

Trong căn phòng khách to là một bức ảnh cưới của ba mẹ Tả Húc. Mẹ Tả Húc là một đại mỹ nhân, khuôn mặt Tả Húc thì giống y hệt mẹ. Đúng, hắn tuyệt đối là tổng hợp từ dòng gen tốt đẹp đó.

“Nhà ở đây là do ai quét dọn?” Lương Ưu Tuyền không thấy có người hầu, nhưng trong phòng có cả một hạt bụi.

“Anh thuê người đến quét dọn định kì.” Tả Húc đưa cho cô một lon đồ uống, chỉ sang phía tây **“Đình Đới Vĩ sống bên cạnh, nhưng tên đó cũng rất ít về nhà.”**

Lương Ưu Tuyền mở lon ra, uống vài ngụm **“Mẹ anh lúc trẻ là mình tinh sao?”**

“Em còn nhỏ, chắc không biết Tiểu Ngọc Lan.”

“PHỤT...” Lương Ưu Tuyền lau miệng, nhìn kĩ lại tấm cười của mẹ Tả Húc. Ban nãy cô cũng chỉ cảm thấy hơi giống, còn ảnh cha mẹ hấn trong tư liệu cô cũng không nhìn kĩ. Không ngờ thật sự lại là nữ minh tinh đầu thập niên năm mươi ah.

Cô cúi xuống, nếu mọi người trên TV đều đến nhà họ ăn cơm... Bỗng nhiên áp lực càng lớn hơn.

“Anh cũng chưa nói muốn dắt em đi gặp ba mẹ mình, sao em căng thẳng thế?” Tả Húc kéo cô ngồi xuống, cười có dụng tâm.

“...” Lương Ưu Tuyền gãi gãi tai **“Sớm muộn, sớm muộn cũng gặp...”**

“Vì sao phải gặp? Ah?”

“...” Lương Ưu Tuyền khẽ trừng hấn. Phút chốc vươn tới néo cổ khiến Tả Húc, cả hai cùng ngã lăn trên salon.

Tả Húc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, âm dương quái khí* cười. Hấn đè thấp trán Lương Ưu Tuyền, hôn lên môi cô. Mỗi người đều có một giải thưởng mình thích. Đối với hấn chỉ cần được ôm lấy người con gái mình yêu cười cười nói nói, vậy là đủ.

(* quái lạ.)

“Vì sao thích đóng phim?”

“Có thể như người bình thường nói lời yêu thương.”

“Vậy bây giờ vẫn thích đóng phim sao?”

“Thích. Đóng nhiều phim mới hiểu rõ làm thế nào yêu một người.”

Lương Ưu Tuyền dùng chóp mũi cọ cọ vào khuôn mặt hấn. Cô phải thừa nhận cô rất thích Tả Húc nói thẳng, như thế không cần tốn công phỏng đoán tâm tư hấn, hơn nữa trong lúc lực công kích đến từ khắp bốn phương tám hướng cô vẫn biết vị trí của mình trong lòng Tả Húc.

Tả Húc một tay gối đầu, tay còn lại nhặt những sợi tóc của cô vuốt ra phía sau.

“Không được vì người ngoài mà mất lòng tin ở anh. Anh hy vọng em đáp ứng anh, dù gặp chuyện gì cũng phải tới hỏi anh đầu tiên.”

Lương Ưu Tuyền gật đầu, dạ một tiếng. Cô ghé vào ngực Tả Húc, thì thào **“Em phát hiện muốn được ở bên anh thì cần vô cùng kiên cường, nếu không chỉ ăn dấm chua thôi cũng đủ chết rồi.”**

Tả Húc vuốt ve mái tóc cô, kéo cô đi vào phòng ngủ. Một giây giá ngàn vàng, không thể lãng phí, không thể...

Nhưng ý nghĩ của hấn thì như vậy mà không hiểu sao đêm nay dù nói gì Lương Ưu Tuyền cũng không nghe. Nguyên nhân là vì cô đột nhiên nhớ ra mình có thể sẽ thành mẹ, mà Tả Húc giống như chưa từng làm biện pháp an toàn.

...

“Không được, đừng túm chân em. Nếu nhào ra phía trước em sẽ theo bản năng đánh đấy!”

Lương Ưu Tuyền nằm lý trên giường hất mắt cá chân, ý muốn thoát khỏi các loại “kiên cường không dứt” bỏ nhào.

“Nửa đêm ở nơi hoang vu thế này em muốn anh đi đâu Durex* ah! Tin anh, anh nhất định sẽ ‘thu lại tự nhiên’!”** Tả Húc không đạt được mục đích thì không dừng tay. Hấn đối với Lương Ưu Tuyền từ trước đến nay luôn mặt dày mày dạn.

(* Durex là một nhãn hiệu BCS. ** là... là... thôi ai đọc H nhiều thì hiểu.)

Lương Ưu Tuyền cảm thấy một cỗ trọng lực đè lên lưng. Hoặc không làm, hoặc làm đến cùng. Cô nhắm mắt, đưa chân, đá Tả Húc lăn xuống giường.

Tả Húc lần này không có khí thế sét đánh không kịp bưng tay bò lên tiếp tục bỏ nhào, mà là kêu

thảm một tiếng, nằm bất động.

Lương Ưu Tuyền mở ra nửa con mắt, xoay tròn 180 độ úp xấp xuống giường. Cô vươn tay chọc chọc vai hấn, đợi hai giây không thấy hấn phản ứng liền thở nhẹ một tiếng, xông vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước lạnh.

Tả Húc cũng không biết cô định làm gì, trộm đảo ngắc lên nhìn thoáng, chỉ thấy Lương Ưu Tuyền bê một chậu nước lớn chạy lại... “Ào ào”!... Giới cho Tả Húc một thân đầy nước.

Cái này cũng chưa xong, cô nâng nảo dừa của Tả Húc lên, lay mạnh, liều mạng cầu vėjo, miệng còn nói lời kịch ~ **“Nhanh tỉnh lại! Nhanh tỉnh lại đi!”**

(Nghe ảo thật = =!)

“...” Vốn đang tỉnh đấy, nhưng giờ thì khó mà tỉnh được. Cái gì chứ? Với tư cách là một cảnh sát đã qua đào tạo nghiêm chỉnh chẳng phải khi phát hiện người khác hôn mê sẽ làm hô hấp nhân tạo sao? ... Không nên thế này chứ?

Lương Ưu Tuyền phát hiện ấn huyệt nhân trung không được, liền giơ cánh tay lên, căng năm ngón tay ra, hướng Tả Húc đang ướt sũng nghiêng người nằm rạp trên đất. Bốp, một cái tát rất mạnh đập vào đầu hấn, đau đớn.

“Ha ha, anh tỉnh rồi à?!”

“Không. Vừa chết rồi.”

“...” Lương Ưu Tuyền giúp hấn xoay mặt rồi, cầm khăn mặt vắt trên cổ mình giúp hấn lau mặt, sau đó ân cần nói **“Anh chắc là mệt lắm rồi, thay đồ đi ngủ đi.”**

“...” Tả Húc nghiêng rặng nghiêng lợi trừng cô **“Còn em thì đừng ngủ!”**

“Sao nào? Anh còn muốn đánh lén sao?” Lương Ưu Tuyền nhú mày.

“Hừ!” Tả Húc nằm thẳng lại.

Vì thế đêm hôm nay, Lương Ưu Tuyền nằm trên giường ngáy o o, còn Tả Húc lại giữ nguyên tư thế “ướp lạnh” không thể vùng dậy, bởi chân tay đã bị buộc chặt.

Giữa trưa ngày thứ hai

Vèo! Bốp! ~

Tả Húc đỗ xe rồi bước vào một cửa hàng tạp hóa vùng ngoại ô. Chưa đến ba phút sau hấn đã ôm mười hộp Durex bước rồi. Người bán hàng ở siêu thị xếp hàng ngay ngắn đứng trước cánh cửa thủy tinh, dùng ánh mắt thương hại nhìn người con gái đáng thương ngồi trên xe.

*(Mười ~ mười ~ mười ... *lắc đầu* anh không phải người rồi ~ chị thật tội... đúng là vác họa vào thân mà.)*

Lương Ưu Tuyền vẫn rất bảo thủ. Cô thấy hấn mang về nhiều hộp hồng hồng nhỏ nhỏ như vậy lập tức đeo một cái túi giấy lên đầu.

“Hừ!”

“Còn hừ nữa em vút anh ra ngoài làm xác ướp bây giờ! Nhanh lái xe!” Lương Ưu Tuyền nhéo tay hấn, trốn dưới túi giấy thì thầm.

“...” Tả Húc vút Durex lên đùi cô. Ngay khi Lương Ưu Tuyền vội đóng hộp nhỏ đó giấu đi, hấn lấy một cái bút đen, lướt như rồng bay phượng múa trên túi giấy, xoẹt xoẹt viết ra hai chữ to đùng: **Cứ hừ!**

Chương 40

Lương Ưu Tuyên cho rằng Tả Húc sẽ lái xe quay lại nội thành, nhưng bọn họ lại quay lại biệt thự. Lương Ưu Tuyên chạy đến bếp nấu sủi cảo, khẽ ngâm nga một khúc nhạc. Khó có cơ hội ở riêng với nhau, cô muốn thể hiện mặt hiền thê lương mẫu của mình ra.

“Anh không cần quay lại công ty xem sổ sách sao?” Lương Ưu Tuyên nhin không được hỏi.

“Chút nữa nói sau.”

Giọng Tả Húc càng lúc càng xa. Hắn đi đến sân nhỏ, dùng xe đạp leo núi đạp một vòng trên bãi cỏ, xe này vẫn còn đi được.

Một lúc sau, Lương Ưu Tuyên bưng hai đĩa sủi cảo đến bên cửa gọi hắn vào ăn cơm. Ánh mặt trời chiếu vào mặt cô, cô dùng tay che nắng nhìn về phía Tả Húc, thấy hắn đang nằm ườn trên bãi cỏ xanh mơn mớn. Bên cạnh hắn còn có một con chó nhỏ lông trắng, tiểu cầu này đang tựa vào chân hắn đánh một giấc.

Lương Ưu Tuyên thấy thế liền quay vào nhà bê một cái bàn nhỏ ra, cầm chiếc đĩa cùng dấm chua, ngày nắng mà, coi như đang đạp thanh là được rồi.

“Chó nhà ai vậy?” Lương Ưu Tuyên thổi cho sủi cảo bớt nóng, đưa đến bên miệng Tả Húc. Tiểu cầu ngủ được mùi thịt bắt đầu vẫy vẫy đuôi.

“Ah? Không biết, anh thấy nó lắc lư trước cửa sắt nên dắt đến đây.” Tả Húc cắn một ít sủi cảo cho tiểu cầu. Tiểu cầu vui xuống ăn. Thấy vậy Tả Húc cười cười, xoa đầu nó **“Anh đặt cho nó tên rồi, thấy tên ‘Nhưng Cầu’ thế nào?”**

“...” Lương Ưu Tuyên lườm Tả Húc **“Anh có thể đừng như thế được không? Có phải chó của anh đâu mà anh đặt tên?”**

Tả Húc chậm rãi nháy mắt, nghiêm túc nói **“Nhưng Cầu tự động đưa tới cửa, bây giờ đương nhiên là của anh.”**

“...” Lương Ưu Tuyên nhét vào miệng một miếng sủi cảo to đùng, vừa ăn vừa nghĩ, như cô có tính là tự động dâng đến cửa hay không?

Tả Húc nghiêng đầu gối lên đùi cô, lại đem tiểu cầu đặt lên người mình, sau đó há miệng chờ Lương Ưu Tuyên bón cho ăn.

Lương Ưu Tuyên dứt cho hắn một miếng, lại cắn chiếc đĩa suy nghĩ xem chính mình có tính là sủng vật Tả Húc nuôi hay không. Càng nghĩ càng giận, bèn xê dịch cái chân Tả Húc đang gối.

Tả Húc ngồi dậy, tạo dáng Phật ngồi **“Lại có chuyện gì thế, nói anh hai nghe xem nào.”**

Lương Ưu Tuyên gấp hai miếng sủi cảo vào miệng, làm bầm chất vắn: **“Anh thành thật khai báo đi, em trong mắt anh có phải không khác con chó kia là mấy không?!”**

“...” Tả Húc giật mình, nhin không được bật cười. Hắn ôm tiểu cầu đứng lên, ngồi lên xe, vỗ vỗ yên sau: **“Ngồi lên, chúng ta ra ngoài dạo chơi.”**

Lương Ưu Tuyên giả bộ mất diếc tại ngõ, Tả Húc liền nhanh như chớp đến bên cạnh, cầm đĩa sủi cảo trên bàn gơ trước mặt cô. Ngay khi Lương Ưu Tuyên thò tay định lấy sủi cảo, Tả Húc thuận thế kéo cô đến ngồi trên yên sau, lại thuận tay nhét tiểu cầu vào lòng cô.

Lương Ưu Tuyền ôm lấy tiểu cầu trong vô thức. Thế là hai người một chó cùng nhau ra ngoài cửa lớn.

Biệt thự nằm ở ngoại thành, bốn phía xung quanh đều được bao bởi thanh sơn lục thủy, chim chóc bay lượn trên bầu trời. Bánh xe dạo chơi lăn trên đường, hai ven đường, lúa vàng bị gió thổi, phát ra những tiếng sần sật, làm cho người ta quên hết ồn ào náo động của thành phố, trong lòng khoan khoái dễ chịu.

Lương Ưu Tuyền ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu: **“Đây mới là cuộc sống a, thật thích...”**

Tả Húc đặt cằm trên đầu cô, cọ cọ: **“Nếu là chó săn, dưới tình huống này đều sẽ đuổi theo bánh xe nha.”**

“?!”... Lương Ưu Tuyền cho hắn một cùi chỏ: **“Người khác cùng người yêu đều không phải như thế!”**

“Người khác như thế nào cùng chúng ta có quan hệ gì?” Tả Húc cười thô bỉ.

Thật ra Lương Ưu Tuyền muốn nói, cô hi vọng bạn trai sẽ nắm tay cô đi bộ, ngẫu nhiên nói ngon ngọt một chút. Nhưng mà cô lại không phải kiểu cô gái nhỏ ngây thơ đáng yêu, thật khó xử a.

Lúc này, Tả Húc dừng xe lại. Đầu tiên hắn đặt tiểu cầu lên vai, quay về phía sau vẫy cô, kêu cô nhảy lên lưng hắn.

Lương Ưu Tuyền cũng không khách khí, như một con khỉ nhảy lên nằm trên vai hắn, giữa hai người còn kẹp một con chó nhỏ lông xù.

Tả Húc kéo kéo hai chân cô, đón những làn gió nhẹ nhàng khoan khoái đang thổi qua, chậm rãi bước trên vùng nông thôn.

Lương Ưu Tuyền liếc trộm khuôn mặt tinh xảo của hắn, môi của hắn đang khê giờ lên, tựa như đang hưởng thụ khoảng thời gian an nhàn buổi chiều của mình. Lương Ưu Tuyền thích thú cười, cuối cùng cũng tìm được cảm giác này rồi.

Một lúc sau, Lương Ưu Tuyền kéo cổ hắn, thẳng thắn nói: **“Em nghĩ từ trước đến nay em đều là yêu thích vẻ ngoài của anh, về sau sẽ không bao giờ nói anh nông cạn nữa, ha ha.”**

Tả Húc nghiêng đầu sang chỗ khác, khẽ nhếch cằm, đắc ý trả lời: **“Không dễ dàng, cuối cùng em cũng phát hiện ra kho báu của mình rồi đấy. Anh nói, đêm đó rõ ràng là em quyến rũ anh trước, em mau trả lại cho anh trình liệt đi.”**

“...” Lương Ưu Tuyền nhếch miệng cười cười. Mặc kệ lúc trước là ai quyến rũ ai, cô đều không ngờ lúc này mình sẽ có thể vui cười như vậy.

Tả Húc vòng tay qua gáy cô, hôn lên đôi môi cô. Lương Ưu Tuyền nhắm mắt lại, nghênh tiếp bờ môi của hắn. Từng đợt gió nhẹ thổi qua mái tóc dài của Lương Ưu Tuyền, sợi tóc xẹt qua gò má, phả ra mùi hương mờ ám.

Có lẽ hạnh phúc không phải là mãi mãi, nhưng tại thời khắc này cô đã cảm nhận được rồi.

Hạnh phúc cũng không phải ngôn ngữ mà tình cảm có thể kể ra rõ ràng, có thể nói là một loại trạng thái ngu dại hoàn toàn, tùy ý đối phương mang mình đến một chân trời xam, không đủ thời gian để cân nhắc xem sau này có khổ sở hay không.

Gâu gâu gâu... Tiểu cầu cào cào vuốt, hiện nó đang bị chèn ép đến không thở nổi.

Tả Húc một tay ôm lấy tiểu cầu đến trước mặt, cùng Lương Ưu Tuyền ngồi bên bờ ruộng.

Hắn tiện tay cầm một cọng rơm lên, tết tết tết... Tết thành một cái vòng nhỏ bằng cỏ. Lương Ưu Tuyền tưởng là hắn muốn đeo cho mình liền xấu hổ cúi đầu xuống. Nhưng mà Tả Húc cũng không vội vàng giúp cô “đeo vòng tay”, mà lại tết thêm một cái nữa. Sau đó, hắn kẹp hai cái “vòng tay” lại bằng một cọng rơm khác, đeo lên tay Lương Ưu Tuyền.

Hắn tự thưởng thức “kiệt tác” của chính mình... **“Uhm, rất giống còng tay.”**

“...” Khóe miệng Lương Ưu Tuyền co lại. King kong cái quay trở lại, một hành động mạnh mẽ xuất hiện, rơm rạ lập tức chia năm xẻ bảy.

Tả Húc biết rõ nhất định cô sẽ nổi bão, rõ ràng gian kế đã thành công rồi.

Lương Ưu Tuyền đặt hai tay trước ngực quay đầu đi, Tả Húc lại cầm ngón tay cô lên. Lần này Lương Ưu Tuyền không tự mình đa tình nữa, nhưng là khi cô vừa muốn rút tay về liền cảm thấy có một cái gì đó lạnh như băng trượt qua xương ngón tay. Lương Ưu Tuyền bất động một chút, cẩn thận quay đầu lại liền nhìn thấy một chiếc nhẫn đơn giản đang bao bọc ngón vô danh của cô. Chiếc nhẫn tuy hoa văn đơn giản nhưng những đường cong của vết khắc rất mềm mại, tóm lại là siêu đẹp... Lương Ưu Tuyền mím môi, tuy trong lòng cực kì sung sướng nhưng lại cố gắng ra vẻ ta đây không quan tâm.

“Anh... Anh là lần đầu tiên tặng nhẫn cho con gái.” Tả Húc nói nhanh, lần đầu tiên nói lấp.

Lương Ưu Tuyền cup mắt xuống, vẫn chưa biết gò má mình đã hồng như trái táo rồi. Cô mắt tự nhiên nói cảm ơn, đồng thời dứt tay vào túi. Lục lọi cả buổi, cuối cùng rút ra một chuỗi chìa khóa, sau đó liền tháo cái móc chìa khóa hình súng lục trên khóa nhà ra.

“Đây là phần thưởng em đạt được khi lần đầu tiên tham gia trận xạ kích, tuy chỉ là giải khuyến khích, nhưng... Đối với em mà nói nó có ý nghĩa kỉ niệm, hiện tại tặng cho anh...”

Cô chìa lòng bàn tay ra chờ hắn cầm lấy. Tả Húc giật mình, sau đó mỉm cười đặt chìa khóa nhà mình vào lòng bàn tay cô. Lương Ưu Tuyền nhìn hắn, lại nhìn hai đồ vật khác nhau trong tay mình, yên lặng móc chiếc chìa vào móc chìa khóa, khóe miệng bất giác giờ lên.

Một thoáng yên lặng, những giọt nước mắt lăn xuống, rơi vào tay cô... Cảm ơn tình cảm đã tan vỡ trước kia, khiến cho cô hiểu được niềm vui khi tìm được tình yêu tiếp theo; cảm ơn người đã từng tổn thương cô, là nhờ hắn rời khỏi mà bạn có cơ hội gặp được người đàn ông tốt như vậy.

Thấy thế, Tả Húc vò rối mái tóc của mình, một tay ôm cô vào trong ngực, trêu chọc: **“Cũng không phải nhẫn cầu hôn, xin bảo trì trấn định.”**

Lương Ưu Tuyền cười khúc khích, sục sịt: **“Anh có lấy em hay không không quan trọng, em nói thật đấy.”**

Tả Húc hôn lên trán cô: **“Cô nương ngốc nghếch, em cũng quá dễ dụ rồi. Thế còn dám làm nằm vùng à?”**

“Ít nói nhảm, làm gì có tên tội phạm bị hiềm nghi nào dám QJ* nữ cảnh sát hình sự! Vì hưởng vui nhất thời mà mạng cũng không cần đúng là không nhiều! Nếu không phải vì anh còn chút lương tri, em đã sớm cùng anh đồng vu quy tận rồi!”** Lương Ưu Tuyền cắn răng trả lời.

(* là R A P E đó | ** cùng nhau xuống suối vàng)

“...” Tả Húc ra vẻ người vô tội chớp mắt mấy cái. Để trốn tránh ánh mắt sắc bén của Lương Ưu Tuyền, hắn lập tức nhìn thời gian, sau đó kiên quyết lôi cô đứng dậy: **“Thời gian không còn sớm, chúng ta về thôi! Anh còn rất nhiều chuyện phải làm.”**

Lương Ưu Tuyền nhìn bóng lưng hắn trọn mắt trừng một cái, đúng là giống hệt trẻ con đang sợ hãi. Ha ha...

Trên đường quay về thành phố cả hai mới mở điện thoại lên. Cái màn mở điện thoại thì không đáng nói, nhưng cái đồng tin nhắn thoại liên tục truyền đến...

Tả Húc nhú mày, Dương Phi Nhi 17 cuộc; Đỗ Mai Mai 26 cuộc.

Điện thoại Lương Ưu Tuyền cũng nhận được vô số cuộc gọi của Đỗ Mai Mai. Không đợi cô gọi lại, Đỗ Mai Mai đã lại gọi đến.

“Mai tử, có chuyện gì vậy?”

“Em ở đâu? Vì sao điện thoại của em với Nãi Đường đều không liên lạc được?!” Giọng nói của Đỗ Mai Mai có vẻ không được tốt.

“Chị muốn tìm anh ấy sao? Anh ấy đang ở bên cạnh em này.” Lương Ưu Tuyền vô thức nhìn Tả Húc.

“Không cần, hai người chơi vui vẻ.”

Cạch, Đỗ Mai Mai ngắt điện thoại.

Tả Húc và Lương Ưu Tuyền liếc nhìn nhau, sau đó hần dưng điện thoại mình bấm số Đỗ Mai Mai.

Trong xe rất yên tĩnh, Lương Ưu Tuyền có thể nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào của Đỗ Mai Mai.

“Chị chờ chút, tôi lập tức qua đó.”

Vụt một cái, đạp chân ga, Lương Ưu Tuyền ngã ra phía sau theo quán tính, nhưng cô có thể xác định chắc chắn Đỗ Mai Mai vẫn chưa hề nói gì.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cô hỏi.

Tả Húc im lặng không nói gì. Có một loại trao đổi không cần ngôn ngữ, chỉ cần một chút ngập ngừng, thậm chí là một tiếng thở, cũng đủ biết cảm xúc của đôi phương.

“Anh đưa em về cảnh cục trước.” Tả Húc đưa tay xoa xoa lưng cô, dịu dàng cười.

“Không cần đâu, khi nào vào đến thành phố anh cứ thả em xuống. Em đến công ty anh lấy xe cảnh sát đã.”

Tả Húc nghĩ đến tình trạng hiện tại của Đỗ Mai Mai, đồng ý.

...

Vừa vào trong thành phố, Lương Ưu Tuyền liền bảo hần dưng xe, bọn họ chỉ chào tạm biệt đơn giản rồi Tả Húc vội vã đi đến bệnh viện.

Đuôi xe nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Lương Ưu Tuyền. Cô tự nhủ với bản thân, Đỗ Mai Mai gần đây lại phải tiến hành phẫu thuật cấy da, nếu bởi vì bọn họ trốn khỏi thành phố một lúc mà phải hoãn lại thì thật không đáng.

Cô mặc một chiếc áo khoác mỏng, nhảy lên xe buýt, ngồi xe đến trước cửa tập đoàn Tinh Hòa.

Nhưng lúc cô đi vào bãi đỗ xe liền phát hiện ra bánh sau của xe jeep đã bị khóa lại. Theo lời giải thích của bảo vệ thì đây là mệnh lệnh của chủ tịch Dương Phỉ Nhi, hần phải chấp hành, nếu Lương Ưu Tuyền muốn lấy được xe phải có sự đồng ý của Dương Phỉ Nhi.

Lương Ưu Tuyền nổi cáu, hỏi bảo vệ vị trí của Dương Phỉ Nhi, sau đó đi thẳng đến tầng cao nhất của chung cư.

...

Rất nhanh, Dương Phỉ Nhi mở cửa phòng. Cô ta một tay cầm thuốc lá, mặc chiếc áo ngủ gợi cảm, đôi môi cười khinh miệt.

“Lập tức mở khóa xe tôi ra.” Thái độ Lương Ưu Tuyền lạnh như băng, hoàn toàn không có ý đi vào.

Dương Phỉ Nhi thối khỏi đến trước mặt cô, thông thả ngồi trên sofa: **“Sao nào? Không dám vào sao?”**

Lương Ưu Tuyền cắn chặt răng, sải bước tiến vào cửa: **“Muốn nói gì thì nhanh lên.”**

Dương Phỉ Nhi uống một hớp rượu đỏ, mở miệng đầy ẩn ý: **“Tuy Tả Húc nắm giữ 20% cổ phần của công ty nhưng tôi có thể thông qua vài thủ đoạn lấy lại toàn bộ. Chỉ cần có tiền, tôi có thể thu mua cổ phần với giá cao, cô nói xem đám cổ đông có bán hay không? Đến lúc đó cô có biết mọi chuyện sẽ như thế nào không? Sau một đêm, Tả Húc sẽ từ một người đàn ông mang giá trị**

trăm triệu biến thành bình dân.”

“Cô!...” Lương Ưu Tuyên hung hăng đập vào cửa phòng: “Tả Húc những năm qua đã kiếm cho Tinh Hỏa không ít tiền lời, cô thật vô sỉ!”

Dương Phi Nhi nhún nhún vai: “Không thể phủ nhận, từ khi Tả Húc nhậm chức tổng giám đốc đã đem đến rất nhiều lợi nhuận và lợi ích. Chính vì hắn có tài năng kinh doanh như vậy, cô cho rằng tôi sẽ giao công ty cho một người đàn ông mà tôi không thể không chế sao?”

Lương Ưu Tuyên giận dữ nhìn cô ta. Dương Phi Nhi cười khinh miệt, quơ quơ chén rượu, nói tiếp: “Trùng tôi làm gì? Tôi không hiểu được chuyện kinh doanh, cũng không muốn hiểu, cho nên tôi chỉ có khả năng tận lực bảo vệ sản nghiệp của Dương gia. Mà Tả Húc là người cha tôi tin nhất, nhưng tôi cũng không biết Tả Húc. Nếu không có tờ hôn thú để không chế anh ta, tôi lấy cái gì để bảo vệ sản nghiệp cha mình để lại? Trái lại, sau khi chúng tôi kết hôn, anh ta chẳng những có thể dễ dàng leo lên ghế chủ tịch, giá trị con người cũng tăng lên gấp 10 lần. Sau khi kết hôn thì anh ta có tìm người đẹp làm tình nhân hay cùng cô yêu đương cũng không liên quan đến tôi. Vốn là chuyện tốt mọi người đều vui vẻ, cô không nên vì cái danh phận không đáng một đồng kia mà đẩy anh ta vào cảnh khó xử. Cô xác định mình yêu anh ta? Tôi hỏi cô, hôn nhân quan trọng hay có thể cùng người mình yêu một chỗ quan trọng?”

Lương Ưu Tuyên nắm tay chặt đến mức xương phát ra tiếng. Đúng vậy, cô không thể cho Tả Húc bất kì thứ gì, hơn nữa có khả năng bởi sự can thiệp của mình mà khiến sự nghiệp kinh doanh gian khổ của Tả Húc bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng là niềm tin của cô không thay đổi, tình yêu là tình cảm thuần túy, tuyệt đối không nên lẫn chút tạp chất nào. Nếu như Tả Húc chọn Dương Phi Nhi mà vứt bỏ cô, cô cũng không trách hắn, dù sao đó cũng là thành tựu hắn dốc hết tâm huyết đổi về.

“Nếu Tả Húc đồng ý lấy cô, quan hệ của tôi với anh ấy sẽ lập tức chấm dứt, tuyệt không dây dưa nữa.” Lương Ưu Tuyên nói.

“Sao cô vẫn chưa rõ? Anh ta mới hai mươi sáu tuổi, đối với tình yêu vô cùng nhiệt huyết. Nếu cô không chủ động chia tay, rất có thể anh ta sẽ vì xúc động mà buông tha tất cả. Đương nhiên, tôi thừa nhận, nếu anh ta không có sự nghiệp như ngày hôm nay vẫn có thể quay về làm diễn viên, tiếp tục nuôi cô, nhất định không hề nghèo khó. Nhưng là cô đừng quên, tiền đóng phim là tiền vất vả, là tiền đòi mạng, chuyện quay liên tục dưới mưa gió bão bùng là chuyện bình thường. Tôi lại nói thẳng, theo hiểu biết của tôi, Tả Húc lựa chọn kịch bản phi thường nghiêm khắc. Anh ta chọn kịch bản, lại chọn đạo diễn, ai dùng được đây? Chưa nói đến áp lực dư luận đối với anh ta sau khi bị bãi chức tổng giám đốc. Lại nói, người mới hiện giờ rất nhiều, người ta không cầu kì như anh ta, bằng giá cũng thấp hơn anh ta nhiều. Đợi đến vài năm sau, cô có thể đảm bảo anh ta sẽ quên rằng tất cả đều do cô mà ra sao?”

Dương Phi Nhi ôm tay trước ngực, mở đôi mắt mê hoặc ra, tiếp tục hùng hổ dọa người, “Đàn ông thực chất coi trọng nhất là quyền lực và địa vị, tình yêu chỉ là một bữa nhắm nhỏ bổ sung vào chỗ bị rỗng mà thôi. Nếu cô không có khả năng giúp người yêu trải qua cuộc sống tốt đẹp, nghĩa là không có tư cách lập kế hoạch tương lai cho đối phương.”

Lương Ưu Tuyên nắm tay. Ngụy biện, đều là ngụy biện! Nhưng cô lại không cách nào phản bác được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phải bình tĩnh, hạnh phúc luôn đến từ khó khăn... Giờ phút này là lúc Tả Húc quyết định... Ba người phụ nữ, đại diện cho tình yêu, ân tình, danh lợi địa vị... Chỉ có thể chọn một, nếu là bạn, bạn chọn bên nào?

Chương 41

Một tiếng sấm vang lên, tia chớp xẹt qua phía chân trời. Râm râm, gần như ngay lập tức từ trên trời mưa đổ như trút nước khiến toàn thân Lương Ưu Tuyên ướt sũng. Cô vừa tức mình vừa tức trời, ông trời cũng độc ác như vậy ah!

Dương Phi Nhi tuy cay nghiệt nhưng thật ra không phải không đúng.

Lương Ưu Tuyên vốn vẫn khuyên chính mình, tình yêu có thể ăn thay cơm sao, tình yêu có thể điều hòa thân nhiệt sao? Không thể đúng không, cho nên quan điểm hai người cũng có điểm giống nhau đây. Cô cũng chỉ là một người con gái bình thường, nghĩ đến Tả Húc vì quay phim mà gầy gò, nghĩ đến hấn vì một vụ xung đột trong phim mà toàn thân tím tái... Giờ cô đã không giúp được gì rồi, đừng nói tới sau này. Huống chi làm gì có ai lại không muốn sạch sẽ ngồi trong phòng điều hòa uống cà phê đâu?

*(Cơ mà chị ơi, thực tế đã chứng minh, người ta thật sự có thể “ăn” tình yêu thay cơm *bụng miêng cười*, dĩ nhiên trong quá trình đó cũng có thể “điều hòa thân thể” mà *e lệ*)*

Dương nhiên chuyện đầu đầu này thật sự đang bám lấy cô rồi, mà cô lại tình cờ có cảm tình với Tả Húc, thậm chí ngay mấy giờ trước, cô phát hiện tình cảm của mình với hấn đang ngày càng nồng nhiệt... Cô vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh. Chiếc nhẫn nhỏ nhắn xinh xắn mờ đi trong mưa, tâm tình cũng trở nên mơ hồ theo, thoáng cái đã mất đi phương hướng.

Tả Húc nói, bất luận gặp chuyện gì đều phải hỏi ý kiến của hấn. Nhưng loại chuyện này cô làm sao nói ra được? Hỏi hấn chọn tình yêu hay sự nghiệp sao? Mà dù hấn có chọn tình yêu đi chăng nữa, cô cũng không biết mình có thể chấp nhận hay không. Mọi người vẫn dùng kim cương để ví von với tình yêu vĩnh cửu, nhưng họ lại quên không để ý đến một chi tiết, nếu không biết cách bảo dưỡng thì kim cương cũng có thể mất đi sự sáng chói ban đầu. Mà tình yêu thì còn khó nắm bắt cảm giác hơn.

Điện thoại vang lên ~

Lương Ưu Tuyên mắt hồn mất vía lời điện thoại ra. Cô dùng tay áo lau bớt mưa dính trên màn hình, cố nhìn tên người gọi, là Tả Húc.

“...”

“Tiểu Tuyên, hôm nay anh ở lại bệnh viện với Đỗ Mai Mai.”

“Dạ...”

“Đúng rồi. Em có nhớ cuốn album của Đỗ Mai Mai ở đâu không?”

“Album nào...”

“Là một cuốn màu xanh da trời, bên trong có rất nhiều ảnh của anh. Chị ấy nói từ sau khi đưa em xem thì không thấy nữa. Vì tìm nó mà chị ấy bị trật chân. Em thử cẩn thận nghĩ xem mình để đâu đi?”

Lương Ưu Tuyên sờ đôi má ướt sũng. Cô cố nhớ lại, nhưng thật sự đầu óc cô lúc nào rất loạn, cuốn album nào cơ chứ? Ah... Hình như... **“Em xem nó ở đó, sau đó đặt nguyên chỗ cũ mà.”**

“Tiểu Tuyên, em cẩn thận nghĩ lại, cuốn album đó rất quan trọng với Đỗ Mai Mai, không có nó chị ấy không ngủ được. Ban nãy cô y tá nói với anh, chị ấy đã thức 24 tiếng đồng hồ rồi, em có thể nhớ kĩ lại được không?” Tả Húc bình tĩnh nhắc lại.

... Lương Ưu Tuyên ngẩng đầu lên, những giọt nước mưa đông cứng đập vào hai má cô. Rõ ràng cô đã trả về chỗ cũ, cô nhớ rất rõ, thế nhưng Tả Húc vẫn lặp đi lặp lại hỏi cô để cuốn album ở đâu.

Lúc này trong điện thoại truyền đến tiếng khóc thê lương của Đỗ Mai Mai.

Đỗ Mai Mai giật lấy điện thoại trong tay Tả Húc, bị thương cầu xin **“Lương tiểu thư, xin cô trả cuốn album lại cho tôi đi, đó là bảo bối tôi yêu thương nhất. Cô nói cô chỉ nhìn một cái rồi trả tôi, sao có thể lấy đi chứ!? Cô thích tấm hình đó tôi có thể tặng cô mà, xin cô đừng đùa thế được không? Xin cô đó...”**

Sau khi nghe xong, hai tai Lương Ưu Tuyền bắt đầu ù lên. Đỗ Mai Mai đây không phải đang bịa đặt trắng trợn sao? Chính cô ta nhìn cô đặt quyển album lại chỗ cũ, hơn nữa, Lương Ưu Tuyền vì cẩn thận còn cố ý hỏi cô ta thế này được không. Đỗ Mai Mai lúc ấy còn nói đùa rằng cô không cần căng thẳng, chỉ là một quyển album thôi mà.

Tả Húc trấn an Đỗ Mai Mai vài câu, lại nhận điện thoại, nói **“Tiểu Tuyền, cảm xúc Mai Mai không ổn định, em đừng để ý.”**

“Em nói lại lần cuối cùng, em đã đặt nó lại chỗ cũ rồi.” Ngờ kị Lương Ưu Tuyền không được tốt. Cô đã thông suốt rồi, cô đang bị Đỗ Mai Mai hãm hại. Cô đúng là ngốc nghếch, thà rằng chính mình thiếu ngủ để đi chăm sóc Đỗ Mai Mai. Mỗi khi Đỗ Mai Mai cười với mình cô lại còn ngây ngô cảm thấy mãn nguyện. Giờ sự thật chứng minh Đỗ Mai Mai chẳng qua là đang dùng muôn phương thức khác để hại chết cô thôi.

Tả Húc dừng một giây **“Được rồi. Để anh tìm giúp chị ấy.”**

“...”

Lương Ưu Tuyền không muốn đáp lại. Đúng lúc cô muốn cúp máy thì Tả Húc lại vội vàng hỏi **“Sao xung quanh em ồn vậy? Em đang ở đâu?”**

...

Lương Ưu Tuyền nhíu mày, toàn thân mệt mỏi, nước mắt không kiềm được lại trào ra.

Bọn họ nói chuyện với nhau hơn năm phút, mưa rơi bốn phía mà giờ hần mới nhớ tới chuyện cô đang ở chỗ nào.

Hiển nhiên, về tiền bạc cô thua Dương Phi Nhi, theo tinh thần cô lại bại trước Đỗ Mai Mai... Lương Ưu Tuyền chậm chạp ngồi xổm tại chỗ, ném điện thoại xuống đất. Màn hình lúc sáng lúc tối, rõ ràng là sắp hỏng đến nơi rồi.

Nước mắt nóng hổi cùng nước mưa lạnh băng giao hòa, tí tách rơi xuống đất... Cô ấn nút loa trên điện thoại...

“Chúng ta chia tay đi...”

“Em nói gì cơ? Nghe không rõ. Em đang tắm đấy à?” Giọng Tả Húc lộ rõ sự lo lắng.

“Em nói...” Lương Ưu Tuyền cúi xuống, nhìn thẳng màn hình điện thoại, vừa mở miệng, trước mắt lại hiện ra hình ảnh bọn họ lúc ở chung, từng cảnh từng cảnh một. Cùng nhau ăn lẩu, cùng nhau ngã xuống sông đào bảo vệ thành, cùng nhau đuổi bọn thành phần bắt hảo ở quán ăn, cùng nhau tỉnh dậy trên giường, cùng nhau tắm, cùng nhau bước chậm trong cánh đồng vàng ươm màu lúa chín, để rồi hần đeo lên tay cô chiếc nhẫn xinh đẹp, nói với cô, đây là lần đầu tiên hần tặng nhẫn cho nữ giới...

Phút chốc, cô che hai lỗ tai lại, ngay trước khi nước mắt vỡ đê, cô hét lên **“Em với anh chia tay! Đừng hỏi em lý do, là đàn ông thì để em thanh thản đi! ~”**

Vừa dứt lời, màn hình điện thoại cũng đen kịt một mảnh. Trong cơn mưa to và bóng tối, từng chiếc lá cây theo dòng nước mưa thất linh bát lạc*, rơi lả tả trên thân thể cô. Giờ phút này không còn một tia sáng nào ngăn cản cô khóc nữa rồi.

(* chỉ sự lả tả, vãi vụn.)

Nhất định lần này cô phải tàn nhẫn, giống như khi xưa đối đãi với bạn trai cũ, gặp cũng không quen.

※※※

Sáng sớm hôm sau, trong phòng ăn của Lương gia

Trên bàn ăn bày ra sữa đậu nành nóng hổi và bánh quẩy, nhưng tất cả mọi người ngồi xung quanh đều chăm chăm nhìn Lương Ưu Tuyền. Mà Lương Ưu Tuyền vẫn chăm chú há miệng thật to ngặm bánh và uống sữa, nhất định không ngẩng đầu lên.

Lương Ưu Hoa nhận được ánh mắt của các vị trưởng bối, nơm nớp lo sợ mở miệng hỏi thăm...

“Tiểu Tuyền, tóc của em...”

Lương Ưu Tuyền vốn để ý nhất là mái tóc của cô. Cô có thể không trang điểm, không đi giày cao gót, nhưng đừng ai yêu cầu cô cắt bỏ mái tóc dài của mình.

Bởi vì lúc học cấp 3, Lương Ưu Tuyền đều để kiểu tóc siêu ngắn, cộng với bộ ngực không đầy đặn, đương nhiên chính là một cậu học sinh nhỏ. Sau có một hôm cô đi WC lại bị bạn nữ tưởng nhầm là lưu manh và mắng cho một trận, cô quyết tâm làm một người con gái với mái tóc dài bồng bênh!

Nhưng hôm nay mái tóc đen nhánh xinh đẹp của Lương Ưu Tuyền đã biến mất, thay vào đó là một mái tóc ngắn ngang vai.

Thật ra đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu khiến các vị trưởng bối thất kinh. Vốn dĩ đây là lần thứ hai Lương Ưu Tuyền cắt một lúc nhiều tóc như vậy. Lần thứ nhất, chính là khi chia tay Lâm Trí Bác.

...

Mưa to rơi suốt một đêm, đến buổi sáng vẫn như trước, trùng hợp với sắc mặt tối tăm của Lương Ưu Tuyền.

Lương ba đá nhẹ Lương mẹ một cái. Tuy bình thường các vị trưởng bối đều lấy việc giáo dục Lương Ưu Tuyền làm niềm vui nhưng giờ khắc này không ai dám trêu chọc cái Lương gia tính tình không tốt này nữa.

Lương mẹ khó xử mím môi, vẻ mặt u ám. Đúng lúc bà định mở miệng thì Lương Ưu Tuyền đứng bật dậy, lau miệng bỏ đi.

“...” Các vị trưởng bối nhìn bóng lưng Lương Ưu Tuyền cho đến khi cô khuất hẳn... Xoẹt, ánh mắt mọi người lại bắn về Lương Ưu Hoa. Lương Ưu Hoa ngẫm hiểu, bỏ qua bữa sáng chưa kịp đựng đến, cầm chìa khóa xe đuổi theo em gái.

Cho đến khi Lương Ưu Hoa từ từ chạy đến cửa ra vào thì hần lại phải nấp vào một góc tường. Bởi lúc này Tả Húc đang chặn đường Lương Ưu Tuyền. Nếu Lương Ưu Hoa không làm thì Tả Húc đã ngấm dưới mưa một lúc rồi.

...

Lương Ưu Tuyền cầm ô, hờ hững đối mặt với Tả Húc.

Những giọt mưa đập vào ô nhắc nhở cô mưa vẫn rơi. Nhưng một chữ cô cũng không nói, vượt qua Tả Húc đi đến bãi đỗ xe.

Tả Húc lắc mấy giọt nước trên tóc, yên tĩnh đi theo Lương Ưu Tuyền... Hần nghĩ tại hôm qua hần liên tục hỏi Lương Ưu Tuyền về quyền album khiến cô bất mãn, cho nên lời chia tay của Lương Ưu Tuyền hần thật sự cho rằng cô chỉ đang giận dỗi. Cho tới bây giờ, khi hần chạy học tốc từ bệnh viện đến đây, khi hần nhìn thấy mái tóc ngắn cùng với vẻ mặt lạnh băng của Lương Ưu Tuyền, hần mới biết hoàn cảnh vô cùng nghiêm trọng.

Bước chân Lương Ưu Tuyền chậm dần, cô quyết định không lái xe nữa. Cô bước nhanh ra cửa, gặp một chiếc taxi đi ngang qua liền lập tức chặn lại, vội ngồi lên xe. Ngay sau đó vừa đóng cửa xe vừa nói **“Lái xe!”**

Ông lái xe cũng không nghĩ nhiều, lập tức nhấn ga. Lương Ưu Tuyền đã mệt rũ, nhưng là mặc dù cổ cô cứng ngắc, ánh mắt vẫn không tự chủ được liếc nhìn bóng người trong gương chiếu hậu... Trong

cơn mưa, Tả Húc đứng lặng trước cửa, nhìn theo hướng taxi lái đi, không nhúc nhích.

Lương Ưu Tuyền che miệng lại, hốc mắt đầm lệ.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?...”

“Cứ đi thẳng...”

Cổ họng cô khàn khàn, lườm người lái xe. Ông lái xe vốn vô tình nhìn cô một cái, không ngờ hai tay cô đang cào cào da mặt. Móng tay ngón trỏ đã đâm vào da, một tia máu đỏ nhuộm hồng cả mảng, mà cô vẫn hung hăng cào véo, dường như chưa cảm nhận được nỗi đau.

“Tiểu thư, cô, cô không sao chứ?...”

“Cứ đi thẳng...”

“Dạ...”

Về mặt Lương Ưu Tuyền cứng đờ như khúc gỗ, nhìn từng giọt nước mưa trên kính chắn gió, lông mi nhẹ nhàng chớp, nước mắt tựa như mưa chảy xối xả... Trước mắt cô lại hiện ra bộ dạng tiều tụy của Tả Húc. Hắn nhất định không ngủ, không biết đã đứng đợi cô bao lâu, thân thể hắn chịu nổi sao?...

Mà cô lại làm gì có lý do coi thường sự hiện hữu của hắn. Đã nói rồi, toàn bộ đều là ý của hắn, nói khó nghe rồi, chính là cô không dám vì đoạn tình cảm này ra kì hạn lâu dài. Cô không biết nên làm gì, nhìn xung quanh, từng đợt sợ hãi trào lên, ngập hết cơ thể.

Cô biết mình đã xong rồi, rốt cuộc cũng cảm nhận được cái gì gọi là đau đứt ruột đứt gan. Đúng vậy, cô đã yêu Tả Húc rồi.

“Đỗ xe!”

Lương Ưu Tuyền lao xuống xe, thay đổi bước chân, mặt hướng khu cư xá dốc sức chạy.

Chương 42

Lương Ưu Tuyền đứng trước cửa chung cư nhìn xung quanh. Cô chạy đến bãi đỗ xe, chạy đến hoa viên, nhưng vẫn tìm không được người đàn ông cô muốn ôm. Thời gian trôi qua, bước chân của cô chậm dần. Xúc động sẽ khiến não bộ con người chỉ đạo những hành động bốc đồng, nhưng xúc động còn cần một sự đáp lại tương ứng mới có thể tình cảm lên như bình thường. Còn nếu chỉ là kịch một vai, xúc động qua đi sẽ khiến con người tiến vào những suy nghĩ trùng điệp.

Trở lại hiện thực của cô, đối với sự nghiệp của hần, với tình bạn sâu đậm kia, cô căn bản không xác định mình có đủ vốn liếng để đánh bại những cái đó.

Mà khi Lương Ưu Tuyền đang bồi hồi đứng trong khu chung cư, cô hoàn toàn không biết rằng Tả Húc thật ra đã bị Lương Ưu Hoa tóm về Lương gia.

Trong phòng khách tràn đầy áp lực, trưởng bối Lương gia xếp thành một hàng ngồi đối diện Tả Húc giống như đang thẩm vấn phạm nhân, hơn nữa là sự dụng phương thức trầm mặc để làm đối phương mất đi ý thức tự bảo vệ bản thân.

Tả Húc giật giật cả vạt. Các loại trùng kia đều vô dụng vì chính hần cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Nói đi, bắt nạt Tiểu Tuyền nhà chúng tôi như thế nào? Cứ từ từ nói, không cần căng thẳng.” Lương Ưu Hoa thông thả nhấp một ngụm trà, dường như đang đắm chìm trong phòng thẩm vấn.

“...” Tả Húc nháy mắt mấy cái, hỏi ngược lại: **“Anh thực sự cho rằng tôi có khả năng bắt nạt Lương Ưu Tuyền sao?”**

“...” Lương Ưu Hoa vội ho một tiếng: **“Vốn đây là chuyện riêng của hai người. Chuyện cãi cọ giữa bạn bè nam nữ là bình thường, nhưng là chuyện Tiểu Tuyền cắt tóc ngắn là đại sự. Cậu là người thông minh, không thể một điểm cũng không biết.”**

“Anh là anh ruột cô ấy cơ mà, anh biết không?” Tả Húc tâm tình cũng không tốt. Vốn hần muốn moi tin từ miệng Lương Ưu Hoa, nhưng Lương Ưu Hoa so với hần còn mơ màng hơn.

Lương bà đứng lên, vỗ bả vai Tả Húc, nói: **“Không lừa gì cháu, tính tình Tiểu Tuyền nhà chúng ta đúng là không tốt lắm. Nhưng bà có thể chịu trách nhiệm nói cho cháu biết, phụ nữ Lương gia chúng ta đều không phải đại nữ nhân gì, đàn ông trước giờ đều nói một không nói hai. Với nghề nghiệp của ông Tiểu Tuyền và bố con bé, cháu hẳn đoán ra phương thức giáo dục của Lương gia với con cái, là độc lập kiên trì, cũng không đời nào không nói đạo lý.”**

Tả Húc thở phào một cái, đứng lên cúi đầu trước các vị trưởng bối: **“Chuyện giữa chúng cháu, chính cháu tạm thời cũng chưa có đầu mối. Nhưng cháu hi vọng các vị trưởng bối sẽ cho cháu thời gian, cháu sẽ tìm Lương Ưu Tuyền hỏi rõ đầu đuôi. Bất luận kết quả là gì, cháu sẽ cho mọi người một cái công đạo.”** Nói xong hần đã bước ra khỏi Lương gia.

“Tả Húc, đợi đã, Tiểu Tuyền hình như đã ném điện thoại đi rồi. Nếu sau này con bé khởi động máy, tôi sẽ thông báo cậu.” Lương Ưu Hoa đuổi theo tới cửa.

Tả Húc lên tiếng cảm ơn, trách không được hần gọi mãi mà không thông. Mà di động của hần vẫn không ngừng chấn động, hết Dương Phỉ Nhi thúc giục hần quay về văn phòng lại đến Đỗ Mai Mai gọi hần đến bệnh viện trò chuyện... Thở dài một tiếng, hần thật sự mong mình biết thuật phân thân.

Xoa xoa Thái dương huyệt, hần quyết định sẽ quay về công ty xử lý chuyện công tác trước.

Cùng lúc đó

Lương Ưu Tuyền đi vào cửa hàng điện thoại, dùng hai tháng tiền lương mua cho mình một cái điện thoại đời mới nhất có nhiều chức năng. Khi nhân viên bán hàng giới thiệu tính năng của điện thoại, cô mới phát hiện mình có nhiều số điện thoại như vậy, hóa ra số điện thoại di động không cần đổi tới đổi lui, nếu không muốn nghe điện của số nào chỉ cần cho số đó vào sổ đen, đối phương khi gọi đến sẽ không cách nào liên lạc được.

Lúc nhân viên bán hàng đang giúp cô thử máy, một số điện thoại gọi đến. Cô nhìn dãy số gọi đến, ấn nút nhận.

“Lương Ưu Tuyền, tôi là Cổ Ngọc, cô còn đang ở ngoại thành làm việc sao?”

Lương Ưu Tuyền dừng một giây: **“Không có, tôi về rồi.”**

“Ah, vậy thì tốt quá, cô đoán ra tôi gặp phải ai rồi hả? Ha ha, cô cũng biết cậu ta đấy, không ngờ lại trùng hợp như vậy... Đoán xem là ai?”

“Có chuyện gì thì nói mau, nếu không không cần gọi.”

“... Ặc! Tôi nói ngay, bạn này tôi đang ở bệnh viện trao đổi thông tin thì gặp Lâm Trí Bác. Cậu ta hẹn tôi đi ăn cơm, tôi nói cho cậu ta tôi gặp được cô, vợ sắp cưới của cậu ấy, cũng là bạn tốt của cô, Tiêu Hồng, mời cô cùng đi đấy. Có rảnh không?” Cổ Ngọc đã báo cáo xong.

Lương Ưu Tuyền thầm tức giận, đồng ý đi. Cô đã hiểu được tâm tình của mình rồi. Nếu muốn mau chóng quên đi một chuyện đau khổ, biện pháp tốt nhất là thay thế bằng một sự kiện khác bất ngờ hơn.

Cô mò mẫm đi dạo trên đường cả một ngày, đúng bảy giờ tối liền xuất hiện trước cửa nhà hàng. Đây là một nhà hàng kiểu Nhật khá đắt đỏ, giá nhất định là đắt đến kinh người.

Cổ Ngọc lái xe đến, không xác định được cô gái tóc ngắn đang đứng trước cửa nhà hàng có phải Lương Ưu Tuyền hay không, bởi thế hần bầm còi hai lần. Lương Ưu Tuyền nghe tiếng quay đầu, miễn cưỡng kéo khóa miệng lên.

Cổ Ngọc cười vui vẻ. Hần vốn đang đứng ở bãi đỗ xe, còn chưa mở cửa sổ ra đã định vẫy tay, lại đóng cửa sổ, xuống xe.

Hần bước đến trước Lương Ưu Tuyền, còn chưa mở miệng đã thấy ánh đèn lóe lên, một chiếc Ferrari màu hồng đỏ bên cạnh. Loại xe này là kiểu xe những phu nhân nổi tiếng hay dùng, cho nên hần tò mò nhìn người điều khiển.

Đồng thời Lương Ưu Tuyền cũng nhìn thấy người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái. Sao lại trùng hợp như vậy, cứ như tiểu thuyết?

Dương Phi Nhi cũng không để ý đến những người qua đường đang nhìn mình, cái chứng minh mình là một mỹ nữ gọi cảm chính là tỉ lệ người qua đường phải ngoái đầu lại.

Cô móc gương trang điểm ra sửa sang một chút, lại thấy Tả Húc không có ý muốn xuống xe, hoàn toàn không giống một quý ông sẽ giúp cô mở cửa xe.

Đùng! Dương Phi Nhi xúc động gấp gương lại: **“Ăn cơm là chuyện rất quan trọng, tôi nói không sai chứ? Anh cần gì phải bày ra bộ mặt thôi như thế?”**

Tả Húc nhú màu, gườm gườm nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lúc vô tình lại phát hiện ra một cô gái đang đứng trước cửa nhà hàng. Hần giật mình, nét mặt dần chuyển thành dịu dàng, sau đó đẩy cửa xe ra, bước về phía Lương Ưu Tuyền...

Lương Ưu Tuyền ngừng thở, không biết nên làm sao. Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, Dương Phi Nhi

đóng sầm cửa xe lại, hơi nhấc cằm lên, dùng ánh mắt cảnh cáo Lương Ưu Tuyền tự giải quyết cho tốt.

Lương Ưu Tuyền khinh thường hừ khe khẽ. Đúng lúc Cổ Ngọc vừa nhận được điện thoại thúc giục của Lâm Trí Bắc, hần quay về phía Lương Ưu Tuyền, làm tư thế mời: “Chúng ta vào thôi, bọn họ đang đợi.”

Lương Ưu Tuyền trong lúc hoảng hốt vội gật đầu. Thấy thế Tả Húc ngừng chân, liếc nhìn người đàn ông đứng cạnh Lương Ưu Tuyền. Nếu hần nhớ không nhầm người này là bác sĩ tâm lý nào đó. Lúc ấy hần thấy tên tiểu tử này lớn lên cũng có vài phần “tư sắc”, cho nên đã trộm ném cái danh thiếp đi... Rõ ràng vẫn không ngăn được hai người này liên hệ.

Cổ Ngọc cảm nhận được ánh mắt chăm chú không rõ cảm xúc của Tả Húc liền mỉm cười: **“Chúc ngài tốt lành, tôi chỉ thích người khác phái.”**

“...” Tả Húc trợn mắt nhìn hần một cái, vốn muốn nói gì, Dương Phi Nhi lại đã tiến đến ôm lấy cánh tay hần.

Tả Húc vô thức rút tay ra, đồng thời lại bị hành động của Lương Ưu Tuyền làm cho bất mãn: cô cầm tay tên bác sĩ tâm lý kia.

Cổ Ngọc cứng đờ một giây. Theo kinh nghiệm làm bác sĩ tâm lý nhiều năm qua, hần hiểu rõ... Lương Ưu Tuyền dùng sức cầm tay hần hiển nhiên là sợ hần giẫy dụa, mà hành động chủ động bày tỏ khác thường này của Lương Ưu Tuyền chứng minh cô đang thị uy đối nam nữ trước mặt.

Tả Húc tức giận, thoát khỏi sự níu giữ của Dương Phi Nhi, đi đến trước mặt Lương Ưu Tuyền, giật tay cô ra khỏi bàn tay người đàn ông kia.

Hần không vui nói: **“Anh đã sớm qua thời kì mới lớn rồi, loại phương pháp này chỉ khiến anh cảm thấy em ngây thơ thôi.”**

Lương Ưu Tuyền không đáp lại, tiếp tục kéo tay Cổ Ngọc, trực tiếp đi vào cửa hàng. Tức giận không được sao?! Không vui không được sao?! Cô chân trước chia tay, Tả Húc đã chân sau đi hẹn hò với Dương Phi Nhi. Hóa ra cuối cùng chỉ có cô đau đớn rơi lệ!?

Vì thế cô dắt Cổ Ngọc xoay người rời đi.

Tả Húc nhìn theo bóng lưng cô, Dương Phi Nhi lập tức ở một bên châm chọc: **“Tôi nói, phụ nữ làm gì có ai không hi vọng luôn được ở bên bạn trai, nhưng công tác của anh nặng nề như vậy, đâu có rảnh mỗi ngày nói chuyện yêu đương với cô ta. Anh cho rằng cô ta sẽ hiểu được cái khổ tâm của anh sao?”**

“Nói thế cô là ngoại tộc?” Tả Húc cười cho qua chuyện.

“Không, tôi đều giống như những người phụ nữ khác. Chỉ có một điểm khác biệt là bạn trai tôi rất nhiều, muốn hẹn với tôi còn phải xem tâm tình tôi nữa.” Dương Phi Nhi nghịch lộn tóc xoắn, bổ sung: **“Đừng hiểu lầm, tôi có nguyên tắc của mình, sẽ không tùy tiện cùng đàn ông uống rượu lên giường.”**

“Thật xin lỗi, tôi đối với ính hoạt cá nhân của Dương chủ tịch không có hứng thú. Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, ăn cơm thôi.” Tả Húc lười biếng nói.

Chẳng qua khi bọn họ đi đến trước quầy phục vụ, Tả Húc lần nữa nhú mày: Lâm Trí Bắc cùng vợ sắp cưới của mình là Tiêu Hồng đang cùng bác sĩ tâm lý kia nói chuyện ngất trời, Lương Ưu Tuyền thì ngồi một mình chờ trên ghế, cúi đầu đọc tạp chí.

Tiểu Hồng tinh mắt, khi Tả Húc đi theo phục vụ viên qua hành lang, cô ta liền cô ý lúi lờ gian đi vào phòng. Hôm nay thật sự là náo nhiệt, oan gia mới cũ đều cùng nhau đoàn tụ.

“Úi chà, Trí Bắc Trí Bắc, vị tiên sinh mặc âu phục kia phải bệnh nhân của anh không?” Tiêu Hồng đưa đề xi ben lên max, khiến Dương Phi Nhi cũng phải ngoái đầu lại xem có chuyện gì.

Dương Phi Nhi đầu tiên nhìn Lương Ưu Tuyền, sau đó nhìn ba người còn lại, nhếch môi cười,

chủ động đến trước nói: **“Mấy vị là bạn của Lương Ưu Tuyền sao? Lần đầu gặp mặt, mọi người khỏe.”**

Lương Ưu Tuyền lại đối với vị tiểu thư tuyên bố quen biết cô coi như không nhìn thấy.

Lâm Trí Bác và Cổ Ngọc không khỏi nhìn nhau. Cổ Ngọc đại khái đã nhìn thấy chuyện ban nãy, con người hần chuyển động, thân mật cười với Dương Phi Nhi: **“Xin chào, ban nãy chúng ta đã gặp nhau ngoài cửa rồi. Bọn tôi đều là bạn rất tốt của Lương Ưu Tuyền. Gặp được hai vị hôm nay thật vui, nhưng là nếu cứ đứng ngoài hành lang nói chuyện thế này sẽ ảnh hưởng đến khách hàng khác, không bằng hẹn ngày khác, để Lương Ưu Tuyền trình trọng giới thiệu là được, phải không?”**

Không đợi Dương Phi Nhi đáp lại, Tiểu Hồng đã nói luôn: **“Đúng rồi! Không bằng vừa ăn vừa nói chuyện a, dù sao gian phòng chúng ta đã chọn cũng có thể để tám người ăn.”**

Lương Ưu Tuyền nhướn mày. Tiểu Hồng! Đúng là đồ hồ ly tinh luôn sợ thiên hạ không loạn!

Không thể nhịn nổi nữa, cô gấp mạnh tờ tạp chí lại, nhìn một lúc vẫn không thấy người nào thuận mắt, cho nên cuối cùng ánh mắt lại chuyển về Cổ Ngọc, nói: **“Tôi còn có việc, mọi người từ từ ăn.”**

Lâm Trí Bác nhìn Lương Ưu Tuyền xoay người rời đi, không cần nghĩ ngợi đã giữ chặt cổ tay cô. Hành động này của hắn khiến Tiểu Hồng và Tả Húc ít nhiều bất mãn.

Tiểu Hồng lặng lẽ giơ tay ra, hung hãn véo eo Lâm Trí Bác một cái. Lâm Trí Bác theo phản xạ buông tay, bên tai lại truyền đến tiếng vỗ tay của Dương Phi Nhi.

“Thật xin lỗi, tôi không tìm được phải vỗ tay ủng hộ màn đặc sắc này một cái...” Dương Phi Nhi giơ một ngón tay lên, ung dung chỉ Lâm Trí Bác: **“Vị tiên sinh trước mặt bạn gái giữ chặt Lương Ưu Tuyền, Lương Ưu Tuyền lại là cùng vị tiên sinh lễ phép này tay trong tay bước vào nhà hàng. Mà vị Tả tiên sinh đang đứng cạnh tôi đây, nếu tôi không đoán sai, thì hôm nay chính là bạn trai cũ của Lương Ưu Tuyền. Xin hỏi các vị, là tôi sai hay các vị đã vượt quá quy định nha?...”**

Lời này vừa nói ra, ba vị nam sĩ không khỏi ánh mắt đưng độ, trong lòng đều có đủ các loại tư vị.

Rất nhanh, Lương Ưu Tuyền tức giận mắng, đập vỡ cục diện bế tắc: **“Cô đủ rồi đấy Dương Phi Nhi! Không nói gì không ai bảo cô câm đâu!”**

Dương Phi Nhi nhún nhún vai, khiêu khích chớp mắt: **“Khoái hoạt chính là đào bới bát quái trong cuộc sống người khác, cô quản làm gì...”**

Lúc này ánh đèn flash lóe lên thu hút sự chú ý của mọi người. Theo kinh nghiệm cá nhân, Tả Húc kết luận có một đám chó săn đã theo dõi đội hình khổng lồ của bọn họ. Cho nên hắn lập tức nhảy đến trước Lương Ưu Tuyền, dùng bóng lưng che khuất ống kính, bởi vì hắn luôn ý niệm sẽ bảo vệ cô gái này.

Dương Phi Nhi cũng không để ý đến đội chó săn kia, cô chỉ chú trọng ảnh chụp trên tin giải trí có đẹp hay không. Bởi thế cô quay ra ngoài cửa thủy tinh, thoải mái làm dáng. Đám chó săn thấy cô phối hợp càng không kiên nhẫn gì mà bấm máy.

Mà khi đám chó săn này cho rằng đồng ảnh đã hot lắm rồi, không ngờ còn xảy ra một sự kiện thu hút nhiều ánh đèn flash hơn...

Dương Phi Nhi làm dáng với đám chó săn, hai tay dang ra, nói lớn: **“Các vị tiên sinh nữ sĩ, tôi muốn thế giới này loạn hơn nữa.”** Nói xong cô kéo đầu Tả Húc sang, chạm thật nhanh với môi hắn. Nhưng dù sao Dương Phi Nhi cũng không hi vọng bị Tả Húc đẩy ra, cho nên vội xoay người đi vào toilet.

Tuy chỉ có một giây nhưng đèn flash đã như phóng xạ thu được tất cả.

Tiểu Hồng thấy vẻ mặt khó coi của Lương Ưu Tuyền, cười đến run rẩy cả người. Ông trời ơi, cô

vừa nhìn thấy gì?

Tả Húc thấp giọng chửi một tiếng, nhưng hiện tại không thể để Lương Ưu Tuyên xuất hiện trong màn ảnh, nếu không tin tức sẽ tung ra sáng mai có thể biến thành một bộ phim rồi. Vì cuộc sống sau này của cô, hần lòi kính râm ra đeo cho Lương Ưu Tuyên, nói nhỏ: **“Anh cần em tin tưởng anh tuyệt đối. Khi anh quay ra đối mặt với phóng viên, em đi thẳng ra ngoài theo cửa sau. Không được để bọn họ chụp ảnh chính diện của em.”**

Đầu Lương Ưu Tuyên rất loạn. Cô xác thực không quên giới giải trí rất đen tối, nhưng dù sao cũng không phải người trong ngành, cô không thể tưởng tượng được phóng viên sẽ nói gì về màn này. Cô chỉ biết Tả Húc căn bản không muốn thừa nhận trước thế giới rằng có một người bạn gái như Lương Ưu Tuyên cô.

Hần không những không đối với phóng viên làm sáng tỏ quan hệ hần với Dương Phỉ Nhi, còn ra lệnh cô rời đi. Được, cô rời đi là được!

Lương Ưu Tuyên xoay người đi nhanh, những giọt nước mắt cũng không chịu thua kém, trong kính râm chậm chạp rơi ra những giọt nước mắt nóng hổi.

Chương 43

Lương Ưu Tuyền ngồi ở bờ sông. Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào mặt nước. Cô ngồi nhìn những gợn sóng lăn tăn, trong mắt dần xuất hiện ánh mắt hiền hòa, điềm tĩnh.

Một chuỗi bước chân dồn dập dừng lại sau lưng Lương Ưu Tuyền. Cổ Ngọc một tay chống nạnh, đứng thờ hồng học. Hắn ngồi xuống cạnh Lương Ưu Tuyền, nhặt một cục đá lên ném xuống hồ, đập vỡ khung cảnh bình yên ban nãy.

“Khi cục đá chìm xuống nước, bản thân nó không cách nào điều khiển hướng chìm của bản thân. Tình yêu cũng như vậy thôi. Làm gì có ai biết tình yêu sẽ dừng lại ở trạm đỗ nào, chỉ bằng cứ thả lỏng tâm tình, hưởng thụ quá trình trôi dạt cũng tốt chứ sao.” Cổ Ngọc nói.

Lương Ưu Tuyền cười nhạt. Đạo lý đó ai cũng hiểu, nhưng chuyện cảm được buông được này cô làm không nổi.

“Anh là bác sĩ tâm lý, tôi hỏi anh...” Lương Ưu Tuyền chậm rãi nghiêng đầu, hỏi: **“Tôi có phải bị bệnh rồi không?”**

Cổ Ngọc nhếch miệng, cười yếu ớt: **“Đối với tình yêu, tốt nhất không cần quá nghiêm túc, cái ‘nghiêm túc’ tôi nói không phải là với tình cảm mà là phải kế hoạch trong tương lai ấy, nếu không thường sẽ gây áp lực cho bản thân. Mỗi người đều có quan điểm về tình yêu khác nhau, mà thứ cô đang theo đuổi là một tình yêu hoàn mỹ. Trên đời này có bao giờ xuất hiện người hoàn mỹ chứ?”**

“Tôi không có! Tôi đâu có đòi hỏi hoàn mỹ...” Lương Ưu Tuyền vội vàng phản đối, nhưng chưa nói xong đã hết căng thẳng. Ai, Cổ Ngọc quả không hổ là bác sĩ tâm lý, chỉ liếc qua đã nhìn thấu điều cô vốn không muốn thừa nhận. Khi cô không tìm thấy tình yêu mình ao ước, cô luôn tự thôi mình rằng bạch đầu giai lão là chuyện cổ tích không có thật. Nhưng sự thật là chính cô vẫn luôn khát vọng một tình yêu cả đời, cho đến khi đã gần đất xa trời, hai người vẫn có thể nắm tay nhau ngắm hoàng hôn.

Nghĩ vậy, Lương Ưu Tuyền dùng sức cào xé da đầu, ảo não nói: **“Tôi không biết nên làm gì nữa. Yêu anh ấy, đương nhiên muốn để cuộc sống của anh ấy được thoải mái. Nhưng mà nếu tôi ở cùng chỗ với anh ấy sẽ chỉ tăng thêm gánh nặng. Tôi rất sợ, sợ sẽ có một ngày, lúc đối mặt với tôi, anh ấy chỉ còn cười miễn cưỡng.”**

“Uhm, suy xét khách quan như vậy là đúng đấy. Nếu cảm thấy đường xá gian khổ, không đi nữa là điều dễ hiểu.” Cổ Ngọc tỏ ra rất thuận theo tự nhiên, dù sao hầu hết các trạng thái tâm lý đều do tình cảm mà ra.

Lương Ưu Tuyền thở dài một hơi, nói thêm: **“Tôi ghét bác sĩ tâm lý, ghét cái cảm giác bị nhìn thấy hết mọi thứ.”** Cô mệt mỏi mở mắt ra: **“Sao anh lại đuổi theo thế này, còn Lâm Trí Bác với Tiểu Hồng đâu?”**

Nhắc đến hai người này Cổ Ngọc lại lộ ra vẻ xấu hổ: **“Thật xin lỗi, tôi cũng không biết Lâm Trí Bác lén lút với Tiểu Hồng khi đang quen cô, nếu không sẽ hẹn cô đi ăn cơm với bọn họ.”**

Lương Ưu Tuyền lắc đầu, nhiệt tình nói: **“Bỏ đi, dù sao giờ tôi với bọn họ không yêu cũng không hận, cũng hy vọng bọn họ sẽ ở bên nhau lâu dài.”**

Đúng lúc này, một số điện thoại lạ gọi vào máy Lương Ưu Tuyền. Cô xem xét thấy đây không phải số ở cục cảnh sát hay của người quen, trực tiếp ngắt máy, nhưng đối phương vẫn kiên nhẫn gọi lại.

Xin cô đừng tức giận. Có người nói, Lương tiểu thư đã từng kết giao Tả tổng giám đốc của tập đoàn Tinh Hỏa. Người báo tin này là bạn của cô, đối phương cũng không ngại tiết lộ thông tin, tên cô ấy là Tiểu Hồng, cũng là cô ấy nói cho tôi số điện thoại của cô. Chúng ta có thể gặp mặt nói chuyện không? Tôi sẽ không làm tốn thời gian của cô đâu. Thù lao có thể thương lượng sau.

Lương Ưu Tuyền nắm chặt điện thoại. Nếu đây không phải là cái điện thoại cô vừa mất hai tháng tiền lương để mua, thật muốn ném luôn vào hồ làm đồ ăn cho loài tôm.

Cổ Ngọc đương nhiên không biết có chuyện gì, thuận miệng nói: **“Tiểu Hồng thay đổi rất nhiều, tôi không nhận ra nổi...”**

“Cuối cùng thì Tiểu Hồng muốn cái gì chứ?! Tôi vừa nãy nói không hận cô ta hả, tôi hiện tại hận không thể xé nát cô ta ra! Cổ Ngọc, anh cho tôi số điện thoại của cô ta đi đã, số của con ả đó là bao nhiêu?!” Lương Ưu Tuyền nắm tay. Cô không hiểu nổi, bạn trai cũng cho cô ta cướp đi, đến giờ này sự nghiệp và tình yêu của cô ta đều có thu hoạch, sau vẫn còn chưa chịu buông tha cho mình?!

“...” Cổ Ngọc thấy cô có vẻ xúc động, tạm thời không thể cho cô số điện thoại, cho nên hần nói dối là không có số Tiểu Hồng: **“Tôi đưa cô về nhà đã, chút nữa sẽ gửi số cô ấy cho cô.”**

Không đợi Lương Ưu Tuyền đáp lại, anh hai đã gọi tới.

“Tiểu Tuyền, có chuyện gì xảy ra thế hả? Trước cửa nhà chúng ta đang có rất nhiều phóng viên đây này. Em với Tả Húc rốt cục là có chuyện gì? Phóng viên cứ một mực hỏi anh có quen Tả Húc hay không.”

“Anh làm sao vào nhà được?”

“Anh không có thời gian nói lý với phóng viên, liền cảnh cáo bọn họ nếu không rời đi sẽ lôi hết về cảnh cục.”

“Anh hai, anh đúng là người tốt! Đừng để ý đến đám phóng viên ấy, tối này em sẽ giải thích với anh sau. Giờ tắt máy đi đã.” Lương Ưu Tuyền nhanh chóng gấp điện thoại này. Cô hiện đang dần dần nhớ tới động cơ Tả Húc bảo cô đi trước. Thật không ngờ đám phóng viên này có gan làm loạn như vậy, đến cả kí túc xá của viện cảnh sát cũng dám bao vây.

Tuy đây là chuyện xấu nhưng cô lại cảm giác dễ chịu hơn một chút, cảm xúc con người đúng là khó nắm bắt. Chỉ là vấn đề Tả Húc lo lắng, cuối cùng lại bị Tiểu Hồng kia tâm hoài quỷ thai*, bí mật dùng kế biến thành sự thật.

(* trong lòng có nhiều mưu đồ xấu xa)

“Cô tạm thời không thể về nhà à? Hay là đến phòng khám của tôi ngồi tạm một chút?” Cổ Ngọc vội chớp lấy cơ hội tiếp cận Lương Ưu Tuyền. Hần thật ra rất hâm mộ người đàn ông tên Tả Húc kia, bởi vì thái độ nghiêm túc của Lương Ưu Tuyền đối với hần. Nếu lấy được một cô gái như thế này về làm vợ là yên tâm nhất. Huống chi Lương Ưu Tuyền vẫn xinh đẹp đáng yêu như bốn năm trước.

Lương Ưu Tuyền dường như cũng không có chỗ nào có thể đi, cô nói cảm ơn, sau đó chờ Cổ Ngọc đem xe đến đón mình. Trong lúc chờ đợi, cô quay người nhìn về phía mặt hồ... Lúc này nhất định Tả Húc đã bị đám phóng viên kia cuồng oanh loạn tạc*. Dương Phi Nhi thật đúng là không phải người tốt, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Cô ta định sự dụng áp lực dư luận bắt cô giao tay xin hàng hay sao?

(* làm loạn)

Cùng lúc đó

Trước cửa nhà hàng đám xe các tạp chí cử đến đông như kiến. Tả Húc ngồi bên trong, xem ra hôm nay đi một bước cũng khó.

Dương Phi Nhi thì như không có chuyện gì xảy ra ngồi chọn bữa tối. Cô đặt một lát cá sống kẹp

vào đĩa Tả Húc, cười dịu dàng: **“Cá hồi tươi đây, ném thử đi.”**

Trong đầu Tả Húc đang tìm đối sách để ứng phó, không để tâm đến chuyện ăn uống. Hắn cũng không lo đến chuyện phóng viên viết gì về mình, mà hắn chỉ sợ Lương Ưu Tuyền nghĩ ngợi lung tung. Ngoại trừ việc lo lắng cho tâm tình của Đỗ Mai Mai, còn là vì hắn chưa muốn công khai tin có bạn gái. Dù sao sau năm năm không quay phim, giờ hắn lại quay về màn ảnh, chỉ bằng tin này đã gây đủ hứng thú cho người xem rồi. Nếu như còn tung ra chuyện tình cảm nữa, khẳng định đám chó săn sẽ vây quanh Lương Ưu Tuyền hai tư trên hai tư.

Mà Dương Phi Nhi thì thật sự không ngờ Tả Húc lại là người có chỉ số EQ* cao như vậy, dường như dù là bất kì vấn đề nan giải nào cũng không thể làm hắn rối trí. Nghĩ thế, cô nhướn người lên, rót cho Tả Húc một cốc rượu, cười nói: **“Chuyện vừa rồi chỉ đơn giản là để kích thích, cũng là để lãng xê phim mới của anh, anh sẽ không để tâm chứ?”**

(* chỉ số tình cảm)

“Đương nhiên để ý. Lần sau nếu muốn chơi thì tìm người khác chơi, tôi là vì nể mặt cha cô nên mới không truy cứu.” Tả Húc bỏ qua chén rượu, nhấp một ngụm trà, nói thêm: **“Còn một chuyện, vì danh dự của cô tôi phải nhắc nhở, bất kể cô nói gì trước báo giới tôi đều sẽ phủ nhận, ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện ngốc khiến mình mất mặt.”**

“Cha tôi muốn tôi gả cho anh, tôi là con gái ngoan, luôn nghe lời...” Dương Phi Nhi vừa châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu liền đưa cho Tả Húc, ra vẻ ngoan ngoãn nói: **“Để có thể làm Tả tổng nở nụ cười, tôi có thể cai thuốc.”**

Tả Húc nhận lấy điếu thuốc, tiện tay dập tắt, ung dung nói: **“Nếu cô cho rằng chỉ có cướp tôi mới có thể bảo vệ sản nghiệp Dương gia, tôi có thể từ chức tổng giám đốc, chờ khi cô chọn xong người nối nghiệp, chúng ta bàn lại chuyện cổ phần công ty.”**

Nghe xong, Dương Phi Nhi cố giấu nụ cười của mình.

“Tôi sẽ không cho anh rời khỏi Tinh Hỏa. Nếu anh chuyển sang làm cho một công ty giải trí khác thì đó sẽ là mối nguy lớn nhất của Tinh Hỏa. Anh biết tôi yêu thương đồng cổ phiếu của anh thế nào không?...” Cô lấy trong túi ra bảng phân tích lợi nhuận năm nay, nói: **“Theo đây thì 60% lợi nhuận đều do Tả Húc anh, từ kịch bản đến diễn viên đều do anh tự tay chọn. Anh đã khống chế mạch máu kinh tế của Tinh Hỏa, tất cả các bộ phận đều nghe theo sự điều khiển của anh. Chủ tịch là tôi chỉ là cái thùng rỗng, anh muốn bức chết người phụ nữ không biết kinh doanh là tôi hay sao?”**

“Cô muốn kiếm tiền lại sợ tôi soán quyền, dùng người thì không được nghi người, đã nghi người thì không được dùng người. Là do cô không tin tưởng tôi, tôi có thể làm gì?” Tả Húc bắt đầu dĩ lắc đầu. Dẫu sao Dương Phi Nhi cũng có điểm tốt. Cô gái này không cố gắng che dấu vấn đề mình lo lắng, ngược lại chỉ nói lại nói trong vài lời, khiến sự tình dễ giải quyết.

“Lương Ưu Tuyền cũng chẳng phải tuyệt thế mỹ nhân, tính tình còn rất thô, thật không biết cô ta có điểm gì hay mà anh mê luyện như trúng tà như thế nữa?” Dương Phi Nhi khinh thường hừ một tiếng. Chính vì cô nhìn ra Tả Húc là loại người không màng danh lợi như thế này nên mới áp dụng đòn phủ đầu, để Lương Ưu Tuyền chủ động rời đi.

Tả Húc nhún nhún vai: **“Đây là do tôi sáng suốt, bởi thế tôi mới giỏi kiếm tiền hơn người khác, rõ chưa?”** Hắn cười tao nhã: **“Ngày mai tôi phải quay lại studio để quay nốt, nếu cô rảnh thì đến đi qua đi lại trước mặt nhân viên, dù không có giúp quản lý được thì cũng có thể làm người khác e ngại. Vốn hiệu quả và lợi ích xuất phát từ áp lực.”**

Dương Phi Nhi lên tiếng chấp thuận, chống cằm nhìn Tả Húc. Không thể không nói rằng Tả Húc là một người đàn ông rất quyến rũ, nhất là lúc đang làm việc. Hắn xử lý các công việc đầu vào đấy,

không chỉ là xương sống của tất cả các nhân viên mà còn là đối tác tốt nhất trong lòng các cổ đông.

“Nếu như tôi nói tôi phát hiện mình yêu anh rồi thì anh thấy sao?”

“Ah?... Nếu chủ tịch mới bổ nhiệm của tập đoàn Tinh Hỏa là fan hâm mộ của tôi thì tôi đây xin lấy làm vinh hạnh.” Tả Húc giơ chén trà lên, đồng thời gấp một miếng sushi bỏ vào miệng. Nhắm mắt nuốt hai phần xong, cảm thấy hương vị cũng không tệ liền cúi ăn. Ăn no rồi mới có tinh thần quần nhau với đám phóng viên chứ. Dù sao chỉ cần đám phóng viên không quấy rầy Lương Ưu Tuyền thì nói hấn tham tài mê sắc các loại cũng không sao.

“...” Dương Phỉ Nhi lườm hấn. Mỹ nữ trước mắt mà chỉ lo ăn? Anh có phải đàn ông không đấy?

...

Tả Húc vẫn không gọi được cho Lương Ưu Tuyền, cho nên dùng điện thoại chuyên xử lý công việc gọi cho Lương đội trưởng. Theo Lương Ưu Hoa nói thì có rất nhiều phóng viên tụ tập trước cửa khu kí túc xá, nhưng đến giờ vẫn chưa quấy nhiễu dân chúng nên cảnh sát cũng không có quyền can thiệp. Em gái Lương Ưu Tuyền vì tránh né sự truy vấn của đám phóng viên nên không quay lại cảnh cục, tạm thời tắt điện thoại, đi chơi rồi.

Sau khi Tả Húc biết được tình trạng không khỏi than thở. Đám phóng viên bây giờ thật sự là thần thông quảng đại, nhanh như thể đã mò được đến nhà Lương Ưu Tuyền. Cuối cùng thì vấn đề hấn lo lắng vẫn xảy ra.

Cùng lúc đó

Lương Ưu Tuyền đang ở trong phòng khám của Cổ Ngọc. Cô gọi điện cho anh hai, anh hai lại nói với cô anh vừa nhận được điện thoại của Tả Húc, nói Tả Húc rất muốn Lương Ưu Tuyền liên hệ với hấn. Bởi có một chút vấn đề cô không thể tự mình giải quyết được đâu.

Lương Ưu Tuyền cảm xúc cả phê suy nghĩ hồi lâu. Rất nhiều đại nhân vật nổi tiếng còn không phải là bị thay đổi do phóng viên đeo bám sao, huống chi cô chỉ là một cảnh sát nhỏ bình thường. Nếu chỉ vì vấn đề tình cảm của mình mà khiến cuộc sống người nhà không thuận tiện thì chính là cô sai rồi.

Nghĩ thế, cô bấm số Tả Húc...

“Em đang ở chỗ tên bác sĩ tâm lý kia?”

“... Đúng thế.” Lương Ưu Tuyền giật mình. Cô từng cùng Tả Húc xem danh thiếp*, nhưng không ngờ hấn còn nhớ rõ số điện thoại nơi này.

(* chỗ này nguyên bản là ở trong khách sạn này, nhưng như thế thì vô lý vì rõ ràng Lương Ưu Tuyền đang ở trong phòng khám cơ mà ‘ ‘ thôi thì cứ dịch sao cho xuôi vậy nhé *cười ngại*)

“Nói địa chỉ cho anh, anh tới ngay.” Vừa nói chuyện Tả Húc vừa đưa chìa khóa xe cho đứa bé giữ cửa của khách sạn. Hấn căn bản đã tính toán rằng Lương Ưu Tuyền chỉ có thể tị nạn ở chỗ bác sĩ tâm lý kia, trừ khi cô còn có những bạn bè khác mà hấn không biết,

“...” Lương Ưu Tuyền nói cho hấn số phòng, trong lòng lo sợ. Cô đúng là đáng thương, bị bạn thân phản bội, có nhà mà không thể quay về.

Cổ Ngọc nhìn thấu tâm tư cô, vỗ vỗ bờ vai: **“Tôi cũng là bạn cô, nếu cô đồng ý tin tưởng thế gian vẫn còn tồn tại chân tình.”**

Lương Ưu Tuyền thở phào một cái: **“Mọi chuyện khác đều tốt, tôi chỉ là không hiểu vì sao Tiểu Hồng cứ muốn nhằm vào tôi. Dù sao tôi cũng luôn là người bị hại mà?”**

“Biết đâu có những nguyên nhân không muốn người khác biết thì sao? Cô từng cẩn thận suy nghĩ chưa?”

“Tôi từng cho Tiểu Hồng một cái bạt tai, hại cô ta ù tai cả tuần lễ.”

(Nếu đoán không nhầm thì là chương 5 có nhắc tới ==)

“Cái này sao đủ để tạo thành oán hận chứ? Cần phải có chuyện khác quan trọng hơn.” Cổ

Ngọc suy xét.

Lương Ưu Tuyên nhìn lên, vẻ mặt mê mang.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Cổ Ngọc đi đến mở cửa, đối với việc Tả Húc tới cũng không tỏ ra kinh ngạc, chỉ thông dong cười: **“Hai người thư thả trò chuyện, tôi đi đến thư phòng.”**

Tả Húc cúi đầu cảm ơn, bước vào phòng khám, ngồi cạnh Lương Ưu Tuyên.

Lương Ưu Tuyên mất tự nhiên, muốn đổi vị trí, Tả Húc lại ôm eo cô, không nói cái gì, chỉ nghiêng người tựa đầu vào vai cô, dáng vẻ mệt mỏi.

Chương 44

Lương Ưu Tuyền cảm giác như hấn chính là đang lợi dụng toàn bộ khổ nhục kế, hấn vốn là người như vậy, cái gì cũng không nói, chỉ tựa vào bên người cô như đang gặp phải cảnh khốn cùng, lại đem mệt mỏi chuyển đến người mình, sau đó khiến cô không còn muốn bày ra bộ mặt thối hoặc với hấn nữa.

“Chúng ta, chia tay rồi.” Lương Ưu Tuyền xoay đầu qua một bên, khẳng khái giữ nguyên tắc không biết tại sao cần phải giữ.

“Ah.” Một tay Tả Húc khoác lên vai cô, bờ môi vuốt ve vành tai cô.

“...” Lương Ưu Tuyền đẩy trán hấn ra, nói: **“Muốn em giải thích định nghĩa từ ‘chia tay’ cho anh không?”**

Tả Húc cười qua loa, thuận tiện vò rối mái tóc cô, không để ý: **“Em được ai đồng ý khôi phục lại trạng thái độc thân hả? Chị hai ơi, em bị hoang tưởng rồi hả?...”**

“?!”... Lương Ưu Tuyền trợn mắt há mồm nhìn hấn: **“Nghiêm túc đi! Em không có tâm tình nói đùa với anh!”**

Khóe miệng Tả Húc vẫn mỉm cười như trước, lại giúp cô vuốt vuốt vạt áo: **“Đừng làm loạn nữa được không? Em còn chê anh gần đây không đủ bận đấy à?”**

Lương Ưu Tuyền đẩy ngón tay hấn ra, nói nghiêm túc: **“Em nghĩ kĩ rồi, cảm thấy yêu anh quá mệt mỏi...”** Nói xong cô tháo chiếc nhẫn xinh đẹp vẫn yên vị trên ngón vô danh mà Tả Húc đeo xuống, ngáp ngừng một chút, rồi quyết đoán nhét vào túi áo vest của Tả Húc.

Tả Húc chậm chạp chớp mắt mấy cái, rồi lấy cái nhẫn từ trong túi áo ra, di di trên ngón tay mình vài vòng. Ban đầu còn không nhìn ra tâm trạng của hấn, nhưng một lát sau, hấn kéo cầm Lương Ưu Tuyền ra, nhìn rõ sự giận hờn.

“Anh đã từng nói với em đây là lần đầu tiên anh tặng phụ nữ nhẫn, em lại không coi trọng như vậy.”

Lương Ưu Tuyền sụp mắt xuống. Cô đương nhiên muốn giữ chiếc nhẫn lại, thời điểm nhớ hấn có thể lòi ra xem, nhưng lại sợ bản thân không cách nào thoát khỏi xoáy nước nhớ nhung.

“Lương Ưu Tuyền, lần động kinh này của em đã qua rồi đấy.” Tả Húc kéo tay cô qua, cưỡng ép đeo chiếc nhẫn lại trên ngón tay, không vui nói: **“Nếu lần này em còn tháo xuống thì đừng đưa cho anh, trực tiếp ném qua cửa sổ.”**

Tả Húc thật sự không hay nói đùa. Nếu Lương Ưu Tuyền không quý trọng phần tình cảm này thì tình huống hấn cùng Dương Phi Nhi vạch mặt thật sự đáng cười rồi.

... Tả Húc không phải người mù quáng trong tình yêu, hấn càng không phải kiểu người yêu vô tư. Hấn cần sự đáp lại tương đương, đối phương có thể không cần phải trả giá nhiều bằng hấn, nhưng ít nhất hấn muốn xác định cô ấy nguyện ý cùng một trận tuyến với bản thân.

Lương Ưu Tuyền vững vầy lúc lâu, thật sự không thể tháo chiếc nhẫn ném ra ngoài cửa sổ, càng không muốn nhìn Tả Húc dưới sự giận dữ ném chiếc nhẫn vào thùng rác. Hiện tại cô phải thừa nhận mình đúng là một người phụ nữ không quyết đoán.

“Anh gần đây vừa phải quay phim vừa phải xử lý chuyện công ty, mà trên đầu em cũng còn một đồng vụ án, nếu không chia tay cũng chẳng có cách nào ở bên nhau. Như vậy đi, như vậy đi, trước hết là nói xem anh muốn em nói gì với đám phóng viên.” Lương Ưu Tuyền cầm cốc cà phê

nóng đưa đến bên môi, đang chuẩn bị uống thì nhìn thấy Tả Húc đang nhìn cốc cà phê trong tay cô chăm chăm. Cô thở dài một hơi, đưa cốc cho hắn.

“Phủ định hoàn toàn. Những chuyện khác anh sẽ giải quyết.” Tả Húc nhấp một ngụm cà phê, nói thêm: **“Dương Phỉ Nhi đối với anh cũng không có một chút tình cảm, cái cô ta muốn cho là một con robot có thể kiếm tiền cho công ty. Nếu em vì Dương Phỉ Nhi mà chia tay anh, không phải em sẽ giống như người không có đầu óc hay sao. Dù sao nói gì thì nói, nếu em không có phán đoán chính xác thì làm sao có thể làm cảnh sát hình sự đây? Sẽ tạo thành rất nhiều án oan mất.”**

“...” Lương Ưu Tuyền ngượng ngùng vuốt mái tóc ngắn: **“Xử án cần phán đoán khách quan, không thể pha trộn cảm tính cá nhân.”**

“Vậy là em nhận rồi nhá?” Tả Húc nhướn mày.

“Em... Em thừa nhận cái gì?” Lương Ưu Tuyền né tránh ánh mắt lợi hại của hắn, cô cảm nhận được có một áp lực vô hình đang từ trên trời rơi xuống.

Tả Húc buông cốc cà phê ra, bởi hắn biết sau khi nói xong nhất định sẽ ăn đòn.

“Xin em đừng dựa vào mấy chiêu bài “tốt cho anh” để giúp mình trốn tránh trách nhiệm, ngu xuẩn, ngu muội, ích kỉ,... Á...” Quả nhiên, lời chưa nói xong, ngực Tả Húc đã được xoi mấy quyền nặng nề của Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền phần nộ đứng lên, lắc lắc đôi tay đã đau vì đánh, cả giận nói: **“Em ích kỉ? Em ngu xuẩn?! Một khi Dương Phỉ Nhi lục thân không nhận* cách chức anh, anh sớm muộn gì cũng trách móc em, em cũng có thể đoán được sau này sẽ chỉ có cãi vã! Còn có Đỗ Mai Mai! Chị ta!... Được rồi, còn rất nhiều chuyện, không phải không nghĩ đến nó sẽ không xảy ra!”**

(* mất hết nhân tính, không nhận người thân)

Tả Húc xoa xoa ngực, tựa tiêu phi tiêu nhìn cô. Phép khích tướng quả nhiên hiệu quả với người đầu óc chưa trưởng thành giống Lương Ưu Tuyền. Đồng thời, hành động chuyên quyền độc đoán của cô cũng khiến hắn bất mãn.

“Hóa ra em với anh đều là hư tình giả ý...” Tả Húc buồn bã thở dài.

“Nói cái gì đó?” Lương Ưu Tuyền nắm tay lại.

“Không rõ ràng sao? Nếu anh thất nghiệp, em sợ anh sẽ ăn của em uống của em, chắc chắc...”

“?!”... Lương Ưu Tuyền ghen cả một cục tức giận ở cổ, sao nói qua nói lại cô lại thành người sai rồi hả?... Cô đi ba bước, phút chốc tức giận chỉ Tả Húc: **“Đây là chính anh nói đấy! Chỉ cần không hối hận, chị đây sẽ nuôi cậu!”**

Tả Húc nhún nhún vai: **“Không hối hận, em ăn gì anh ăn đấy.”**

Lương Ưu Tuyền nghe thấy cái giọng rất thờ ơ kia, tức giận nổi trận lôi đình. Có trời mới biết cô đấu tranh bao lâu mới quyết định chia tay, nước mắt thương tâm chảy thành sông, thế mà hắn lại không thông cảm nỗi khổ tâm của cô, ngược lại nói rằng cô cố tình gây sự. Đương nhiên cô sẽ phải ép mình quên đi vị ngọt bên trong những cay đắng đó, ai! Dù sao hắn cũng không hiểu, cô chính là vì nghĩ cho hắn nên mới ra đi đấy!

Tả Húc giật ống quần cô một cái, lại kéo cô quay về cạnh chân mình.

Lương Ưu Tuyền nằm trên ghế salon gằm gù. Cô vừa muốn mở miệng, Tả Húc lại nói trước: **“Đã tìm được quyển album rồi. Chuyện ngày đó là tại anh không tin tưởng em. Em cũng nên học anh một chút, khi nào sai thì nên xin lỗi.”**

Lương Ưu Tuyền không có tâm tình cùng hắn trêu đùa. Cô vẫn đang suy nghĩ xem nên phân chia tiền lương một tháng như thế nào, nhưng là tính đi tính lại vẫn không đủ. Vì thế, cô nói nghiêm túc:

“Em nghĩ vẫn chưa được, một tháng em mới kiếm được 2200, không nuôi nổi anh.”

“...” Khóe miệng Tả Húc co lại. Hắn bên này đã vào đoạn đối thoại thứ hai rồi, Lương Ưu Tuyên lại vẫn đang xoắn đoạn đối thoại trước.

Lương Ưu Tuyên gãi gãi đầu, không nên không nên, tuy Dương Phi Nhi đáng giận nhưng cô ta cũng đúng một câu, đã không thể đề đổi phương có cuộc sống rất tốt thì lấy tư cách gì yêu cầu đối phương khẳng khẳng yêu thương mình?

“Tả Húc, em có lời muốn nói, không phải giận dữ, anh có thể nghiêm túc nghe không?”

“Nói đi.”

Lương Ưu Tuyên trầm ngâm, nghiêm mặt nói: **“Đầu tiên, em thừa nhận, tình cảm của em với anh đã không chỉ là ưa thích. Nhưng mà em không cách nào thoải mái đối mặt với những dây xích trong quan hệ của anh. Cuộc sống của anh là một vòng tròn luẩn quẩn quá phức tạp, xã giao cũng nhiều, phóng viên liên tục chú ý đến cuộc sống riêng tư của anh, rất nhiều vấn đề khác cũng theo nhau mà đến, hiển nhiên không phải chuyện đơn giản là hai bên trai gái cùng tình nguyện ở một chỗ với nhau.”**

Tả Húc nhìn cô bất đắc dĩ, ý thức tự bảo vệ mình của cô đúng là quá mạnh mẽ. Nhưng chuyện này không thể trách Lương Ưu Tuyên quá thiếu cảm giác an toàn, mà là do hắn không có năng lực cho cô một cuộc sống ổn định.

...
Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu, thật lâu... Sau đó hắn chậm rãi kéo tay Lương Ưu Tuyên, dùng ngón cái vuốt ve bàn tay cô, về mặt lưu luyến không rời.

“Khi em hiểu được những vấn đề này không còn là vấn đề, em mới có thể hiểu được thế nào là yêu say đắm. Anh... tôn trọng quyết định của em.”

Nếu Lương Ưu Tuyên đã nói thắng những lời từ tận đáy lòng, hắn cũng không còn cách nào khác là tôn trọng quyết định của cô. Đương nhiên, hắn rất muốn vì cô mà lên kế hoạch tương lai, nếu như cô đồng ý bỏ những vướng mắc này đi.

Lương Ưu Tuyên trầm mặc. Nếu không có phóng viên nhảy ra gây chuyện, có lẽ cô còn đấu tranh thật lâu, khổ sở thật lâu. Hôm nay, dù áp lực khiến cô không cách nào giải thoát, những chậu nước lạnh cứ liên tiếp dội xuống, cuối cùng đã dập tắt ngọn lửa hạnh phúc rồi.

... Cứ như vậy, hai người trong trạng thái hữu hảo, tâm bình khí hòa mà chia tay.

Tình yêu có thể oanh oanh liệt liệt đến, cũng có thể thật yên lặng ra đi. Không nói gì mà kết thúc, đó vốn là kết cục của rất nhiều tình yêu.

Tại giây phút này, Tả Húc và Lương Ưu Tuyên lại khôi phục thân phận độc thân. Bọn họ không trao đổi những lễ vật đối phương từng tặng. Đợi vài năm về sau, dù là tiệc cưới hay thanh toán, cũng cứ để cho thời gian một cái giấy chứng nhận đi.

Trong phòng ăn của khách sạn, bọn họ quyết định ăn một bữa cơm chia tay thật thịnh soạn, kỉ niệm một tháng ba ngày yêu nhau hạnh phúc.

“Mai anh quay lại tổ phim à? Nhớ chú ý chăm sóc thân thể.” Lương Ưu Tuyên vẫn không ngừng giơ đũa ra. Đã một ngày rồi cô chưa ăn gì, sau khi chặt đứt tâm tình rắc rối, cả người ngược lại nhẹ nhõm hẳn. Về phần ngày mai sẽ ra sao, giờ phút này cô cũng không còn quan tâm nữa.

Tả Húc đồng ý, cũng cầm đầu ăn những mĩ vị trên bàn, tuy hắn không hề đổi.

“Phóng viên nếu như cứ bao vây quanh em kiếm tin, em lợi dùng thân phận cảnh sát hù dọa bọn họ được không?” Lương Ưu Tuyên không biết mình đang nói gì, cũng không biết mình muốn nói

cái gì.

“Tốt nhất đừng. Đám phóng viên sẽ cố tình nói em lợi dụng chức quyền. Nếu em đồng ý chịu uất ức một chút, có thể trốn thì cứ trốn. Nhiều nhất là một tuần, anh đảm bảo bọn họ sẽ không quấy rầy em nữa.”

Lương Ưu Tuyền giật mình: **“Nói trước nha, anh ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện gì phạm pháp đấy.”**

Tả Húc nhướn mày, suýt nữa theo thói quen lải nhải chọc tức cô, nhưng lại nhớ ra quan hệ của hai người hiện tại, hần muốn nói lại đừng, cười lắc đầu.

Lương Ưu Tuyền chờ hần nói chuyện. Từ nãy đến giờ hần vẫn chưa nói gì hết. Cô mím môi, há miệng thật to nuốt đồ ăn vào, không khí lại rơi vào yên lặng.

Nhưng dường như bữa ăn này rất ngon, bọn họ cứ ăn thật chậm thật chậm. Cho đến khi trong nhà ăn chỉ còn lại bàn này, cả hai vẫn chưa có ý muốn đứng dậy rời đi, tựa như không ai muốn đứng lên trước rồi nói câu nói ấy: Phải đi rồi, hẹn gặp lại.

...
Trong nhà ăn chỉ còn một chiếc đèn nhỏ là chưa tắt. Xung quanh nhân viên phục vụ đang bận rộn sắp xếp lại bàn ghế, tất cả nhân viên đều đang chờ đợi thời khắc nghỉ ngơi sau một ngày dài bận rộn.

Coong, coong, coong!... Tiếng chuông báo hiệu nửa đêm vang bên tai, Lương Ưu Tuyền nhìn quang cảnh tối om xung quanh, hiện tại chỉ có một cái đèn nhỏ trên đầu bọn họ vẫn còn phát ra ánh sáng màu trắng toát. Trắng đen bên cạnh nhau càng nổi bật hơn, đầy ẩn ý thúc giục bọn họ rằng thời gian mở cửa đã hết rồi.

“Em ăn no rồi...” Lương Ưu Tuyền lấy khăn tay ra lau miệng.

Cánh tay đang cầm đĩa của Tả Húc dừng lại một lúc, sau đó chậm rãi lấy lại tinh thần. Từ khi nào nhà ăn lại chỉ sáng lơ mờ thế này rồi hả?

Tả Húc gọi phục vụ đến tính tiền. Khi nhìn hần lấy thẻ tín dụng từ trong ví ra, Lương Ưu Tuyền chợt nhớ ra cô vẫn đang cầm một cái thẻ tín dụng của Tả Húc.

Cô mở ví ra, lấy cái thẻ đưa đến trước mặt Tả Húc... Tả Húc nhú mày, nhưng nghĩ đến cá tính Lương Ưu Tuyền liền nhận thẻ lại. Trong cả quá trình, hai người vẫn không nói chuyện với nhau như trước.

Tả Húc thuê cho Lương Ưu Tuyền một phòng trong suốt một tháng, tuy Lương Ưu Tuyền kịch liệt phản đối hành vi xa xỉ này của hần nhưng Tả Húc vẫn trả tiền cho một tháng.

Hần đứng trước quầy phục vụ, lấy một sim mới ra từ trong đồng danh thiệp, lấy cái điện thoại trong túi quần Lương Ưu Tuyền ra, giúp cô lắp sim mới. Hần cười nói: **“Thật vừa khéo, hôm nay anh mới đầu giá được cái số này, hiện tại đã có tác dụng ngay rồi.”**

“Anh giành cái số điện thoại này làm gì?”

“Cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, chỉ là thấy số điện thoại này không tệ nên mua tặng em.” Tả Húc lắp lại pin như cũ rồi mới trả Lương Ưu Tuyền điện thoại.

Lương Ưu Tuyền gật đầu nói cảm ơn, tuy không biết nên nói gì nhưng lại rất muốn nói gì đó. Đúng lúc này cô tiểu thư trực quầy cầm thẻ phòng mở cửa đi ra, đứng một bên, hướng dẫn khách mới vào thang máy để lên phòng.

Tả Húc xua xua tay, cười thông thả: **“Đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì phiền thì gọi cho anh.”**

Lương Ưu Tuyền gật đầu, đuổi theo phục vụ viên, rời khỏi sảnh lớn của khách sạn.

Tả Húc nhìn theo bóng lưng của cô, phiền muộn đi bộ đến quán rượu... Bên trong cơ thể mỗi

người đàn ông đều có một thằng bé. Khi nào thằng bé đó gặp được cô bé nó cần thì những mặt ngây thơ của nó sẽ bị phô bày hết ra, nó sẽ làm nũng với cô bé kia, sẽ thích trêu chọc cô bé ấy. Nhưng bây giờ thằng bé đó đã mất đi đồng bọn nhỏ nó vừa tìm được rồi.

...
Tối nay Lương Ưu Tuyền không tắm rửa, càng không đổi áo ngủ, mà chỉ ngồi trên thảm, gò má áp lên một bên giường, chăm chú nhìn thẳng vào dãy số màu đen trên màn hình màu trắng... Lòng của cô lại một lần nữa rơi vào xoáy nước không lối thoát.

... Đuôi của số điện thoại đó là: 1314520*.

(* 1314 phát âm là ‘yi san yi si’, gần giống ‘suốt đời’ phát âm là ‘yi sheng yi shi’, còn 520 ‘wu er ling’ phát âm gần giống câu ‘anh yêu em’ ‘wo ai ni’, 1314520 có nghĩa là ‘anh yêu em suốt đời’)

Gò má Lương Ưu Tuyền dụi dụi lên chiếc giường đơn, khóe mắt vô tình xướt qua, để lại một vệt nước mắt...

Tả Húc chết tiệt, có biết như thế này chính là tra tấn người ta hay không?

.
.
Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây bận đến sắp tắt thở rồi! Cần phải biên lại đến ba truyện sắp xuất bản, mau đưa tôi đi đi a ~ xui xẻo chính là, tôi đếm được, số lượng những con người tàn bạo quanh đây ngày càng nhiều, tôi ☹___☹ đổ mồ hôi!

Chương 45

Tả Húc quả nhiên nói được làm được. Chưa đến một tuần, toàn bộ phóng viên đã thôi đuổi theo Lương Ưu Tuyền, mà là một lần nữa đặt tiêu điểm trên vấn đề giới tính của Tả Húc.

Lương Ưu Tuyền ngồi trong phòng làm việc, đọc tin mới nhất. Khi Lương Ưu Tuyền nhìn thấy cái danh sách những đối tượng mập mờ của Tả Húc được phóng viên liệt kê, cô không khỏi phun trà ra khỏi miệng. Bởi trong đó có một người cô cũng biết, nhân vật kịch tính đó chính là Ngô Thiên Khải, ảnh hấn kê vai sát cánh cùng Tả Húc rõ ràng trên báo chí. Tuy thái độ Ngô Thiên Khải rất kịch liệt nhưng bên phía Tả Húc chỉ đưa ra những câu trả lời mập mờ không rõ, khiến Ngô Thiên Khải khó lòng giải thích.

“Lương Ưu Tuyền, có bưu kiện.” Đồng nghiệp đặt một túi bưu kiện trên bàn, Lương Ưu Tuyền tiện tay mở ra, sau đó lập tức bị chữ đại hỷ đập vào làm ngửa mặt. Trên đó ghi, chủ rể: Lâm Trí Bác, cô dâu: Tiểu Hồng. Lương Ưu Tuyền lập tức ném tấm thiệp ra xa tám thước. Tôi nói Tiểu Hồng ới là Tiểu Hồng, nước trong không có cá, người ti tiện là khó đỡ, những lời này hẳn là dành cho cô phải không?

Tấm thiệp cưới bay ra đúng lúc đập vào ngực một người cạnh cửa. Lương Ưu Hoa nhanh nhẹn bắt lấy, lật qua xem xem, sau đó kinh dị mở to mắt: **“Tiểu Hồng sắp kết hôn? Là Tiểu Hồng nào đấy?”**

Lương Ưu Hoa cầm thiệp ngồi xuống cạnh em gái: **“Anh cứ tưởng hai người là bạn quá mà không liên lạc với nhau, hóa ra là do cô ấy bạn bệu với đối tượng mà không rảnh đến nhà chúng ta chơi à.”** Hấn chép miệng, tặc lưỡi: **“Tên chú rể nhìn quen quá, không phải là bạn trai cũ của em...”**

“Chơi cái gì mà chơi?! Anh cứ chơi một mình đi.” Lương Ưu Tuyền ngắt lời Lương Ưu Hoa. Người trong nhà cũng không biết nguyên nhân thực sự khiến cô chia tay Lâm Trí Bác, hướng chi loại chuyện này càng không thể nói nên lời.

“...” Mấy ngày nay Lương Ưu Hoa phát hiện ra tính tình em gái còn dữ dội hơn lúc trước nữa. Đừng chọc con bé, nếu chọc, con bé hoặc sẽ tức giận, hoặc sẽ ngăn người ngồi bên cửa sổ. Chẳng lẽ lại đến tháng rồi sao?

Nhưng mà làm cho Lương Ưu Hoa bất ngờ là trên bàn hẳn cũng có một cái thiệp cưới. Lương Ưu Hoa nghi hoặc chớp mắt mấy cái. Bốn năm trước, quả thực Tiểu Hồng thường xuyên đến Lương gia, nhưng hai đứa con gái đều ở trong phòng ngủ nói chuyện. Nói thật, ấn tượng của Lương Ưu Hoa về Tiểu Hồng không nhiều, chỉ nhớ cô bé này giống như một đứa bé dễ thẹn thùng, nếu vô tình gặp phải, Tiểu Hồng chỉ chào hỏi đơn giản, sau đó chạy thẳng vào phòng ngủ Lương Ưu Tuyền.

Nghĩ vậy, Lương Ưu Hoa dựa theo dãy số trên thiệp cưới bấm số Tiểu Hồng.

“Ai vậy?” Tiểu Hồng nhận điện thoại rất nhanh.

“Tiểu Hồng đó sao? Anh là Lương Ưu Hoa.”

“...”

“Ah? Anh là anh trai Lương Ưu Tuyền, Lương Ưu Hoa.”

“...”

“Nói gì đi chứ, em có đó không vậy? Nếu không nói gì thì anh cúp máy vậy.” Rõ ràng là trạng thái đang nghe, đối phương lại không lên tiếng.

“Em đây em đây, anh Tiểu Hoa... Đã lâu không gặp.” Giọng Tiểu Hồng rất nhỏ, không một chút khí thế.

“Anh nhận được thiệp cưới rồi. Trong đầu anh em vẫn chỉ là một cô bé, ha ha, chúc mừng em nha.” Lương Ưu Hoa cười cợt mở.

Mất khoảng mười giây, Tiểu Hồng hỏi mập mờ: **“Anh Tiểu Hoa... Anh sẽ đến sao?”**

“Nếu có công chuyện thì không đi được, không có cách nào phân thân mà. Nhưng người không đến quà sẽ đến, anh sẽ giao cho Tiểu Tuyên mang qua.”

Tiểu Hồng trầm mặc một lát, nhẹ nhàng trả lời: **“... Nếu có thể, em hi vọng ngày kết hôn sẽ được nhìn thấy anh Tiểu Hoa. Anh chỉ cần đến là được rồi, không cần mang theo quà mừng gì hết.”**

Lương Ưu Hoa giật mình, lúc này đột nhiên có đồng nghiệp gõ cửa thông báo đã đến giờ xuất phát, vì vậy hắn gấp gấp trả lời: **“Còn tùy đã, nếu có thể anh nhất định sẽ đến, nếu không đến sẽ mời hai vợ chồng các em ăn cơm. Cứ thế đã, anh còn có việc.”**

Tiểu Hồng không nói gì thêm, yên lặng đợi Lương Ưu Hoa cúp máy trước.

...

“Lương Ưu Tuyên, đi làm nhiệm vụ.” Lương Ưu Hoa rống lên trên hành lang.

Lương Ưu Tuyên cầm cảnh huy lên, ừ ừ đi theo đội ngũ. Ban đầu cô không muốn ngồi chung xe với Lương Ưu Hoa, nhưng anh hai hôm nay khác thường, kêu cô ngồi chung.

Khi xe khởi động, Lương Ưu Hoa bỗng nhiên hỏi, không đầu không đuôi: **“Tiểu Hồng từng đề cập đến anh với em không?”**

Lương Ưu Hoa suy tư không nói. Bỗng nhiên hắn dừng xe thật mạnh, trong đầu xoay quanh một cảnh gì đó: **“Em còn nhớ có một mùa hè, hôm ấy là sinh nhật bạn thân của anh, sáng hôm sau anh mới về, nhớ không?!”**

Lương Ưu Tuyên chỉ biết anh hai đang nói lung tung: **“Phát điên rồi à, lái đi đã!”**

“...” Lương Ưu Hoa lại đạp chân ga. Thật ra trong lòng Lương Ưu Hoa có một bí mật, nhưng mà, không thể nào?! Không đúng, nếu cô gái đêm đó cùng mình thật sự là Tiểu Hồng, vì sao Tiểu Hồng lại không nhắc tới?

Lương Ưu Tuyên không còn tâm tình quan tâm ông anh đang điên vì cái gì, càng không tham gia hôn lễ của Tiểu Hồng và Lâm Trí Bác. Cô thà dùng điện thoại xem một chút tin tức của làng giải trí, tìm tất cả tin có liên quan đến Tả Húc. Nếu gặp chuyện tốt thì không sao, nhưng nếu là chuyện xấu liền không kìm được nhíu mày. Nhìn xem nhìn xem, ngón tay cô dừng lại, bị hành động của mình dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Chuyện thông qua mạng internet theo dõi nhất cử nhất động của Tả Húc rồi buồn rồi vui như thế này có khác gì Đỗ Mai Mai, cứ canh gác người đàn ông mình thích như một oán phụ.

“Ah~!” Lương Ưu Tuyên đột nhiên hét lên, khiến Lương Ưu Hoa nghiêng tay lái đi.

“Gào cái gì mà gào, yên tĩnh chút đi!” Lương Ưu Hoa trừng mắt lườm Lương Ưu Tuyên. Mà Lương Ưu Tuyên thì vẫn nhìn thẳng, nhưng cho anh hai của mình một quyền vào cằm rất chuẩn.

Lương Ưu Hoa bình tĩnh xoa xoa cằm, không nói gì, tiếp tục lái xe, tự rơi vào những gút mắc bên trong bản thân.

.

.

Trên đường, Lương Ưu Hoa nhận được điện thoại của cục trưởng. Cục trưởng sai đội trưởng là hắn tiến đến một chỗ khác xử lý vụ án. Bởi thế Lương Ưu Hoa liền chuyển hướng xe đi đến địa điểm khác. Khi xe đến hiện trường vụ án, Lương Ưu Tuyên xuống xe trước mới biết, đây là một vụ đánh người bị thương tại một nhà hàng tây.

... Một khách dùng cơm là nữ đã dùng chiếc đĩa cơm làm bị thương một người đàn ông khác cũng là khách ở đây. Người khách nam đó bị thương ở chân, hiện tại đang được đưa đến bệnh viện để cứu chữa. Nhưng mà gọi cảnh sát cũng không phải người bị thương mà là người gây họa. Lại bởi vì người gây họa đã mời một luật sư nổi tiếng đến để lên án người bị thương đã phi lễ, cho nên cục trưởng phái đội trưởng Lương Ưu Hoa ra xử lý vụ án sao cho thích đáng.

...
Lương Ưu Hoa thấy bản án không lớn, cũng không cần dài dòng, trực tiếp bảo người quản lý nhà hàng đưa đến phòng nghỉ để gặp người gây họa.

Trong phòng nghỉ sương mù lượn lờ, một cô gái trẻ tuổi quần áo gọn gàng ngồi trên ghế salon, bên cạnh cô gái này là hai gã vệ sĩ cùng một luật sư.

Lương Ưu Hoa móc cảnh huy ra để chứng minh thân phận, nói: **“Dương Phỉ Nhi sao? Mời theo tôi đến cảnh cục lấy khẩu cung.”**

Dương Phỉ Nhi lười biếng mở mắt ra: **“Lấy khẩu cung gì? Có làm không đấy, tôi là người bị hại.”**

“Cô dùng đĩa đâm vào tĩnh mạch chủ bên trên của đối phương, đã cấu thành phải điều 234 là tội cố ý gây tổn thương cho người khác.”

Dương Phỉ Nhi hung hăng đập thuốc, đứng dậy đi đến trước mặt Lương Ưu Hoa, chọc ngón tay vào ngực hắn, nói chậm chậm: **“Gã đó ăn đậu hủ của tôi, tôi chưa thiến hắn đã là hiền lành lắm rồi. Còn anh*, nói chuyện cẩn thận cho tôi, đừng dùng pháp luật ép tôi, coi chừng tôi kiện luôn cả anh.”**

(* nguyên văn là Lương Ưu Tuyên, vô lý vì Lương Ưu Tuyên làm gì ở đây, mà rõ ràng là đang nói chuyện với Lương Ưu Hoa, mà lúc này Dương Phỉ Nhi vẫn chưa biết tên Lương Ưu Hoa đâu, tốt nhất là bỏ đi cho dễ)

Lương Ưu Hoa cười nhạt, gạt ngón tay cô ra, nói: **“Cho nên tôi mới mời Dương tiểu thư quay về cảnh cục nói rõ sự tình.”**

“Bỏ tiểu thư không có thời gian phí phạm với anh, cần gì thì nói luôn.” Nói xong Dương Phỉ Nhi ngoắc ngoắc ngón tay, luật sư lập tức thay cô ra mặt.

Vì thế, luật sư nói bô bô, Lương Ưu Hoa lại làm như không tập trung, tiện tay cầm tạp chí đọc qua, uống trà, bỏ qua cái đội hình quá sức ‘hoa lệ’ của của đối phương.

Dương Phỉ Nhi thấy thế giơ một ngón tay lên, ra lệnh cho luật sư dừng lại, khó chịu hỏi: **“Anh tên gì, ngành nào?”** Lại nói, cô chưa từng thấy ai dám ngạo mạn như thế đối với mình, ah, có một người không biết sống chết như thế, là bạn gái cũ của Tả Húc, Lương Ưu Tuyên.

“Đội trưởng đội hình sự số ba, Lương Ưu Hoa.” Lương Ưu Hoa thờ ơ trả lời.

“?!”... Dương Phỉ Nhi sửng sốt. Kiếp trước cô nhất định đã kết oán với họ Lương rồi.

Lúc này sau khi Lương Ưu Tuyên ghi chép xong mới chạy đến. Dương Phỉ Nhi nghe tiếng liền nhìn đến cửa ra vào, không khỏi cười khinh bỉ: **“Ồ, không ngờ lại gặp lại nhanh vậy...”**

Lương Ưu Tuyên không thèm đáp lại, theo như chu trình lời sỏ ra, nghiêm mặt nói: **“Tôi vừa liên lạc với người nhà của người bị thương, bọn họ cự tuyệt chuyện hòa giải. Cô nên cố gắng cung cấp cho bản thân một chút bằng chứng có lợi.”**

Dương Phỉ Nhi khịt mũi khinh thường, kỳ quái nói: **“Tục ngữ nói rất hay, không phải người một nhà thì không cùng vào một cửa. Phương thức giáo dục của Lương gia các người rất có vấn đề.”**

Lời này vừa nói ra, không đợi Lương Ưu Tuyên đáp lại, Lương Ưu Hoa đã lấy còng ra còng Dương Phỉ Nhi lại. Vệ sĩ của Dương Phỉ Nhi lập tức xông lên ngăn cản, nhưng Lương Ưu Hoa không

muốn động thủ với bọn họ, chậm rãi lôi súng ra, tay còn lại lôi Dương Phỉ Nhi đang ngồi trên ghế lên, ra lệnh: **“Lương đội viên, cũng ‘mời’ luôn hai vị tiên sinh thích công kích này về cảnh cục ngồi một chút.”**

“Vâng.” Lương Ưu Tuyền làm động tác mời, ý muốn nói hai tên vệ sĩ hãy đi cùng mình.

“Lương Ưu Hoa! Anh có biết tôi là ai không? Cái cảnh sát nhỏ như anh đã ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám đối với tôi như vậy?!” Dương Phỉ Nhi hai tay bị còng lại. Cô giơ giày cao gót lên đập Lương Ưu Hoa. Lương Ưu Hoa không lên tiếng, thuận thế nắm lấy bắp chân cô, nâng cô lên khiêng trên vai, trực tiếp đi ra khỏi nhà hàng.

“Đội một chút! Xin vị tiên sinh này buông Dương tiểu thư ra đã được không? Chuyện này đối với ai cũng không tốt.” Luật sư vừa đuổi theo vừa khuyên can, tình trạng thế này hiển nhiên đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Lương Ưu Hoa không rảnh mà để ý, nhét Dương Phỉ Nhi vào xe, quay người chỉ mũi luật sư mà nói: **“Cảnh sát phá án theo luật, đối với tất cả những phần tử nhiễu loạn trị an xã hội từ trước đến nay đều đối xử như nhau. Thật có lỗi với tiên sinh luật sư, xe không đủ chỗ, hẹn gặp lại ở cảnh cục.”**

Liền đó, Lương Ưu Tuyền cùng hai gã vệ sĩ cũng leo lên xe, sau đó lại quay lại nói với người quản lý nhà hàng trước đến cảnh cục để đối chiếu lời khai.

Lương Ưu Hoa ngồi trong xe đợi Lương Ưu Tuyền làm xong. Dương Phỉ Nhi ngồi ở ghế sau, cô bị kẹp giữa hai gã vệ sĩ. Tức giận cởi giày cao gót ra, cô ném về phía Lương Ưu Hoa, tức giận hét lên: **“Anh chờ đấy Lương Ưu Hoa, tôi không cho anh thất nghiệp nhất định sẽ không xong!”**

Lương Ưu Hoa xoa xoa đầu, cúi đầu nhặt đôi giày cao bẫy tắc bỏ vào túi vật chứng, sau đó cười với Dương Phỉ Nhi: **“Cho cô thêm một tội, sử dụng hung khí tấn công người thi hành công vụ.”**

Dương Phỉ Nhi nghe xong lời này, không thêm để ý hình tượng, dùng còng tay vòng qua cổ Lương Ưu Hoa. Hai gã vệ sĩ cũng giúp Dương Phỉ Nhi xiết mạnh hơn, ăn ý đè hai tay Lương Ưu Hoa. Thừa cơ, Dương Phỉ Nhi nhào lên cắn cổ Lương Ưu Hoa, để lại một vết son đỏ thẫm cùng dấu răng.

...
Một lát sau, Lương Ưu Tuyền ra khỏi nhà hàng, mở cửa ra ngồi lên ghế phụ. Trong lúc vô tình, cô để ý đến cổ Lương Ưu Hoa đang sưng đỏ. Nhưng vừa muốn quay lại chất vấn Dương Phỉ Nhi, thái độ Lương Ưu Hoa lại rất khác thường, ngăn Lương Ưu Tuyền lại, khởi động động cơ quay về cảnh cục.

Lương Ưu Tuyền không hiểu lắm, chỉ biết trong xe yên lặng dị thường. Dương Phỉ Nhi cắn cắn môi, lôi khăn ra dùng sức lau miệng. Ban nãy khi cô đánh lộn với Lương Ưu Hoa, rất xui xẻo, môi với môi đụng nhau.

Mà cùng lúc đó, luật sư gặp song phương nào loạn, vì để Dương Phỉ Nhi bình an vô sự mà phải gọi cho Tả Húc một cú điện thoại, bởi Dương Phỉ Nhi ngang ngược chỉ nghe lời Tả Húc mà thôi.

Chương 46

Trong phòng thẩm vấn

Lương Ưu Hoa rót một chén trà, uống một ngụm, mặt vô cảm nhìn Dương Phỉ Nhi.

Dương Phỉ Nhi vẫn đeo còng tay, cô thối thối đầu ngón tay, nói: **“Anh trừng cũng vô dụng, ngoan ngoãn chờ luật sư của tôi đi.”**

“Đừng tưởng cô có tiền thì có thể coi thường pháp luật. Ngồi thẳng lên!” Lương Ưu Hoa đặt mạnh chén trà xuống.

Dương Phỉ Nhi không ngờ hần sẽ găm lên như vậy, vô thức ngồi thẳng nửa người trên. Nhưng cô khôi phục khí thế rất nhanh, thờ ơ nói: **“Một người đàn ông trưởng thành như anh ngoài việc dọa nạt và bắt cóc phụ nữ còn làm gì khác được không? Chờ luật sư của tôi đến, tôi kiện chết anh, anh cảnh sát nhỏ ạ.”**

Lương Ưu Hoa khịt mũi coi thường, châm một điếu thuốc, nói: **“Xem cách ăn mặc của Dương tiểu thư thì cô nhất định là một người phụ nữ đã nhìn thấy rất nhiều nơi trên thế giới. Nhưng, tôi đoán cô nhất định chưa từng ở qua phòng tạm giam, hôm nay để tôi thành toàn cho cô.”** Lời còn chưa dứt, nữ cảnh sát ngồi cạnh Lương Ưu Hoa đã cầm sổ ghi chép đứng dậy, nhắc Dương Phỉ Nhi đứng dậy đi theo.

“Lương Ưu Hoa! Anh đừng quá phận!” Dương Phỉ Nhi ra đến cửa còn quay đầu lại mắng: **“Anh đây là quan báo tư thù, vô sỉ, hèn hạ!”**

Lương Ưu Hoa giật mình, giờ tay bảo nữ cảnh sát kia cứ đi giải quyết chuyện khác, để hần tự mình áp giải Dương Phỉ Nhi. Dương Phỉ Nhi ra sức giãy dụa, cô không cần ở tại phòng tạm giam vừa bẩn vừa hôi đầu.

Lương Ưu Tuyên nghe thấy ồn ào ở hành lang, tò mò nhìn sang, thấy Lương Ưu Hoa đang sải bước về phía trước, dưới nách kẹp Dương Phỉ Nhi đầu tóc rối bù. Lương Ưu Hoa đi tới cửa, tốt bụng nhắc Dương Phỉ Nhi: **“Đừng náo loạn nữa Dương Phỉ Nhi, đây là cảnh cục đấy.”**

Dương Phỉ Nhi mặc kệ đây là chỗ nào, nhưng giờ này cô đang bị treo lơ lửng giữa bầu trời, chỉ có thể kéo áo sơ mi của Lương Ưu Hoa. Xoạt một tiếng, nút áo sơ mi của Lương Ưu Hoa rơi lả tả trên mặt đất, cổ áo phanh ra... Cơ ngực lộ ra thì không sao, nhưng đây là địa điểm chấp pháp nghiêm túc, Lương Ưu Hoa rốt cục đã nổi giận.

Hần một cước đá văng cửa phòng. Lương Ưu Tuyên hiểu rõ tính anh hai mình, vì vậy vội chạy lên ngăn cản. Nhưng cô chậm một bước, cánh cửa đã kịp đóng lại cái “rầm” ngay trước mắt.

Các đồng nghiệp đều tò mò tựa vào cửa nghe lén, có thể loáng thoáng nghe được tiếng chiếc bàn bị lật. Năm phút sau chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết.

“Ah... Cứu mạng ah...”

Lương Ưu Tuyên chen đến trong cùng, lo lắng gõ cửa: **“Lương đội trưởng, cô ấy là cố tình chọc giận anh, tỉnh táo đi anh hai!”**

Nhưng mà Lương Ưu Hoa không trả lời, mọi người chỉ nghe được tiếng kêu gào quát tháo đến khản cả họng của Dương Phỉ Nhi.

“Lương Ưu Tuyên! Anh của cô là thằng điên... Ah, dừng lại đây... Á á á!...” Đương nhiên, tiếng kêu gào của Dương Phỉ Nhi chết chìm trong bàn tay thô bạo của người đàn ông bạo lực.

“Tiểu Tuyên, mau khuyên Lương đại đội trưởng đi, đừng làm bị thương Dương Phỉ Nhi,

phiền lớn đấy.” Các đồng nghiệp bắt đầu lo cho Lương Ưu Hoa.

Lương Ưu Tuyên trầm ngâm, chạy về văn phòng lấy búa, bảo đồng nghiệp tản ra. Cô quyết phá cửa cứu người.

Đúng lúc này, một người vì bảo vệ cho sự “hành hung bừa bãi” của đại đội trưởng mà vẫn đứng ở ngoài “canh gác” hấp tấp chạy vào: **“Lương Ưu Tuyên! Có một cái xe thể thao vừa tới, tôi đoán là luật sư của Dương Phỉ Nhi đến rồi, làm sao bây giờ?!”**

“...” Lương Ưu Tuyên giao búa lại cho đồng nghiệp, sửa lại quần áo, nói: **“Tôi đi ứng phó trước, mọi người mau ngăn Lương đại đội trưởng lại.”** Nói xong cô đi thẳng đến phòng tiếp khách.

.

Vài phút sau

Tả Húc và hai luật sư một trước một sau đi vào phòng tiếp khách, lớp make-up vẫn còn chưa tẩy.

Lương Ưu Tuyên không ngờ Tả Húc sẽ xuất hiện. Cô nhìn hẩn không chớp mắt, tuy thường ngày đều nhìn thấy động thái mới nhất của hẩn trên tạp chí nhưng đã vài ngày chưa gặp người sống rồi.

Tả Húc đi đến trước, nhẹ nhàng cười với cô, đem một sấp văn kiện đưa cho Lương Ưu Tuyên, nói qua loa: **“Về chuyện đánh người bị thương của Dương chủ tịch, người bị thương đã chấp thuận lên hòa giải, đây là người đó tự nguyện kí tên.”**

“...” Lương Ưu Tuyên mở văn bản ra xem xét, tập đoàn Tinh Hỏa đồng ý vì chuyện này bồi thường người bị thương mười vạn nhân dân tệ cùng tiền chữa trị, người chịu trách nhiệm đúng là Tả Húc.

Tả Húc thấy cô không trả lời, ra hiệu luật sư tiến lên một bước, sau đó hỏi Lương Ưu Tuyên: **“Chuyện này Dương chủ tịch giao toàn bộ cho luật sư xử lý, xin hỏi phải cùng cảnh sát nào đi làm thủ tục thả người?”**

Lương Ưu Tuyên lấy lại tinh thần: **“Tạm thời không thể thả.”**

Tả Húc nhíu mày: **“Người bị hại đã đồng ý không truy cứu, về chuyện Dương chủ tịch mạo phạm Lương đội trưởng, anh xin thay cô ấy tạ lỗi.”**

Lương Ưu Tuyên phát hiện mình không thể nào chịu nổi những lời nói đã bị công thức hóa của Tả Húc. Cô đặt tập tài liệu lên bàn, vì kéo dài thời gian nên nói chậm chậm: **“Khi cảnh sát nhận vụ này sẽ phải chịu trách nhiệm với người bị thương. Tất cả chứng cứ đều cho thấy Dương Phỉ Nhi đã cấu thành hành vi phạm tội. Có thể nộp tiền bảo lãnh hay không không phải chuyện Tinh Hỏa có thể làm chủ. Hơn nữa trong quá trình thẩm vấn Dương Phỉ Nhi đã không phối hợp với cảnh sát phá án, thậm chí đối với cảnh sát có những lời lẽ ác ý, hành hung tàn nhẫn. Cho nên cảnh sát có quyền tạm giam cô ta 48 tiếng để giáo dục lại. Mời trở về mời trở về, ngày kia hãy đến đón chủ tịch của mấy người.”**

Tả Húc nhún nhún vai, nói: **“Cá nhân anh không có ý kiến gì, nhưng vì hình tượng của công ty, anh phải đưa Dương Phỉ Nhi về.”**

Lương Ưu Tuyên lườm hẩn, phì, cứ giữ lại đây.

“Lương cảnh sát, Dương tiểu thư mới thật sự là người bị hại. Người đàn ông kia phi lễ cô ấy trước, Dương tiểu thư chỉ là phòng vệ thích đáng! Cho nên cảnh sát không có quyền cưỡng ép tạm giam Dương tiểu thư.” Trách nhiệm của luật sư chính là thuê người làm chứng, nhưng dưới tình huống không có chứng cứ có lợi thì chỉ còn cách nói ra sự thật.

“Vậy sao? Nếu vậy vì sao Dương Phỉ Nhi không chịu giải thích rõ ràng? Rõ ràng, theo tôi thấy, Dương Phỉ Nhi cũng không muốn rửa oan cho mình. Chờ các người tìm được chứng cứ xác thực rồi hãy đến.” Lương Ưu Tuyên quay người bỏ đi. Đừng tưởng cho Tả Húc ra mặt là được nha.

Nhưng khi Lương Ưu Tuyền sắp ra khỏi cửa, Tả Húc lại nhanh nhẹn chặn trước người cô.

Không đợi Lương Ưu Tuyền phản ứng, môi cô đã bị môi hắn che lại. Lương Ưu Tuyền mất một giây sửng sốt, sau đó nhớ ra hoàn cảnh hiện tại, vội đẩy Tả Húc ra: **“Làm gì đấy?!”**

“Anh tự thú, anh phi lễ nữ cảnh sát, mau bắt anh đi...” Tả Húc lười biếng giở chút thủ đoạn.

“...” Lương Ưu Tuyền xấu hổ mím môi. Cô kéo Tả Húc đi vào phòng làm việc của mình, thấp giọng nói: **“Anh đừng náo loạn! Nói thật cho anh biết, Dương Phỉ Nhi bị anh em đưa vào phòng giam, sau đó...”** Cô gãi gãi đầu, không biết nên nói từ đâu.

Tả Húc kinh ngạc mở to mắt: **“Anh của em... Là cảnh sát... Ặc...”** Hắn che mặt kịp, lại không bảo vệ ngực.

Lương Ưu Tuyền biết mình nặng tay, vô thức giúp hắn xoa xoa. Nhìn cách ăn mặc của hắn, cô hỏi: **“Anh đang quay phim sao? Chuyện nhỏ thế này sao còn gọi anh tới?”**

Tả Húc thấy cô giúp mình dùng xoa bóp nên rất phối hợp kéo tay cô lên ngực mình, có ý muốn cô xoa bóp tiếp, giống như rất hưởng thụ.

“...” Lương Ưu Tuyền sợ đồng nghiệp nhìn thấy màn này, nhìn quanh, thò tay ra đóng cửa. Nhưng quả thật cô không cách nào phản kháng, chuyện này không liên quan tới sức lực, mà là liên quan đến tình cảm.

Tả Húc tựa vào cửa, giơ tay lên sờ mái tóc ngắn của cô, yếu ớt nói: **“Gần đây tốt chứ?”**

Lương Ưu Tuyền mất tự nhiên cup mắt, trong lúc vô tình lại nhìn thấy vết băng bó của Tả Húc. Cô cả kinh, kéo ống tay áo của hắn lên, phát hiện vết băng không phải nhỏ mà quấn đến tận khuỷu tay. Đầu ngón tay Lương Ưu Tuyền run lên, kéo hắn ngồi xuống ghế: **“Nghiêm trọng không?...”**

“Không có việc gì. Là cảnh nam chính muốn tự sát, do biện pháp phòng hộ không tốt nên cắt xước vào da.” Tả Húc kéo ống tay áo xuống, một tay chống xuống bàn, lại nhìn đến một bức ảnh được lồng kính trên bàn. Hắn chỉ vào đứa bé gái béo ục trong ảnh: **“Đây là lúc em mấy tuổi?”**

Lương Ưu Tuyền đang lấy cho hắn một cốc sữa bò, buông cốc xuống nhìn lại: **“Sáu, bảy tuổi, anh thật sự nhận ra em à?”**

“Em có thay đổi gì đâu, vẫn là bộ dạng ghét ác như cừu đó.” Tả Húc gõ gõ bàn, cười xấu xa: **“Khi đó em đáng yêu hơn. Giờ không tốt, không nên gây như vậy...”**

Lương Ưu Tuyền nhìn lại chính mình, chuyện không cần khom lưng đã nhìn thấy bàn chân có tính là bị kích không ==’

(Nếu có ‘cái gì đó’ thì không nhìn thấy được bàn chân đâu các bác ạ *LMAO* nhưng mà đau khổ quá, em cũng giống chị Tuyền ToT)

“Lâu lắm rồi anh không bị ăn đòn đấy nhỉ!?” Lương Ưu Tuyền giơ nắm đấm lên hươ hươ trước mặt hắn.

Tả Húc cười cầm cái ốc lên, một mùi thơm của sữa lập tức bay tới mũi, hắn lại buông cốc xuống: **“Anh muốn uống cà phê cơ.”**

“Sắc mặt kém như thế thì đừng uống cà phê nữa. Cho anh ba phút, lập tức uống hết sữa.” Lương Ưu Tuyền vẻ mặt sa sầm ra lệnh.

“...” Tả Húc nhìn sữa bò trắng trắng, nhíu mày, uống một hơi hết nửa cốc, sau đó khổ sở nhắm mắt lại.

Lương Ưu Tuyền thấy bọt sữa bám trên mép hắn, cười khúc khích, lấy khăn tay ra lau cho hắn. Tả Húc lập tức cúi đầu xuống cho cô lau, không một chút ngượng ngùng.

“Anh sao lại kéo Ngô Thiên Khải xuống nước thế? Thật ra anh ấy không hề liên lạc với em.” Lương Ưu Tuyền biết rõ đó là trò trả thù của Tả Húc, nhưng đối phương cũng vô tội mà.

“Đừng tưởng chuyện anh ta lên chụp hình anh cứ thế mà bỏ qua, anh phải cho tên đó nhớ

thật kĩ, ha ha...” Tả Húc đắc ý hếch cằm lên. Thủ đoạn tranh giành bạn gái Ngô Thiên Khải đã sử dụng là hành vi rất đáng xấu hổ. Hiện tại ngay cả hắn cũng bị đám phóng viên bao vây, đương nhiên sẽ không rảnh để liên lạc với Lương Ưu Tuyền. Cái này gọi là một mũi tên trúng hai con nhạn đây.

“...” Lương Ưu Tuyền lườm hắn. Lúc trước Ngô Thiên Khải đưa cho cô xem một đoạn video Tả Húc nắm tay nữ chính đã thổi bùng lên ngọn lửa ghen tuông trong cô. Sau này chính miệng Tả Húc đã công nhận việc đó, nhưng đó chỉ là diễn tập. Thật ra việc này cũng trách cô không đủ tỉnh táo.

Tả Húc vốn muốn nói gì đó nhưng điện thoại trong túi quần đã rung lên. Không cần nhìn cũng biết đó là điện thoại Ngô đạo diễn giục hắn quay lại trường quay, vốn hắn cũng chỉ được một giờ nghỉ.

Hắn âm thầm thở hắt ra: **“Khi nào anh trai em mới đồng ý thả Dương Phỉ Nhi ra?”**

“?!”... Nụ cười của Lương Ưu Tuyền cứng đờ, cô thở dốc vì kinh ngạc. Cô đã hoàn toàn quên mất sống chết của Dương Phỉ Nhi rồi. Vì thế cô tông cửa xông ra, kinh ngạc nhìn thấy các đồng nghiệp vẫn nằm sấp trước cửa nghe lén.

“Sao vẫn còn chưa ra?” Lương Ưu Tuyền kinh ngạc hỏi mọi người.

Tất cả đều ra dấu không được lên tiếng, thuận tay đưa một cái cốc giấy cho Lương Ưu Tuyền: **“Nghe đi nghe đi, Dương Phỉ Nhi khóc...”**

“...” Lương Ưu Tuyền đặt chén giấy lên cửa ghé tai vào, quả nhiên nghe được tiếng nức nở. Hình như anh hai đang nói gì đó, nhưng phòng này cách âm quả nhiên không tệ, hoàn toàn không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Trong phòng (thật sự là phòng tù, đèn huỳnh quang bị hỏng vẫn chưa sửa)

Dương Phỉ Nhi chân trần ngồi trong góc, tóc tai bù xù, vùi đầu vào gối khóc lóc, khóc đến mức não ruột.

“...” Lương Ưu Hoa nhìn xuống đáy bàn, giờ cao bật lửa, tìm hết đám móng tay bị hắn cắt bỏ. Ah, vẫn chưa tìm thấy chiếc giày cao gót ban nãy hắn ném đi nữa. Hắn thật không ngờ Dương Phỉ Nhi sẽ vì cái móng tay mà nước mắt chảy thành sông thế này.

(Em thật không ngờ là anh lôi Dương Phỉ Nhi vào đó để cắt móng tay == nhưng như thế đủ thâm độc, em thích!)

“Đừng khóc nữa mà, tôi không phải đang tìm đây còn gì?” Lương Ưu Hoa không sợ đàn bà chanh chua chửi đồng, chỉ sợ phụ nữ yếu đuối rơi nước mắt.

Dương Phỉ Nhi sứt sứt mũi, cầm chiếc giày cao gót ban nãy vừa tìm thấy ném lại về phía Lương Ưu Hoa: **“Tóc rối, móng gãy, make-up cũng bị nước mắt làm trôi rồi! Anh bảo tôi làm sao dám ra ngoài nữa?!”**

“...” Lương Ưu Hoa để cô tùy ý phát lửa giận. Hắn thừa nhận ban nãy hắn hơi nóng quá.

Hắn cầm mấy chiếc móng giả thủy tinh nhảy đến trước mặt Dương Phỉ Nhi, nhỏ giọng thương lượng: **“Đi ra ngoài trước đi, cô nam quả nữ ở cùng trong phòng sẽ có ảnh hưởng không tốt.”**

Dương Phỉ Nhi giờ chân lên đạp vào gối hắn: **“Không đi, bây giờ anh có cầu xin tôi cũng không đi nữa!”**

“...” Lương Ưu Hoa sờ sờ tóc, tiếng đập cửa liên tục vang lên, nếu không ra ngoài sợ người ta hiểu lầm ah.

Nghĩ thế, hắn cởi áo khoác choàng lên người Dương Phỉ Nhi, khom người ôm Dương Phỉ Nhi vào trong lòng. Dương Phỉ Nhi kinh hô một tiếng, liều mạng giãy ra. Thế nhưng bất luận cô đánh đập Lương Ưu Hoa thế nào, Lương Ưu Hoa vẫn đi thẳng đến cửa phòng. Khi ánh sáng tràn vào phòng, Lương Ưu Hoa dùng một tay che khuôn mặt Dương Phỉ Nhi đi, bỏ qua những ánh mắt tò mò, đi xuyên hành lang đến gara, đưa Dương Phỉ Nhi vào xe cảnh sát. Tất cả các hành động đều liên tục diễn ra.

Dương Phỉ Nhi vẫn ôm mặt, co rúc ở ghế phụ. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng để người khác thấy

mình chật vật như vậy, hiện tại cô chết đi được rồi.

Lương Ưu Hoa không biết cô nản lòng thoái chí vì cái gì, nghiêng đầu hỏi: **“Đưa cô về nhà hay là đi viện thẩm mỹ?”**

“Lò hỏa táng.”

“...”

Lương Ưu Hoa thấy cô không giống như đang giả vờ, nhưng cảm thấy rất buồn cười. Đầu tiên hấn lái xe ra khỏi nội viện, cùng lúc muốn đẩy hai tay che mặt của Dương Phi Nhi ra. Nhưng Dương Phi Nhi lập tức giống như vampire sợ nắng, lên cơn điên kêu la.

Lương Ưu Hoa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sau khi khóc đã biến thành hoa mèo, tuy mặt cô xám như tro nhưng hấn không nhìn được bật cười.

Dương Phi Nhi không muốn sống nữa rồi, cũng không có sức cùng hấn giở trò ác độc. Cô dựa vào ghế tựa, trốn tránh ánh mắt đáng giận của Lương Ưu Hoa. Lương Ưu Hoa đạp chân ga phóng đi, trước hết phải tìm chỗ cho Dương Phi Nhi rửa mặt.

Chỉ một lúc sau, hấn đỗ xe bên cạnh một vòi nước dùng chung, thừa dịp bốn bề vắng lặng kéo cô xuống xe, sau đó đứng sau lưng Dương Phi Nhi, lợi dụng thân hình to cao che người cô lại.

Túi trang điểm của Dương Phi Nhi vẫn còn ở cảnh cực, hôm nay nếu không rửa qua một chút cũng không được. Cô nhìn cái vòi sắt đã rỉ, dùng tay giật giật góc áo Lương Ưu Hoa: **“Này, giúp tôi làm cái thứ bẩn thỉu này chảy nước!”**

“...” Lương Ưu Hoa im lặng, dùng tay vặn mở vòi nước, bệnh công chúa, cần trị!

Không biết đã bao lâu sau, chỉ biết Lương Ưu Hoa đã đợi đến mất hết kiên nhẫn: **“Cô là rửa mặt rửa tay hay là phẫu thuật thẩm mỹ đấy, nhanh lên được không?”**

Dương Phi Nhi dùng nước gội hấn: **“Không được nhìn tôi, xoay đi!”**

“...” Lương Ưu Hoa hít sâu, có nén lửa giận trong lòng...

Lại thêm một phút chờ đợi

Dương Phi Nhi vẫn tiếp tục nói câu đó. Lương Ưu Hoa không thể nhịn, cũng không cần nhịn nữa, cầm vai cô, nhìn xem cô cuối cùng là đang làm cái gì.

Khuôn mặt không trang điểm của Dương Phi Nhi tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy, cho nên cô vội che mặt đi. Nhưng là ngón tay còn chưa che kín, lại bị Lương Ưu Hoa kéo ra, thậm chí còn kìm tay cô lại. Vì thế, cô đột nhiên cảm nhận được thế nào là thế giới xoay chuyển.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt trái xoan thanh thuần đập vào mắt Lương Ưu Hoa: đáng vẻ không trang điểm của Dương Phi Nhi cùng với lúc trước như hai người khác nhau, sự giao hoạt lúc trước không sót lại gì. Nếu không có cái đầu xoắn kia thì cô rất giống em gái hàng xóm. Lương Ưu Hoa chớp chớp mắt, khen ngợi từ tận đáy lòng: **“Wow! Xinh thật!”**

“?!”... Dương Phi Nhi xác định, cũng khẳng định đây không phải lời khen, cô nheo mắt lại thề: Lương Ưu Hoa! Tôi không cho anh thề ly tử tán, cửa nhà nát tan thì Dương Phi Nhi sẽ chuyển thành họ anh!

(Thẻ chuẩn CMNR)

Ở cảnh cực

Lương Ưu Tuyên đã sớm tiễn Tả Húc và luật sư rời đi, nhưng cô vẫn ngơ ngác đứng trong nội viện như thế. Bởi sau khi Tả Húc vô tình nhìn thấy cái thiệp cưới trên bàn cô, cũng không có hỏi ý cô mà đã hẹn cô sẽ gặp nhau tại hôn lễ của Lâm Trí Bác với Tiểu Hồng.

Còn có, Tả Húc trước khi lái xe rời đi đã trả lời vấn đề cô đưa ra khi trước, đó là vì sao hấn phải tự mình đến nộp tiền bảo lãnh cho Dương Phi Nhi.

Tả Húc nói: hấn chỉ là mượn cơ hội đến gặp cô.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây có rất nhiều độc giả hỏi bộ truyện này có ngừng không hay là kết thúc mở, đáp án của tôi là: KHÔNG!!

Vì đảm bảo cho lợi ích của mọi người, bài viết này được tung ra tại ngày, hoặc cách ngày tôi kết thúc một ngày. Tôi phúc hậu không nào, mau lại đây tung hô tôi (◡‿◡).

Chương 47

Cuối tuần trời trong nắng ấm, Lương Ưu Tuyên bò xuống giường, đứng trên ban công làm vài động tác thể dục. Cô nghiêng đầu nhìn lên trời xanh, mưa đi chứ, mưa đá luôn đi, tốt nhất là khiến cô dâu ướt sũng đi!

Nhưng mà có vẻ nguyên rửa ác ý này của cô sẽ không thành hiện thực. Mặt trời vẫn rực rỡ chiếu sáng, trời không gợn mây.

“Tiểu Tuyên, cho anh một cái lì xì đi.” Lương Ưu Hoa mồm ngậm bàn chải đẩy cửa ra.

Lương Ưu Tuyên lúi từ trong ngăn kéo ra một cái: **“Anh đi không?”**

“Rảnh cũng là rảnh mà. Dù sao anh chủ yếu vì em mà đi đấy. Lỡ như em không khổng chế được thì ít nhất bên cạnh cũng có một người chăm sóc em.” Lương Ưu Hoa nói thật lòng. Không chừng Lương Ưu Tuyên sẽ nổi lửa giẫm nát bánh kết hôn của nhà người ta thì sao?

“...” Lương Ưu Tuyên lườm hần. Cô một chút cũng không muốn đi, nhưng mà Tả Húc đã hẹn sẽ gặp nhau trong hôn lễ. Tính đi tính lại cũng đến nửa tháng không gặp rồi, không nói dối, thật rất muốn gặp hần.

Hai anh em mặc xong quần áo, lại nhét 300 nhân dân tệ vào trong lì xì. Tuy tiền không nhiều nhưng cứ nghĩ đến là tặng cho người yêu cũ, đau đớn giống như cắt da cắt thịt cô ra ah.

“Đừng thù dai như vậy, em cần phải cảm ơn Tiểu Hồng đã cướp Lâm Trí Bác đi là khác. Đó là ân nhân của em đấy, ha ha.” Lương Ưu Hoa cầm tay lái cười khỏ với em gái. Phải nói, hần thật sự là ông anh tệ, giờ mới biết được nguyên nhân năm đó em gái chia tay bạn gái. Dù sao may mà em gái đã có một bạn trai còn có ưu thế hơn, nếu không hần nhất định sẽ đánh Lâm Trí Bác toi bời.

Lương Ưu Tuyên im lặng không nói. Oan gia, đều là oan gia. Nếu Tiểu Hồng không muốn trở thành cô dâu bị khách mời đập bay đầu tiên trên thế giới, tốt nhất hôm nay đừng chọc đến cô.

Lâm Trí Bác và Tiểu Hồng chọn hôn lễ kiểu tây. Khi hai anh em Lương gia đến nơi, giáo đường đã đầy khách và bạn bè. Chú rể Lâm Trí Bác lặng lẽ đứng ở cầu thang nghênh đón bạn bè người thân, bộ đồ vest màu trắng càng làm nổi bật sự nhã nhặn ưu nhã của hần.

“Chúc mừng.” Lương Ưu Tuyên đi đến trước, lạnh lùng nói.

Lâm Trí Bác đẩy gọng kính, xấu hổ cười hiền lành: **“Anh không ngờ em sẽ đến, cảm ơn em, Tiểu Tuyên.”**

“Anh trai tôi, anh nhớ rõ chứ.” Lương Ưu Tuyên miễn cưỡng nhếch miệng, chỉ Lương Ưu Hoa đang hết nhìn đông lại tới ngó tây bên cạnh mình.

Lâm Trí Bác chăm chú nhìn, trong lòng có chút căng thẳng. Hần cẩn thận giơ tay ra: **“Lương đại ca, đã lâu không gặp.”**

Lương Ưu Hoa lấy lại tinh thần, vỗ vỗ cánh tay Lâm Trí Bác, nói một câu chúc phúc mà cũng không giống chúc phúc: **“Sống tốt, làm người tốt, đừng có làm những chuyện thay đổi thất thường nữa. Còn có, không cần lo lắng cho Tiểu Tuyên của chúng tôi, con bé đã tìm được đối tượng rất tốt rồi.”**

“...” Lâm Trí Bác cười gượng hai tiếng, mời hai vị khách quý vào giáo đường.

Lương Ưu Tuyên vừa đi vừa cho Lương Ưu Hoa một cùi chỏ: **“Anh nói với anh ta mấy cái đó**

làm gì, sớm biết thế này không nên cho anh tới.”

Lương Ưu Hoa cười không đáp. Dù sao cũng là em gái ruột của mình, hẳn hiểu Lương Ưu Tuyên hơn bất kì ai. Con bé là kiểu người nói năng chua ngoa nhưng lòng mềm như đậu, nhìn thì hung hãn nhưng rất dễ mềm lòng. Giống như hồi bé, trong chung cư có đứa bé cướp đồ chơi của con bé vậy. Rõ ràng là đối phương tranh cướp, tuy động thủ trước lại là nó, nhưng khi nhìn thấy đứa bé kia ngồi khóc to thì trong lòng con nhóc này lại có cảm giác tội lỗi. Cho nên người khác hài lòng hay không hài lòng hẳn không thêm để ý, dù sao cũng không thể để Tiểu Tuyên nhà hẳn chịu oan ức.

Lúc này có một chiếc xe Lincoln đỗ bên cạnh, nhưng người xuống đầu tiên cũng phải Tả Húc mà lại là Dương Phỉ Nhi. Dương Phỉ Nhi đeo kính râm lên, ngoắc ngoắc Tả Húc đang ngồi trong xe: **“Baby, xuống đi chứ.”**

“...” Tả Húc ngồi một mình trong xe sầu não. Hẳn chỉ là đứng dưới gọi cho lái xe Trương Cường một cú điện thoại, nói Trương Cường giúp hẳn đem lễ phục xuống, sao lại đem luôn cả Dương Phỉ Nhi theo thế này?

Trương Cường nắm tay lái, áy náy nhìn Tả Húc, tạ lỗi: **“Xin lỗi tổng giám đốc, Dương chủ tịch chỉ thuận miệng hỏi tôi một lúc, không ngờ...”**

Tả Húc xoa xoa tay, mở cửa xe. Dương Phỉ Nhi đã đến rồi, hẳn còn làm gì được nữa?

Tả Húc mặc một bộ âu phục đen, Dương Phỉ Nhi thì mặc một bộ đồ nóng bỏng màu đỏ. Sự xuất hiện của bọn họ gây ra bạo động không nhỏ.

Lương Ưu Tuyên ngẩng đầu, đang nghĩ xem nên nói gì với Tả Húc thì hẳn đã tự động ngồi xuống bên cạnh cô.

“Anh trai em đi toilet rồi, đây là chỗ anh ấy.” Lương Ưu Tuyên nhỏ giọng nhắc.

“Tới trước được trước. Anh ấy cũng đâu có mua vé.” Tả Húc nhướn mày.

“...” Lương Ưu Tuyên biết rõ quan hệ hiện tại của hai người, khắc chế xúc động muốn đầu vồ mồm lại, định chuyển chỗ khác. Nhưng lại nói, cô muốn chuyển cũng không nổi. Có một số khách nhận ra Tả Húc, ngày càng có nhiều cô gái trẻ tuổi đi đến xin kí tên và chụp ảnh.

Dương Phỉ Nhi ăn mặc xinh đẹp không có ý đi bần giầy cao gót, càng không hứng thú với hôn lễ của người khác, cho nên cô rời khỏi giáo đường, tìm một chỗ mát mẻ đứng hút thuốc.

Điện thoại Dương Phỉ Nhi vang lên. Cô nhìn tên, là thám tử tư cô thuê, không khỏi nở nụ cười.

“Dương tiểu thư cô khỏe không? Tôi điều tra rồi, đội trưởng đội cảnh sát Lương Ưu Hoa trước khi nhậm chức không có hành vi bất lương nào. Chưa vợ chưa con. Thậm chí đến tận bây giờ, một người bạn gái cũng không có.”

Nghe xong, Dương Phỉ Nhi nhăn mặt. Cô muốn chính chết Lương Ưu Hoa thì nhất định phải chính hẳn, không ngờ cái tên đại què mùa kia lại trong sáng đến thế.

“Anh cho là một người đàn ông 30 tuổi lại không có bạn gái à? Điều tra cẩn thận cho tôi! Cho anh thêm một tuần, nếu không tra được tin gì có ích thì tự động biến mất.” Nói xong Dương Phỉ Nhi tức giận tắt điện thoại. Lương Ưu Hoa hết công tác lại công tác, hẳn là bị lãnh cảm hay là biến thái?!

Nhưng mà Dương Phỉ Nhi đang bận nổi bão vẫn không phát hiện Lương Ưu Hoa đang đứng sau lưng cô, mà cô thì vẫn đang say mê mắng chửi Lương Ưu Hoa.

Lương Ưu Hoa nhìn cách ăn mặc của cô hôm nay, đối với bộ đồ hở hang kia vô cùng bất mãn. Hẳn nhíu mày, dạy dỗ: **“Từ góc nhìn của tôi có thể nhìn được hết cái rãnh hình chữ V kia.”**

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Dương Phỉ Nhi chạy nhanh ngăn hẳn lại: **“Anh có phải bị bệnh không, đã 30 tuổi mà cả môi tình đầu cũng không có?”**

Lương Ưu Hoa ngừng chân, nhìn cô thật kĩ: **“Cô điều tra tôi?”**

“Đương nhiên. Tôi đã nói rồi, không làm danh dự của anh hỏng hết tôi không bỏ qua!”
Dương Phỉ Nhi thẳng thắn trả lời.

Lương Ưu Hoa cười cho qua chuyện: **“Cô có biết phương thức trả thù một người đàn ông tốt nhất không?”**

“Anh dám nói không?” Dương Phỉ Nhi ung dung nhướn mày.

“Là cưới phải một cô vợ điều ngoa bốc đồng, cô có thể cân nhắc gả cho tôi.”

“Anh!...” Dương Phỉ Nhi cảm giác như mình đã bị hấn biến thành đồ đàn. Cô lại châm thuốc, nhưng còn chưa bắt lửa, thuốc đã bị Lương Ưu Hoa cướp lấy vứt đi, **“Bớt hút thuốc đi.”**

Dương Phỉ Nhi nắm chặt tay, muốn chui vào xe. Nhưng bước chân cô hơi bị lớn, Lương Ưu Hoa nhìn khoảng cách giữa chiếc xe với cô, dứt khoát kéo cô lại, nổi giận: **“Rất cực cô là có chuyện gì?! Nói thật, cô không trang điểm đẹp hơn gấp vạn, cần gì phải thế này?”**

“...” Lương Ưu Hoa nhìn cô bất đắc dĩ, chưa nói hai lời liền lôi cô đến cầu thang: **“Dự lễ trước, bây giờ cô kích động, lát nữa tôi đưa cô quay lại cảnh cực.”**

“Ai muốn anh đưa, buông tay!~” Dương Phỉ Nhi tức giận dùng túi đập vào lưng hắn, cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào thiếu ga lăng như vậy.

Lương Ưu Hoa không thấy đau, đem cô đi thẳng.

...
Trong giáo đường, điệu nhạc mừng vang lên, người mặc đồ cưới màu trắng, trong khung cảnh trang trọng, hạnh phúc cầm tay người yêu. Giờ phút này, tất cả cừu hận, tất cả ân oán, dường như đều biến mất.

Lương Ưu Tuyên nhìn hai người kia, nghĩ tới quá khứ, trong lòng đủ loại cảm xúc.

Bỗng nhiên tay của cô bị một bàn tay to chắc nắm chặt, Lương Ưu Tuyên ngại ngùng nhìn Tả Húc... Tuy không nói thẳng với nhau nhưng ở giữa bọn họ thật sự tồn tại một khe rãnh không thể vượt qua, rõ ràng là lo lắng trước tương lai gập ghềnh. Đương nhiên không phải bọn họ không đủ dũng khí để đối mặt với cuộc đời, mà là cả hai đều không biết sau này mình sẽ mang gì đến cho đối phương, là vui vẻ hay phiền não. Cho nên cô rất muốn nói với Tả Húc: nếu đã không có ngày mai thì xin đừng cho cô bất kì hi vọng gì nữa.

Nghĩ thế, Lương Ưu Tuyên rút tay ra. Tả Húc tựa như bầu trời đầy sao sáng, mà cô đã qua những năm xúc động mù quáng, chỉ muốn tìm con đường thực tế là một người đàn ông xứng đáng để gả cho xong việc.

Tả Húc thu bàn tay trống vắng vé, rũ tay xuống, chậm rãi thở dài.

“Tên bác sĩ tâm lý kia cứ nhìn em.” Tả Húc âm dương quái khí nói.

Lương Ưu Tuyên lấy lại tinh thần, vô thức nhìn quanh, quả nhiên thấy Cổ Ngọc đang nhìn cô. Thấy cô quay đầu lại, Cổ Ngọc còn nhẹ nhàng vẫy tay với cô. Lương Ưu Tuyên lễ phép mỉm cười, sau đó lại nhìn về phía hai người đang đồng ý chung thân trên kia.

... Cho dù giàu hay nghèo, cho dù khỏe hay bệnh, con có nguyện ý vĩnh viễn ở cùng cậu ấy/cô ấy hay không?

Trong giây phút chú rể, cô dâu đang đọc lời thề này...

Tả Húc và Lương Ưu Tuyên nhìn thẳng về phía trước, tuy không ai thấy ai nhưng cũng không kìm được lòng, trong lòng nói ba chữ: con đồng ý.

...
Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bất kể anh ta nghèo hay giàu, bất kể anh ta khỏe mạnh hay bệnh tật, các cô gái, cô có dũng khí phá tan muôn vàn khó khăn để gả cho người đàn ông trong lòng

mình không?

Chương 48

Sau khi nghi thức hẹn thề chấm dứt, còn có một bữa tiệc tây, chú rể và cô dâu sẽ đến từng bàn để cảm ơn sự có mặt của thân bằng hảo hữu.

Người đến người đi, Lương Ưu Tuyền ngồi trong góc, chỉ còn chờ giao li xì xong là sẽ bỏ đi. Nhưng mà một loạt tiếng ồn ào khiến cô phải nhíu mày, không cần nhìn cũng biết là Tả Húc lại bị đám phụ nữ bao vây. Có thể thấy Tả Húc rất muốn chạy trốn, nhưng giờ hắn đi được nửa bước cũng là khó.

Lương Ưu Tuyền đã bị hiện thực tàn khốc đánh bại nhiều lần. Trai đẹp chỉ có thể nhìn chứ không thể độc chiếm, huống chi hắn căn bản không có thời gian cùng bạn ở một chỗ đâu.

“Sao lại ngồi ngẩn người một mình ở đây?” Cổ Ngọc cầm hai ly rượu rum ngồi xuống, đưa một ly cho Lương Ưu Tuyền.

“Không có ai chịu quan tâm tôi chứ sao.” Lương Ưu Tuyền tự giễu mình.

“Mỗi người xa lạ nguyện ý mỉm cười với cô chỉ sau một giây cũng có thể trở thành bạn bè. Trái lại, những người tự cho mình thanh cao hoặc những người quá thiếu tự tin rất khó có bạn bè tri kỷ.” Cổ Ngọc nâng ly lên với cô: **“Tôi chính là một trong số những người nguyện ý mỉm cười với cô.”**

Lương Ưu Tuyền nghiêng đầu nhìn hắn, thăm dò: **“Có một người bạn nói với tôi, trên đời này không có quan hệ bạn bè nam nữ đơn thuần, nếu có người đàn ông nào chủ động tiếp cận thì nhất định anh ta có mưu đồ riêng. Anh có cho rằng quan điểm này chính xác không?”**

Cổ Ngọc cười đầy ẩn ý: **“Đáp án ở ngay trong lòng cô, tin tưởng trực giác của mình.”**

“...” Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn thần thái ung dung của hắn, không biết nên nói gì nữa, liền dứt khoát đứng lên, nói với người bên cạnh là đi tìm anh hai.

“Đừng Tiểu Tuyền, anh của cô đang uống rượu với một mỹ nữ trong kia.”

“A?... Cùng ai?”

Cổ Ngọc chỉ chú rể Lâm Trí Bác: **“Cô không thấy là không có cô dâu ở đó sao?”**

“...” Lương Ưu Tuyền nghi hoặc, anh hai thân với Tiểu Hồng lắm sao?

Trong chòi nghỉ yên tĩnh, Tiểu Hồng cùng Lương Ưu Hoa ngồi một góc. Cô liên tục uống, dường như muốn chuốc say bản thân. Lương Ưu Hoa mịt mờ nhìn cô, lại chuyển ánh mắt đến Dương Phi Nhi. Dương Phi Nhi cũng uống rất nhiều, một đồng đàn ông đang vây quanh cô, cô giống như một “nữ vương” đang tiếp đãi khách mời.

Tiểu Hồng nhìn theo ánh mắt hắn, mượn sức rượu, cô lớn mật nói: **“Em vẫn anh cho rằng anh Tiểu Hoa không giống đàn ông bình thường, hóa ra cũng không chạy thoát được những mỹ nhân gọi cảm.”**

Lương Ưu Hoa giật mình, khó hiểu: **“Em nói thế là có ý gì?”**

Tiểu Hồng quơ quơ chén rượu, một hơi uống cạn, lại lắc đầu: **“Cuối cùng em đã hiểu đợi chờ trong yên lặng là hành vi ngu xuẩn cỡ nào...”** Cô chậm chạp đứng lên, đi về phía chồng mình, trong nụ cười mang theo nước mắt, khoa trương tự nói: **“Càng ngu xuẩn hơn là cho dù làm bất kỳ điều gì cũng vẫn không thu hút được sự chú ý của người đàn ông đó.”**

... Cay đắng nhất trên thế giới này là khi đứng trước mặt anh, anh lại không biết em yêu anh, thậm

chí đã quên đi sự tồn tại của em.

Một buổi tối sáu năm trước, năm đó Tiểu Hồng mới 17 tuổi, trên đường về nhà, cô nhìn thấy Lương Ưu Hoa ngã ở ven đường, uống đến say mèm.

Tiểu Hồng vốn muốn đưa Lương Ưu Hoa về nhà, nhưng cô không thể nâng Lương Ưu Hoa to cao như thế dậy được, đành ngồi bên cạnh Lương Ưu Hoa chờ hấn thanh tỉnh. Lương Ưu Hoa ngồi dưới gốc cây, đầu tựa vào vai Tiểu Hồng, nói ra bí mật trong lòng mình, hấn gặp được nữ sinh mình thầm mến nhiều năm ở sinh nhật người bạn. Nhưng mà, trong một năm nghĩa vụ quân sự của Lương Ưu Hoa, nữ sinh đó đã hẹn hò với nam sinh khác, đến hôm nay vẫn hạnh phúc. Trong lúc vô tình, nữ sinh nửa đùa nửa thật hỏi Lương Ưu Hoa, năm đó tớ còn tưởng cậu thích mình đấy, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cậu tỏ tình. Lương Ưu Hoa hỏi cô ấy, nếu hấn tỏ tình, cô có đồng ý không. Nữ sinh cười cười, lẳng lẽ nói, cô ấy không muốn chờ đợi.

Ở giây phút đó, Tiểu Hồng nhìn thấy bộ mặt Lương Ưu Hoa không muốn ai hay biết, sự si tình của hấn, khóe mắt ướt át của hấn, tựa như một dòng nước lũ chảy thẳng vào bờ ruộng của cô. Cô biết, mình đã yêu người đàn ông luôn kìm nén cảm xúc này rồi.

Nhưng Lương Ưu Hoa chỉ coi cô như một người em gái. Cô để thu hút sự chú ý của Lương Ưu Hoa, mỗi ngày đều đến Lương gia, nhưng Lương Ưu Hoa vẫn không nhìn đến sự tồn tại của cô. Vì thế, cô mới nổi điên đi cướp đoạt bạn trai Lương Ưu Tuyên, nhưng Lương Ưu Tuyên lại như một con đà điểu, không hề chạy đến khóc trước mặt anh hai cáo trạng.

...

Bên kia, Lương Ưu Hoa đợi đến khi Tiểu Hồng đã được chồng ôm vào trong lòng mới đi đến phía Dương Phỉ Nhi, cướp lấy chai rượu trên tay cô.

Dương Phỉ Nhi thấy tay trống vắng liền mở to đôi mắt xinh đẹp đã ngà ngà say lên, lão đảo đứng dậy, nâng cầm Lương Ưu Hoa lên, chất vấn: **“Tôi nói anh này Lương Ưu Hoa, anh không cho tôi hút thuốc cũng không cho tôi uống rượu, anh cho mình là sứ giả chính nghĩa đấy à?...”**

Lương Ưu Hoa thấy cô đứng cũng không vững bèn kéo tay cô, đẩy tất cả những gã đàn ông đang túm tụm quanh Dương Phỉ Nhi ra, kéo cô đi thẳng đến bãi đỗ xe. Dương Phỉ Nhi đang muốn dzô, lại bị Lương Ưu Hoa phá rối, cô giờ túi xách lên đập vào vai Lương Ưu Hoa, chửi ầm lên: **“Đồ tâm thần! Sao anh không chết đi cho rồi!”**

Lương Ưu Hoa dừng bước, quay lại, vẻ mặt tức giận: **“Cô đúng là đồ phụ nữ không biết tốt xấu. Tay mấy tên đó đã sắp chạm vào cổ áo cô rồi, cô còn cười đùa được à?!”**

“Không phải chỉ là lớp da hay sao? Lại nói, là da anh hay da tôi chứ?!” Dương Phỉ Nhi ra sức ra đòn, lại thấy hai chân đang lơ lửng trong không trung, Dương Phỉ Nhi càng ra sức đánh hơn. Sau, do xúc động, Dương Phỉ Nhi trào nước mắt: **“Anh chẳng biết gì hết! Đồ cảnh sát chết tiệt! Anh làm sao hiểu được tâm trạng của tôi chứ?! Tôi không muốn làm chủ tịch gì đó, không muốn quản lý công ty khổng lồ, càng không muốn ngày nào đó, vừa mở mắt ra đã nghe được tin dữ là cha qua đời. Tôi chỉ muốn uống rượu thôi, anh tốt nhất là cút ra xa cho tôi!...”**

Sau khi nghe xong, bước chân Lương Ưu Hoa chậm dần. Hấn quan sát cô gái đang nằm gọn trong lòng mình, thân thể cô gái này có chút run rẩy. Lương Ưu Hoa hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: **“Em muốn uống rượu chứ gì? Muốn uống, anh uống cùng em.”**

“Đi chết đi! Đừng có giả bộ chính nhân quân tử trước mặt tôi. Tôi khẳng định anh đang muốn lợi dụng tôi say xỉn mà giở trò!” Dương Phỉ Nhi xì mũi khinh thường.

Lương Ưu Hoa giật mình, thẳng thắn cười: **“Được a, ánh mắt em tốt đấy chứ. Anh nói thật, nếu không phải anh đối với em như vậy, anh cũng chẳng cần quản em.”**

Dương Phỉ Nhi nheo mắt lại: **“Coi như số anh gặp may, hôm nay tâm tình bỗng tiểu thư không**

tốt, đi khách sạn!”

“...” Lương Ưu Hoa xác định cô nhất định là uống quá nhiều, chỉ biết lắc đầu.

.

Trong lúc đó

Lương Ưu Tuyên nhận được tin nhắn của Lương Ưu Hoa, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cô còn ngốc nghếch đợi ở đây, anh hai đã không nói gì mà bỏ đi!

Lúc nào, một tiếng cười mỉa mai nhỏ nhỏ vang lên sau lưng cô.

“Hóa ra bạn trai cô là vật phẩm công cộng.”

Lương Ưu Tuyên tức giận ngoái lại: **“Hôm nay là ngày tốt đẹp mà cô kết hôn, cô có thể ăn nói phúc hậu chút được không?”**

Tiểu Hồng cười lạnh: **“Hôm nay cô và Tả Húc đồng thời xuất hiện trong hôn lễ của tôi, không phải là đến khoe khoang hay sao?”**

Lương Ưu Tuyên nhú mày: **“Không hiểu vì sao cô phải chanh chua như thế, tôi chỉ muốn nói cho cô biết, để dàng tha thứ cho hành vi của cô không phải vì tôi bao dung, mà vì cô không đáng để tôi phải tức giận.”** Nói xong, cô đặt tiền lì xì lên bàn: **“Đối xử tốt với chồng mình, hấn mới là người đàn ông cô nên toàn tâm chú ý đến. Dù sao, nếu như trả thù tôi mới là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô, tôi đây chấp nhận lời khiêu chiến.”**

Tiểu Hồng nhìn Lương Ưu Tuyên bỏ đi, cười tự giễu, cô đã sớm thua rồi.

...

Lương Ưu Tuyên bước nhanh ra khỏi lễ đường. Vừa mở cửa xe chân trước, chân sau đã có người leo lên cùng cô.

Không đợi Lương Ưu Tuyên mở miệng, Tả Húc đã ngã xuống phía sau, hồ đồ nói: **“Anh uống nhiều quá... Phiền em đưa anh về...”**

“...” Nếu cô nhớ không lầm, hấn đến một giọt rượu cũng chưa thấm. Nhưng nhìn ánh mắt mờ màng của hấn, có lẽ là hấn có uống, do cô không phát hiện ra?

“Đưa anh về đâu? Trường quay hay là chung cư?” Lương Ưu Tuyên khởi động xe, nhưng đợi một lúc vẫn không thấy Tả Húc trả lời. Cô quay lại nhìn, Tả Húc đang thở đều đều khiến tà áo khề rung động, hấn rõ ràng là đang ngủ.

Lương Ưu Tuyên thở hắt ra, bộ dạng say ngủ của hấn khiến cô không nỡ làm phiền. Cô cởi áo khoác ra đắp lên người hấn, sau đó từ từ nhả ga, bánh xe lăn trên đường không mục đích. Cô không biết nên đưa hấn về đâu, chỉ có thể tạm thời chạy đến một chỗ yên tĩnh cho hấn ngủ một lát.

Lương Ưu Tuyên đỗ xe trên một con đường dân cư thưa thớt, rón rén xuống xe, ngồi ở một hòn đá ven đường nghịch cỏ lau.

Nhưng cô không ngờ, cái một lát này lại kéo dài từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn...

Lương Ưu Tuyên dụi dụi khóe mắt đang muốn díp lại, ghé vào cửa xe nhìn Tả Húc, chưa tỉnh chưa tỉnh. Vì thế, cô lại nhẹ nhàng lên xe, khóa cửa lại, sau đó, trong phạm vi đủ để không động chạm với Tả Húc, cô hạ thấp ghế ngồi, nằm trên ghế dựa, xuyên qua cửa kính ngắm sao trên trời.

Thời gian trôi qua, cô nhắm mắt lại, vô thức chìm vào giấc ngủ.

...

Liền một mạch đến 2h sáng

Tả Húc lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra. Chuyện uống rất nhiều rượu là giải, nhưng thật sự hấn đã quay liên tục trong hai ngày hai đêm nên rất mệt. Về việc lịch quay căng thẳng như vậy cũng không phải vì đạo diễn tàn nhẫn, mà là hấn phải hoàn thành bốn ngày quay phim chỉ trong ba

ngày, nếu không hẳn cũng không thể xin phép rời đoàn làm phim, càng không thể cùng Lương Ưu Tuyên xuất hiện trong hôn lễ này.

Bất luận bọn họ có chia tay hay không, hẳn muốn nhìn thấy cô một lần nữa, thật sự rất khó.

Tả Húc ngồi dậy, nhìn thấy cái áo khoác đang đắp trên vai, không tự chủ được mỉm cười. Chỗ ngồi phía trước vừa vặn đã hạ xuống, chạm đến ghế sau, Tả Húc không cần đổi vị trí lên ghế trước cũng có thể chạm vào bờ môi Lương Ưu Tuyên...

Nụ hôn kia đánh thức giác quan của Lương Ưu Tuyên, cô giật giật lông mi, tuy đã tỉnh rồi nhưng vẫn chưa muốn tỉnh.

Nhưng là Tả Húc không có ý định chỉ kết thúc bằng nụ hôn, bờ môi băng mỏng của hắn chạm vào tai cô, vuốt ve vành tai mẫn cảm của cô.

Khi hắn cởi bỏ cúc áo cô ra, Lương Ưu Tuyên không thể tiếp tục phối hợp giả ngây được nữa, cô đột nhiên mở mắt ra: **“Không được! A...”**

Lời còn chưa dứt, Tả Húc đã nhấc người cô lên ôm xuống ghế sau. Tả Húc ngăn tay hắn lại, lên án: **“Chúng ta chia tay rồi Tả Húc! Không thể làm chuyện này được, hơn nữa còn đang trong xe!”**

Tả Húc cắn nhẹ cổ cô, cười nói: **“Đừng giả rụt rè được không? Nếu em thực sự phản cảm, vì sao ban nãy khi anh hôn em, em lại không đẩy anh ra?”**

“Em!...”

“Không trả lời được phải không? Giờ hoặc em bỏ tay anh ra, hoặc em giúp anh cởi thắt lưng.” Tả Húc nhú mày.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau, khục khục khục khục...

Chương 49

Xe chấn, đây là hiện tượng chấn động của những cái ô tô có chủ nhân đang “say mê” với người yêu, cùng nhau **, làm một ít động tác mập mờ hoặc là xảy ra hành vi thân mật. Xe chấn là một đặc tính của những thành phố hiện đại. Đây là nói trong cuộc sống, do một số tạp chí bát quái của Hong Kong sáng chế ra. Mặt khác, tướng của lục quân Bắc Dương cũng cùng tên này. (tin tra từ Baidu, ngoài ra, tướng lục quân Xa Chấn Xa tiên sinh, áp lực rất lớn ah.)

(^ đừng hỏi Lot, Lot cũng không hiểu đâu =v= cứ hiểu ý nghĩa đầu tiên của cái xe chấn là được rồi mà ‘ v ‘)

Một con mèo béo lười nằm trên cành cây liềm liềm lông, đôi mắt hồ phách của nó vẫn nhìn chiếc xe jeep đang chấn động, lười biếng ngáp một cái.

Một chân của Lương Ưu Tuyên vẫn đang dẫm lên ghế trước, những giọt mồ hôi lấm tấm trên da thịt cô. Cô nhìn thẳng người đàn ông trước mắt, còn nhớ năm đó, khi rảnh rỗi, cô cũng đi rình bắt những cặp tình nhân đang trốn trong xe đã chiến, thậm chí còn mạnh mẽ lên án bọn họ đòi bại phong tục gì đó, không ngờ hôm nay cô cũng đi vào đội ngũ những người “một đường đi một đường yêu”, tâm tình hiện tại thật là tràn ngập sóng gió.

Cô bỗng nhiên nhớ đến chiếc xe bảo mẫu rộng rãi thoải mái kia của Tả Húc, trong xe còn có một chiếc giường lớn, nếu như hấn cùng với nữ diễn viên làm gì đó trong xe, người ngoài nhất định không hề hay biết, thế là, khuôn mặt cô bắt đầu xị xuống.

Tả Húc tiến đến gần môi cô, vừa chuẩn bị hôn, cô lại xoay đầu đi.

Tả Húc liếc cô, ngồi dậy, thuận thế làm hai chân cô dặng ra trên chân mình, kéo khuôn mặt cô ra hôn một cái, cười nói: **“Lại tức giận gì vậy?”**

Bởi vì Lương Ưu Tuyên cực độ không phối hợp với hành vi lưu manh của hấn, hấn quyết định dùng hành vi cường ngạnh như vậy, tổng thể mà nói thì có thể quy lại thành bốn chữ: “vào trước là chủ”.

(^ đỏ mặt – ing :’>)

Lương Ưu Tuyên lườm hấn, trầm mặc không nói. Thực ra nếu cô thật sự muốn phản kháng thì hấn tuyệt đối không thể thành công, nhưng là tuy lòng thì có thích loại thân mật da thịt này, nhưng cơ thể vẫn có phần không tự nhiên. Lại nói, cô vốn là một cô gái ngoan, danh xứng kì thực, trước mặt người khác chính là đứng đắn, thế nhưng sau lưng lại cùng người đàn ông không phải bạn trai mập mờ không rõ. Nguyên tắc gì chứ, càng ngày càng không có giới hạn.

“A...” Lương Ưu Tuyên lấy lại tinh thần, xoa xoa bộ ngực bị hấn cắn đau, đập vào vai Tả Húc một cái: **“Thả em xuống, đầu đập vào mui xe rồi, đau lắm đấy.”**

“Sao em không ghé vào người anh này?” Tả Húc đè lưng cô xuống, khiến cơ thể cô bám vào người hấn.

“...” Lương Ưu Tuyên cong người nghe theo, nhắm chặt hai mắt, cùng hấn phập phồng lúc lên lúc xuống, thờ hồn hên dòn dập.

Ánh trăng chiếu đến làn da trắng nõn của Lương Ưu Tuyên, hai gò má cô hơi đỏ lên, bộ dạng ngoan ngoãn phục tùng như một con dê nhỏ. Tả Húc cúi đầu hôn lên môi cô, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng đang cắn chặt của cô, dây dưa không dứt.

Chính vì Lương Ưu Tuyền biết rõ mình yêu Tả Húc nên càng không có cách nào hung hăng cự tuyệt hẳn, mà hẳn lại nắm được nhược điểm của cô, liên tục trêu chọc cô, khiến cô không cách nào hoàn toàn thoát khỏi bóng dáng của hẳn.

Đột nhiên bị đụng đầu khiến cô quay về hiện thực, giờ phút này dù cô có gặp người thì đầu vẫn sẽ đụng phải trần xe, Tả Húc nâng eo cô lên, xoay người đặt cô nằm xuống ghế.

Xe nhỏ hẹp, Lương Ưu Tuyền vô thức hoàn toàn bám ở cổ hẳn, một hồi vận động kịch liệt, cơ thể có chút sợ hãi run rẩy, đến sau khi lên đến đỉnh liền co rút.

(^ đừng hỏi em =v= em là cô bé ngây thơ)

...

Trên trán Tả Húc lấm tấm mồ hôi, mệt mỏi dựa vào người cô, lặng lẽ nằm trên lưng cô, khi đã đem toàn bộ chất lỏng ướt át đẩy vào thân thể cô, khoe mắt hẳn xẹt qua một tia giảo hoạt, cười đến đặc biệt quỷ dị.

Lương Ưu Tuyền liếm liếm môi, đã nắm áo sơ mi che ngực, trong lúc tỉnh cờ lại nhìn thấy vẻ mặt hẳn: **“Anh cười gì thế?”**

“Ai cười cơ? Em phải nói cảm ơn anh đã phục vụ chứ.” Tả Húc thu hồi nụ cười xấu xa, nghiêm mặt nói.

“...” Lương Ưu Tuyền lau mồ hôi, ngồi dậy đóng cúc áo, mơ hồ cảm thấy trong thân thể tràn ra, cô mở to mắt cả kinh... **“Ah!... Không dùng biện pháp an toàn!”**

“Ấy da da, ấy da da, chuyện đấy có gì quan trọng?...” Tả Húc ra vẻ bối rối trợn mắt, sau đó cụp mắt xuống, tỏ ra không quan tâm.

Lương Ưu Tuyền nhú mày, phẫn hận lôi cái quần dưới chân hẳn ra: **“Anh lại phá hoại em, phá hoại a.”**

Tả Húc ôm vai cô, thờ ơ nói: **“Tuy chúng ta đã chia tay nhưng em đừng lo. Vạn nhất có ‘tai họa chết người’ anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”**

Lương Ưu Tuyền bỏ qua cái ôm của hẳn, trịnh trọng nói: **“Em bảo này, về sau anh đừng tìm em nữa được không? Hiện tại quan hệ của chúng ta càng lúc càng không đứng đắn rồi. Thân là một cảnh sát, em then với Đảng, với dân, với giáo dục của Lương gia với em bao năm qua. Em nói thật, không đùa với anh.”**

“...” Tả Húc chống một tay trên ghế. Kỳ thật Lương Ưu Tuyền là kiểu con gái có kế hoạch sống, cô hi vọng mình có thể như rất nhiều cô gái khác từng bước đi đến cuối đời, nhưng sự xuất hiện của hẳn lại xáo trộn kế hoạch cuộc sống của cô.

Nghĩ thế, hẳn phiền muộn thở dài, vuốt ve lọn tóc của Lương Ưu Tuyền. Mới đầu hẳn chỉ muốn thoát khỏi cô cảnh sát bạo lực này, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, hẳn phát hiện ra, Lương Ưu Tuyền là cô nhóc đại ngốc miệng cộp gan thỏ, nhất là ở những vấn đề nam nữ, cô luôn trăm phương ngàn kế bảo vệ mình, không chịu nổi đàn ông nói ba xạo lừa gạt.

“Ai, Lương Ưu Tuyền ơi là Lương Ưu Tuyền, gặp phải anh coi như em không may...” Tả Húc thay cô than thở.

Lương Ưu Tuyền đẩy ngón tay đang vuốt tóc mình ra: **“Anh có thể nghiêm túc được không?”**

“Sao anh lại không nghiêm túc rồi hả? Em nói chia tay anh cũng đồng ý, em muốn hẹn hò với gã bác sĩ tâm lý anh cũng có ngăn cản đâu?”

Lương Ưu Tuyền giật mình: **“Em nói mình muốn hẹn hò với Cổ Ngọc hồi nào hả?”**

“Đừng tưởng anh không phát hiện trong bữa tiệc hai người mất đi mây lại đấy, chán ghét...” Tả Húc làm động tác buồn nôn.

“...” Lương Ưu Tuyền đập vào ngực hẳn: **“Đúng là nói hươu nói vượn! Em căn bản không coi**

Cổ Ngọc là đối tượng!”

“Được rồi được rồi, đừng giả vờ vô tội trước mặt anh, trong lòng em muốn gì anh còn không biết sao? Em muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh, sau đó thuận lý thành chương tiến hành đoạn tình cảm yêu đương tiếp theo, cắt cắt cắt.” Tả Húc hừ khinh thường.

Lương Ưu Tuyền tức đến nắm tay lại: **“Anh dám cá cược với em không?”**

“Cá cược gì?”

“Nếu em hẹn hò với Cổ Ngọc, anh phải đứng trước tập đoàn Tinh Hỏa sửa ba tiếng!”

“A? Nếu em thua thì sao?”

“Em đứng trước cửa cảnh cục sửa ba tiếng!”

“Ah... Được... Cược thì cược...”

Cứ như vậy hai người vỗ tay minh thệ. Tả Húc nhìn chăm chăm Lương Ưu Tuyền đang hầm hè, híp mắt lại cười, ha ha ha.

Lương Ưu Tuyền thấy hấn cười như kiêu đã lâu không bị đánh, dứt khoát dùng một cước đá hấn xuống xe, khởi động xe nghênh ngang lái đi.

Tả Húc vẩy vẩy tay với đuôi xe, lúc này mới phát hiện vị trí hiện tại cũng không phải nằm ở đường chính, hơn nữa xung quanh đến cái đèn đường cũng không có, mèo đen còn đang nằm trên cành cây kêu meo meo.

Nụ cười hấn cứng lại. A? Đây là chỗ nào?

Bốn giờ sáng, Lương Ưu Tuyền cuối cùng cũng quay về cái ổ nhỏ ấm áp của mình. Sau khi cô tắm rửa xong liền nấu cho mình một tô mì, còn chưa ăn được hai miếng, điện thoại đã vang lên.

Lương Ưu Tuyền mới đổi số điện thoại, là số Tả Húc tặng cô “1314520”, cho nên không biết đối phương là ai.

“Ai vậy?” Lương Ưu Tuyền ngồi bên giường lau tóc.

Đối phương nghe được giọng nói của Lương Ưu Tuyền, im lặng một cái chớp mắt, lập tức cúp máy.

Lương Ưu Tuyền nhìn dãy số lạ lẫm, cho rằng đối phương nhầm máy nên cũng không để ý nữa.

Nhưng lúc sau khi cô nằm xuống, lại nhận được một tin nhắn:

“Tôi đã đoán được số điện thoại mới này sẽ là cô, hai người không phải chia tay rồi sao? Cô gái như cô cuối cùng thì có biết xấu hổ hay không? Đừng dây dưa với Nãi Đường nữa được không?”

Lương Ưu Tuyền mở đèn ngủ, hiện giờ chỉ có Đỗ Mai Mai mới gọi Tả Húc là Nãi Đường, đáp án đã rõ mồn một. Lại nói, so với cuồng oanh loạn tạc của Dương Phỉ Nhi, cô càng lúc càng không chịu nổi sự hi nộ vô thường của Đỗ Mai Mai.

Cô ần nút trả lời, vốn muốn chỉ trích hành vi cố tình gây sự của Đỗ Mai Mai, nhưng sau khi cô nhập một đoạn rất dài, ngón tay lại do dự dừng trên nút send. Nếu như một người bình thường giảng đạo lý với người tâm thần, có phải cô có chút thiếu nhân hậu hay không?

Nghĩ thế, cô xóa bỏ tin nhắn, tắt máy, đặt điện thoại vào cái tủ đầu giường, tắt đèn đi ngủ.

Sáng ngày thứ hai

Khi cô bật điện thoại lên, một loạt tin nhắn gửi tới. Cô không có tâm tình đọc từng cái, hướng chỉ nội dung đơn giản là mắng cô là đồ hồ ly tinh vô sỉ các loại, ngay khi cô sắp ấn nút “xóa những tin đã chọn”, nội dung một tin nhắn khác làm cô nhin không nổi.

... Lương Ưu Tuyền, cô là đồ tiện nhân, đồ đàn bà dâm đẳng!

Vụt một cái, lửa giận của Lương Ưu Tuyên xông lên não. Cô tức giận gọi lại số đó, nhưng đối phương đang bận. Vì thế cô nhảy xuống giường, lấy danh bạ điện thoại trong ngăn kéo ra, hăm hừ tìm số Đỗ Mai Mai.

Nhanh chóng bấm dãy số, lần này gọi được rồi.

Lương Ưu Tuyên không đợi đối phương mở miệng đã đứng trên giường mắng to: **“Đỗ Mai Mai tôi cảnh cáo chị, đừng tưởng tôi dễ dàng tha thứ cho chị là chị có thể dẫm đạp lên mặt tôi! Còn dám mắng tôi một câu tôi nhất định sẽ cho chị chịu không nổi!”** Nói xong cô hung hãn cúp điện thoại, vốn là bối rối khó tiêu, giờ này đã “có tinh thần gấp trăm lần”.

Chỉ một lúc sau, điện thoại Lương Ưu Tuyên lại vang lên. Cô cũng không nhìn liền từ chối, nhưng đối phương rất cố chấp, không ngừng gọi vào điện thoại cô. Lương Ưu Tuyên tức giận, vừa nhận điện thoại đã nói luôn: **“Tôi hỏi chị có phiền không?! Ăn no rồi không có chuyện gì làm hay sao?!”**

“Tiểu Tuyên...”

“...” Lương Ưu Tuyên nhìn số máy đang hiện, là Tả Húc đang gọi tới.

“Vừa nãy là anh nghe điện thoại của em, Đỗ Mai Mai không dám nhận, chị ấy nói em luôn gọi điện thoại tới đe dọa chị ấy.” Tả Húc mệt mỏi nói.

“Anh tin?!”

“Vừa rồi giọng nói của em thực sự rất hung hăng.”

“Ý của anh là tin chị ta chứ không tin em?” Lương Ưu Hoa ngẩng mặt lên trời cười lạnh.

“Anh không nói thế, thôi em cứ tỉnh táo trước đi.”

Một loạt tiếng tút tút truyền đến tai Lương Ưu Tuyên. Cô nhìn qua màn hình di động, lật lại đồng tin nhắn dài dằng dặc nhục mạ cô kia, vốn định gửi cho Tả Húc, nhưng cô đột nhiên nhớ ra, liền lôi số Đỗ Mai Mai ra so sánh với số điện thoại kia.

Lúc này cô mới phát hiện, cái số máy gửi đến đồng tin phi báng cô kia cũng không phải số cố định của Đỗ Mai Mai.

Nói cách khác, cho dù Lương Ưu Tuyên đưa những tin nhắn này cho Tả Húc xem cũng không thể chứng minh nó là do Đỗ Mai Mai gửi. Hơn nữa chỉ bằng hai chữ “Nãi Đường” đã nhận định là tin nhắn Đỗ Mai Mai gửi đến, chỉ có thể nói mình có thành kiến với Đỗ Mai Mai. Cô cười gượng hai tiếng, thiếu chút nữa lại rơi vào chiếc bẫy liên hoàn Đỗ Mai Mai sắp đặt... Cô đặt điện thoại xuống, ung dung nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Ánh sáng sớm thật chương mắt, đâm bị thương đôi mắt của cô.

Xúc động là ma quỷ, xúc động là mầm tai họa khiến ta tự chui đầu vào rọ, xúc động là một đồng hối hận ăn không hết.

Dù sao như vậy cũng tốt, chết sớm sẽ sớm tái sinh, vừa vặn đoạn tuyệt quan hệ với Tả Húc.

.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tôi biết chương này mọi người đọc rất nín thở, nhưng các cô gái phải vững lòng tin, Tả Húc nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích. ^_ ^

Mặt khác, mở một truyện cổ trang, mời mọi người cổ động nhiều hơn!

Truyện mới của tôi, “Nương tử bảy ngày”.

Thời cổ cái kia phò mười tám tuổi thân thể là “Phản” phụ

Sau khi xuyên việt nàng đã thành danh xứng với thực hài nhi mẹ hán

Phòng bị đột trời mưa cả đêm, thuyền tri lại gặp ngược gió

Vấn đề đã đến ... Hài tử cha hán là ai? ...

Chương 50

Tìm bạn đời trên mạng nghĩa là thông qua mạng internet tìm kiếm một người thuận mắt, vui vẻ ở bên nhau, cuối quá trình là hài hòa kết thành vợ chồng hợp pháp.

Ưu điểm của việc tìm bạn đời trên mạng là:

Một, bất kể đối phương giống anh Tê Lợi* hoặc vẻ ngoài đẹp như Phụng tử**, đều tránh được cảnh tượng đáng xấu hổ là nôn mửa tại chỗ;

(* cái anh ăn mày đẹp dzai của TQ ấy | ** Vương Hi Phụng của Hồng Lâu Mộng)

Hai, tiết kiệm tiền mua dầu bóp chân, bảo vệ môi trường lại vệ sinh;

Ba, thông qua những đoạn hội thoại đơn giản có thể phán đoán được tính cách hoặc những tính chất đặc biệt của đối phương. Ví dụ, người dùng từ già dặn: không phải kiểu người hay khó chịu thì cũng là hướng nội. Người nói nhảm hết chuyện này đến chuyện khác: người thích làm nhảm. Người nghiền ngẫm từng chữ: người thích thuyết giáo. (Đương nhiên, cái này không nói đến quan hệ bạn bè. Người quen sẽ nói chuyện với nhau thế này, A: ơ, đến công ty à? B: nói nhảm. A: ngọa tào*. B: tý ăn trưa cùng nhau đi. A: được, tớ đi trước đã. B: cút xéo.) Trên đây là cuộc hội thoại kiểu vừa chửi xong đã làm lành.

(* đại loại như F***, Sh** blah blah blah)

Lương Ưu Tuyên nói chuyện phiếm với các đối tượng làm quen đến trưa, cuối cùng chọn một người đàn ông nói không quá nhiều đang cần kết hôn.

Đúng giờ, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê.

Người đàn ông là quản lý một xí nghiệp hùn vốn nào đó, năm nay 38 tuổi, ngũ quan coi như cân đối, thuộc về kiểu người mà nếu lẫn trong đám đông sẽ không ai nhìn thấy, nhưng cũng không phải loại mà nếu gặp thì cần phải đuổi theo mắng hăm hai câu vì tội làm hỏng mỹ quan thành phố.

“Chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi, tôi là người có yêu cầu không cao, chỉ cần có thể sinh con là được. Con sau khi sinh ra phải đi xét nghiệm DNA, về điểm này tôi và cô đương nhiên ngầm hiểu.” Người đàn ông nhấp cà phê, vẻ mặt bình tĩnh.

“Chuyện này tôi có thể đáp ứng, nhưng anh phải ký tên cam đoan, sau khi kết hôn không được lăng nhăng ở bên ngoài.”

“A? Chỉ làm quan hệ thể xác không tình cảm cũng không được sao?” Người đàn ông giật mình.

“Nếu như tôi giết người lại không bị tóm, tôi sẽ không là tội phạm giết người sao?” Lương Ưu Tuyên mặt vô cảm hỏi.

“Lương tiểu thư, tôi biết cô là cảnh sát hình sự, nhưng hai chuyện này sao có thể đánh đồng được?” Người đàn ông không tài nào hiểu nổi.

“Chuyện này cùng nghề nghiệp tôi không quan hệ, chỉ là hi vọng Triệu tiên sinh có thái độ đứng đắn. Tôi nghĩ chuyện hai chúng ta không cần nói đến nữa.” Lương Ưu Tuyên lấy tiền nước từ trong ví ra, đặt lên bàn, hờ hững: **“Chúc anh tìm được một cô vợ tốt nguyện ý vì anh sinh con mà không quan tâm anh có quan hệ thể xác với người đàn bà khác.”**

“Lương tiểu thư, tôi khuyên cô một câu, đàn ông mà cần phải đi xem mặt phần lớn là do áp lực từ gia đình, tôi cũng từng như cô chờ đợi tình yêu một đời một kiếp, nhưng sự thật đánh thức tôi, không có người phụ nữ nào đồng ý gả cho một người đàn ông nghèo rớt mùng tơi. Hôm nay, tôi có xe, có phòng, có tiền để dành, cũng đã mất đi ham muốn tình yêu. Chính là vì tôi nhìn thấy bản chất của hôn nhân nên mới phải thẳng thắn giải nghĩa cho Lương tiểu thư. Cũng chính bởi vì Lương tiểu thư trẻ tuổi lại xinh đẹp nên tôi nguyện ý đem tiền bạc ra cho cô chi tiêu. Trên đời không có chuyện tốt nào vẹn toàn đôi bên, mặc dù có thì cũng sẽ không rơi vào những người bình thường như tôi với cô. Còn không bằng hạ thấp yêu cầu, sẽ sớm thành sự thực.”

Nói xong, người đó đứng lên, cầm tiền Lương Ưu Tuyền đặt trên bàn trả cô, nói: **“Chuyện phong độ này tôi vẫn có, tôi mời cô.”**

Lương Ưu Tuyền nhận lại tiền. Thật ra anh ta nói không sai, nhưng mà dù anh ta đã nhìn thấu hết nhưng vẫn chỉ là kiểu người miệng nói đã thông nhưng tư tưởng cổ chấp mà thôi.

Cuối cùng Lương Ưu Tuyền cho người đàn ông số điện thoại của mình, quyết định cân nhắc.

Sau khi chia tay người đàn ông đó, Lương Ưu Tuyền nhận được điện thoại của cảnh cục: một buổi hòa nhạc cùng trình diễn thời trang nào đó đang loạn lên, fan hâm mộ phá vòng bảo vệ, nam ca sĩ bị fan lôi kéo đến trọng thương. Máy quay phim của đài truyền hình hỏng mấy cái, nhưng fan hâm mộ vẫn không chịu để nam ca sĩ chạy đi, công ty giải trí yêu cầu cảnh sát đến duy trì trật tự, đồng thời tóm kẻ gây họa.

Sau khi Lương Ưu Tuyền nhận được tin báo, ngựa không dừng vó chạy tới hiện trường buổi trình diễn thời trang. Cô vừa lái xe vừa cảm thấy bất đắc dĩ, người bị lọt vòng vây của fan hâm mộ chính là Đinh Đới Vĩ bạn của Tả Húc, cô sao lại không thể chạy thoát khỏi mối liên hệ với Tả Húc thế này?

Lương Ưu Tuyền đỗ xe cách đó một trăm mét, phía trước đang tập nập những người là người. Người nghe giống như thủy triều đang chạy vào bên trong buổi trình diễn thời trang. Cảnh sát đã lấy gây diện ra để hù dọa đám fan nhưng vẫn vô dụng. Thế hệ sau tiến bộ hơn thế hệ trước nha, hiện tại dân chúng không hề coi trọng chú cảnh sát nữa rồi, chỉ cần trong tay không cầm vũ khí hoặc hô lớn khẩu hiệu phản động, chú cảnh sát cũng không thể cưỡng áp những người dân bình thường trấn áp nhiệt tình.

Thấy thế, Lương Ưu Tuyền đi vào một tiệm bán hoành thánh, chỉ một lúc sau, Lương Ưu Tuyền bùng một nồi nước sôi đi về phía đám người kia. Thế là cô thuận lợi đi vào phòng nghỉ của nhân viên trong buổi trình diễn thời trang.

Sau khi chìa cảnh huy ra, nhân viên công tác mới mở cửa cho cô vào, bên ngoài tiếng người huyền náo, trong phòng nghỉ cũng bận rộn một tràng. Trợ lý của Đinh Đới Vĩ ngồi xổm dưới chân hần giúp hần dán băng cá nhân. Mái tóc ngắn màu vàng kim óng ánh của Đinh Đới Vĩ đã bị đám fan kéo cho rối tơ bời.

“Anh không sao chứ?” Lương Ưu Tuyền nghiêm mặt hỏi thăm. Cô thật sự không thể gặp đàn ông mà chỉ cần một vết thương nhỏ đã rơi nước mắt.

“Chị Tuyền! Mau dẫn tôi đi trốn đi a...” Đinh Đới Vĩ cầm sau Lương Ưu Tuyền, trốn sau lưng cô run rẩy.

“...” Lương Ưu Tuyền ghét bỏ đẩy hần ra: **“Anh có thể kiên cường như một người đàn ông hay không hả?”**

Đinh Đới Vĩ bị thương cầm gương trang điểm lên, vuốt vuốt áo, tự ái tiếc hận: **“Không thể trách fan điên cuồng như vậy, đều tại tôi lớn lên quá đẹp trai, cô nói xem có phải đám người đi phẩu**

thuật thẩm mỹ đều muốn bỏ những điểm xấu đi để giống như tôi*?”

(* câu này Lot không hiểu nên Lot dịch bừa, đại ý là như thế)

Lương Ưu Tuyền còn chưa có gì trong bụng, những người khác đương nhiên đang bắt đầu nôn mửa.

“Tôi đưa anh đi trước, cảnh sát sẽ xử lý chuyện còn lại.” Lương Ưu Tuyền lấy một bộ đồ nữ cùng tóc giả trên giá đưa cho hắn, nói: “Cho anh năm phút, mặc vào cho tôi.”

“Tôi là đàn ông thuần! Sao có thể mặc những thứ không nghiêm chỉnh như thế này?!” Đinh Đới Vĩ lập tức ném chiếc váy liền lại cho Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền nâng cằm lên đi đến cạnh hắn, dùng một tay chèn hắn vào tường.

Đinh Đới Vĩ bị Lương Ưu Tuyền bạo lực không dám phản kháng, nhưng là hắn vẫn vì hình tượng vùng vẫy vài cái, nhưng khi Lương Ưu Tuyền giơ nắm lên, hắn lập tức yên lặng. Sau đó Lương Ưu Tuyền, ngay trước mặt mọi người, đem bộ quần áo biểu diễn của Đinh Đới Vĩ ném ra xa tám trượng, Lương Ưu Tuyền nhìn Đinh Đới Vĩ đang hai tay che ngực, chậm rãi hỏi: **“Tự thay hay để tôi giúp?”**

“Lương Ưu Tuyền cô... Nếu không phải vì nể mặt ai đó tôi đã sớm gào lên cô phi lễ rồi!” Đinh Đới Vĩ tức giận hầm hè, cầm váy liền lên đi vào phòng thay đồ.

Lương Ưu Tuyền phui phui tay, quay người ngồi nghỉ trên ghế. Cô nhìn khắp bốn phía, tuy không gian không lớn nhưng chỉ trong một giây, toàn bộ nhân viên đã ôm nhau tránh xa ngực tít. Dù sao thì cô trợ lý đã trường kì bị Đinh Đới Vĩ áp bức cũng lập tức đem cho ân nhân một ly trà sữa nóng.

Nhưng ngay khi Lương Ưu Tuyền chuẩn bị uống trà sữa thì Đinh Đới Vĩ chậm chậm bước ra từ phòng thay đồ, hắn khoác một tay lên tấm màn che, một tay nhắc chiếc váy đỏ lên, cắn ngón tay tạo dáng.

Phụt!... Lương Ưu Tuyền đứng lên giật bộ tóc giả màu vàng xoắn xoắn trên đầu Đinh Đới Vĩ xuống, cả giận: **“Anh tưởng mình là Marilyn Monroe à? Nếu anh không muốn ra ngoài thì cứ nói thẳng với chị đây, cho anh chết luôn đi!”**

“...” Đinh Đới Vĩ bịt miệng, hắn chỉ muốn cố gắng giống như một cô gái nhất thời mà, nhưng mà Lương Ưu Tuyền quá hung tàn nên hắn chỉ còn cách ỉu xiu thay bộ váy đại thẩm Lương Ưu Tuyền đã chuẩn bị cho hắn.

Cùng lúc đó, Lương Ưu Tuyền cùng cảnh sát đang đứng ngoài cửa ngăn đám fan lại thống nhất ý kiến, quyết định dùng kế điệu hổ ly sơn để đưa Đinh Đới Vĩ rời khỏi hiện trường buổi trình diễn thời trang. Nói cách khác chính là dùng một cảnh sát có thân hình và ngũ quan hao hao giống Đinh Đới Vĩ, cho mặc đồ diễn và đeo kính râm, đội mũ lên, sau đó trong quá trình đi ra cố tình để cho mọi người nhìn thấy để chuyển sự chú ý, còn Đinh Đới Vĩ thật sẽ được Lương Ưu Tuyền nhân cơ hội loạn lạc mà rời đi.

...

Đinh Đới Vĩ vội ngồi vào xe Lương Ưu Tuyền, xuyên qua kính chiếu hậu thưởng thức cảnh “vạn mã lao nhanh”, từ tận đáy lòng cầu nguyện thay cho vị cảnh sát đã chấp nhận hi sinh để bảo vệ người đẹp trai kia.

“Đưa anh về đâu?”

Đinh Đới Vĩ nhìn thời gian: **“Một quán đồ nướng thơm ngon, cảm ơn.”**

“Địa chỉ địa chỉ! Anh cho rằng đây là xe taxi đấy à?!” Từ mắt Lương Ưu Tuyền bắt ra một tia lạnh lẽo.

“...” Đinh Đới Vĩ kéo những lọn tóc giả màu đen bám trên má, dùng giọng nói nhỏ như muỗi vo ve nói địa chỉ cụ thể.

Lương Ưu Tuyền lườm hắn một cái, đi đến quán thịt nướng Đinh Đới Vĩ đã nói.

Đợi đến nơi rồi Lương Ưu Tuyền mới phát hiện ra đây là một quán thịt nướng nhỏ, mà lại cực kì kín đáo, Đinh Đới Vĩ kéo Lương Ưu Tuyền cùng xuống xe, nói rằng muốn mời Lương Ưu Tuyền ăn cơm để biểu lộ lòng biết ơn.

“Không cần khách khí, bảo vệ cho an toàn của người dân là việc cảnh sát nên làm.” Lương Ưu Tuyền một chút cũng không muốn xuống.

“Hiện tại cô lại giả vờ không quen tôi phải không? Sao lúc ép tôi thay đồ cô không tự coi mình là cảnh sát đi?” Đinh Đới Vĩ mặc một bộ đồ nữ, hấn lắc lắc mớ tóc dài, tự mình rút chìa khóa xe ra, đi vào quán thịt nướng.

“...” Lương Ưu Tuyền khó chịu, cô xác định Đinh Đới Vĩ cũng không đợi thấy mình, chỉ sợ hấn đang có chủ ý gì xấu xa đây.

Cô ỉu xiu đi vào quán thịt nướng, ngồi vẫn chưa đến 10 phút, đã thấy một người quen ngồi xuống cạnh mình.

Phản ứng đầu tiên của Lương Ưu Tuyền là muốn quay sang Đinh Đới Vĩ muốn cướp chìa khóa xe, nhưng Đinh Đới Vĩ lại nhét chìa khóa vào cái áo lót giả của hấn, còn không quen lè lưỡi ra với cô.

Lương Ưu Tuyền chỉ chỉ Đinh Đới Vĩ, quay người muốn đi gấp, Tả Húc lại đứng dậy cầm tay cô giữ lại: **“Vẫn còn giận chuyện đó sao?”**

Lương Ưu Tuyền bỏ tay hấn ra, bình tĩnh nói: **“Hết giận lâu rồi, chỉ là không muốn gặp anh nữa.”**

Tả Húc cúi đầu nhìn cô, mỉm cười: **“Anh xin lỗi.”**

Lương Ưu Tuyền lườm một cái, không muốn nhìn nụ cười đẹp mắt của cái khuôn mặt đáng giận kia.

Tả Húc kéo cô về lại chỗ: **“Mặc kệ em là vì chuyện gì mà không vui, anh đều xin lỗi.”**

Lương Ưu Tuyền im lặng không nói, cô lúc này không có ý định bị những lời dỗ ngon ngọt của hấn đánh bại.

Vì thế, sau khi nhận chai rượu từ tay phục vụ, cô rót cho mỗi người một chén, giờ chén lên đầu tiên, nói: **“Tôi sắp kết hôn, về sau không thể cùng những người đàn ông độc thân ăn tối. Chồng sắp cưới của tôi không phải là Ngô Thiên Khải cũng không phải Cổ Ngọc, là một người tầm thường cách anh không biết, cứ thế đi... Tôi kính trước.”** Nói xong, cô một hơi uống cạn chén rượu.

Nghe xong, chén rượu của Đinh Đới Vĩ còn chưa chạm vào khóe miệng đã ngừng lại.

Hấn liếc Tả Húc, sau đó phối hợp rời chỗ.

Tả Húc suy nghĩ một lát, ung dung giờ chén lên, nhìn không ra cảm xúc: **“Chúc mừng, nếu đã là chuyện vui thì không bằng uống thêm vài chén?”**

Lương Ưu Tuyền thấy cái chén không lại cho thêm rượu, cô không nói hai lời uống hết, Tả Húc thì ở một bên chậm rãi ăn thịt bò nướng...

“Đã quyết định thời gian rồi sao? Để anh sắp xếp mà đến dự.”

“Em cũng không hi vọng chú rể bị anh làm mất thể diện trong hôn lễ, huống chi anh là người bận rộn, không cần phải cố dành thời gian đến dự làm gì.” Lương Ưu Tuyền thừa nhận mình đang rất sĩ diện cái láo, nhưng cô phải đưa ra một quyết định, không còn lựa chọn nào khác.

Tả Húc cười cười, không nói gì nữa, chỉ là uống từng ly từng ly, vẫn không quên đem thịt bò đã nướng chín đặt vào đĩa Lương Ưu Tuyền.

Lương Ưu Tuyền cắn môi, cầm đũa lên, vùi đầu vào ăn. Trạng thái ăn điên cuồng không thua gì tốc độ uống rượu của Tả Húc.

“Khục khục khục...” Lương Ưu Tuyền bị ớt xay sặc đến họng, lúc này, một ly trà lúa mạch xuất

hiện trước mắt cô, Lương Ưu Tuyên vợ lấy chén trà súc ọt ọt rửa họng, giật mình phát hiện đây là một chén trà ấm áp vừa phải.

Tả Húc vừa dùng một tay vuốt lưng cho cô, vừa rót trà ra để lên bàn cho nguội, chính là vì hiểu rõ cá tính vội vàng dễ xúc động của cô nên không có lý do gì không giúp cô chuẩn bị trước.

Lương Ưu Tuyên cúi đầu thật sâu, gần như sắp chạm đến bàn. Cô rất muốn ôm hắn, nói cho hắn biết trên đời này sẽ không còn người thứ hai yêu cô như vậy. Nhưng nhìn thì nhìn được, còn để chạm vào thì rất khó, cho dù cô thật sự dũng cảm tiến lên, liệu có thể chạm đến hạnh phúc bí ngạn* hay sao?”

(* hạnh phúc mãi mãi, hạnh phúc lý tưởng)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: suy nghĩ đi, mấy người cuối cùng thì có muốn Lương tiểu thư kết hôn không?

Chương 51

Lương Ưu Tuyền không có dũng khí tự định chuyện chung thân của mình, cho nên cô đem vị hôn phu là người qua đường Giáp về Lương gia, chờ chờ vị trưởng bối xét duyệt.

Toàn bộ “quá trình thẩm vấn” được tiến hành trong tình trạng phong bế.

Lương Ưu Tuyền không được tham dự, càng không thể giúp người qua đường Giáp giải vây, chỉ có thể theo như quy củ quay về phòng ngủ, chờ đợi kết quả cuối cùng từ “thẩm phán”. Cô ngồi trong phòng ngủ của mình nghịch ngón tay, hi vọng tiên sinh qua đường Giáp có thể hóa giải những cửa ải khó khăn, để còn có thể TM nó* kết hôn với mình.

(* con mịa nó)

Một phút sau, Lương Ưu Tuyền nghe được bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập.

Lương Ưu Tuyền mở cửa ra nhìn, thấy tiên sinh qua đường Giáp mặt tái nhợt như tờ giấy, lưng tựa vào cạnh cánh cửa, liên tục quay lại nhìn, tựa như đang lo lắng có ai tiếp cận làm cái gì... Mà Lương cha hai tay chấp sau lưng chậm rãi đi về phía hần, bất đắc dĩ nhìn người qua đường Giáp, nói: **“Cậu chạy cái gì? Tôi chỉ muốn cậu uống máu thê, thê đối với Tiểu Tuyền nhà chúng tôi trước sau như một, cũng không phải lấy máu cậu. Đến can đảm làm chuyện này cậu cũng không có mà còn đòi lấy Tiểu Tuyền nhà chúng tôi sao?”**

Uống máu: một loại nghi thức làm trong lúc liên minh với nhau, dùng máu để tỏ rõ lòng trung thành.

“Bác à, bác hiểu lầm rồi, từ nhỏ cháu đã sợ máu...” Tiên sinh qua đường Giáp đầu đầy mồ hôi, muốn nói hần cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng sao chiêu nào cũng không có tác dụng với người nhà Lương gia.

... Hần đưa lễ vật lên, Lương ông nói, đây là hồi lộ, còn chỉ trích tác phong của hần không nghiêm chỉnh; hần khen Lương mẹ trẻ tuổi xinh đẹp, Lương mẹ lại nói hần là người giả dối nói năng ngọt xớt; hần dứt khoát im lặng, Lương cha thế mà vẫn có cái đề nói!... Nói rằng chỉ có người có tật giật mình mới không dám ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt cảnh sát!

Cái gì chứ, hần đến để hỏi chuyện cưới xin hay là rước nhục vào thân ah?!

“Ồn ào cái gì, đừng dọa bạn trai Tiểu Tuyền ah...” Lương bà nghe thấy ồn ào liên lại gần. Bà đang chuẩn bị cơm trưa, trong tay vẫn cầm theo dao thái cá, trên lưỡi dao vẫn còn máu cá đỏ au.

“Ah! ~” Tiên sinh qua đường Giáp lập tức trốn mất, té xỉu trên đất.

Lương Ưu Tuyền thấy thế vội chạy lại gần tiên sinh qua đường Giáp, bắt mắt nhìn các trưởng bối: **“Mọi người làm gì vậy ah? Người ta tốt nghiệp chính quy, ba đời trong sạch, không phải phù hợp với tiêu chuẩn sao?”**

“Cái con bé này! Cha cũng có nói không được đâu, chỉ đang chuyện trò vắn vơ về chuyện nhà, ai ngờ cậu ta chạy đi mất...” Lương cha vừa nói vừa nhìn về phía tiên sinh qua đường Giáp sợ máu, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ.

Lương Ưu Tuyền lòng đầy căm phẫn nói: **“Cha cố tình thì có! Nếu không vì sao lúc người đó đến làm khách nhà ta lại không bỏ chạy?!”**

“Con nói Tả Húc à? Con rể đầu tiên chúng ta đã chọn rất dũng cảm, con có nhớ chuyện cha bắt con phải quỳ trước bài vị tổ tiên trước mặt Tả Húc không?”

“Nhớ rõ ah, anh ta chẳng những không thừa nhận chuyện đã cưỡng hôn còn, còn vu oan con

chủ động đề ảnh!” Lương Ưu Tuyền nắm quyền, vô duyên vô cớ bị cha đánh cho một trận, Tả Húc chết tiệt đó không ngờ lại thấy chết mà không cứu.

Lương cha nâng chén trà lên miệng, thông thả nói: **“Con là không hiểu, cái chứng minh Tả Húc là người luôn bình tĩnh chính là khi gặp phải tình huống bất ngờ, không có dự tính trước cũng không loạn lên, còn nghĩ kĩ đối sách, bởi vì cái gọi là thành đại sự người không mưu tại chúng.”**

“...” Lương Ưu Tuyền nâng tiên sinh qua đường Giáp đang nằm trên mặt đất dậy, chỉ vào trán người này: **“Con và Tả Húc kết thúc rồi, dù không phải con rể cha đi chăng nữa, người mà con gái rệu cha phải cưới cũng vẫn là người này.”**

Lương bà cầm dao thái đi lên, cảm thấy hơi thở của người qua đường Giáp, thỏa mãn gật đầu: **“Còn sống.”**

“Bà! Bà biết anh ta sợ máu sao còn cầm dao dính máu lác lư ở đây, mau quay lại bếp đi chứ!”

“Chắc chắc, Tiểu Húc còn từng giúp bà giết gà cơ, ai, ở đời, người với người sao lại chênh lệch lớn vậy chứ?...” Lương bà ung dung thở dài, cầm dao thái chậm rãi bỏ đi.

Lương Ưu Tuyền vỗ vỗ cầm tiên sinh qua đường Giáp, lại nói, cô cũng biết người bạn thân này đủ không có tiền đồ đấy.

“Tĩnh đi ah!”

Đúng lúc này, cửa nhà mở ra. Lúc Lương Ưu Hoa mở cửa cũng không nhìn thẳng phía trước mà là đang ngoái lại nhìn phía sau, nên hẳn không để ý tới có một người sống đang nằm đây, chiếc giày da vừa vịn giẫm vào tay người đang hôn mê. Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, tiên sinh qua đường Giáp đã tỉnh.

“Anh hai!”

“...” Lương Ưu Hoa rút chân về. Hắn từng hai lần gặp người đàn ông này ở cửa cảnh cục, lần nào cũng cầm theo hoa hồng tới gặp Lương Ưu Tuyền, cũng biết người đàn ông này đang theo đuổi Lương Ưu Tuyền.

Nhưng là Lương Ưu Hoa kiêu gì cũng không thể chấp nhận sự thật là em rể tương lai lại lớn hơn mình tận tám tuổi, vì thế Lương Ưu Hoa hoàn toàn không có thành ý xin lỗi, lại trêu chọc: **“Một thì vào nhà nằm, đừng ngủ tại đây chứ người anh em.”**

Tiên sinh qua đường Giáp dĩ nhiên cảm nhận được Lương gia không thích hắn, mà ngay cả Lương Ưu Tuyền cũng sắp sửa sụp đổ rồi.

Lương Ưu Hoa quay người kéo người đứng ngoài vào, cười nói: **“Vào đi chứ, sắp đến giờ cơm rồi đấy.”**

Lương Ưu Tuyền ngẩng đầu lên nhìn, sau anh hai có một cô gái khuôn mặt thanh thuần xinh xắn, ăn mặc thanh nhã, giống như một cô gái nhỏ xinh đẹp... Ah, là người yêu anh hai?

Mà khi cô gái này đi qua cánh cửa, mặt đối mặt, Lương Ưu Tuyền lập tức vứt bỏ tiên sinh qua đường Giáp, chăm chăm dò xét Hoa cô nương... Cô gái này, sao có điểm giống Dương Phỉ Nhi a?

Dương Phỉ Nhi bỏ qua nghi vấn của Lương Ưu Tuyền, cúi đầu với Lương ba: **“Cháu chào bác, cháu là Dương Phỉ Nhi.”**

Lương cha lần đầu tiên thấy Lương Ưu Hoa đem con gái về nhà, hơn nữa còn là cô bé thanh tú xinh đẹp, thái độ của ông lập tức xoay chuyển 180 độ, cười chân thành gật đầu: **“Ah, Dương tiểu thư khỏe chứ? Đừng khách khí, vào phòng khách ngồi đi.”** Nói xong, tất cả trưởng bối khác của Lương gia cũng đi đến phòng khách để nhìn Dương Phỉ Nhi. Dựa vào chuyện đáng về hung tợn của bọn họ nháy mắt biến thành hiền hòa, cô gái này chắc chắn rất được các trưởng bối khen ngợi.

Lương Ưu Tuyền thấy Dương Phỉ Nhi muốn đi theo hàng ngũ đại đội trưởng kia tiến vào nhà, lập

tức chặn đường Dương Phỉ Nhi, chất vấn: **“Dương Phỉ Nhi, cô tới nhà tôi làm chi? Ah?...”** Nhưng cô còn chưa nói xong, đã bị Lương mẹ đẩy qua một bên như phế phẩm.

Dương Phỉ Nhi then thùng nắm góc áo, nói nhỏ: **“Anh cô mời tôi tới ăn cơm. Nếu cô không chào đón, tôi lập tức rời đi.”**

“...” Lương Ưu Tuyền thở mạnh, một chữ cũng chưa kịp nói ra đã bị các vị trưởng bối buu hân của Lương gia đẩy vào bếp.

Đứng nhìn Dương Phỉ Nhi bình thường sống thờ ơ, cô đã đến nhiều quốc gia khác nhau nên có rất nhiều chuyện thú vị, chỉ sau một lúc, trong phòng khách đã tràn ngập tiếng cười.

Lương Ưu Tuyền liếc một cái, mọi người đều đang xoay quanh Dương Phỉ Nhi nói chuyện phiếm, mà tiên sinh qua đường Giáp tội nghiệp đang ngồi một góc. Cô vừa muốn đứng dậy, bà đã ném cho cô một bó rau lớn, cười tủm tỉm: **“Cháu gái ngoan không thể đi a, đêm nay bà muốn xào rất nhiều món đấy. Cô bé trông xinh đẹp lại diễm đạm nho nhã như vậy, hôm nay thật vui.”**

“...” Lương Ưu Tuyền lạnh lùng lườm mọi người, vừa ngắt rau vừa nói thầm: **“Con nói, mọi người hôm nay cũng quá phân biệt đối xử à nha? Con mang về là đối tượng kết hôn, còn anh mang về chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường!...”**

Lương Ưu Tuyền oan ức ngẩng đầu lên, thế mới phát hiện bà hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của mình mà đang nhướn cổ lên quan sát Dương Phỉ Nhi, hé miệng cười một cái. Lương Ưu Tuyền hằm hừ nheo mắt lại: **“Bà! Con đang nói chuyện với bà đấy, bà tôn trọng con chút được không?!”**

“Xuyết... Không biết Dương tiểu thư có ăn được mấy món bà quen nấu hay không... Tiểu Tuyền con, hay con xuống tiệm cơm dưới lầu mua vài món về đi a.” Nói xong, Lương bà lấy vài trăm nhân dân tệ từ trong túi ra nhét vào tay Lương Ưu Tuyền, còn nói: **“Bé ngoan, đi nhanh đi nhanh. Chúng ta không thể chậm trễ bạn gái Tiểu Hoa a...”**

“...” Lương Ưu Tuyền nắm chặt tiền, muốn gào thét! Hữu mộc hữu*!!!

(* không biết luôn =v=)

Tiên sinh qua đường Giáp thấy Lương Ưu Tuyền muốn đi ra ngoài, bám vào tường đi theo.

Đợi khi hai người đi đến trước tiệm cơm, tiên sinh qua đường Giáp gọi Lương Ưu Tuyền lại, nói với cô một quyết định không thể nào khó nghĩ.

“Anh nói sao? Không kết hôn nữa? Nhà chúng tôi thật ra...”

“Thật xin lỗi Lương tiểu thư, tuy rằng tôi rất thích cô, nhưng tôi chỉ muốn có một cô vợ gia cảnh “bình thường”, tôi thật sự... không trèo cao nổi.” Tiên sinh qua đường Giáp cúi đầu tạ lỗi, hôm nay hẳn vốn định cầu hôn Lương Ưu Tuyền, nhưng, cuối cùng tất cả đều chỉ còn nước mắt.

“...” Về mặt Lương Ưu Tuyền đỡ đỡ, nhìn bóng lưng vội vã của tiên sinh qua đường Giáp, phát phát tay.

Bốn mươi phút sau, Lương Ưu Tuyền cầm theo hai túi rau xào về nhà, vô lực đi vào bếp. Khi cô sắp sửa bước vào bếp, ánh mắt liếc vào bên trong lại thấy xuất hiện thêm một vật thể không rõ khác.

Lương Ưu Tuyền đỡ người, rời khỏi bếp, phát hiện đội hình nói chuyện phiếm quả nhiên lại tăng. Mấy người kia trò chuyện thân mật, nhìn như cô mới là người ngoài, còn bọn họ đều là người một nhà!

“Sao anh lại đến đây?” Lương Ưu Tuyền cúi đầu nhìn Tả Húc, người đã biến mất một tháng trước, đây là tình huống quái quỷ gì đây?

Tả Húc nhún vai, thờ ơ trả lời: **“Đương nhiên là tới ăn chực rồi.”**

Lương Ưu Tuyền tức giận trừng Tả Húc, còn chưa kịp mở miệng đuổi, Lương cha đã ho khan một tiếng, lạnh lùng hỏi: **“Con muốn gì hả Lương Ưu Tuyền? Tả Húc là khác cha mời đến, không được à?!”**

“...” Lương Ưu Tuyền cắn chặt môi, tức giận đến mức mắt sắp trợn ngược. Được được được, tất

cả đều bắt nạt cô chứ gì, đã thế cô đi là được chứ gì?!

Rầm một tiếng, Lương Ưu Tuyền đóng sập cửa đi ra ngoài. Trong phòng im lặng một giây, Lương Ưu Hoa vốn định đuổi theo nhưng Tả Húc đã chặn hắt lại: **“Chuyện do tôi mà ra, để tôi đi.”**

“Tả Húc ah, cháu cũng không được để ông thất vọng ah! Chúng ta đã theo kế hoạch của cháu mà dọa bạn trai Lương Ưu Tuyền bỏ chạy rồi đấy, ha ha.” Lương ông vốn luôn nghiêm túc không mấy khi cười to như vậy, đơn giản là vì ông rất thích thằng bé Tả Húc này.

Để hiểu chuyện này phải quay lại nửa tháng trước, Tả Húc nhân lúc Lương Ưu Tuyền không có nhà liền đến thăm, hắt dưng thái độ không chấp nhận phản bác yêu cầu các trưởng bối Lương gia phối hợp với kế hoạch phá rối: ngăn cản hôn sự của Lương Ưu Tuyền.

Ah! Vậy mới tốt chứ, hữu dũng hữu mưu, có tự tin càng có khí phách!

Tả Húc nhe răng cười, xoa người đuổi theo.

Dương Phi Nhi lập tức mở mắt ra nhìn lên, lại nhìn Lương Ưu Hoa đang ngồi cạnh, không khỏi mỉm cười. Còn nhớ cái hôm cô say rượu trong hôn lễ người khác chứ? Lương Ưu Hoa thật sự đem cô đến khách sạn cho tỉnh rượu, nhưng là, Lương Ưu Hoa không mượn cơ hội bò lên giường cô, mà là nằm ngủ cả đêm trên sofa.

Sau đó Dương Phi Nhi hỏi Lương Ưu Hoa vì sao không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Lương Ưu Hoa lập tức trung thực trả lời, không phải không muốn, chỉ là hắt hi vọng tình cảm của bọn họ có thể kéo dài thật lâu. Hắt cũng thừa nhận mình thích Dương Phi Nhi, chính là khuôn mặt không trang điểm này của cô đã khiến hắt rơi vào tình yêu.

Dương Phi Nhi vẫn cho rằng đàn ông chỉ thích phụ nữ trang điểm tinh xảo, không ngờ cô lại gặp được người ngoại tộc, cho nên quyết định sẽ hẹn hò thử với Lương Ưu Hoa xem sao.

Không ngờ Lương Ưu Hoa lại dẫn cô vào một thế giới cô chưa từng thấy qua. Trong thế giới đó, cô có thể không trang điểm cũng không đi giày cao gót, cùng hắt tay trong tay đi dạo trong chợ đêm, vừa đi vừa ăn, thử mặc các loại trang sức và trang phục nhái lại. Nếu có tiểu lưu manh thừa dịp hỗn loạn mà chiếm tiện nghi của cô, nắm đầm của Lương Ưu Hoa sẽ không bỏ qua cho đám người xấu đó; nếu như môi cô dính đầu mỡ sau khi ăn đồ nướng, Lương Ưu Hoa sẽ cười và lau sạch cho cô. Thời gian trôi qua, Dương Phi Nhi đã yêu cuộc sống tự do tự tại này, đã yêu Lương Ưu Hoa ngay thẳng chất phác.

Hơn nữa, cô nhận được bưu kiện cha từ xa gửi tới, trong thư cha nói: vốn định tìm một chỗ yên lặng mà chết, nhưng khi ông quay lại Mỹ xử lý di sản mới biết rằng có nhiều bác sĩ của Nepal không đáng tin! Thân thể ông rất khỏe mạnh, cho nên chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió. Hiện tại ông muốn đi Hawaii nghỉ ngơi dài hạn, tìm mấy em gái để chữa trị cõi lòng bi thương. Còn có, vị trí chủ tịch Tinh Hỏa không cần thay đổi, dù sao sự nghiệp của ông không sớm thì muộn cũng sẽ chuyển cho con gái, huống chi còn có con trai nuôi Tả Húc toàn quyền xử lý công việc công ty, ông cũng không có gì cần lo lắng.

Sau khi Dương Phi Nhi nhận được bưu kiện, vốn muốn giận dữ mắng cha vì “hạnh vi phạm tội” đó, nhưng Dương lão gia sao mà khôn khéo, đã sớm tắt điện thoại đi du sơn ngoạn thủy rồi.

Về phần Tả Húc, trước khi cô nhận được bưu kiện, Tả Húc đã trình trọng tỏ rõ thái độ với Dương Phi Nhi: hắt thà rời khỏi Tinh Hỏa mà không giữ lại cổ phần công ty còn hơn lấy Dương Phi Nhi làm vợ.

Hừ, hắt có muốn cưới cô cũng không thêm gả, đã sớm có mối nói cũ rồi.

.

.

Cùng lúc đó

“Đừng đi theo tôi! Cút đi! ~” Lương Ưu Tuyền giờ này có đủ loại lửa giận, chỉ có thể trút lên

người Tả Húc.

“Đói không? Anh đưa em đi ăn cơm nha.” Tả Húc lặng lẽ nhìn cô.

Lương Ưu Tuyên không chịu được nhất chính là khi Tả Húc dùng ánh mắt vô hại có thể giết người này để nhìn mình chằm chằm.

Cô dựa vào gốc cây, chậm rãi trượt xuống, cười thảm cầu xin:

“Tả Húc... Anh cả Tả Húc à! Cho em đường sống đi, được không?...”

“Không dám không dám, đi theo anh trước đã.” Tả Húc mỉm cười đi về phía cô.

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ha ha, anh trai nhỏ Tả Húc thông minh không?

Chương 52

Lương Ưu Tuyền ngồi trên xe của Tả Húc, làm gì có ai không muốn cưới người đàn ông mình yêu, nhưng cô biết mình có thể ăn vài bát cơm khô, còn những cái chuyện tranh chấp tình cảm kia chỉ nghĩ nửa đường đã muốn dừng lại rồi, thực tế trong khi xử lý vấn đề của Đỗ Mai Mai, Tả Húc vẫn là thiên vị “kẻ yếu”, cho nên mới nói, phụ nữ thì không cần quá mạnh mẽ làm gì, cuối cùng thế nào cũng sẽ tự chuốc khổ vào mình.

Tả Húc vững vàng lái xe, nhìn thẳng phía trước, xúc động nói: **“Lương Ưu Tuyền, em làm anh thật thất vọng.”**

Lương Ưu Tuyền cúi đầu không nói, cô thừa nhận chính mình uất ức, nói thì đao to búa lớn, hành động thì rất đáng thất vọng.

Tả Húc lườm cô, chế giễu: **“Bình thường em luôn điều võ dương oai, thậm chí vì phá án mà phải vào tận bệnh viện tâm cũng không sao, vì sao giờ không nói gì? Mau thể hiện khí phách của em đi chứ, làm hoảng sợ một phen.”**

“Anh nói xong chưa? Nếu không phải tại anh khắc sâu ấn tượng với gia đình tôi thì lẽ nào tôi còn không gả được sao?!” Lương Ưu Tuyền phẫn hận nắm quyền: **“Anh đừng đắc ý. Cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai chân thì đầy đường, nhất định tôi có thể gả đi trước 24 tuổi!”**

“Anh chưa nói em không lấy được chồng mà, đừng kích động!” Tả Húc cúi đầu cười: **“Thật không biết anh vừa ý em ở điểm nào nữa, tính tình thì táo bạo lại tùy hứng, động một chút là lôi hôn nhân ra làm trò đùa, giống hệt một đứa bé to xác.”**

“Ai cần anh lo, chúng ta chia tay rồi, nhớ không?”

“Ah? Lúc nào vậy?”

“?!”... Mặt Lương Ưu Tuyền bắt đầu run rẩy, nhìn thấy chiếc xe chỉ đi chậm, cô lập tức đẩy cửa xe, lại phát hiện cửa đã khóa lại, đồng thời, Tả Húc còn phát ra tiếng cười hả hê kèm xấu xa: **“Chắc chắc, anh sao có thể phòng ngừa chu đáo đến mức này nhỉ?”**

Lương Ưu Tuyền sớm quen với đức hạnh thích tự biên tự diễn của hắn, cô xoay người bò xuống ghế sau, nhấc chân lên đạp vào ghế Tả Húc: **“Này, Dương Phỉ Nhi tới nhà em làm cái gì?”**

“Cô ấy đang hẹn hò với anh trai em, em không biết hả?”

“?!”... Lương Ưu Tuyền ngồi ngay ngắn lại, nghi hoặc: **“Anh trai em, lẽ nào là vì em?...”**

“Em thực sẽ tự mình đa tình.”

Lương Ưu Tuyền giật mình: **“Không phải sao? Nhưng Dương Phỉ Nhi hút thuốc, uống rượu lại hay đi bar, anh trai em sao có thể không sáng suốt như vậy?”**

“Bản chất Dương Phỉ Nhi không xấu, chỉ là ham vui một tý, mỗi người đều có chỗ tốt, em đừng có nhìn ai cũng như phần tử tội phạm thế chứ.” Tả Húc quay xuống nháy mắt mấy cái: **“Nhu anh này, là người tốt nhất em từng gặp, khó hạ thấp tiêu chuẩn nữa à nha?”**

Lương Ưu Tuyền trợn mắt lên lườm hắn một cái, thừa dịp tâm tình không tốt, dứt khoát đem những chuyện nên hỏi và không nên hỏi nói ra: **“Đàn ông ba mươi như hoa nở rộ, phụ nữ ba mươi như bã đậu vứt đi. Anh quá là ích kỉ, cho tới giờ cũng không thèm nghĩ cho em!”**

“Sao lại là anh ích kỉ hả? Chỉ là muốn em đợi vài năm...”

“Em có thể đợi, nhưng là em có thể đợi được kết quả hay sao?!”

Tả Húc dừng xe, nghiêm túc hỏi: **“Em là không tự tin vào bản thân, hay là không tin tưởng anh?”**

“Em không tin vào em cũng chẳng tin vào anh.” Lương Ưu Tuyền thở phào một cái, nói: **“Không nói đến chuyện anh có phải người của công chúng hay không, nhưng tất cả bạn bè bên cạnh anh, không có ai chào đón em.”**

Tả Húc chui xuống ghế sau, ngồi cạnh cô, hỏi: **“Vì sao phải để ý ánh mắt người khác? Em không thấy là mình suy nghĩ nhiều quá rồi hay sao?”**

“Có một số việc không phải em không muốn là có thể tránh được, huống chi anh cũng không nói nhất định sẽ lấy em.”

“Anh còn cần phải nói thế nào nữa Lương Ưu Tuyền? Em còn muốn anh làm như thế nào? Anh ngay cả chuyện em ngực phẳng cũng có thể tiếp nhận... Á...” Ngực Tả Húc được ăn ngay một quyền rất mạnh của cô.

Hắn ôm vai cô, không biết làm sao nói: **“Nếu có vấn đề chúng ta có thể cùng nhau giải quyết, em không nói làm sao anh biết em cuối cùng là đang sợ cái gì?”**

Lương Ưu Tuyền dừng ở đôi mắt hắn, chẳng lẽ nói cho hắn biết, ân nhân cứu mạng của hắn Đỗ Mai Mai chính là chứng ngại lớn nhất của bọn họ?

Tả Húc sẽ không hiểu nổi, chính là vì cô quá yêu hắn, mới không hi vọng hắn sẽ rơi vào tình huống khó xử.

Lương Ưu Tuyền vuốt ve khuôn mặt hắn, ngón tay nhẹ nhàng di động trên da thịt hắn... **“Anh cũng đừng để ý, mặc kệ em là gả cho Trương Tam hay Lý Tứ thì đó cũng đều là sự lựa chọn của em, dù hối hận cũng sẽ không tìm anh tố khổ.”**

Tả Húc nắm ngón tay cô thật chặt, chậm rãi di chuyển đến đôi môi. Kỳ thật hắn hiểu, từ tận đáy lòng cô đang đấu tranh, nhưng là hắn còn có thể nói gì được nữa đây? Dường như, hắn chỉ có thể làm hết sức mình mà giữ cô lại, hưởng thụ từng giây phút được ở bên nhau.

Chính vì hắn cũng yêu cô, mới hi vọng cô có thể sống vô ưu vô lự. Nhưng là hắn không cách nào thuyết phục chính mình buông tay, không cách nào ép bản thân bỏ qua cô gái rất tốt như vậy. Trước mặt cô, hắn không cần che dấu mệt mỏi, không cần che dấu cảm xúc, cô nguyện ý yên lặng ở bên làm bạn với hắn, cũng có thể cùng hắn uống thả cửa đến bình minh... Lương Ưu Tuyền vĩnh viễn cũng không hiểu, đây chính là điểm đáng yêu của cô.

“Ngày mai là cảnh quay cuối cùng của Đại Nhật Tử*, em tới xem được không?”

(* chắc là tên bộ phim nhĩ =v=)

“Em phải đi làm.” Lương Ưu Tuyền mất tự nhiên cup mắt xuống.

“Cảnh này có cảnh ‘xe bay’, từ trên vách núi bay sang chỗ khác, tính nguy hiểm khá cao đấy. Vì để đạt được hiệu quả tối đa, anh quyết định không dùng thế thân. Vạn nhất anh có ra sao, em sẽ không gặp được anh nữa rồi.” Tả Húc ưu thương nhìn cô.

Trong lòng Lương Ưu Tuyền vang lên tiếng thỉnh thịch: **“Đồ hâm! Anh cũng không phải võ sư chuyên nghiệp, cần gì mạo hiểm như thế?!”**

Tả Húc buông tay cô ra, tựa ở cửa sổ xe thở dài một tiếng, nói yêu ớt: **“Hết cách, anh là người đàn ông thích theo đuổi sự hoàn mỹ, em không rảnh thì đừng đến...”**

Nghe hắn nói vậy, lòng Lương Ưu Tuyền có chút đắn đo. Hai người ngồi bên nhau im lặng 10 phút, cuối cùng, Lương Ưu Tuyền kéo kéo tay áo hắn, nhỏ nhẹ nói: **“Đừng tự mình đóng ‘xe bay’ được không, trong lòng em có chút không ổn?...”**

Tả Húc xoa xoa khuôn mặt cô, tỏ ý không để ý, sau lại an ủi cô một chút: **“Đùa với em thôi, sẽ**

không có chuyện gì đâu.”

Lương Ưu Tuyên nhú mày, không nói gì nữa, trong lòng lại vương mắc.

...

Tả Húc đưa cô về cửa chung cư, điện thoại hắt lại không ngừng vang lên, cho nên hắt phải lập tức quay về đoàn làm phim. Lương Ưu Tuyên lập tức rất lo lắng đến vụ quay phim ngày mai, nhưng lời nói cứ ngừng lại ở miệng, muốn nói lại thôi.

Cho đến khi xe Tả Húc đã đi xa, cô vẫn đứng yên tại chỗ như trước, nhanh chóng cầm di động lên nhưng lại không biết nên khuyên can thế nào.

Cô về đến nhà, thấy người nhà đang vui vẻ ăn cơm, đương nhiên có cả Dương Phi Nhi ở đó.

Các trưởng bối gọi Lương Ưu Tuyên vào ăn cơm cô cũng không để ý, lo lắng quay về phòng ngủ, ngã xuống giường, tâm tình phức tạp. Trong đầu hiện ra cảnh máu me đầm đìa khiến cô không muốn nghĩ đến nữa, lại không khống chế được những suy nghĩ trong đầu.

... Bởi vì Tả Húc không chịu trách nhiệm nói ra nội dung của giả thuyết, khiến cô đêm nay mất ngủ.

.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng

Lương Ưu Tuyên đeo khẩu trang, kính râm, mũ, lén lút đi vào trường quay.

Bởi vì là quay ở ngoài sân nên cô thuận lợi tránh được sự kiểm tra của nhân viên, nhanh như chớp trốn vào một góc rất kín.

Cô giơ cao ống nhòm lên, lại phát hiện nhân viên đoàn làm phim đang dựng cảnh tại chỗ, một chiếc xe moto việt dã màu đen đặt trong xe tải.

Trọng điểm là hai cái vách núi nhân tạo cách nhau ít nhất cũng 20m, Lương Ưu Tuyên không khỏi siết chặt cổ áo, tim bay đến tận cổ họng, xem ra Tả Húc không nói đùa, thật sự sẽ “xe bay” ah.

Cô lại giơ ống nhòm lên, Tả Húc đã xuất hiện, thợ trang điểm đang bận rộn giúp hắt tạo hình. Mà chiếc xe việt dã đang được nhân viên chậm rãi đem xuống đất. Đợi khi Tả Húc leo lên moto, chuyện Lương Ưu Tuyên lo lắng đã xuất hiện, hắt không mặc trang phục đua xe chuyên nghiệp, chỉ mặc một chiếc áo khoác da và quần jean bình thường, sao đến cả cái mũ bảo hiểm cũng không đội ah?!

Bên kia, Tả Húc dường như đang thử xe, tuy chỉ là điều khiển xe xoay tròn vài vòng trên đất phẳng nhưng cũng đủ làm Lương Ưu Tuyên hãi hùng khiếp vía.

Cô vẫn cho rằng Tả Húc thích hợp nhất là đánh máy tính và đọc sách, không ngờ khi cưỡi moto hắt dường như đã thay đổi, ánh mắt lợi hại như ưng, môi mím thành một đường, vẻ mặt trang nghiêm. Đương nhiên, tính cuồng dã trong cơ thể hắt, giờ phút này, đã bắt đầu khởi động.

Lương Ưu Tuyên để ống nhòm xuống, càng nghĩ càng sợ, không kìm được lập tức bước đi, chạy thẳng đến gần trường quay.

Cô xác định mình lại xúc động rồi, nếu như hắt bỏ ý tưởng quay cái cảnh nguy hiểm kia, cô nguyện ý chờ hắt vài năm, thế được không?

Nhưng mà, trong lúc cô đang tới gần, bóng lưng một người phụ nữ khiến bước chân cô chậm lại: Đỗ Mai Mai mặc áo khoác ngoài rất dày, tay cầm máy ảnh kỹ thuật số, một bên chụp ảnh cho Tả Húc, một bên vu vơ trò chuyện với nhân viên bên cạnh.

Lương Ưu Tuyên ngừng chân, Tả Húc cần tâm trạng cao độ, nếu sự xuất hiện của cô phản tác dụng, chẳng phải cô đã thành tội nhân thiên cổ rồi sao?

...

Tiếng nổ moto như trước vang bên tai cô, cô cứ do dự, lo lắng, đấu tranh, chăm chăm nhìn Tả Húc một lần nữa vịn tay ga, nhảy qua vách núi.

... Thư kí trường quay hét to báo đã đi được bao nhiêu met, từ 5m đến 10m, đến 15m, 18m... Lương Ưu Tuyên không hiểu vì sao Đỗ Mai Mai còn có tâm trạng hoan hô tung tăng như chim sẻ, trong khi hô hấp của cô đã sớm hỗn loạn.

“Tất cả chú ý! Máy 1 chuẩn bị! Máy 3 chuẩn bị! Cú bay 20m qua vách núi! Chính thức quay! ~” Phó đạo diễn cầm loa lên chỉ huy mỗi người làm việc của riêng mình.

Lương Ưu Tuyên nín thở, vô ý thức bước lên vài bước.

Tả Húc chạy moto ra xa khoảng 1000m, sau đó lợi dụng lực động cơ phóng qua vách núi.

Trên mặt đất tuy phủ kín những thùng dấy cùng nệm dày, nhưng vì trường quay yên lặng, không khí khẩn trương, Lương Ưu Tuyên càng nghĩ càng bất an.

Chỉ một lúc sau, một bóng người vụt bay qua con mắt cô.

Nhưng là, ngay khi Tả Húc tăng tốc bay lên, lơ lửng trong không trung, chỉ cách mục tiêu 10m, có một tiếng “ầm ầm” thật lớn vang lên, ngay sau đó, những vật liệu sắt thép trong mô hình núi thể mà lại rơi xuống.

Bụi đất nổi lên bốn phía che tầm mắt mọi người lại, chính là bởi vì tốc độ quá lớn, Tả Húc đương nhiên không có cơ hội phanh hay xoay ngược lại, thế nên! Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, chiếc xe moto màu đen nằm trong làn khói bụi...

Tất cả dừng lại trong một giây, lập tức, trường quay tràn đầy tiếng la hét.

Thấy thế Lương Ưu Tuyên cũng không thất kinh hay che mặt nhắm mắt, mà là chạy về phía khung sắt đã sụp, tốc độ chạy của cô nhanh hơn cả tốc độ chạy trốn của nhân viên, có khi còn nhanh hơn của tốc độ của cứu hộ viên.

Những ngọn gió thổi bay mũ cô, sợi tóc dính vào khóe mắt ướt đầm của cô. Tại sao có thể như vậy, tối hôm qua cô đã dự cảm sẽ có chuyện xảy ra, đúng là mỏ quạ đen chết tiệt! Cô ném kính râm và khẩu trang đi, dốc sức chạy, không rảnh bận tâm ánh mắt của người khác hay nghĩ cách...

Cô cần phải ngăn hẳn lại, thật ra cô có cách ngăn cản hẳn! Chỉ cần cô nguyện ý cầu khẩn, hẳn nhất định sẽ đáp ứng!

Cô minh bạch, TM nó cô minh bạch rồi! Cô là đồ ngu ngốc nhu nhược, nghĩ mà không dám làm!

.

.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đề cử một tác giả củi mục, mọi người cẩn thận rơi vào hố...

Chương 53

Lương Ưu Tuyền chạy đến sau khung sắt, thứ đầu tiên đập vào đáy mắt chính là xe moto. Xe ngã trên đất, hơn phân nửa thân xe đã nằm trên thùng giấy trong đồng phế tích sập đổ, lớp sau của xe vẫn còn đang xoay tròn trong không trung.

Chỉ thấy một vũng máu tươi tràn ra từ sau thân xe.

Lương Ưu Tuyền rất muốn chạy hơn để hất những cái thùng giấy và mảnh gỗ của đạo cụ đang đè lên Tả Húc kia ra, nhưng chân tựa như đeo chì, hai chân mềm nhũn, phịch một tiếng khụy xuống trong đồng bụi mịt mù. Cô dùng sức đánh vào đùi mình, dùng tay bám vào những thanh sắt rải rác xung quanh để đứng dậy...

“Đừng chết, anh không thể chết được, em vẫn đang chờ anh cưới em cơ mà...”

Lương Ưu Tuyền không biết biểu cảm của mình lúc này như thế nào. Nước mắt làm tầm nhìn của cô mơ hồ, phía trước bị che khuất bởi những đạo cụ đổ vỡ của vách núi, tiếng động cơ của xe moto lấp kín thị giác của cô khiến cô không nghe được tiếng bước chân của những nhân viên công tác đang đuổi theo mình, tưởng rằng không có ai đến cứu Tả Húc, cô chỉ có thể kêu lên, gào thét cầu cứu.

Cuối cùng, Lương Ưu Tuyền dùng toàn lực đẩy chiếc xe máy ra... Nhưng mà một cánh tay dính đầy máu tươi làm cô muốn chết ngất.

Cô nằm rạp trên mặt đất nắm chặt cánh tay huyết thịt mơ hồ cơ, chỉ mới kéo nhẹ một cái mà cánh tay đã bị cô lôi hẳn ra, giống như không còn giữ níu giữ nó lại nữa.

Hiển nhiên, một cánh tay của Tả Húc đã đứt rời.

Cô không dám kéo nữa, những thứ trong bụng ọc lên đến tận họng lại không cách nào nôn ra, chỉ có thể nuốt xuống. Lương Ưu Tuyền ngã khụy xuống đất, muốn ngất xỉu. Ngay sau đó, cô giống như phát điên vứt tất cả những hòn đá và thùng giấy ra, lại sợ sẽ rơi vào Tả Húc đang bị thương, cho nên bất kể vật gì cô cũng ném thật xa thật xa. Hai chân cô nhũn ra, toàn thân run rẩy, dù mu bàn tay đã bị dây kẽm cửa rách cũng không hề hay biết.

Cô muốn mắng chửi Tả Húc thật to, nhưng những lời mắng mỗ lên án mạnh mẽ cứ kẹt trong cổ họng, một chữ cũng không nói ra. Chỉ cần hắn còn sống, dù là tàn phế cũng được, cô sẽ chăm sóc hắn cả đời, chỉ cần còn sống mà thôi.

“Có ai không, có ai không...” Lương Ưu Tuyền khản giọng la lên, đối mặt với khung cảnh lộn xộn cao ngất trơ trọi, một mình cô biến thành nhỏ bé. Nhưng không có người đến giúp cô, không có ai giúp cô chuyển những mẩu đá vụn đủ khả năng đè chết Tả Húc kia ra!

Vì thế, Lương Ưu Tuyền luống cuống cầm điện thoại lên gọi cấp cứu, nhưng cô không phân biệt được nút nào với nút nào. Chiếc điện thoại rơi xuống đất, chui qua những khe hở, không biết rơi ở đâu.

Cô là cảnh sát hình sự, đã nhìn vô số người bị thương, thậm chí có thể vừa xem những tấm ảnh chụp máu me be bét vừa ăn cơm, nhưng hôm nay, đến dừng khí để nhìn cô cũng không có.

“Không được chết, anh nghe được em nói không Tả Húc?! Mặc kệ anh biến thành dạng gì em cũng sẽ không bỏ anh, dù là tiểu tam, tiểu tứ hay tình nhân nhị nữ gì tìm đến em cũng không bỏ cuộc! Tả Húc anh không được bỏ cuộc! ~”

Lương Ưu Tuyền khóc đến không thể hô hấp, động tác vận chuyển đá càng lúc càng nhanh. Cô sẽ không ngừng lại, cho dù cô chỉ còn một hơi thở cũng tuyệt đối không dừng lại.

...

Đúng lúc này, một âm thanh không vội không chậm vang lên sau lưng cô:

“Lương tiểu thư, đá sắp sắp rồi, mau ra đây ah, rất nguy hiểm đấy, không cần lo cho sống chết của Tả Húc nữa đâu...”

“Không muốn chết thì rút ra xa cho chị đây!”

Lương Ưu Tuyền mạnh mẽ quay đầu lại, tức giận mắng. Nhưng khi cô thấy rõ người trước mắt là ai, suy nghĩ của Lương Ưu Tuyền đình trệ một giây.

Cô dùng sức dụi dụi mắt, thế mới phát hiện Tả Húc vẫn còn sống sờ sờ đang đứng sau lưng mình.

Tả Húc nghiêng đầu, nhìn cô cười, hai tay giơ lên xoay một vòng, chứng minh tứ chi của hắn vẫn hoàn hảo, không tổn hại.

Lương Ưu Tuyền cứng nhắc nhìn hắn, không nói được cảm giác lúc này là tức giận hay là may mắn, cô lau nước mắt, rút cánh tay đang nằm trong đá vụn ra: Móa! Là hàng giả!

Cùng lúc đó, đám nhân viên trốn sau đồng phế tích nhao nhao đi ra, cùng nhau dọn dẹp 3 met vuông mô hình phế tích.

Lương Ưu Tuyền chăm chú nhìn đồng “phế tích” đang chậm chạp di chuyển, bỗng dưng giật bắn người, đi đến mô hình phế tích xem xét, giật mình phát hiện cái đồng lớn ngồn này đều là làm từ nhựa plastic, phía sau còn giấu một cái nệm khí phòng to, đương nhiên là biện pháp bảo hộ Tả Húc không bị thương. Đương nhiên, mấy hòn đá và thùng giấy thật chỉ có mấy cái đè lên cánh tay kia.

Nói đến gần một chút, “vách núi” cao 5m và “phế tích” cao 3m tạo thành một hình tam giác, Lương Ưu Tuyền bị nhét vào giữa hình tam giác, hai bức tường ngăn cản, hóa ra khi cô ở bên cạnh gào khóc thì những người khác vẫn đứng sau vách tường đạo cụ xem nào nhiệt?

Xoẹt xoẹt xoẹt, Lương Ưu Tuyền tức đến sùi bọt mép, xắn ống tay áo lên tới gần Tả Húc.

“Anh biết em sợ thế nào không? Anh còn đùa em?!~” Cuối cùng Lương Ưu Tuyền đã biết vì sao không có ai đến cứu Tả Húc, bởi vì chỉ có cô là điên điên dở dở tin vào vở hài kịch này!

Tả Húc thấy cô khí thế hung hung*, giơ cao hai tay lùi lại, giải thích: **“Kịch bản do anh thiết kế không tệ đúng không? Đừng nóng giận đừng kích động chứ, hơn nữa mấy cái đạo cụ mô phỏng này là anh phải bỏ ra không ít tiền đấy, còn không phải là để thử lòng em...”**

(* bỏ dầu vào lửa, hay là đang tóe lửa nhỉ?)

Cái đức hạnh đã lâu không bị ăn đòn kia vẫn như vậy. Phải nói, cũng tại Lương Ưu Tuyền không để ý đến điểm quan trọng nhất, phim về tình yêu của một người mù làm sao lại có cảnh bay qua vách núi được chứ?

Lương Ưu Tuyền chỉ biết là mình đã bị chơi xỏ. Cô dùng ánh mắt lướt qua đám nhân viên xung quanh, dùng một chút lý trí cuối cùng còn sót lại đẩy Tả Húc lùi về phía sau đồng đạo cụ, lập tức túm cổ Tả Húc: “Hôm nay em không đánh anh máu chảy đầu rơi, em không họ Lương!”

Nói xong, cô giơ nắm đấm lên. Tả Húc lập tức dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lùi ra một đồng phiếu, xòe ra trước mặt cô như đang xòe bài. Hắn rút trong đó ra một tờ, xé toạc.

Nắm đấm của Lương Ưu Tuyền dừng giữa không trung, trừng mắt nhìn mấy cái phiếu handmade xấu xí kia.

Nếu cô nhớ không lầm thì đây là trò hề ngây ngô cô với Tả Húc làm lúc ở bệnh viện. Lúc ấy cô không biết nên đối phó với sự truy vấn của bạn trai cũ Lâm Trí Bác như nên, cho nên đành nhờ Tả Húc cứu giúp. Nhưng Tả Húc, do trường kì chịu đựng sự áp bức của cô, nên không đồng ý giúp. Lương Ưu Tuyền vì để Tả Húc đồng ý giả làm bạn trai mình, nên đã ra điều kiện: cho phép Tả Húc vẽ mười tờ phiếu miễn đánh, nếu trong lúc cô không không chế được cảm xúc mà giơ ra thì sẽ được hưởng “đặc

xá”.

Mười phiếu đã dùng mất ba, còn dư bảy cái, hẳn lại vẫn còn giữ sao?!

Tuy làm người phải giữ chữ tín nhưng Lương Ưu Tuyền không kiềm chế được cảm xúc muốn đánh hẳn, vừa rồi cô gần như bị hù chết ah. Hận không thể cùng hẳn mai táng trong đồng phế tích, hẳn lại nói với cô đây chỉ là một màn kịch!

Tả Húc chăm chú nhìn nắm đấm nhanh nhẹn của cô, lập tức lấy tờ phiếu thứ hai, xé toang;

“Chẳng lẽ chỉ trước chuyện sống chết em mới bằng lòng thừa nhận tình cảm đối với anh sao? Nếu lúc đó anh chết thật thì sao? Em bây giờ sẽ không cảm thấy hối hận à?... Chờ anh nói xong sẽ cho em thời gian lên án, giờ cứ nghe đi đã.”

Lương Ưu Tuyền nheo mắt lại, tay nắm chặt đến mức xương kêu lên. Cô một tay nắm áo hẳn đẩy lên tường đạo cụ, nhưng còn chưa kịp phản bác, lời nói đã bị bao phủ trong lòng bàn tay hẳn.

Tả Húc lấy tờ phiếu thứ ba, xé toang;

“Anh từng nói với em, dù gặp phải chuyện gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ giải quyết. Hoặc nếu em có thể tự mình gánh vác áp lực cũng được, em được không?”

Tả Húc xé tờ phiếu thứ tư;

“Là em dạy cho anh một thứ tình yêu thuần khiết không tạp chất, nhưng khi anh tin tưởng trên đời này thật sự có một loại tình cảm sạch sẽ như vậy, em lại rút lui. Anh hiện giờ muốn hỏi em, em hiểu cái gì gọi là yêu sao?”

“Em!...”

“Yên lặng.”

Tả Húc làm động tác không được lên tiếng, rút phiếu thứ năm ra, cũng xé toang;

“Anh thừa nhận, chuyện đối tượng kết hôn của em là do anh lên kế hoạch phá hư đấy. Nếu như em vẫn cố chấp như thế, anh sẽ tiếp tục phá hư.”

Tả Húc bỏ qua sự tức giận trong mắt cô, lôi tờ phiếu thứ sáu ra;

“Ai đảm bảo được cuộc sống sẽ không bao giờ có sóng gió? Anh có thể vì em buông tha tất cả trước mắt, mà em vẫn nhút nhát như vậy. Nếu em thật lòng đi theo anh, với dũng khí em của em, lẽ nào còn sợ táng gia bại sản?”

Nói xong, Tả Húc xé toạc tờ phiếu cuối cùng, thở dài một mồi, chậm rãi giơ tay lên, vuốt ve gương mặt cô...

“Dù anh không liên tục nói từ ‘yêu’ nhưng chẳng lẽ em không cảm nhận được tình cảm của anh với em hay sao? Biết em thích giả ngốc, anh chỉ còn cách nói trực tiếp cho em biết... Em nói chia tay, anh sẽ tôn trọng em; em muốn quay lại, anh vẫn đợi em. Lý do chỉ có một, anh yêu em, Lương Ưu Tuyền.”

Nắm đấm của Lương Ưu Tuyền dừng trước không trung, đứng vậy, tại giây phút không biết Tả Húc sống hay chết thế nào, cô chẳng cần gì, mặc kệ tất cả, chỉ cần hẳn bình yên vô sự, chỉ cần hẳn không việc gì, chuyện gì cô cũng có thể đồng ý, dù là yêu cầu gì đi chăng nữa.

Chậm rãi, cô rũ tay xuống, đặt ở cổ Tả Húc, những giọt nước mắt nóng hổi làm ướt áo sơ mi của hẳn, gội tỉnh lòng cô.

Cái gì cũng không cần nói, thiên hữu bất trắc phong vân*, người có sớm tối họa phúc, nếu một phút trước tính mạng quý giá của Tả Húc đã thật sự mất đi, cô cũng không muốn sống nữa.

(* đại loại là kiểu ‘tai họa không lường được trước’.)

Cái gọi là khó khăn, đơn giản chính là tự mình tạo ra những bức tường cao. Nếu đã có thể dựng lên, đương nhiên có năng lực phá bỏ, hoàn toàn có thể tự mình dỡ bỏ cảm hơn. Một khi đã phá tan lớp vòng vây, mới phát hiện những phiền toái cùng phức tạp như vậy hoang đường hài hước đến cỡ nào.

Cô phải thừa nhận, con đường tình yêu gian khổ này chính là tự cô tạo ra. Khi cô phát hiện ra tương lai mù mịt, cô có ý định chạy trốn, giống như chân lý “Trái Đất vẫn quay dù có vắng bóng ai”.

Đúng vậy, Trái Đất rất lớn, bao gồm tất cả mọi thứ. Không gian chúng ta đang sống dù không có Tả Húc cũng chẳng sao, nhưng thế giới của cô rất nhỏ rất nhỏ, thiếu đi một Tả Húc, nó thật sự không còn xoay chuyển nữa.

“Em cũng yêu anh... Rất yêu anh...”

Lương Ưu Tuyền ôm hân thật chặt, chậm chậm mở mắt.

Còn Đỗ Mai Mai lúc này đang đứng sau lưng Tả Húc. Lương Ưu Tuyền nhìn thấy cô, cùng Đỗ Mai Mai nhìn nhau vài giây. Cô đã không còn buông đôi tay đang ôm Tả Húc thật chặt ra nữa.

Trong mắt Đỗ Mai Mai ầng ậc nước. Trong ánh mắt ấy của cô không có ghen ghét, càng không có oán hận, mà chỉ là vì đã bị cảm động và thuyết phục bởi một màn trước mắt.

...

Quay ngược dòng thời gian trở về buổi sáng hôm ấy, chính là buổi sáng Đỗ Mai Mai có ý hăm hại Lương Ưu Tuyền. Đỗ Mai Mai đoán được Lương Ưu Tuyền tính tình nóng nảy nhất định sẽ gọi lại đòi công đạo, cho nên cô ý để Tả Húc nghe điện thoại. Kết quả quả nhiên giống như dự đoán, Tả Húc đã hiểu lầm Lương Ưu Tuyền, hơn nữa vì thế mà sự việc ồn ào này sẽ kết thúc trong buồn bã.

Sau khi Tả Húc cúp máy, suy nghĩ một lát, nói với Đỗ Mai Mai trước ngời thẳng dậy. Đỗ Mai Mai làm theo, Tả Húc lập tức kéo chiếc khóa trên vỏ gối của cô, khiến một cái điện thoại khác rơi xuống giường.

Đỗ Mai Mai tất nhiên không nghĩ tới Tả Húc sớm đã biết cô còn một máy khác, kế hoạch bại lộ, cô cố ngăn tiếng kêu, căng thẳng không được nói được nửa lời. Nhưng mà Tả Húc không có xem nội dung tin nhắn, chỉ là cười, một nụ cười không nhìn ra cảm xúc, nói những lời đủ khiến Đỗ Mai Mai hồn phi phách tán.

Hắn nói: **“Số điện thoại này chị chỉ dùng để liên lạc với hai số điện thoại khác. Một người là Lương Ưu Tuyền. Một người khác tôi cũng biết, chính là thủ phạm của vụ buôn lậu súng ống. Hơn nữa, chính tên thủ phạm này vì muốn tôi giữ kín như bưng, đã kích nổ bom hẹn giờ. Sở dĩ tôi tha cho anh ta, lại cho ăn ta công ăn việc làm, là vì đó là bà con xa của chị. Đương nhiên, tôi xác định chị cũng không biết rõ về vụ buôn lậu. Nhưng mà, khó có thể tưởng tượng ra ah Đỗ Mai Mai? Tôi nghĩ, chị cố gắng dấu điểm quan hệ của hai người đơn giản chỉ vì để hân để dàng giám sát nhất cử nhất động của tôi. Ba năm qua, vì để chị an tâm trị liệu, một chữ tôi cũng không nói. Hôm nay tôi sẽ nói, là vì chị đang tổn thương người con gái tôi yêu.”**

“Hắn dùng bom nổ cậu? Vì sao cậu không nói với tôi?!” Đỗ Mai Mai bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, cô cuối cùng là đã để cho cái ma quỷ nào đến bên cạnh Tả Húc? Càng châm chọc là, cô tự cho là mình thông minh, một chút thủ đoạn nhỏ đã sớm khiến Tả Húc trở thành một người cần báo ân, thậm chí, Tả Húc vì chiều cố tâm tình của cô, còn có thể giả câm giả điếc nhiều năm như vậy.

Tả Húc vẫn bình tĩnh, hân thống hận tất cả những kẻ nhiều loạn trị an xã hội. Chính như lời Lương Ưu Tuyền, trong một khẩu súng có thể chứa ít nhất năm viên đạn, một viên là một mạng. Ai đáng chết? Chính những kẻ vì thỏa mãn tư dục mà buôn bán súng ống, thuốc phiện là đáng chết nhất!

Cho nên, sau khi hân suy nghĩ kỹ càng, liền sử dụng điện thoại công cộng tố giác, nhưng hân không nói với cảnh sát chủ mưu đúng là tài xế của hân, Trương Cường. Hân chỉ dùng cách của bản thân để cảnh cáo những bọn phần tử xấu kia, đình chỉ a, đây là cơ hội cuối cùng của mấy người đó. Tóm lại, xét đến cùng, hân vẫn là vì bận tâm đến tâm tình của Đỗ Mai Mai nên mới không tự mình bắt tất cả những kẻ đằng sau. Đương nhiên, nếu Trương Cường gian ngoan mất linh, vậy đừng trách hân “vong ân bội nghĩa” nữa.

Sau khi nghe xong, cả người Đỗ Mai Mai đều cứng lại. Cô trầm mặc rất lâu, chuyện cũ hiện ra rõ mồn một trước mắt, cô không thể không đào ra những bộ mặt đen tối nhất đáy lòng. Thật ra Tả Húc cũng chẳng thiếu nợ gì cô, năm năm qua hắn vẫn tận lực chăm sóc cô, bất luận hắn mệt mỏi hay bận rộn cũng đều không tức giận với cô. Bất luận cô cố tình gây sự hắn vẫn mỉm cười đối mặt. Đương nhiên, Đỗ Mai Mai cũng chưa từng oán trách Tả Húc, chỉ là hi vọng lợi dụng bệnh tật này để có được một tình cảm không dễ xuất hiện.

Nhưng mà, sự ích kỉ của cô suýt nữa đã hại Tả Húc, hôm nay cô mới nhận ra, không biết có tính là chưa muộn hay không.

Hiện tại, Tả Húc đã triệt để biểu lộ thái độ, tuy cô không hiểu Lương Ưu Tuyền có bao nhiêu mị lực, nhưng cô thật sự không phải toàn bộ là vì ghen ghét mà phá rối, cô cũng muốn bảo vệ Tả Húc không bị tổn thương, sợ rằng Lương Ưu Tuyền là vì một mục đích nào khác mới tiếp cận Tả Húc, nhưng mỗi lời nổi, mỗi cử chỉ của Tả Húc đều chứng minh rằng hắn yêu Lương Ưu Tuyền sâu đậm, mặc dù Đỗ Mai Mai lo lắng nặng nề cũng chỉ còn cách giờ cao cờ trắng lên hàng.

Cô nói: **“Được rồi, nếu Lương Ưu Tuyền cũng yêu cậu như vậy, vậy, chứng minh cho tôi đi...”**

...

... Vì vậy nên mới có cái tai nạn xe cô được tỉ mỉ bày bố này, Tả Húc vì để có một màn ngã xe hoàn mỹ không biết đã phải tập qua bao nhiêu lần. Không ai biết rõ về những vết sẹo dấu trong quần áo kia.

Hắn luôn tuân theo một tôn chỉ, cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị, tình yêu cũng vậy, không phải cứ dùng miệng nói ba xạo liền có thể động tới trái tim đối phương.

Chính là bởi vì Tả Húc có trách nhiệm tất yếu là cân bằng quan hệ hai người phụ nữ, vì để hai người có thể hòa hợp ở chung, hắn không quan tâm bí quá hóa liều. Cũng chính bởi vì hắn đối với tình yêu này có tự tin, hắn vững tin Lương Ưu Tuyền nhất định sẽ không làm hắn thất vọng.

Cuối cùng, quả nhiên Lương Ưu Tuyền so với dự đoán của hắn còn “dùng cảm quên mình” hơn. Lại nói, từ khi cô chạy đến trường đến khi cô muốn đánh Tả Húc,... toàn bộ hành trình đều bị quay lại. Sau này nha, dù Lương Ưu Tuyền muốn chối cũng không được ah, ha ha ha.

...

Nhưng giờ phút này, Đỗ Mai Mai dường như đã hiểu, nguyên nhân vì sao Tả Húc yêu Lương Ưu Tuyền...

Có một câu chuyện có lẽ mọi người đều từng nghe qua: có hai người phụ nữ cùng tranh đoạt một đứa bé trai, cả hai đều tự xưng mình là mẹ thằng bé, tri huyện ra mặt xử án, ra lệnh hai người phụ nữ mỗi người giữ chặt một tay thằng bé, ai cướp được thì là con người đó. Trong quá trình lôi kéo, đứa bé vì đau đớn quá mà òa khóc, vì thế, mẹ đẻ của nó buông lỏng tay ra.

Đạo lý là muốn nói rằng, ai yêu Tả Húc nhiều hơn chính là người chọn buông tay trước.

...

Tả Húc ngoái đầu lại nhìn, bắt được ánh mắt thiện ý của Đỗ Mai Mai, hắn cười dịu dàng với cô, tựa như lúc trước, hắn không vì đã có người yêu mà vắng vẻ bạn bè. Đỗ Mai Mai khoát khoát tay với hắn, ra dấu mình đi trước, sau đó lẳng lẽ rời đi.

Tả Húc nghiêng đầu qua chỗ khác, ôm lấy eo Lương Ưu Tuyền, hôn lên trán cô.

Lương Ưu Tuyền đâu biết rằng chính mình đã bị Tả Húc tính toán “đường đi nước bước” như vậy. Cô sứt sứt mũi, mở mắt ra, kiễng chân, chủ động hôn lên môi hắn... Tuy hầu hết những lời Tả Húc nói ra đều rất đáng hận, nhưng hắn đúng một câu, cũng tự tin đúng rồi, Lương Ưu Tuyền đã có người đàn ông hiểu mình nhất lại tốt nhất, làm sao có thể gặp được người thứ hai.

Tả Húc yên lặng giờ một ngón tay lên, ý bảo cho phép đám quay phim ngừng máy. Sau này còn

phải cho con bọn họ xem nữa chứ, hạn chế hình ảnh người lớn đi.

Nhưng là Tả Húc đương nhiên đã đặc ý quá sớm, may mắn tốc độ tắt camera rất nhanh, nếu không cảnh Lương Ưu Tuyên túm cổ áo Tả Húc chỉ có thể dựa vào hậu kì xử lý rồi.

“Đúng rồi, anh còn nhớ anh từng cá cược với em không?” Lương Ưu Tuyên cười đen tối.

“Không nhớ.” Tả Húc quyết đoán trả lời.

“Không nhớ cũng không sao, em nhắc anh nhớ. Chính là một đêm trên xe, nếu em không hẹn hò với Cổ Ngọc, anh đứng trước cửa Tinh Hỏa sửa ba tiếng chó sửa, ah há?”

“...” Tả Húc nhìn quanh, tự hỏi ba câu rồi tự trả lời: **“Anh đỗ xe ở chỗ đó hả? Không phải hủy bỏ cá cược rồi sao? Anh có hủy không? Hình như có mà.”**

Lương Ưu Tuyên vẫn lườm hắn, giày vò, để chị hai đẩy ra sức giày vò đi.

“Em yêu, em hẳn tâm để người đàn ông mình yêu trước mặt mọi người học chó sửa sao? Tuy em không đành lòng, nhưng là nam tử hán đại trượng phu, một lời đã nói, tứ mã nan truy, em nói đi, em nói đi, muốn nghe loại chó sửa như thế nào?...” Tả Húc môi run run, nước mắt lưng tròng.

“...” Lương Ưu Tuyên nhe răng, tóm cổ áo hắn chặt vắn.

“Nói! Bao giờ anh định lấy em?!”

“Ah?...”

“Em mang thai, lại không muốn phá, cho nên mới sốt ruột lập gia đình.” Lương Ưu Tuyên sờ sờ bụng dưới.

“?!”... Tả Húc thở dốc vì kinh ngạc, lập tức mất đi sự tỉnh táo trước sau như một của mình, nâng hai nách Lương Ưu Tuyên lên ôm vào ngực, căng thẳng chất vấn: **“Sao em không nói sớm?! Vạn nhất dọa hỏng con thì em chịu trách nhiệm được hả?”**

Lương Ưu Tuyên gõ nhẹ trán hắn một cái: **“Ai biết anh cho em cả một đoạn huyết tinh tuồng vậy ah!”**

“Hiện tại anh mới biết em âm hiểm thế nào, lại muốn để con của anh gọi người khác là cha hả?” Tả Húc dùng một tay ôm trán, thống khổ muôn dạng.

Lương Ưu Tuyên cúi đầu không nói, chỉ thấy Tả Húc ôm cô đi thật nhanh đến bãi đỗ xe.

“Đi đâu vậy?”

“Còn có thể đi đâu, đi công chứng trước, sau quay lại nhà em thương lượng chuyện hôn lễ.”

“...” Lương Ưu Tuyên hé miệng cười trộm, thật ra cô đâu có mang thai, cái này gọi là dùng kỳ nhân chi đạo, còn trị một thân chi thân*.

(* không biết luôn =v= chắc đại loại là kẻ dùng người, tiện thể trả đũa =x=)

Ấy a, đi kết hôn thôi.

Cám ơn các bạn đã ở bên, ủng hộ và theo dõi bộ truyện trong thời gian vừa qua 😊. Sự ủng hộ của các bạn đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong quá trình biên tập, cám ơn mọi người.

Nếu có chỗ nào đó trong truyện không hợp lý, không hay, không nuốt, đó là do tôi chưa đủ sức để truyền tải đến mọi người, không phải

lỗi ở tác giả, tôi thật sự xin lỗi.
Chúc các bạn một ngày tốt lành, tôi sẽ luôn dõi theo mọi người ^^!
10:36 – 11/5/2012

---The End---

Table of Contents

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)
[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)

[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)